

Nhất Tâm Chi Cách

Contents

Nhất Tâm Chi Cách	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	51
17. Chương 17	55
18. Chương 18	60
19. Chương 19	66
20. Chương 20	70
21. Chương 21	75
22. Chương 22	79
23. Chương 23	83
24. Chương 24	87
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	103
29. Chương 29	110
30. Chương 30	114
31. Chương 31	119
32. Chương 32	124
33. Chương 33	129
34. Chương 34	133
35. Chương 35	138
36. Chương 36	144
37. Chương 37	150
38. Chương 38	153
39. Chương 39	158
40. Chương 40	163
41. Chương 41	167

42. Chương 42	172
43. Chương 43: Phiên Ngoại (tân Xuân)	178

Nhất Tâm Chi Cách

Giới thiệu

Thể loại: Cầu huyệt, ngược văn, tra công, hiện đại, tình địch, cường thủ hào đoạt, có H. HESố chương: 42+ N. . phiên m

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tam-chi-cach>

1. Chương 1

Bên trong góc của một phòng chờ trên tàu, Chu Duật Minh mỗi một đem quần áo che kín thân thể của mình kéo xuống. Cậu giống như một người đang bị sốt cao đột ngột, mồ hôi đầm đìa, môi da bị nẻ. Một gương mặt tuần tú đỏ bừng hiện ra như là ruộng khô trên sa mạc, đôi mắt không hề có sinh khí giống như là hai cái giếng cạn ở trên ruộng khô đó, người khác nhìn vào cũng không thấy đáy.

Ngay lúc này cửa phòng chờ trên tàu bị người đá một cái bay ra ngoài. Có người lấy đèn pin cầm tay chiếu vào mặt, bị ánh đèn làm cho chói mắt nên cậu không hề phòng bị, bị người đá trúng đầu gối từ trên ghế té lăn xuống đất.

“Chính là tên nhóc này! Bắt nó tóm lại, báo cáo kết quả!”

Chu Duật Minh thở hổn hển, điên cuồng giằng co. Thể trạng cậu thon gầy, bị mấy tên to con vạm vỡ vây chặt như cá nằm trên thớt làm cho mình vết thương đầy rẫy.

Lúc bị người kéo ra ngoài cậu chỉ nói ra một câu: “Các người coi trời bằng vung như vậy sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng.”

Lắc lắc tay cậu người kia cười lạnh hai tiếng, đập trên lưng cậu một cái thật mạnh: “Trời sập xuống có Triệu thiếu lo, mà y hù dọa ai đó.”

Đau đớn giống như độc dược lan tràn, Chu Duật Minh cảm thấy mình như con rối, thân thể bắt đầu từ từ vỡ vụn, mãi đến tận cuối cùng linh hồn sẽ bị ăn mòn. Sốt cao làm cho cậu giữa đường mất đi ý thức.

Trong ác mộng cậu nhìn thấy Triệu Thâm, là dáng vẻ cậu nhìn thấy lần cuối cùng trước khi chạy trốn. Hắn trầm mặc dựa vào bên cửa sổ đọc sách, từng cơn gió thổi qua mái tóc đen của hắn. Triệu Thâm cúi đầu, Chu Duật Minh không nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của hắn, cho nên thời khắc này sự ôn nhu giữa hai người như phù dung chớp nở.

Chu Duật Minh bị đánh thức. Sau khi tới nơi mấy tên thủ hạ của Triệu Thâm tưởng cậu giả bộ ngủ xuống tay không chút khách khí. Cậu trên danh nghĩa là tình nhân được Triệu Thâm nuôi nhưng có thể nói Triệu Thâm đối đãi với cậu như cừ nhân cũng không quá đáng. Đám này vô cùng xu nịnh lại như chó dữ tất nhiên cũng sẽ không coi chuyện bắt cậu là quá đáng, mấy ngày nay truy bắt cậu cũng khổ cực nên mạnh mẽ phát tiết một trận.

Nhìn thấy biệt thự quen thuộc kia Chu Duật Minh nhin không được run rẩy. Cậu nhận mệnh đi theo Triệu Thâm, Triệu Thâm liền đem những vật dụng lúc trước trong căn nhà mà cậu sống với Thư Vân Kỳ chở tới, trang trí cũng không khác chút nào.

Nơi này chính là phần mộ của cậu, những thứ tốt đẹp đều chôn ở chỗ này. Chu Duật Minh còn nhớ ngày đó khi xem tin tức cậu nhìn thấy tin Thư Vân Kỳ qua đời, cậu giống như bị mộng du, gõ cửa phòng lớn, sau đó phát hiện phòng của Thư Vân Kỳ vẫn bố trí giống như ba năm trước lúc cậu rời đi.

Ngay cả trên bàn trà cũng để một tấm chụp ảnh chung của cả hai, trước sau như một, trong hình thiếu niên cùng người yêu mười ngón tay đan vào nhau chặt chẽ, nét mặt tươi cười như hoa, không hề biết thế sự vô thường.

Bất đồng duy nhất chính là người ngồi ở trong phòng khách. Triệu Thâm ngẩng đầu lên nhìn cậu, so với ba năm trước dung mạo tuấn mỹ không có biến hoá quá lớn, tâm hồn ẩn giấu ở trong thân thể kia lại biến thành người khác. Hiện giờ hắn giống như là một tượng đá không có linh hồn.

“Em đã trở về.” Triệu Thâm trầm thấp mở miệng. Tay trái của hắn cầm một tờ giấy, tay phải ôm một cái hộp ở ngực. Đó là di thư của Thư Vân Kỳ và hộp tro cốt của anh ta.

Trong ánh mắt của hắn có cô quạnh, có ngọn lửa âm u, như là tình cảm cả đời bị thiêu đốt hầu như không còn gì cả, chỉ còn thấy lằn quang trên mộ phần xa xôi.

Đó chính là đầu nguồn của tuyệt vọng.

Lại ba năm nữa trôi qua. Chu Duật Minh lão đảo bị đẩy mạnh vào biệt thự. Triệu Thâm từ trên lầu đi xuống, hắn thấy Chu Duật Minh chặt vật rất cục nờ nụ cười.

“Anh sớm đã nói với em phải ngoan ngoãn một chút.” Ngón tay Triệu Thâm nhẹ nhàng đánh vào lan can: “Tại sao em lại ngu xuẩn như vậy?”

Chu Duật Minh hừ nhuyền mà ngã xuống mặt đất, cậu không còn khí lực để hận nữa, chỉ hỏi: “Đến lúc nào anh mới buông tha cho tôi?”

“Đương nhiên là đến khi anh chơi chán mới thôi.” Triệu Thâm nheo mắt lại, hắn đi đến gần Chu Duật Minh dáng vẻ như một con chim dữ đang áp sát người lâm vào tuyệt lộ. Triệu Thâm dùng hai ngón tay kẹp lấy mặt Chu Duật Minh nhìn trong chốc lát, khe thở dài than thở: “Ồ bên ngoài trốn trốn tránh tránh, đem mình làm thành bộ dáng quý này, có cái gì tốt?”

“Chỉ cần anh không cho thì em không đi được. Không vì chính em cũng nên vì em gái của em ngấm lại, cho là em gái xuất ngoại thì em sẽ được giải thoát? Ngây thơ.” Triệu Thâm ôm cậu lên, quay người đi vào nhà: “Trước tiên phải tắm rửa sạch sẽ cho em.”

Những người giúp việc, vệ sĩ đều ngẫm hiểu ý mà lui xuống, mang theo thần sắc ám muội. Chu Duật Minh khàn cổ họng cầu hắn: “Tôi đang bị sốt...”

“Không có chuyện gì!” Triệu Thâm vỗ vỗ mặt của cậu: “Không chết được. Xong việc anh sẽ kêu bác sỹ lại đây.”

Buồng tắm trong biệt thự là theo khẩu vị của Triệu Thâm trang trí. Lúc trước chỗ Chu Duật Minh và Thư Vân Kỳ ở là một căn nhà nhỏ, phòng tắm chật chội chỉ có vòi sen. Triệu Thâm có tiếp tục điên cũng sẽ không ở nơi như thế này ủy khuất mình. Phòng tắm được lát gạch cao cấp giành cho giới thượng lưu bóng loáng, phát ra ánh vàng kim trong treo soi vào nước trong bồn tắm trở nên lập loè đầy dục vọng.

Thanh niên bị ném vào trong bồn tắm quần áo bị xé ra, lộ ra da thịt trắng nõn. Quần áo bị xé ra từng lớp như xé vải bọc xác ướp lộ ra cơ thể bên trong trắng nõn trong suốt yếu đuối. Triệu Thâm một bên cỡi y phục của mình một bên cắn xé, vừa xé quần áo của cậu vừa cắn mút thân thể của cậu. Chu Duật Minh đang phát sốt, da thịt vốn đã ửng hồng, bị hắn cắn mút một hồi càng thêm đỏ tươi một mảnh giống như bị nấu chín.

Triệu Thâm đẩy cái đùi của cậu ra, tay hắn từ trước vẫn luôn để ở miệng súc huyết, mở rộng miệng huyết để cho dòng nước ấm áp chậm rãi ngấm vào. Miệng huyết nheo hơi hấp hợp, hút đầy nước thì hơi tràn ra. Triệu Thâm kéo Chu Duật Minh lại gần, mông được đẩy cao lên, sau đó đem đầu cậu ấn vào trong nước.

“Ngạt thở không, cái miệng nhỏ dùng sức hút đi...” Triệu Thâm nắm cự vật phía dưới của mình đâm vọt vào bên trong súc huyết của cậu, ngay lập tức cả người Chu Duật Minh căng thẳng, Triệu Thâm thuận thế điên cuồng đâm xuyên.

“Không phải em bơi lội rất giỏi sao? Người ta tự mình dạy em mà, hiện giờ hoang phế rồi sao?”

Chu Duật Minh lâm vào thác loạn, thế giới một mảnh hỗn độn, chỉ thấy phía sau phun trào đau đớn và khoái cảm như những tràng pháo hoa tiếp nối nhau phát ra những tia lửa nhỏ nổ vang ở trong bóng tối. Thịt huyết xì xì xì xì mà nuốt tính khí thô to, cực kỳ mềm mại mà bao lấy nó, cuốn lấy nó. Kích thích đến nghệt thở làm cho cậu càng xiết càng chặt, nhưng cậu không tránh thoát chỉ liều mạng lắc cái móng cắn chặt cái kia làm cho hắn vui sướng.

Hắn đem cơn thịt mẫn cảm đang lúc la lúc lác của cậu trong ngoài khắp nơi đều an ủi một lần, nhưng vẫn giải không được ngứa. Có thứ gì lấp không đầy, cách xa với dự vọng ở càng sâu trong tâm khảm cậu.

Triệu Thâm thoả mãn phóng đặng, hai tay lưu loát mà vịn hai hồng châu trước ngực cậu. Thịt huyết hồng hào bị lôi ra, hắn lấy móng tay đẩy vào tràn ra tiếng nước, không biết xấu hổ mà hơi phồng lớn. Côn thịt của hắn càng thêm long tinh hổ mãnh, cục huyết của Chu Duật Minh có thể dễ dàng cảm nhận được cơn thịt nổi đầy gân xanh, như là con rắn chui vào không ngớt phun ra lửa nóng.

Lúc bị bắn vào bên trong Chu Duật Minh theo bản năng tránh ra khỏi mặt nước, còn chưa kịp hô hấp thì bị Triệu Thâm nghiêng đầu hung ác hôn. Cậu tham lam chui khỏi lồng ngực Triệu Thâm đòi hỏi không khí, đôi môi hai người tuy hai mà một dính vào nhau, cảm nhận da thịt mềm mại.

Ngón tay của Triệu Thâm đưa vào cục huyết ẩm ướt vẫn còn cảm cơn thịt ở bên trong, dựa vào dư vị cao trào mà quấy đảo. Chu Duật Minh đứng không vững, từng dòng tinh dịch dọc theo hai chân của cậu chảy xuống.

Lúc cậu tỉnh lại đã là ngày hôm sau, bác sĩ gia đình của Triệu Thâm kê thuốc cho cậu căn dặn cậu nghỉ ngơi nhiều. Chu Duật Minh nằm ở trên giường ngẩng người, giường nệm mềm mại rộng rãi nhiệt độ trong phòng vừa đủ có thể ăn mòn ý chí con người. Triệu Thâm cho cậu trước sau đều là như thế này, bên trong lồng tre tiếp tục là một nhà giam êm ái.

Lúc mới bắt đầu quen biết Triệu Thâm cậu không thể nào tưởng tượng sẽ có một ngày hắn biến thành như thế này. Lần đầu gặp mặt cả hai còn là học sinh trung học. Khi đó cha mẹ đã qua đời cậu và em gái không chỗ nương tựa bị đưa vào cô nhi viện. Lúc đó Triệu Thâm là con nhà danh môn cho dù là lần đầu gặp gỡ hắn mới vừa mới đánh lộn xong người đầy bụi đất và vết máu nhưng Chu Duật Minh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bọn họ không cùng một hạng người. Hắn sinh ra ở trong cấm tú hoa lệ trưởng thành ở trong lồng son vàng ngọc.

Khi đó Triệu Thâm trà trộn đầu đường, mỗi ngày cùng bọn lưu manh ẩu đả. Thư Vân Kỳ là bạn học của hắn, tình cờ bắt gặp hắn người đầy vết thương nên đem hắn trở về cô nhi viện do ông nội anh sáng lập. Chu Duật Minh luôn được Thư Vân Kỳ chăm sóc, cậu không muốn xa em gái không muốn hai anh em ở hai gia đình khác nhau vì thế liều mạng làm công kiếm tiền, chỉ có Thư Vân Kỳ đã từng vươn tay viện trợ cho cậu.

Thư Vân Kỳ gọi cậu đến giúp đỡ bằng bó cho Triệu Thâm. Cậu giúp Triệu Thâm kéo ống quần lên nhìn thấy da thịt của hắn trắng nõn nhẵn nhụi giống như kem lộ ra ánh sáng lạnh, vết thương đỏ tươi hiện ra càng khiến người nhìn hoảng sợ. Triệu Thâm mím môi thật chặt, ngũ quan thanh tú căng ra giống như mặt nạ. Chu Duật Minh phát giác được hắn không thích, cũng chỉ quay đầu nhìn Thư Vân Kỳ bĩu môi làm mặt quỷ.

Cậu vẫn nhớ Thư Vân Kỳ hay đứng ở trước cửa sổ, có lẽ anh đã đi đến một nơi rất xa, nhưng ở trong ký ức của Chu Duật Minh anh trước sau chỉ ở phía sau mình cách có một bước. Ký ức của cậu như một bộ phim chỉ chiếu mỗi một khuôn mặt tươi cười của Thư Vân Kỳ, ôn nhu như một đám mây hồng ở nơi chân trời.

Đây hình ảnh duy nhất chống đỡ giúp cậu vượt qua những năm tháng gian nan. Trong lúc cảm thấy nghệt thở chỉ có hình ảnh đó là không khí mới mẻ, là ánh dương quang độ nhất vô nhị trong cuộc đời của cậu. Người cần không khí và ánh sáng vốn là lẽ thường, lúc đó cậu không nghĩ tới trên thế giới có một người cũng ôm trong lòng tâm tình giống như cậu. Lúc cậu và Thư Vân Kỳ nhìn nhau mỉm cười, Triệu Thâm cũng ở phía sau nhìn cậu, nhìn chăm chú vào cậu cũng nhìn chăm chú vào người kia.

2. Chương 2

Triệu Thâm thường cùng Thư Vân Kỳ đến cô nhi viện nhìn cậu làm công. Từ trước đến giờ mười ngón tay hắn không dính nước mùa xuân, quý thể lắm tiện mà, chỉ có giúp qua loa vài phần. Nhưng hắn ra tay rất xa hoa, giàu nứt đổ đổ vách, giống như ông già Noel lúc nào cũng có thể lấy ra quà tặng. Những đứa bé ở cô nhi viện rất hoan nghênh hắn, chỉ ngoại trừ Chu Duật Minh.

Cậu và Triệu Thâm chính thức quen biết sau khi cậu mới vừa lên cấp ba.

Khi đó em gái cậu Chu Ảnh Lộ đi học tiêu tốn không ít, tiền cậu làm culi như muối bỏ biển, vừa vặn có người nhìn trúng cậu có gương mặt đẹp dễ giới thiệu cậu đến quán bar làm nhân viên phục vụ.

Ngày đầu tiên đi làm cậu đã hối hận. Đó là một gay bar, những người đàn ông tập hợp ở đây muôn hình muôn vẻ, nhưng chung quy cũng vì muốn săn con mồi xinh đẹp mà tới. Ở nơi đó khi cậu đi qua đi lại bị các tay thợ săn nhìn thấy, cậu cảm giác mình bị những ánh mắt kia như lột trần trụi cả thân thể mình.

Chu Duật Minh muốn chạy trốn. Cậu thấy rất nhiều ánh mắt nhìn mình như những con ruồi bu quanh làm cho cậu cảm thấy mình như miếng thịt thối.

Nhưng trẻ em của cô nhi viện càng ngày càng nhiều, hai anh em họ lại lớn tuổi, muốn tiếp tục đi học cũng là việc khó khăn.

Cuối cùng cậu vẫn làm ở nơi này, chỉ cẩn thận che dấu đi bí mật này, đặc biệt là đối với Thư Vân Kỳ.

Thư Vân Kỳ đa tài đa nghệ, người cũng như tên, trong lĩnh vực cờ vây rất có thiên phú. Lúc đó anh ta đã ở trong giới kỳ nghệ bậc lộ tài năng.

Có một lần phóng viên đến cô nhi viện phỏng vấn anh, Chu Duật Minh cũng tiện thể được thu vào ống kính.

Thư Vân Kỳ đặc biệt yêu thích lúc phóng viên hỏi Chu Duật Minh thấy mình như thế nào, Chu Duật Minh đỏ mặt nói lấp: “Anh ấy là người tốt nhất”. Anh hay mở đi mở lại đoạn phim đó cho cậu xem. Chu Duật Minh cũng không dám nhìn lại.

Thư Vân Kỳ là thiên tài, thiếu niên đã là danh thủ quốc gia, mà cậu là một nhân viên phục vụ trong quán bar khoảng cách giữa hai người chỉ càng ngày càng xa. Từ khi nào thì bắt đầu, cậu cũng không dám cùng anh sống vai hành tẩu?

Một buổi tối muộn nào đó cậu đưa rượu đến phòng riêng. Lúc đẩy cửa ra thiếu chút nữa cậu làm đổ hết đồ trong tay xuống đất. Triệu Thâm ở trong phòng dựa vào ghế sofa vẻ mặt lãnh đạm mang nụ cười lười biếng, những người còn lại trong phòng đều vây quanh hắn. Ánh đèn thay đổi biến hoá lướt qua mặt hắn, gương mặt rất hoàn mỹ đường nét sắc sảo nhuộm đậm sắc thái băng lãnh.

“Tiên sinh, cậu xem mấy đứa này thế nào?” Chu Duật Minh nghe thấy giám đốc của mình cười lấy lòng Triệu Thâm. Xung quanh có mấy MB dùng vẻ mặt mền mại ánh mắt phong tình nhìn Triệu Thâm, thân thể giống như không xương cốt bò tới gần. Chu Duật Minh nhận ra đó là mấy MB đầu bảng thường hay ở trong quán bar vênh váo tự đắc, hiện giờ ở trước mặt Triệu Thâm lại như hai người khác nhau.

“Đều là mặt hàng rách nát cũng đem ra qua loa lấy lòng tôi.” Trong lời nói Triệu Thâm còn mang theo ý cười sắc bén, chân không chút dung tình mà đá một MB đang nhào tới bên chân hắn. Chu Duật Minh cảm thấy Triệu Thâm như vậy vô cùng xa lạ.

Khoảng cách hai người dần dần gần lại. Tim Chu Duật Minh đập như sấm, cúi đầu cật lực không nhìn Triệu Thâm, chỉ mong hắn không nhận ra mình. Không đề phòng bên cạnh có một bàn tay lớn vươn ra nhéo một cái trên cái mũi vênh cao của cậu, lại có người cười nói: “Tôi thấy cậu phục vụ này đáng đáp không tệ, tôi có thể chọn cậu ta không?”

Chu Duật Minh sợ đến mồ hôi lạnh lã chã. Người kia là một tay phong nguyệt già đời, một đôi tay linh hoạt như là người điều khiển rắn. Giám đốc làm khó một chút, do dự nói: “Tiểu Chu còn chưa trưởng thành đâu...”

Người kia xì xì nở nụ cười lên tiếng: “Thôi đi, đã tới nơi này cũng đừng giả bộ hồ đồ rào trước đón sau với tôi. Anh không biết vị đại thiếu gia này tôi dẫn đến cũng còn chưa trưởng thành sao?”

Ông ta quay qua ôm Chu Duật Minh, Chu Duật Minh dưới tình thế cấp bách bước lên trước một bước, hốt hoảng muốn né tránh. Gã đó tức giận la lên một tiếng: “Tao cho mày rượu mời không uống, chỉ thích uống rượu phạt!” Ông giơ tay muốn ôm cậu, lại vồ hụt.

Triệu Thâm bất động thanh sắc kéo cậu, Chu Duật Minh lảo đảo ngã vào trong lồng ngực của hắn. Chỉ một hơi thở phả ra cậu có thể cảm nhận trên người hắn rất sạch sẽ, không có mùi rượu nồng nặc chỉ nghe mùi nước hoa thoang thoảng lại làm người hơi say, giống như vừa uống một ly rượu Martin hơi đắng vậy.

Chu Duật Minh ngẩng đầu nhìn thấy giám đốc tức đến nổi phẫn, giống như hận không thể lấy roi đánh cậu một trận. Cậu không biết làm sao, lại không dám từ trong ngực Triệu Thâm đứng lên, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục làm ỏ ở đó.

Gã kia cũng lấy làm kinh hãi, reo lên: “Người anh em nếu cậu coi trọng thì sớm nói nha, lão ca tôi sẽ không tranh đoạt với cậu. Chỉ là đồ đệ tiện này không nể mặt mũi tôi, dù sao cũng phải tôi giáo huấn nó một trận.”

Triệu Thâm nhìn gã kia cười cười, sau đó lấy chai rượu đập một cái vào đầu hắn, chất rượu mang theo máu từ trên đỉnh đầu gã chảy xuống.

“Ông cũng xứng xứng anh gọi em với tôi sao?” Hắn kéo Chu Duật Minh đi ra ngoài: “Anh thấy em cũng nên uống rượu phạt cho đầu óc tỉnh lại đi.”

Chu Duật Minh bị hắn lôi ra khỏi quán bar trong đầu vẫn là một đồng hồ đồng. Triệu Thâm khởi động chiếc xe mô tô phong cách Halley của mình đem mũ bảo hiểm đội lên đầu Chu Duật Minh nói: “Đi.”

“Đi nơi nào?” Chu Duật Minh cũng không dám nhìn vào mắt của hắn.

“Đương nhiên là trở về nhà của em.” Triệu Thâm nói.

Cậu đã không có nhà. Tuy rằng cậu và em gái Lộ Lộ ở cô nhi viện nhưng trước sau đó không phải là nhà của cậu.

Lúc Chu Duật Minh ngồi sau xe còn có chút do dự, Triệu Thâm cúi đầu cầm tay cậu vòng qua hông của mình. Ở góc độ này nhìn sang thì thấy tóc, lông mày và mi mắt màu đen của hắn kết hợp với làn da trắng như tuyết vô cùng chói mắt, đôi mắt như là ánh trăng sáng xuyên thấu qua mây đen.

“Sau này không nên đi đến chỗ đó.” Hắn bỗng nhiên mở miệng: “Thiếu tiền thì đến làm việc cho anh, làm bài tập năm trăm, kéo bè kéo lũ đánh nhau tám trăm, theo anh đi lung tung một ngàn. Em thấy như vậy được không.”

Chu Duật Minh cúi đầu ủ rũ: “Cảm ơn nhưng mà em không cần anh đồng tình.”

“Thần kinh.” Triệu Thâm khịt mũi coi thường: “Cho cái loại ngớ ngẩn cường bức số sảng còn không bằng để anh ăn.”

Nhưng lời này hắn không nói ra. Triệu Thâm xoay đầu lại nhìn cậu chăm chăm, lúc đầu vẫn còn mang theo phần nộ tức giận, một lát sau bỗng nhiên nở nụ cười: “Được đó, em không đến làm việc cho anh, anh sẽ nói chuyện này cho Vân Kỳ còn có em gái em, để mọi người biết em đi đến quán bar kia làm công.”

Hắn biết cái gì có thể uy hiếp cậu. Qua rất lâu, Chu Duật Minh nhẹ nhàng nói một câu: “Coi như em cầu anh, anh đừng nói cho mọi người biết.”

Triệu Thâm khởi động xe. Gió đêm cô đơn ở trên đường xe chạy gào thét, Chu Duật Minh uể oải không chịu nổi, dần dần gục xuống trên lưng Triệu Thâm, một lúc lâu cậu mới phát hiện mình đã chảy rất nhiều nước mắt làm lưng của Triệu Thâm ướt đẫm. Người đó không an ủi cậu mà yên lặng cho cậu mượn bờ vai.

Sau đó thái độ của cậu đối với việc “Làm công” trở thành như bình thường. Triệu Thâm giới thiệu cho cậu không ít việc, cũng thường thường mang theo cậu cùng đi ra ngoài. Bọn họ nửa đêm trên đường phố cười một tràng như điên rồi đưa xe, bản thân giống như là hai u linh bị trục xuất.

Thời thiếu niên Triệu Thâm được người người ca ngợi, nhưng có lẽ hẳn cũng là một người cô độc. Chu Duật Minh biết nội tâm hẳn nhất định có thật nhiều bí mật. Theo lý thuyết, hai người vốn nên trở thành bạn tốt nếu như không có sự kiện kia.

Tám năm sau, trong một buổi chiều nặng nề Chu Duật Minh tỉnh lại, đột nhiên nhớ tới đã tám năm rồi cậu không thể nhớ được dáng vẻ của Triệu Thâm khi đó. Hẳn và hiện tại giống nhau rất ít cười, thế nhưng lúc cười lộ lên lại vô cùng rạng rỡ, như trong đêm tối bỗng nhiên thoáng hiện ra từng bầy từng bầy đom đóm.

“Rất cục em đã tỉnh rồi.” Cậu nhìn thấy thành niên Triệu Thâm đứng ở đầu giường, ánh mắt lạnh như băng nhìn cậu, giống như đã nhìn rất lâu.

Triệu Thâm không để ý cậu mới hạ sốt, một cái kéo cậu dậy, đem quần áo ném qua, nói: “Thay đồ nhanh đi, một chút nữa anh đi đến cô nhi viện em ở lúc trước tham gia nghi thức quyên tặng, em cũng đi theo.”

Chu Duật Minh dừng lại một chút, ngẩng đầu hỏi: “Viện trưởng bọn họ cũng sẽ tới sao?”

“Em rất hi vọng bọn họ không đến? Thực sự là bạc tình, lâu rồi không gặp, không có tưởng niệm chút nào sao?”

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt trào phúng đôi kia, Chu Duật Minh cảm thấy vết thương cũ trong lòng bị vạch trần từng chút một. Cậu khàn khàn nói: “Đi kích thích bọn họ làm gì? Chẳng lẽ anh không biết ở trong lòng bọn họ chúng ta là một đôi cẩu nam nam?”

Triệu Thâm nhìn từ trên cao xuống nở nụ cười, âm thanh ôn nhu, tư thái tao nhã, ánh mắt tàn nhẫn nói: “Em yêu, lẽ nào chúng ta không phải?”

3. Chương 3

Chu Duật Minh và Triệu Thâm song song ngồi ở trong xe Porsche, mượn cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, hình ảnh tòa nhà cô nhi viện như ẩn như hiện. Tòa nhà này thật sự là đã được xây sửa lại, cậu sớm biết Triệu Thâm quyên góp giúp Thư gia xây dựng lại cô nhi viện, nhưng không biết hẳn thay đổi nơi này từ đầu đến đuôi.

Lúc trước nơi này là một nhà dân cư kiểu cũ chật hẹp ẩm ướt, vách tường có thể bóc ra từng mảng vôi lộ ra lớp xi măng đen kịt thô ráp, như từng đường từng đường vết thương bị xé rách. Toàn bộ cô nhi viện nơi duy nhất có sắc thái chính là những dây thường xuân vào mùa hè bò qua vách tường che lại những thương tổn kia. Một dây một lá màu xanh như bay trên không trung, cậu còn nhớ em gái rất thích nằm nhoài trên bệ cửa sổ xem, em nói những chiếc lá xanh như là cánh cửa tiểu tinh linh, khi vỗ cánh sẽ làm rơi xuống những mảnh dương quang nhỏ vun.

Đối với cô nhi viện mà nói, hai anh em cậu là người đi cửa sau. Người khác giúp đỡ lẫn nhau, hai anh em họ thì sống nương tựa lẫn nhau. Đến nhìn họ cũng chỉ có Thư Vân Kỳ. Khi Chu Duật Minh cùng em gái nằm nhoài trên bệ cửa sổ là lúc chờ anh đến.

Lúc thiếu niên nhìn sạch sẽ ấm áp kia đi vào ngôi nhà nhỏ nhỏ hầu như lúc nào cũng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt truy tìm cậu. Cách phiến dây thường xuân thanh mát nhìn sang, trên người anh có toàn bộ sắc thái mùa hè.

” Tại sao lại thất thần?” Triệu Thâm đề bờ vai ôm chặt cậu, giọng nói lười biếng động lòng người kết hợp với mùi nước hoa nam tính làm cậu lập tức thanh tỉnh.

“Thấy cô nhi viện được sửa chữa lại như thế nào, so với lồng chim bồ câu em ở lúc trước tốt hơn không?”

” Anh có lòng.”

Chu Duật Minh thu hồi ánh mắt. Hồi ức tốt đẹp trôi qua, coi như căn phòng đã từng ở vẫn còn, bất quá cũng như một tấm bưu thiếp không có một chữ, không có thứ gì sẽ không có bi thương.

Triệu Thâm tay đặt ở trên vai cậu, cậu do dự một chút nhưng không dám tránh ra, quay đầu ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ giọng nói: “Một lát nữa ở trước mặt người khác, chúng ta nhất định phải biểu hiện thân mật như vậy sao?”

“Ai dám nghị luận chúng ta?” Triệu Thâm gia tăng sức lực một chút, bả vai cậu nóng như bị hỏa thiêu đau đớn.

Chu Duật Minh thẳng tắp lưng, lạnh nhạt nói: “Nhưng tôi không muốn để cho người quen lúc trước nhìn thấy bộ dáng này của tôi. Mặt mũi của tôi ném đi cũng không liên quan, Triệu đại thiếu không còn mặt mũi thì sẽ không tốt.”

Đôi mắt Triệu Thâm sâu như vòng xoáy, sóng to gió lớn trong đôi mắt lập tức mất đi không dấu vết. Hắn thu tay về trước, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua hai má Chu Duật Minh: “Không sao. Người quen chúng ta lúc trước không làm được chuyện gì, người sau từ từ rồi tính.”

Khác với sự tưởng tượng của Chu Duật Minh, lần quyên góp này quy mô không nhỏ, mọi người áo mũ chỉnh tề, mỗi một người đều là khách quen trong giới từ thiện nhưng cậu không nhìn thấy bóng dáng của những người quen cũ. Bên cô nhi viện chỉ xuất hiện mấy đứa bé nhỏ gầy đơn bạc mặc quần áo mới, rụt rè xếp thành một hàng chờ tặng hoa cho các ông chủ.

Cậu và bọn thuộc hạ của Triệu Thâm ngồi cùng một chỗ. Trên danh nghĩa, cậu là trợ lý của Triệu Thâm, trợ ký sinh hoạt. Cũng có người không biết cậu là “Trợ lý” gì, đối với cậu không mặn không nhạt, không chịu dính với người phiền toái như cậu, như vậy cũng hợp ý của cậu.

Cho dù là lừa mình dối người, cũng muốn cách xa người đàn ông kia càng xa càng tốt.

Trên đài người chủ trì đang nuốt nước mắt nói về Thư Vân Kỳ. Tầm hình được trưng ra chính là hình Thư Vân Kỳ mười bảy tuổi đoạt cúp thanh thiếu niên cờ vây vô địch thế giới, anh vừa mỉm cười vừa hôn cúp, mặt đẹp đến khó tả khó họa. Thiếu niên lúc đó nhanh nhẹn, hăng hái, như hoa mới nở đón gió xuân. Người chủ trì trầm thiết thở dài, nói về vị này rạng ngời rực rỡ là ngôi sao mới xuất hiện, rồi sao lại phải rơi xuống, trời ghen tỵ anh tài, đoạt đi sinh mệnh ngắn ngủi mà chói mắt của anh.

Mây hồng ở trên cao dễ dàng tan biến, lưu ly trong suốt cũng rất dễ vỡ, trong hình thiếu niên càng tươi đẹp thì càng làm người đau tận xương cốt.

Chu Duật Minh vô thanh vô tức nắm chặt nắm đấm, máu từ giữa những ngón tay từng giọt từng giọt chảy ra mà cậu cũng không biết. Cậu chỉ suy đi nghĩ lại thì ra đoạn thời gian cuối cùng kia anh lại khổ sở như vậy, trở mắt nhìn một người từ thiên chi kiêu tử, đến không còn gì cả.

Triệu Thâm đem một bó hoa bách hợp màu trắng để trước bức ảnh, đưa lưng về phía tất cả mọi người, ai cũng không nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn. Chỉ có người chủ trì còn nói liên miên lần nữa, nói Triệu tiên sinh là bạn cũ của Thư Vân Kỳ cùng với những người hâm mộ nguyện ý lấy ra một số tiền lớn thiết lập một quỹ lấy tên là Thư Vân Kỳ, quyên góp giúp học sinh nhi đồng không được đi học.. vân vân.

Chu Duật Minh đứng dậy đi ra ngoài. Cậu hồn bay phách lạc, trong trái tim giống như bị người đặt bom, mỗi một lần chấn động cũng giống như là chuông báo tang. Cậu đi đến hậu đài, dựa vào tường mệt mỏi mà thở dốc, bên kia tường ngăn cậu nghe nhân viên công tác tụ tập cùng một chỗ nói chuyện phiếm, không bờ bến mà bát quái. Cậu muốn quay người rời đi, lại bị một cái tên quen thuộc ngăn bước chân: “Ai, anh mới vừa nói tân hoan của Triệu thiếu kia tên gọi là gì? Bạch An?”

“Là Bạch Ngạn. Hồi trước cậu ta cũng sinh sống ở cô nhi viện này, lúc trước cậu ta đến đây tôi đã nhìn thấy, cũng khá đẹp trai. Chẳng trách Triệu thiếu sùng như vậy, bây giờ còn dùng cho danh nghĩa tài trợ giúp cậu ta mở công ty giải trí...”

“Sách, quả nhiên là cuộc đời, người mới thay người cũ a...”

Chu Duật Minh không để ý, cậu bị thanh thép cắt đứt lòng bàn tay.

Bạch Ngạn, đã rất lâu cậu chưa nghe lại tên này. Lúc trước trong tưởng tượng của cậu, đứa bé này lớn lên cũng sẽ rất hoạt bát đáng yêu, là một thanh niên phóng khoáng cần cù. Khi Bạch Ngạn dự lễ tốt nghiệp, cậu và em gái sẽ ở dưới đài ăn mừng.

Chu Anh Lộ sau khi cha mẹ bất ngờ qua đời trở nên trầm mặc, Bạch Ngạn đưa bạn cùng lứa duy nhất có thể làm cho cô bé vui cười. Rõ ràng là hai đứa trẻ tốt như vậy tại sao lại bị người dùng phương thức bất kham nhắc lên? Mặc cho cậu suy nghĩ trăm ngàn lần, cũng không nghĩ tới ngày hôm nay phải nhận những lời đàm tiếu như vậy.

Chu Duật Minh khép chặt cổ áo, trời rất là lạnh, gió lạnh như rót vào da thịt của cậu thấm vào toàn thân. Cậu vội vã rời khỏi mảnh đất thị phi, ở bên trong cô nhi viện hoàn toàn xa lạ mà đi vài vòng. Cậu muốn đi tìm Bạch Ngạn, muốn biết cậu ta còn muốn gọi mình một tiếng anh trai, lại muốn đi chất vấn Triệu Thâm, tại sao cố tình lại là Bạch Ngạn?

Triệu Thâm chưa bao giờ là một người cấm dục, bên cạnh hắn rất nhiều phong vậy điệp nhiễu, nhưng những người này cũng giống như mỹ nhân tiếp khách. Hắn coi tình nhân cúc tay áo, đồng hồ nổi tiếng, xe xịn, hắn là người không thể thiếu trang sức đắt tiền, nhưng bản thân lại không coi trọng những món trang sức này.

Qua nhiều năm như vậy bên người Triệu Thâm chỉ có một mình cậu nhưng trong lòng hai người đều rõ đoạn tình cảm này là nghiệt duyên là tử tử bầy kẻ trả thù, là một suy nghĩ sai lầm, ngoại trừ dục vọng cái gì cũng không xuất hiện.

“Ai, bước đi nhìn đường chứ... Chu Duật Minh?”

Chu Duật Minh tâm loạn như ma, không cẩn thận đụng phải một người đi đường. Cậu đang muốn xin lỗi, lại nghe thấy người đó kinh hô một tiếng gọi tên của mình, trong tiếng nói chứa phần nộ còn có kinh sợ, làm như mình không phải đi đụng một chút, mà là lái ô tô đâm vào hắn vậy.

Cậu vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Thư Vân Họa.

Thư Vân Họa là em trai Thư Vân Kỳ, tên thì nhỏ nhẽ nhưng là một người trẻ tuổi cao to. Năm đó người nhà họ Thư chỉ có Thư Vân Họa không phản đối chuyện của Thư Vân Kỳ và Chu Duật Minh. Sau khi bị Triệu Thâm chặn ngang cũng là Thư Vân Họa đối với đôi cậu nam nam này hận sâu nhất.

” Sao, mày không thấy ngại khi về nơi này à?”

Thư Vân Họa cười lạnh lấy tai nghe xuống, khuôn mặt hắn tuấn tú khá giống với Thư Vân Kỳ, chỉ là trong mắt của Thư Vân Kỳ không có thống hận khắc cốt ghi tâm như vậy, anh là người trong sáng như trăng thanh như làn gió mát người khác cố tình bắt chước cũng không làm ra được phong độ như anh.

Chu Duật Minh cúi đầu, không muốn cùng hắn tranh luận, chỉ nhẹ giọng hỏi một câu: ” Tất cả mọi người có khỏe không?”

” Nhờ phúc của mày và nhân tình của mày, không chết được.”

Thư Vân Họa hừ một tiếng, không nhin được nói vài câu ẩn giấu sự châm chọc: ” Ông nội đã bị bệnh, mày muốn trả ân ông đã từng cứu anh em mày, cho anh em mày ăn học thì đừng để nhân tình mày xuất hiện trước mắt ông làm cho ông tức giận, đừng dùng tên tuổi của anh tao rửa tiền. Anh hai tao khi còn sống đã nói rõ ràng đời này người anh tao hận nhất chính là hắn, sẽ không cùng loại người đạo đức bại hoại cạnh bên như hắn qua lại ...”

Lời nói của hắn mang đầy thâm ý, nhất thời trăm ngàn vạn chữ Chu Duật Minh cũng không hiểu rõ, nhưng Triệu Thâm cũng sẽ không giúp mọi người làm điều tốt, điểm này thì cậu tin. Thư Vân Họa chỉ đến hỏa khí dâng lên vẫn muốn tiếp tục, chợt thấy cha mình từ ngõ nhỏ trong hoa viên đi qua, đi với ông không phải người xa lạ mà chính là Triệu Thâm.

Triệu Thâm nghe thấy hắn đang mắng chửi ồn ào, chậm rãi bước đến, trên mặt vẫn bình thản mỉm cười. Cha Thư Vân Họa chảy mồ hôi lạnh, run run giải thích với Triệu Thâm: “Vân Họa tuổi còn trẻ, không hiểu chuyện, nên phải cố gắng sửa chữa nó...”

Triệu Thâm cười nói: “Sao lại muốn giáo huấn con cái? Tôi thấy nó quang minh lẫm liệt, đáng quý. Ngược lại ông và tôi cũng biết, lời nó nói đều là sự thật.”

Lúc này hai người đã đi tới chỗ Thư Vân Họa và Chu Duật Minh. Tất cả mọi người không ngờ hắn lại thẳng thắn như vậy làm mọi người á khẩu không trả lời được. Chu Duật Minh trầm nghĩ, không biết từ lúc nào lòng dạ Triệu Thâm lại sâu như vậy, rốt cuộc cậu đoán cũng không ra.

Triệu Thâm không nhìn Thư Vân Họa, lấy tay đặt trên vai Chu Duật Minh nói một câu: “Xin lỗi không tiếp được.” Chu Duật Minh biết hẳn đến đây đây là muốn mình đi cùng nên cắn răng xoay người.

Nhìn bọn họ thân mật, Thư Vân Họa như bị bóc vẩy ngược, hai mắt đỏ như máu, la lớn: “Chu Duật Minh, mày là người vong ân phụ nghĩa bạch nhãn lang, lúc trước bỏ anh của tao theo người tra như vậy, bây giờ đến chết không đổi! Hiện tại hẳn đã quẹo qua Bạch Ngạn không biết xấu hổ kia, tao xem đến lúc đó kết cục của mày như thế nào!”

Tươi cười trên mặt Triệu Thâm rốt cục biến mất. Hắn quay đầu lại lạnh lùng thoáng nhìn: “Tao đã trả cho nhà mày toàn bộ các món nợ, còn có tiền thuốc thang của ông nhà các người, thiếu nợ cái gì cũng đã trả sạch. Lần sau nếu cái miệng vẫn không sạch sẽ, thì đừng trách tao không khách khí.”

Chu Duật Minh bị hắn kéo đi thật xa, sóng lớn trong lòng bị thời gian vùi lấp vẫn âm thầm mà mãnh liệt. Sống chung với Triệu Thâm quá lâu, cậu bị oan ức quá mức, tự mình cũng quên mất mình có bao nhiêu hạ lưu vô liêm sỉ.

Cuối cùng cậu thấp giọng hỏi: “Lão viện trưởng bị bệnh?”

“Ông cũng đã lớn tuổi rồi.” Triệu Thâm nói.

“Tiểu Ngạn đâu? Nó có biết chuyện này không?” Chu Duật Minh tránh hẳn, đứng đối diện nhìn hắn rất lâu. Thoạt nhìn cậu cũng không phần nộ nhưng lại tái nhợt đến kinh người, chỉ có bên trong đôi mắt như có lửa muốn thiêu đốt cả sinh mệnh.

Triệu Thâm đáp vô cùng thoải mái: “Người tự đưa tới cửa, tại sao anh lại không muốn?”

Chu Duật Minh mỗi một thở ra một hơi: “Tôi không hiểu, đến cùng anh còn có cái gì không vừa lòng, chừng nào thì anh có thể buông tha tôi, buông tha mọi người?”

“Đau lòng hả?” Triệu Thâm nhẹ nhàng đẩy mái tóc trên trán của cậu, nói: “Người ta cũng không nhận em làm anh em. Em hận anh chia sẻ với nó thì cũng đừng tiếp tục cả ngày suy nghĩ muốn chạy trốn, ngoan ngoãn tự mình giữ thân đi.”

Ngọn lửa trong mắt của Chu Duật Minh rốt cục bị dập tắt, lòng như tro tàn, có lẽ Triệu Thâm vừa bắt đầu đã muốn khiến lòng cậu như tro tàn.

“Được, nhưng tôi muốn gặp nó.”

Tay Chu Duật Minh vô lực phải dựa vào cánh tay như sắt của Triệu Thâm, cậu giống như một dây leo sắp chết héo do dù biết rõ trước mắt là cái cây sinh trưởng trong đầm lầy cho dù không muốn dựa vào, cũng chỉ có từ bỏ chống đối mà quán lấy.

4. Chương 4

Sau khi trở về, Chu Duật Minh phát hiện mình được tự do hơn rất nhiều. Lúc trước Triệu Thâm quyết sẽ không cho cậu đi ra ngoài một mình, sau mấy lần chạy trốn thất bại thì càng trầm trọng thêm, canh phòng nghiêm ngặt theo dõi cậu rất sát. Hiện tại những tên vệ sĩ đáng ghét đã đi hết, đám người giúp việc cũng đổi thành người làm công theo giờ, trong căn nhà to lớn đột nhiên chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Lúc trước cậu bị giam cầm như cá chậu chim lồng, lòng không cam, tình không nguyện là tù binh, từ nay về sau cậu sẽ làm cái gì?

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào cửa sổ mềm mại như kim sa. Chu Duật Minh đứng ở trong phòng bếp, không yên lòng dùng máy đánh trứng cùng bữa sáng tranh đấu. Rất lâu rồi cậu chưa làm cơm, trù nghệ hoang phế đến không dùng được, đầu óc hoàn toàn loạn. Một bên ngơ ngác nghĩ nước tương cũng không có, khi ra ngoài phải nhớ mua, một bên khác thì thanh tỉnh đối với mình cười lạnh.

Mấy ngày trước cậu còn tâm tâm niệm niệm muốn chạy trốn, ở bên người này thêm một khắc cũng chỉ có dần vật, ngày hôm nay lại đứng ở chỗ này chăm chú suy nghĩ mà chuẩn bị bữa sáng cho hắn.

Tối hôm qua chơi đùa quá ác, hai người cứ quấn lấy nhau mãi đến tận rất khuya mới xong. Giờ khắc này cái kia của cậu ử rữ mềm không thể nói, hậu huyết vẫn còn mềm nhũn, sờ một cái còn có thể chảy ra nước. Mặt Chu Duật Minh đỏ ửng lên, mãi không tiêu hết.

Triệu Thâm xuống lầu tìm cậu, đến cửa phòng bếp không tự chủ được ngừng bước chân, nhìn cậu ngẩn ra. Chu Duật Minh buộc tạp dề, mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình nhưng những thứ này mặc trên người cậu không buồn cười, trái lại tư thái ôn nhu này hắn chưa từng gặp. Ánh sáng mặt trời chiếu vào người cậu một tầng ánh sáng vàng như là hào quang, cảnh tượng này giống như bị lãng quên quá lâu qua năm tháng vẫn luôn thấu đến bây giờ, đến hôm nay trong ánh mắt của hắn.

Triệu Thâm hơi nheo mắt lại, hắn sợ sệt thời khắc hào quang này sợ đánh vỡ nó. Có thể Chu Duật Minh đã nhìn thấy hắn, chỉ trong phút chốc độ cong trên khóe miệng cậu biến mất.

“Anh đã thức?” Chu Duật Minh thật sự không biết nên làm sao hỏi hắn, lúc nói chuyện đôi mắt nửa mở nửa khép, lông mi sụp xuống, dẹt thành một mảnh lưỡi bí ẩn.

Triệu Thâm có chút không vui nhíu mày, đi tới từ phía sau lưng ôm chặt cậu, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu thổi một hơi: “Ngày hôm nay sao lại ngoan như vậy?”

Tay Chu Duật Minh đang cầm trứng gà, vô lực nói một câu: “Đừng làm rộn, tôi đang làm cơm đây...”

Triệu Thâm ở bên tai của cậu cười, tiếng cười trầm thấp dễ nghe đập vào màng tai nhưng cũng thùng thùng ầm ầm mà cũng đánh vào trong lồng ngực của cậu. Cách gần quá, hai người đều nghe thấy tim của đối phương đập chậm chậm mà kiên định giống như đang yên lặng cộng hưởng.

Chu Duật Minh do dự muốn đẩy hắn ra, không đề phòng Triệu Thâm một cái xoay cậu lại, mặc cho cậu phản ứng đem cậu ấn vào bàn bếp. Chai lọ chướng chỗ đều bị một cái vung tay rớt xuống đất, trứng gà va đập vào tấm thớt, lòng đỏ lòng trắng chảy ra đầy bàn. Phía sau Chu Duật Minh lập tức có cảm giác mát mẻ, quần của cậu bị Triệu Thâm lưu loát kéo xuống, hai cái chân thon dài thẳng tắp trắng như tuyết thoát khỏi trói buộc mà đón gió lạnh.

Triệu Thâm dùng đôi tay linh hoạt đưa đến phía trước, giống như đang cởi dây thừng gỡ bỏ nút buộc trước ngực cậu, chỉ cố ý để lại tạp dề. Phần eo của Chu Duật Minh bị nhấn ở trên bàn, vì tư thế này, hai cánh mỏng hoa vểnh lên đối diện với tính khí to lớn của người đàn ông phía sau. Tối hôm qua bị chà đạp rất nhiều, hai cánh mỏng kẹp chặt không thỏa thuận, cục huyết nằm ở giữa đỏ au như nụ hoa khơi nguồn đục vọng, tinh tế nhìn có thể phát hiện mặt trên còn dính bạch trọc tựa như từng giọt từng giọt sương sớm.

“Đừng — — còn rất sớm...” Chu Duật Minh hoảng hồn, không nghĩ tới Triệu Thâm lại hoang đường như vậy. Cậu dậy sớm không có khí lực, nhưng Triệu Thâm vẫn long tinh hổ mãnh, dễ dàng đem hai chân cậu đẩy ra, hạ thế hắn để ở giữa khe mỏng cậu, một bên kiên trì cởi áo khoác, vứt bỏ cái áo dày nặng để lộ ra thân thể trơn bóng trắng nõn, một bên từ trên xuống dưới vuốt ve. Cách một lớp vải trơn mượt Chu Duật Minh cảm nhận được mỗi một phần bắp thịt của hắn đều ẩn chứa nguy hiểm.

Côn thịt ngấn đầu vừa khớp mà kề sát bên trong hai cánh mỏng, miệng huyết thỉnh thoảng cắn quy đầu mềm mềm, không tự chủ ngậm quần rồi hút vào bên trong. Có thể người đàn ông bạc tình kia sủng ống đầy đủ, lại cố tình để cho lên đạn, mỗi khi chờ non huyết của cậu mở ra mấy phần liền rút ra ngoài rồi tiếp tục tới tới lui lui làm phiền. Hai má của Chu Duật Minh để trên mặt bàn lạnh lẽo, đôi mắt đầy tơ máu trợn to, rên rỉ thống khổ.

Đợi đến khi áo khoác bị ném xuống, khắp toàn thân chỉ miễn cưỡng chỉ còn chiếc tạp dề Chu Duật Minh đã không ngừng rên rỉ. Da thịt cậu trắng mịn bị ma sát làm khô nóng mà chuyển sang hồng, vô lực kề sát ở bên cạnh tấm thớt, khóe miệng chảy ra nước dãi, bị tình dục thiêu đốt toàn thân như cá chết nằm trên thớt.

Phía sau là Triệu Thâm đang ở tuổi niên hoa tốt nhất, thân thể trắng kiện mang đến cho cậu nhiệt độ không thuộc về mình, phía trước tạp dề thô ráp nhẹ nhàng lướt qua hai đầu vú đứng thẳng làm cậu run rẩy không ra hình thù gì.

Triệu Thâm cười khê một tiếng, ngón tay lấy lòng trắng trơn mềm lườn vào bên trong hậu huyết của cậu. Chu Duật Minh giật mình, trong nháy mắt thẳng lưng lên, nhục đạo không bị khống chế liều mạng căng lại, bên trong huyết thịt mềm mại co thắt liều mạng run rẩy. Triệu Thâm mất công tốn sức rút ngón tay ra nghe “phốc” một tiếng, đem lòng trắng trứng còn trộn lẫn dâm thủy dính trên ngón tay đến bên mặt Chu Duật Minh cắm vào trong miệng để cho cậu ngậm, chà chà cười nói: “Không phải là từ trước tới nay chưa bị làm qua nơi đó sao? Cấn chặt như thế làm gì?”

Mặt Chu Duật Minh nóng như phát sốt, mạnh mẽ cấn cấn ngón tay hắn. Nhất thời phía sau cậu dương cụ của hắn phồng lớn lên mấy phần, cậu nghe thấy âm thanh kéo khóa quần thanh thúy, sau đó thân thể cùng thân thể như mong muốn mà kề sát vào nhau.

Cụ vật Triệu Thâm thẳng tắp đâm qua miệng huyết nhả nheo, chạm vào công tắc ái dục chôn sâu ở trong cơ thể cậu. Trong khoảnh khắc điểm mẫn cảm bị đỉnh mài, Chu Duật Minh từ trên bàn ngẩng người lên rít gào thành tiếng, mồ hôi cũng tuôn ra. Côn thịt đã sớm như chày sắt cô đơn đứng vững hồi lâu không chậm trễ mà phun ra một lượng lớn tinh dịch, một khắc kia linh hồn cậu cũng không phải là đi mà là bay ra thao túng cảm quan, làm nhục dục vọng đàn ông của cậu.

“Anh còn chưa bắt đầu làm đó, sao mà em lại bắn?” Đồng tử Triệu Thâm cũng co lại, vẻ mặt thích thú như thành công đã sẵn được mãn hồ: “Thời gian anh thao em vẫn còn dài đây, không biết em chống đỡ chịu đựng được không?”

Hai tay hắn nắm chặt vòng eo nhỏ gầy của Chu Duật Minh, điên cuồng lung lay nửa người trên của hắn, làm cho miệng huyết phun ra nuốt vào không ngớt, tiếng nước “phốc, phốc” không dứt bên tai. Côn thịt thẳng tắp mỗi lần đều liều mạng mà tàn nhẫn đâm vào chỗ mẫn cảm kia, rồi còn không vừa lòng mà hung hăng hướng phía về phía trước mà đâm. Cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, ngay cả túi cầu thịt cũng sắp bị miệng huyết hút lại, hai người đều sáng khoái đến xiêu vẹo hồn bay lên trời.

Triệu Thâm đổi tư thế ôm lấy Chu Duật Minh, làm cho cậu bán ngồi ở trên bàn bếp, Chu Duật Minh hét một tiếng thét kinh hãi ôm hắn, lồng ngực dán càng chặt hơn. Triệu Thâm lấy mỡ bò vẽ loạn trước ngực cậu, bởi vì phía dưới ra vào rất nhanh, tay run rẩy không ngừng, mỡ bò bị vấy đến đâu đâu cũng có. Chu Duật Minh ngồi không vững, chỉ có một nửa dựa vào Triệu Thâm chống đỡ, một nửa dựa vào côn thịt đỉnh nâng lên nên bị đâm vào càng sâu. Triệu Thâm cúi đầu liếm mỡ bò mà hắn thoa khắp da thịt mềm mại, sau đó ngừng lại ở đầu vú hút mạnh.

Chu Duật Minh trên dưới đồng thời bị tấn công, thân thể bị thao đến mềm nhũn, tự đứng cũng không được. Cậu nghe Triệu Thâm ghé vào lỗ tai mình từng ngậm từng ngậm thở hổn hển cười trêu nói: “Làm bữa sáng làm gì, đem mình đưa ra là ngon nhất, tiểu bảo bối, ăn em ngon hơn ăn bất cứ cái gì.”

Triệu Thâm cảm thấy dương vật của mình đã bắt đầu bùng bùng đứng lên, cậu đang nằm ngang trong lòng hắn, hắn cấn chặt tai của cậu mạnh mẽ đỉnh thật sâu đem tinh dịch tưới vào sâu bên trong cơ thể của cậu. Chu Duật Minh ghen ngào một tiếng, bên trong cục huyết bị gội rửa tạo ra khoái cảm, vành tai mềm mại cũng bị cấn phá.

Sau khi bắn tinh Triệu Thâm vẫn ngăn chặn miệng huyết của cậu không chịu rút ra. Chu Duật Minh mệt thở hơi tai kéo tạp dề đã ướt đầm dề vò thành một cục, xô đẩy nửa ngày mới đem Triệu Thâm đẩy ra. Lúc côn thịt và đường ruột chia lìa chỗ hai người kết hợp nước phun ra tung toé, âm thanh và xúc cảm đều không thể khống chế. Chu Duật Minh bị Triệu Thâm nhìn chế nhạo mà đỏ mặt, theo bản năng co lại hậu huyết, nhưng nơi này sưng tấy trong thời gian ngắn miệng huyết cũng không co lại được.

“Mau mau thu dọn đi” mới vừa hưởng được tiệc vui, Triệu Thâm ngữ điệu khá nhẹ nhàng: “Một lát nữa người chuyển đồ đạc mà anh tìm sẽ tới.”

Chu Duật Minh tìm quần áo che lại thân thể trần truồng, nghe vậy ngẩn ra: “Chuyển thứ gì?”

“Ngày đó người của Thư gia tìm anh nói chuyện nửa ngày, cuối cùng chỉ đòi di vật của Thư Vân Kỳ. Đồ vật của anh ta để ở chỗ này cũng chật chội, còn thường bị người nhà của anh ta khóc lóc tìm đến cửa rất xúi quẩy, anh ngại phiền nên đáp ứng trả cho bọn họ.”

Khuôn mặt Triệu Thâm rất là bình tĩnh, lại trở về như bình thường trầm ổn lạnh nhạt. Dù cho quần áo không chỉnh tề cũng giống như võ trang đầy đủ, từ gương mặt cứng nhắc như được mặt nạ che đậy, đến ánh

mắt lạnh lùng bề nghệ chúng sinh. Cảm xúc mãnh liệt mới vừa rút đi, nhưng đối với Chu Duật Minh mà nói sóng to gió lớn chân chính hiện tại mới bắt đầu.

“Anh —— ”

Trên thực tế Triệu Thâm nói có tình có lí, cũng không sai, càng chính xác lại càng làm cho người kinh tâm.

Chu Duật Minh chưa từng nghĩ tới có một ngày Triệu Thâm tỉnh táo. Hắn điên quá lâu, lâu đến điên cuồng đã thành cuộc đời hắc ám bên trong thái độ bình thường, tất cả mọi người hiểu rõ cam tâm cùng hắn diễn trò này. Bắt đầu từ ngày Thư Vân Kỳ chết, nhân sinh Triệu Thâm không thể cứu vãn mà chệch đường ray, làm liên lụy đến Chu Duật Minh cũng giống như hắn.

Lúc mới bắt đầu Triệu Thâm không cho phép người khác đụng đến di vật của Thư Vân Kỳ do dù một ngón tay. Chu Duật Minh còn nhớ ngày đưa tang ấy, Triệu Thâm trực tiếp dẫn một đám người mênh mông cuộn cuộn mà ngăn chặn xe tang, tại linh đường quỳ trước quan tài khóc rống. Người nhà họ Thư giận không nhịn được nhưng bọn họ không một ai có thể chống với hắn.

Triệu Thâm gia thế hiển hách, tổ phụ quân công đầy rẫy, ông ngoại ngồi ở vị trí cao, hắn hoành hành bá đạo cũng tự có người tranh nhau chen lấn mà khen ngợi. Hắn có một chiếc xe được thiết kế riêng cho mình, từ thành đông mở ra thành tây, một đường đèn đỏ cũng có thể vì hắn biến thành đèn xanh. Sự đau lòng khổ sở của hắn cuối cùng sẽ có người khác tới thay hắn trả nợ. Nhưng vì vậy mà bạo ngược người, rồi tiếp tục thương tâm khổ sở cũng không đáng đồng tình.

Chu Duật Minh nhớ tới lúc đó giày của hắn đạp ở trên đầu mình, tàn nhẫn mà đạp xuống, bùn đất sắc bén đâm vào đầu mình thoáng chốc làm mình vỡ đầu chảy máu. Triệu Thâm đạp cậu rồi ở trước linh đường của Thư Vân Kỳ đạp đầu mấy cái, sau đó cũng quỳ xuống.

“Em nói tại sao?” Triệu Thâm say khướt ghé vào lỗ tai cậu hỏi: “Nếu có báo ứng, tại sao không phải ở trên người chúng ta?”

Chu Duật Minh nhìn quan tài kia, trên thế giới người duy nhất có thể bảo vệ cậu đã nằm ở bên trong. Nếu như đây là đồng thoại, chỉ cần một cái hôn có thể làm người hồi sinh thì cậu đưa tay ra là có thể cứu được cuộc đời mình. Nhưng mà hiện thực chính là như vậy, trên người bọn họ đều đầy rẫy tội ác và cả vết thương.

Người nhà họ Thư không dấu lại một người điên như Triệu Thâm này, chỉ có nuốt giận vào bụng. Triệu Thâm có thể trắng trợn không kiêng dè, Thư Vân Kỳ một đời trời quang trăng sáng lại không thể bị hắn phá hỏng danh thơm. Toàn bộ di vật của Thư Vân Kỳ là do Triệu Thâm nắm chặt trong tay rất nhiều năm, trong đó cũng bao gồm Chu Duật Minh.

Trước khi về nước cậu làm phóng viên tin tức thường trú ở Mỹ. Kỳ thực mới bắt đầu công việc này cũng là Triệu Thâm tìm cho cậu sau khi cậu tốt nghiệp. Ba năm ở nước Mỹ cậu gian khổ dốc sức làm, từ thực tập sinh nhỏ đến kim bài phóng viên, từng cố gắng một mình, từng ấm lạnh tự biết. Cuối cùng Triệu Thâm chỉ dùng một câu nói làm những cố gắng này tan biến thành bọt nước.

Hắn nói: “Em làm hại anh ta thảm như vậy, đến chết anh ta cũng gọi tên em, em dựa vào cái gì mà yên tâm thoải mái sống?”

Trong lòng cậu hổ thẹn, nhưng cậu cũng không có dự định cùng Triệu Thâm tự ngược chuộc tội, là Triệu Thâm cưỡng ép đem cậu trói ở bên người, phá hủy sinh hoạt của cậu.

Nếu như bắt đầu, cho dù là một năm trước hắn nghĩ rõ ràng như vậy đem những thứ thuộc về Thư Vân Kỳ trả về nguyên chủ, làm cho chuyện cũ chôn sâu dưới nền đất, chắc chắn cậu sẽ thở ra một hơi. Nhưng hôm nay khi nghe Triệu Thâm dùng khẩu khí hời hợt mà nói ra những lời như vậy cậu cảm thấy tim thẳng tắp rơi xuống, rơi vào nơi rất sâu không có ánh sáng, không nhìn thấy được.

“Anh thật sự nghĩ thông suốt sao? Tại sao còn không chịu buông tha cho tôi?”

Đôi môi cậu mới vừa làm cho khô cạn, run run một chút, cuối cùng chỉ mỗi một nói một câu: “Trong phòng có vài món đồ vốn là của em, năm đó không có mang đi, cho em giữ làm kỷ niệm đi.”

Triệu Thâm yên lặng nhìn cậu một hồi lâu, dưới ánh mặt trời gương mặt hắn tuần lãng đường nét rõ ràng. Mọi người đều nói mỗi mỏng bạc tình, như vậy người có đường nét khuôn mặt thâm thúy như được dao

chạm khắc thì tâm có như sắt, sâu sắc lạnh lẽo cứng rắn không?

“Lời anh đã nói ra chính là quyết định, đã đồng ý cho bọn họ sẽ không thay đổi.” Triệu Thâm lạnh lùng liếc nhìn cậu, bỗng nhiên lại trào phúng cười rộ lên: “Năm đó em không mang theo đồ vật gì, bây giờ lại đến đòi anh không cảm thấy buồn cười sao? Trên đời này có nơi nào bán thuốc hối hận?”

Bữa sáng chuẩn bị được một nửa đã lạnh, vài chỗ bề bộn còn chưa kịp dọn dẹp. Cảm xúc mãnh liệt không còn sót lại chút gì để có thể chứng minh nó từng tồn tại, vết tích còn sót lại cũng trở thành lúng túng. Triệu Thâm ném câu tiếp theo: “Anh còn làm việc.” Không quay đầu lại rời đi.

Chu Duật Minh lão đảo khởi động thân thể, qua loa thu dọn một phen rồi chạy vào thư phòng. Hai tay cậu run rẩy mở tủ, run rẩy lấy ra đồ đạc giấu ở trong đó.

Ban đầu Triệu Thâm đem tủ sách chở tới, trang hoàng bên trong tủ đương nhiên không thay đổi. Nhưng những năm này cậu chưa bao giờ dám mở nó ra.

Cậu nhìn chằm chằm cái hộp. Thời gian đã rất nhiều năm chất gỗ sáng loáng hơn trước, nhưng sẽ không có thêm người thưởng thức nó.

Trên chiếc hộp có dòng chữ quen thuộc bút tích vô cùng sắc bén gọn gàng: Gắn bó cùng nhau, mạc thất mạc vong.

5. Chương 5

Giới thanh niên văn nghệ thường nói: “Tình cảm thời niên thiếu rất là nên thơ.” Kỳ thực trong cuộc sống đâu có nhiều thơ đến như vậy, phong quang đẹp đẽ chỉ là số ít, nhiều lắm bất quá chỉ là câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu khi không còn đề tài nào tán gẫu nữa. Mà ngay cả như vậy, có khi còn không có. Đây không phải là một ngày tốt, nhưng trong cuộc đời của cậu đây lại là một giờ tốt nhất.

Chu Duật Minh thường nghĩ, nửa đời trước cực khổ, nửa đời sau cô đơn, có phải vì mấy năm ngắn ngủi đó cậu gặp vận may quá hiếm có, đem hạnh phúc một đời của cậu tiêu xài hết.

Lúc cậu ý thức mình thích đàn ông thì thời kỳ trưởng thành đã qua một nửa. Lúc trước cậu vì sinh hoạt khó khăn mỗi ngày trôi qua rất là cực khổ, mãi đến khi bắt đầu cùng Triệu Thâm không lý tưởng, xa hoa đòi truy tầm hoa vẫn liễu, nhìn thân hình trắng kiện hoàn mỹ của hắn mà ước ao, lúc nhìn thấy tứ chi quần quýt mồ hôi rơi xuống gương mặt góc cạnh của Triệu Thâm trong lòng cậu xao động, tiếp theo cổ họng cũng khô khốc, tiểu huynh đệ cũng dần dần ngẩng đầu.

Nhưng nhìn những người xung quanh cậu lại không thích. Trong lòng cậu khát vọng một người phải tốt hơn bọn họ, người đó phải có gương mặt thanh tú, cánh tay thon dài tay, xương hờ điệp hơi nhỏ, khi nhứu mày hai hàng lông mi khép lại như mưa phùn mờ mịt, như đuôi chim én bay qua vạn thủy thiên sơn rồi xẹt qua trước mắt... Suy nghĩ của cậu tới đây đã bị gián đoạn, giống như đi sai đường thì chỉ có thể đi tới vách đá cheo leo, sau đó lại không dám nhảy xuống.

Cậu tìm những bộ phim tình dục đồng tính trốn vào phòng nhỏ của mình trong lồng chim bồ câu lớn, lệ rơi đầy mặt mà tự an ủi mình. Kết quả một ngày nào đó giữa thời điểm cậu tắm tối nhất, trước mắt xuất hiện Thư Vân Kỳ với vẻ mặt kinh ngạc.

Anh phát hiện bí mật thứ nhất của Chu Duật Minh nhưng không thể phát hiện bí mật thứ hai. Chu Duật Minh nhìn thấy anh đẩy cửa đi vào một khắc kia theo bản năng lập tức bắn ra. Thư Vân Kỳ vẫn còn trong khiếp sợ, không nghĩ người anh xem như em trai không cùng huyết thống trước mắt và một màn sôi sục dâm mỹ có liên quan đến mình. Nhưng ngày hôm sau anh chạy đến tìm cậu sứt mẻ nói lắp bắp: chuyện cậu là đồng tính luyến ái anh sẽ bảo vệ, giữ bí mật vân vân.

Chu Duật Minh nhìn tai anh đỏ bừng, nhin không được bật cười, từ nay về sau cậu không còn cách nào coi anh là anh trai của mình nữa.

Một ngày kia vào buổi hoàng hôn, cậu và Triệu Thâm ngồi cùng một chỗ, cậu thay đổi phông làm bài tập, Triệu Thâm hiềm khi yên tĩnh vùi đầu mà vẽ. Cậu viết một hồi hiếu kỳ, đến gần hỏi: “Thì ra anh biết hội họa?”

Triệu Thâm huýt sáo: “Chuyên nghiệp luôn.”

Chu Duật Minh thừa dịp hần chưa sẵn sàng lấy xem, tranh vừa mới phác họa qua loa nhưng đúng là vẽ mình. Trong tranh vẽ một thiếu niên tóc mái buông xuống, gương tú lệ, hàm dưới cong cong rất là đặc biệt, như là câu tâm hồn người khác. Nguyên lai cậu ở trong lòng Triệu Thâm có dáng dấp như thế này. Chu Duật Minh sững sốt một chút rồi nói: “Này thoát nhìn cũng không giống em.”

“Nói vậy, rõ ràng giống như đúc.” Triệu Thâm muốn đoạt lại, động tác cuống lên những tranh phác họa khác rơi xuống bay lả tả. Từng trang từng trang giấy đều là vẽ cùng một khuôn mặt.

Người trong bức họa là Thư Vân Kỳ.

Triệu Thâm chặt chẽ nhường mày, thời khắc này Chu Duật Minh cảm thấy mình chưa bao giờ gần với tâm của hần như vậy, cũng chưa bao giờ thấy mình lại có khoảng cách với người này xa như vậy.

“Thôi! ” cuối cùng Triệu Thâm thờ ơ cười cười, ánh tà dương chiếu vào mặt của hần làm Chu Duật Minh nhớ tới lần đầu gặp gỡ, thiếu niên kia giống như con nhím sợ bị người khác nhìn thấy vết thương.

“Sớm muộn gì anh cũng nói cho em biết. Anh yêu thích anh ta, anh muốn anh ta sẽ trở thành người của anh. Em giúp anh một tay, đến lúc đó em sẽ không thiếu gì cả.”

Chu Duật Minh cúi đầu nhìn cái bóng dưới đất. Triệu Thâm là như vậy, những thứ hần muốn đều sẽ là của hần, cậu có giúp hay không thì chỉ là thêm gắm thêm hoa. Nhưng lần này hần muốn đoạt thì cậu chỉ có hy vọng xa vời.

“Em có giúp anh không?” Triệu Thâm hỏi, trong giọng nói là nhất quán tin tưởng không nghi ngờ, cũng tuyệt không cho phép người khác xen vào.

Chu Duật Minh gật gật đầu, nở một nụ cười khó coi: “Anh nói cái gì, em cũng sẽ làm theo.”

Triệu Thâm mỉm cười vỗ vỗ bờ vai cậu, không nhìn thấy cậu lặng lẽ nắm chặt nắm đấm.

Buổi tối hôm đó Chu Duật Minh phá lệ uống rượu, một ly một ly cứ thế mà rót hết, mới đầu là đắng sau đó dần dần chết lặng, cũng ném thử cảm giác càng uống tâm càng phiền, rượu giữ tất cả những đau khổ dồn vào một chỗ trống để nó mất đi khả năng gây sóng gió. Chẳng trách những người đàn ông sau khi trưởng có thói quen uống rượu, ở trên bàn rượu nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cậu ôm đầu gối ở trong phòng nhỏ lạnh lẽo ngồi một đêm, sáng sớm hôm sau khi ánh dương quang chiếu thẳng vào mặt, bỗng nhiên cậu nhảy lên lão đảo lao ra. Gió đầu xuân phần phật thổi qua, cậu không giữ được góc áo càng bay càng cao. Cậu muốn đi tìm Thư Vân Kỳ, sau đó nói ra một câu, câu đó e rằng nhất định phải tiêu hao sức lực một đời của cậu.

Thư Vân Kỳ ở cách chỗ cậu không xa, lúc rảnh rỗi Chu Duật Minh chưa bao giờ đến. Lúc Thư Vân Kỳ tới tìm cậu dù cho chỉ là ngẫu nhiên cũng có thể làm cậu thụ sủng nhược kinh, mà muốn cậu tự đi tìm lại khó vượt qua như lên trời, cậu sợ bị người nhìn thấu. Thâm mến một người so với bị người thâm mến càng khó chịu, mỗi một người một vai kịch, cũng phải nói phải hát phải làm phân tích thiết kế nhân vật, học thoại đầy đủ.

Cậu cứ như vậy không đầu không đuôi chạy tới, ở dưới lầu dừng bước trừ trừ một chút. Nhưng thời gian cho cậu cũng chỉ có như thế, chỉ trong phút chốc mà thôi. Cậu nhìn thấy Triệu Thâm đang ngồi trên xe máy, hần giống như thợ săn đường nét khuôn mặt ưu mỹ hung ác lạnh lẽo như sắt thép, như con thú lớn yên tĩnh mà nguy hiểm mà nằm ngang ở phía trước.

Triệu Thâm ở trên xe xoay người lại, cẩn thận chu đáo dìu Thư Vân Kỳ ngồi ở phía sau lưng mình. Thư Vân Kỳ dùng một cánh tay ôm hần, động tác làm lộ ra phần eo mềm mại như một đoạn dây cung kéo căng ghim ở trong lòng Chu Duật Minh.

“Hai anh...” Chu Duật Minh nhẹ nhàng hỏi. Thư Vân Kỳ không hiểu ý hỏi lại: “Minh Minh, hai anh phải đi học, em có chuyện gì không?”

Triệu Thâm cũng quay đầu lại nhìn cậu, trong ánh mắt của hắn nồng đậm ý cười, bởi đặc biệt vui sướng nên sáng lấp lánh. Ánh sáng mặt trời chiếu vào vông mạc của hắn bị vỡ thành vạn điểm vàng, như là từng giọt từng giọt thủy ngân lay động, mỗi một giọt thủy ngân giống như mũi tên có độc đâm vào trái tim Chu Duật Minh. Trong ánh mắt kia có ngụ ý tôi cho cậu biết chúng tôi thân mật, để khi vui vẻ sẽ tâm sự với nhau về bí mật này.

Ánh mắt này rơi vào người cậu làm cho cậu cảm thấy cuối cùng mình chỉ như một cọng cỏ nhẹ nhàng rơi xuống, đánh nát men rượu trong người, lấy hết toàn bộ dũng khí của cậu. Đối thủ của cậu là Triệu Thâm, không có ai hiểu hắn rõ ràng hơn cậu, hắn ngăn nắp cỡ nào, ngông cuồng tự đại cỡ nào, lúc mê người có thể mê người đến thế nào.

“Em... Tờ khai bệnh án của em gái em anh còn giữ không? Em muốn dẫn nó đi kiểm tra sức khỏe...” Chu Duật Minh lúng túng giọng nói càng ngày càng nhỏ. Thư Vân Kỳ ôn nhu ân cần nhìn cậu làm trong lòng cậu chột dạ, tay chân đổ mồ hôi. Đột nhiên cậu nhớ lại Thư Vân Kỳ đối xử với mình và những đứa trẻ khác trong cô nhi viện không hề có sự khác biệt, mà cậu cũng không cần anh chăm sóc như con vật nhỏ đáng thương đáng yêu. Thế giới của anh và cậu cách biệt đâu chỉ có bao nhiêu đó.

Sau khi Triệu Thâm nói rõ tình cảm của hắn với Thư Vân Kỳ thì cậu thấy hắn càng ngày càng thật lòng. Khi tính hướng của hắn bị người phát hiện, Triệu gia nổi lên sóng lớn, cha hắn thậm chí có suy nghĩ chủ động đưa con riêng về nhà, thiếu chút nữa cùng cả nhà mẹ hắn trở mặt. Tuy nói địa vị Triệu gia đại thiếu của hắn cuối cùng vẫn vững như Thái Sơn, nhưng hai gia tộc thông gia thường xuyên qua lại đã mất ít nhiều tình cảm.

Đoạn thời gian đó Triệu Thâm buồn bực mất tập trung, đơn giản đến ở nhà của Thư Vân Kỳ thuận tiện chọc giận người nhà. Cũng chỉ có Thư Vân Kỳ hiền lành mới nhịn được hắn chứ không có người nào chịu được tính tình càng ngày càng biến ảo không ngừng của hắn. Tình cờ khi Chu Duật Minh bị kêu đến giúp đỡ, sẽ bị hắn chọc tức đến gần như muốn quay đầu ra cửa. Thường là làm giúp một nửa sẽ khẩu chiến với Triệu Thâm đang nhàn nhã nằm trên ghế salông giả làm ông chủ. Mỗi khi họ cãi nhau sứt đầu mẻ trán thì Thư Vân Kỳ sẽ lao ra khuyên can, trong phòng bếp không ai chăm nom, thức ăn bị cháy khét mà bốc ra khói.

Sau đó Triệu Thâm nói cho cậu biết: ” Lúc đó anh nghi ngờ em, thấy anh chán nản em sẽ xem thường anh. Khi đó anh không hiểu rõ em, cũng không biết là em vô tình hay là cố ý.”

Hai người bọn họ đều đặc biệt miễn cảm, tranh cãi dù việc nhỏ cũng rất quật cường, ở cùng nhau có quá nhiều gập ghềnh trắc trở. Sau đó Thư Vân Kỳ cũng không thường gọi cậu đến. Chu Duật Minh thử đi quên, thử thu thập tâm tình của mình, có lúc nhớ tới cảnh hai người kia ở cùng nhau trong phòng vui vẻ mà cười cười nói nói, trong lòng sẽ đau đớn liên miên không dứt, đó là cậu không đành lòng chặt đứt, dằng dặc kéo dài một khoảng thời gian.

Sinh nhật 18 tuổi của Triệu Thâm sắp đến, đó là cái ngày chú định làm cho ba người không thể nào quên. Triệu Thâm lên kế hoạch sẽ tổ chức sinh nhật tiệc đứng, vài ngày trước đã bắt đầu bố trí, tỉ mỉ tính toán, hắn vốn không muốn có tiết mục tặng hoa hồng như vậy rất tầm thường, nhưng cuối cùng vẫn bị thuyết phục bèn gọi Chu Duật Minh đi mua hoa.

Chu Duật Minh đau đến hờn vía lên mây, nhưng vẫn nhận tiền của hắn. Khi cậu cầm hoa đi trên đường, người đi đường tới lui đều nhìn cậu cười thiện ý, chỉ có cậu cười không nổi.

Triệu Thâm bao cả một tầng nhà hàng, Chu Duật Minh ở trong thang máy nhìn con số tầng tầng thay đổi cảm giác như là nhìn thấy con số của quả bom đếm ngược. Cậu đi vào phòng ăn giống như đi đến pháp trường nhưng khi gần đến nơi nghe thấy âm thanh âm âm như có vật gì rơi vỡ, cậu hét hồn ngẩng đầu nhìn thấy Thư Vân Kỳ vội vã tung cửa bước nhanh đi ra.

Cậu chưa từng gặp Thư Vân Kỳ thất thố như vậy, hai hàng lông mày nhíu chặt, đáy mắt tức giận đầy mây đen, hai gò má lại nhuộm một lớp mỏng manh đỏ ửng. Vạt áo khoác theo bước chân vung vẩy, giày da đập lên mặt đất phát ra tiếng vang.

Có một đám người đuổi theo ở phía sau anh vô cùng âm ỉ nghe không rõ bọn họ nói gì. Chu Duật Minh nhận ra bọn họ là hồ bằng cầu hữu của Triệu Thâm, dòng dõi các nhị thế tổ bạc triệu. Cậu có chút sợ sệt, Thư Vân Kỳ chạy đến kéo cánh tay của cậu, dùng giọng nói nghiêm khắc hiềm hoi hạ lệnh cho cậu: “Đi, chúng ta trở về.”

“Anh không tham gia tiệc sinh nhật của Triệu Thâm à...” Chu Duật Minh bị anh nhìn lướt qua, ngay lập tức ngậm miệng. Cậu không nghĩ tới có một ngày đôi mắt Thư Vân Kỳ cũng sẽ lạnh như vậy, đây hàn ý sâu không thấy đáy như vậy.

“Minh Minh ” Thư Vân Kỳ vừa gọi tên của cậu, một bên lôi kéo cậu theo đường cũ mà đi: “Em còn nhỏ, nơi này không phải là chỗ em nên đến.”

Bó hoa hồng lớn rơi xuống đất tản ra, bọn họ đạp trên những cánh hoa hồng bay khắp mặt đất mà đi. Ở trên xe taxi Chu Duật Minh phát hiện Thư Vân Kỳ không đứng, anh dường như chịu đựng rất nhiều đau đớn, hai má đỏ bừng, hai mắt mơ hồ, thân thể rất nóng như là phát sốt. Chu Duật Minh âm thầm suy đoán có lẽ anh say rồi, nửa tha nửa kéo mà giúp đỡ anh trở về nhà.

Cậu giúp Thư Vân Kỳ lau người một chút mà tim đập đến sắp mất khống chế. Thư Vân Kỳ lúc này đặc biệt yên tĩnh, ngoan ngoãn thật giống như anh mới là em trai, Chu Duật Minh là anh trai của anh. Anh treo ở trên người Chu Duật Minh, lúc bụng dưới hai người đụng chạm khiến cả hai đều đau đớn.

Ánh mắt tình cờ liếc qua, trong nháy mắt cậu lại cảm thấy người say không phải là Thư Vân Kỳ mà là chính mình. Men say chạm vào hỏa diễm mà cậu giấu thật sâu ở đáy lòng thiêu đốt không kiêng kị, đem hết thảy mà thiêu huỷ.

“Em phải đi.” Cậu dùng hết sức lực toàn thân đẩy Thư Vân Kỳ ra, nhìn anh nở nụ cười. Ngay vào lúc này ánh mắt mờ mịt của Thư Vân Kỳ bỗng nhiên trở nên sáng ngời, xoay người nhào tới ôm cậu đè lên trên giường. Âm thanh vải vóc bị xé rách trong ban đêm yên tĩnh cực kỳ vang dội, mỗi lần Chu Duật Minh hồi tưởng đều cảm thấy âm thanh kia cũng chính là lý trí của mình đang nứt toác.

Cậu đại khái hiểu Thư Vân Kỳ đã xảy ra chuyện gì. Đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng đồng thời cũng không thể làm gì khác.

Đêm đầu tiên từng trải là một tràng mộng ảo, mộng đẹp cũng là ác mộng. Khoái cảm trong lòng không thể trung hoà đau đớn của sinh lý, trên thực tế thân thể của bọn họ xưa nay không hợp phách. Tuy có đau đớn nhưng Chu Duật Minh cũng cảm thấy vui sướng, nỗi đau này suốt đời cậu cầu không được.

Sáng hôm sau cậu thức dậy rất sớm thu dọn xong tất cả, chờ lời phán quyết của Thư Vân Kỳ với mình. Ngày đó khí trời mát mẻ, thiếu niên gương mặt thanh tú nhưng vẻ mặt tái nhợt nói với cậu: “Anh đã làm chuyện sai lầm với em không có cách nào bồi thường. Nếu như em không hận anh, chúng ta ở cùng nhau đi.”

Ba ngày sau cậu gặp được Triệu Thâm. Lúc gặp thoáng qua chỉ liếc mắt một cái, cậu liền biết hai người từ đây sẽ là người đứng.

Triệu Thâm tiêu tụy rất nhiều, gương mặt băng lạnh như tan rã nhưng hấn vẫn ngạo mạn. Hấn cười lạnh nói với Chu Duật Minh: “Là anh xem thường em. Không nghĩ tới em còn có tâm tư như thế, thủ đoạn như vậy.”

6. Chương 6

Trong cuộc đời của Chu Duật Minh đến bây giờ tổng cộng có bốn bước ngoặt: Cha mẹ chết, cùng Thư Vân Kỳ ở bên nhau, cùng Thư Vân Kỳ chia tay, Thư Vân Kỳ chết. Trong đó Thư Vân Kỳ luôn là người đem lại may mắn cho cậu, đồng thời Triệu Thâm chỉ mang đến vận rủi.

Thế nhưng cố tình cậu và Triệu Thâm dây dưa càng sâu, càng lâu, tựa hồ còn muốn tiếp tục dây dưa, xem ra vận mệnh đúng là không vừa ý người. Cảm giác này có lẽ lúc cậu bị nhốt trong ô tô lúc xe bị lật ngược, đêm ấy cảm thụ được thi thể cha mẹ từ từ lạnh cứng đã nhìn thấu.

Tình bạn của Triệu Thâm và cậu kết thúc vào năm mười tám tuổi. Ngày đó Triệu Thâm ngoài cửa ngăn chặn cậu, nói cho cậu biết đây không phải là chủ ý của hắn. Là do một tên công tử bột bạn của hắn tự chủ trương, bỏ thuốc vào trong ly nước của Thư Vân Kỳ, đưa anh và Thư Vân Kỳ đến căn phòng mà bọn họ tỉ mỉ chuẩn bị, cho Triệu Thâm một sự “Kinh hãi”.

“Anh đã giáo huấn bọn họ.” Triệu Thâm nói chuyện khẩu khí hoàn toàn không giống một thiếu niên mới vừa thành nhân, lộ ra cỗ sát khí nhàn nhạt quyết đoán không cho người nghi vấn. Hắn là người vênh vang tự đắc người có thể cùng hắn đối đầu cũng là loại người phi phạm.

“En thừa cơ hội bò lên giường, dựa vào loại thủ đoạn bỉ ổi này thượng vị, không có gì giải thích sao? Anh thực sự nhìn lầm em rồi.”

Các bạn của hắn quen nhìn hắn phóng đăng hoa tâm, vừa hoa tâm lại bạc tình, đương nhiên sẽ không tin lần này hắn động chân tâm, mới làm ra chuyện hoang đường như vậy. Trong mắt Thư Vân Kỳ không bỏ qua dù một hạt cát, ngày thứ hai đã mời Triệu Thâm ra khỏi nhà, khách khí nói: “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, nhân dĩ quần phân. Tôi tự nhận không làm bạn được với Triệu đại thiếu, cũng kính xin ngài và các bạn của ngài để cho tôi có một cuộc sống an ổn. Từ nay về sau chúng ta cầu về cầu, đường về đường.”

Chu Duật Minh không nhìn thấy sắc mặt của Triệu Thâm lúc đó, nhưng cậu có thể tưởng tượng, đây là nhục nhã mà hắn cả đời cũng không thể quên được. Hắn thăm dò được chuyện Chu Duật Minh và Thư Vân Kỳ lửa giận sôi trào liên hưng bình vẫn tội.

“Em cần thiết phải giải thích với anh sao? Anh ta không thích anh, từ nay về sau chuyện của chúng tôi không liên quan đến anh.”

Câu nói này như một mũi tên, kinh tâm động phách mà bắn ra một phát, từ đây không thể quay đầu. Sắc mặt Triệu Thâm giống như mới vừa bị tuyết rửa qua, sau này mỗi lần Chu Duật Minh hỏi tưởng đều kinh ngạc với dũng khí của mình khi đó.

Khi được ái tình lan tỏa khắp người, sẽ không giống như lúc bình thường. Như là đột nhiên được thần ân sủng, gơ tay nhấc chân đều có thần lực che chở, cho dù là một mình vượt biển cũng không có gì lo sợ.

Sau khi Chu Duật Minh và Thư Vân Kỳ sống với nhau mỗi một ngày như sống trên mây. Rốt cục cậu có thể không che giấu mà nhìn kỹ Thư Vân Kỳ, nhìn hết sức chăm chú không dời mắt. Có lúc Thư Vân Kỳ cảm thấy thẹn thùng, lấy tay ngăn trở ánh mắt của cậu, hôn môi cậu nói: “Biết em vui vẻ như vậy, anh đã sớm tỏ tình.”

Cậu nghe hiểu được ý tứ trong lời nói đó mà lòng mừng như điên, nói không ra lời chỉ cười khúc khích.

Cậu rất ít nghĩ đến Triệu Thâm. Là bất đắc dĩ, cũng là cố ý. Cậu nhớ ánh mắt của hắn lần cuối cùng nhìn mình cảm thấy đáy lòng phát lạnh, lo sợ bất an. Rõ ràng không cảm thấy mình đoạt tình nhân của hắn, nhưng khi nhớ đến thì cảm thấy rất nặng nề. Vì vậy cậu quyết định lãng quên, đem hắn ném vào một góc ở trong lòng nơi ánh mặt trời chiếu không tới.

Lần đầu tiên cùng vượt qua tân niên, Chu Duật Minh và Thư Vân Kỳ nắm tay đứng ở trên ban công xem pháo hoa. Pháo hoa từng từng nổ rộ đầy trời như ban ngày. Những tia sáng vỡ vụn thành chấm nhỏ xẹt qua mắt của bọn họ, rõ ràng không phải mưa sao băng mà là cực quang ở nơi xa xôi nhất trên bầu trời chưa từng bị ô nhiễm.

“Cầu ước nguyện đi!” Thư Vân Kỳ mỉm cười nói.

” Em hi vọng sức khỏe của em gái có thể tốt hơn, hi vọng chúng ta có thể mãi mãi bên nhau...”

Chu Duật Minh quay đầu, nhìn chăm chú vào mắt anh: ” Em còn muốn sau này làm phóng viên, chuyên làm tin tức về cờ vây và tin tức về thể dục thể thao, theo anh đi khắp thế giới...”

Gò má của cậu ửng đỏ, Thư Vân Kỳ chậm rãi cúi đầu, tại gò má đỏ ửng nhẹ nhàng hôn một cái nói: “Minh Minh của anh chí hướng thật là rộng lớn nha!”

Chuông cửa vang lên, Thư Vân Kỳ đi lấy bánh ngọt trong lò nướng, Chu Duật Minh không yên lòng đi mở cửa. Vừa mở cửa cậu ngay ngẩn cả người, Triệu Thâm bọc áo khoác ngồi ở cửa, cúi đầu dựa vào vách tường. Dường như hần vừa từ trong gió tuyết đầy trời đi tới đây, trên tóc cũng đầy hoa tuyết chưa bao giờ thấy hần lại chật vật như vậy.

Lúc trước hần ngạo khí hung ác như lang sói đầu đàn. Đêm đó tóc hần ngổn ngang buông xuống, bị tuyết hòa tan tuyết làm ướt nhẹp, như con nhím gai khắp người không thể dựng thẳng, cuộn tròn ở một góc bộ dáng quả thực như chó hoang lưu lạc.

“Anh có thể đi vào không?” Chu Duật Minh nghe hần nhẹ giọng hỏi. Một khắc kia thậm chí cậu kích động muốn đem hần dìu vào trong nhà, lau khô dòng nước do tuyết tan ra giống như nước mắt chảy qua khuôn mặt hần. Nhưng cậu không thể, Triệu Thâm vĩnh viễn là Triệu Thâm luôn bình tĩnh trong cuộc sống đầy bom đạn.

“Đã muộn lắm rồi, chúng tôi muốn nghỉ ngơi, anh trở về đi.”

Cậu đóng cửa lại.

Triệu Thâm hiếm thấy không có nổi giận đùng đùng, chỉ một lần nữa vùi đầu xuống. Hần cả đêm ngồi ở ngoài cửa, nghe trong cửa tình cờ truyền đến một hai âm thanh nỉ non mềm mại.

Minh nguyệt chiếu Cửu Châu, mấy nhà vui cũng có mấy nhà sầu. Một cửa chi cách, có người vui mừng, cũng có người cô quạnh.

Sau đó Chu Duật Minh mới biết, ngày hôm đó là ngày cha mẹ Triệu Thâm ly hôn, hần cuối cùng từ vạn người mong ước thiên chi kiêu tử biến thành một người bị vứt bỏ. Nhưng khi đó cậu không nghĩ tới phải làm gì giúp hần, ngày đó Thư Vân Kỳ đưa cho cậu một món quà lấy đi toàn bộ tâm trí của cậu. Thư Vân Kỳ tự tay làm một cái hộp gỗ, để ảnh chụp chung của hai người vào. Mặt trên có khắc điều ước tân niên của cậu.

“Một năm để một tấm, chúng ta còn có ít nhất sáu mươi năm.”

Rất nhiều năm sau Chu Duật Minh mở cái hộp đó ra, bên trong chỉ có ba tấm hình. Cậu cầm bức ảnh, dựa vào tủ sách quen thuộc mà lệ rơi đầy mặt.

Buổi chiều thuộc hạ của Triệu Thâm đến đem đồ vật mang đi. Triệu Thâm không có ở nhà, chỉ có thư ký của hần là Thôi An Di. Thôi tiểu thư lễ phép khéo léo cười, thông báo với cậu Triệu Thâm có việc gấp đi T thành, cũng an bài chuyển bay cho cậu qua đó.

Chu Duật Minh tái nhợt nghiêm mặt “Ừ” một tiếng, Thôi An Di thở phào nhẹ nhõm, tận dụng mọi thời cơ: “Triệu tổng năm trước đã đem tổng bộ công ty chuyển tới T thành, sau này phỏng chừng thời gian ở bên kia càng nhiều hơn. Chu tiên sinh cũng cùng đi đi. Ngài còn có đồ vật gì cần tôi giúp ngài gửi không?”

T thành, một thành thị xa xôi như vậy nhưng mỗi một con phố khác nhau đều chứa đầy hồi ức. Cậu từ trong lồng tre này quay người thì lại đến một cái khác lồng tre khác. Cuống họng Chu Duật Minh khô khốc, tiếng nói lộ ra vẻ mất mát đầy vị máu: “Tôi không có gì mang đi.”

Cậu nhẹ tay khẽ vuốt hộp gỗ ôm trong lồng ngực, cảm giác lạnh lẽo như là năm đó cậu bị để lại ảm xuống đất đập đầu trước quan tài Thư Vân Kỳ. Nền gạch lạnh lẽo từng chút từng chút ngấm vào da thịt, toàn thân máu tuần hoàn trở nên rất chậm, từng chút từng chút như bị đóng thành băng. Cậu ôm lấy thân thể mình cũng không cảm giác được nhiệt độ.

Triệu Thâm phái hai vệ sĩ cùng cậu lên máy bay, ở sau lưng kẻ sát không tha. Chu Duật Minh không thêm để ý, làm như không thấy bọn họ, khi máy bay cất cánh thì đeo cái che mắt nhắm mắt nghỉ ngơi, mơ màng rồi ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng cậu thấy được mình mấy năm về trước, khi đó bề ngoài có bao nhiêu phong quang, thì bên trong có bao nhiêu thất ý. Triệu Thâm dẫn cậu đến T thành cho cậu ăn mặc y phục chỉnh tề, hần nâng cằm cậu lên nhìn cười nói: “Dáng dấp gọn gàng xinh đẹp như vậy mới không uổng công anh mang em đến T thành trải nghiệm.”

Trải nghiệm, thành phố này có một bộ mặt mà cậu ghét nhất. Đó là Bất Dạ Thành hiện đại náo nhiệt phóng túng đến khó mà tin nổi. T thành giống như Triệu Thâm, người của T thành khắp nơi cũng nhanh nhẹn như Triệu Thâm, bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa. Có lẽ do Triệu Thâm chỉ dẫn cậu đi các trường hợp như: Tiệc rượu, tiệc tối, câu lạc bộ. Ánh đèn mờ ảo, mọi người hóa trang như một, tâm tư ám muội đều lên vào bóng tối, chỉ có tay chân thay thế ngôn ngữ để bày tỏ dục vọng.

Triệu Thâm muốn cậu ngoan ngoãn làm súng vật, cậu chỉ có tận tâm tận lực mà đóng vai. Cậu đã từng bị áp ở tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm từ cửa sổ sát đất làm ra thao trường, hai chân mở lớn, thân thể trần truồng đón đèn đuốc sáng choang của thành thị, những ánh đèn sặc sỡ nghệ hồng như ánh mắt yêu quý bó buộc lạnh lẽo đâm nhói làm cậu chảy nước mắt. Cậu cũng cùng Triệu Thâm đi đến từng buổi tiệc xa hoa, Triệu gia đại thiếu nhìn không lọt người thì gọi cậu đi chặn rượu, uống đến khi dạ dày xuất huyết mới cho cậu dừng lại.

Cậu nỗ lực không nghĩ đến Thư Vân Kỳ nữa nhưng Triệu Thâm lại cố tình muốn hỏi. Nửa đêm cuồng phong gào thét, Triệu Thâm nghiêng đầu lại nhẹ nhàng hỏi cậu: “Em còn muốn Thư Vân Kỳ sao?” Trên mặt cậu còn vết tích của cơn say rượu bị gió lạnh thổi làm cho chặt vật vô cùng. Cậu liếc mọng lác đầu nói không. Triệu Thâm lấy ngón tay sờ qua gò má của cậu, ung dung thông thả nói: “Có còn muốn trở về bên cạnh anh ta hay không?”

Cậu kềm nén không được nữa buồn nôn, há mồm ói ra, trong xe đất giá nội thất khắp nơi bừa bộn.

Triệu Thâm phẫn nộ, mở cửa xe đá cậu ra ngoài: “Buồn nôn! Bắn vào bản thân em, cũng không soi gương xem mình thế nào!”

Xe thể thao sang trọng nhanh chóng chạy đi, cậu ở trên một chiếc cầu cao không có một bóng người khóc như một đứa trẻ lạc đường.

Nữ tiếp viên hàng không đánh thức cậu rất là đúng lúc, khi Chu Duật Minh tỉnh lại lấy trộm mắt xuống, thấy cô tiếp viên nhìn mình với vẻ mặt kinh ngạc, mới phát hiện mình lại chảy xuống hai hàng nước mắt.

Cậu hơi hốt lấy tay lau nước mắt, cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, cười cười nói: “Tôi gặp ác mộng, để cô cười chê rồi.”

Lúc xuống máy bay, tâm tình hậm hực thật lâu cũng chưa tan. T thành càng thêm phần hoa, nhà cao cửa rộng san sát nối tiếp nhau, nhưng cậu yêu không nổi nơi này. Tại sao Triệu Thâm nhất định phải đến T thành? Chu Duật Minh thở dài trong lòng.

Bây giờ cậu cũng đã từng ở nước Mỹ mở mang kiến thức, không phải như năm đó là một học sinh đơn thuần ngu ngốc. Gia tộc bên mẹ của Triệu Thâm như là rắn độc ở T thành, kinh doanh nhiều năm, thế lực đan xen chằng chịt. Triệu Thâm chạy đến T thành quyết không là vô duyên vô cớ, tự có hấn suy tính.

Sơn vũ dục lai, phong mãn lâu. (Gió thổi báo giông tố sắp đến)

Chu Duật Minh cũng lười đi phân tích chuyện của Triệu Thâm.

Đến biệt thự Triệu Thâm chuẩn bị cho cậu, cậu lập tức chạy thẳng lên giường ngủ bù, cũng không nhìn đến người Triệu Thâm gọi đến giúp cậu đón gió tẩy trần dẫn cậu đi tham quan.

Đệm chăn gối đều hoàn toàn mới, chỉ có mùi vị của ánh nắng mặt trời làm cho cậu rất là an tâm. Những lần trước trên giường toàn là mùi vị của Triệu Thâm, có lẽ là trên đời này chỉ có cậu mới có thể ngửi ra khí tức của hắn, tuyệt không khó chịu rất là mê người giống như Triệu Thâm lúc ở trên giường rất là mê hoặc lại làm cho cậu lăn lộn khó ngủ.

Một khi ngủ là ngủ đến lúc ánh đèn rực rỡ được mở lên. Chu Duật Minh bị chuông điện thoại di động đánh thức hơi mơ hồ, vừa nhìn điện thoại di động nhất thời tỉnh hơn phân nửa. Người gọi điện là Triệu Thâm, hoặc có thể nói, cái điện thoại di động này của cậu cũng chỉ có một người liên lạc.

“... Chuyện gì?” Cậu nhìn chằm chằm cái tên trên màn ảnh lấp lóe, rốt cục vẫn nhấn nút nghe.

Đối diện lại thật lâu không nói gì.

Cậu bắt đầu cảm thấy kỳ quái, thì lúc này trong điện thoại di động mới run run rẩy rẩy truyền đến một tiếng nói trong trẻo: “... Là anh sao, anh trai Tiểu Minh?”

Chu Duật Minh trợn to hai mắt, xưng hô này đã từng quen thuộc dù cho giọng nói này cũng rất xa lạ.

Người kia vẫn không hay biết tiếp tục nói: “... Thật không nghĩ tới là anh ...”

“Cậu là ai?” Cậu trực tiếp hỏi.

7. Chương 7

“Anh, em là Bạch Ngạn đây.” Cậu nghe thấy thanh âm mềm nhẹ trả lời, trong lòng trở nên hoảng hốt, quả nhiên thật sự là Bạch Ngạn... Cậu từng nghĩ tới tình cảnh bọn họ gặp lại sẽ vô cùng hoang đường, nhưng cũng không nghĩ là hoang đường đến thế này.

“Tại sao lại gọi cho tôi?” Chu Duật Minh vốn muốn hỏi hấn tại sao cầm điện thoại di động của Triệu Thâm, lời chưa kịp ra khỏi miệng thì lập tức không muốn hỏi nữa. Vô luận nhận được dạng đáp án gì, cũng sẽ không như cậu mong muốn.

Bạch Ngạn hít vào một hơi thật dài, cuối cùng làm bộ như không có gì nói: “Anh ấy.. Triệu thiếu uống say, tâm tình không được tốt, vừa nãy vẫn luôn bảo em gọi điện cho người nào đó, em nghe không rõ, nên hoảng hốt trực tiếp bấm phím gọi nhanh...”

Thực sự là kỳ quái. Chu Duật Minh nghĩ thầm, rõ ràng Triệu Thâm chưa bao giờ dùng điện thoại liên hệ với cậu, có chuyện gì đều phái người đến truyền lời. Cậu nói vào trong điện thoại: “Anh ta uống say, bên cạnh lẽ nào không có người khác sao? Dem điện thoại di động đưa cho những người khác tìm thư ký Thời, bọn họ sẽ rõ ràng.”

Bạch Ngạn mềm mại mà vang một tiếng. Khi hấn nói chuyện đến cuối câu lúc nào cũng ngân dài nhẹ nhàng giống như trẻ con làm nũng, làm cho người nghe sinh ra hảo cảm. Từ nhỏ cũng đã như vậy, Chu Duật Minh và mấy đứa nhỏ của cô nhi viện không thân cận, cô đơn một mình cũng là chuyện đương nhiên. Có lúc Chu Duật Minh bận bịu làm thêm, không có cách nào chăm nom em gái, Bạch Ngạn còn nhỏ nhưng lại xung phong nhận làm việc giúp. Đứa bé còn nhỏ mà có lòng tốt ngây thơ tinh khiết như vậy thì không thể giả được.

Giờ khắc này Triệu Thâm ở cùng với hấn, có thể cũng vì hấn luôn làm người khác yêu thích? Chu Duật Minh không biết tại sao Triệu Thâm đi bàn bạc công việc có Bạch Ngạn làm bạn bên cạnh mà lại uống say. Nhưng cố tình cậu biết hai người này tử lượng cũng không tốt. Xem ra lần này Triệu Thâm xác thực đã có mấy phần lương tâm, chưa dùng lời ngon ngọt để đem tâm tình nhân ném ra ngoài chặn rượu.

Chu Duật Minh kéo mở cửa sổ, hít vào một làn gió đêm thật sâu. Trong thành phố rất hiếm có một làn gió thanh mát, lúc nào cũng lẫn lộn mùi mồ hôi, mùi rượu, mùi khói bụi ô nhiễm, nhưng dù sao cũng ấm áp hơn ở nơi đây. Màn hình điện thoại di động vẫn chiếu ra một luồng ánh sáng nhạt nhưng lại không có người nói chuyện, hai bên đều đang chờ đợi. Hai người trò chuyện, có khoảng cách là cái bóng của người thứ ba, đan dệt thành ám muội trầm mặc.

Bỗng nhiên đầu bên kia điện thoại di động đặc biệt yên tĩnh, có lẽ Bạch Ngạn đã đi đến một nơi khác, đợi khi bốn phía không còn tạp âm, mới một lần nữa trò chuyện cùng với cậu: “Đầu tuần em có gọi điện thoại cho Lộ Lộ, em ấy rất lo lắng nói với em là không liên lạc được với anh, khi đó em cũng rất lo lắng, cũng may là anh bình yên vô sự, chỉ là... chung quy anh vẫn trở về.”

Đã rất lâu Chu Duật Minh chưa từng gặp hấn, nhưng hấn dường như hiểu biết rất rõ về Chu Duật Minh. Trở về? Trên môi Chu Duật Minh hiện lên một nụ cười mỉm mai, cậu phí hết tâm tư trừu tượng, rốt cục thừa dịp Triệu Thâm chưa sẵn sàng đưa em gái ra nước ngoài du học, vừa chu toàn giấc mộng, vừa trợ giúp em mình thoát ra khỏi hố lửa này. Cậu không còn vướng bận, rốt cục lấy dũng khí muốn chạy trốn, quay đầu lại vẫn là một hồi hoa trong gương, trắng trong nước.

Nhiều đêm như vậy, bọn họ đồng sàng dị mộng, Triệu Thâm ở trong mộng đặc biệt yên tĩnh, ôm cậu ôm rất chặt, như ở trong đất trời ngập tràn băng tuyết tìm kiếm một ngọn lửa ấm áp để sưởi ấm. Cậu lại mở mắt đến bình minh, trong lòng nghĩ làm thế nào để trốn khỏi nơi này.

Duy nhất một lần là lúc trước khi đi, quỷ thần xui khiến cậu quay đầu lại liếc mắt nhìn gương mặt Triệu Thâm đang ngủ. Bọn họ cùng giường cùng gối nhiều năm, nhưng ngày đó Chu Duật Minh mới phát hiện, thì ra lúc ngủ chân mày Triệu Thâm cũng nhíu chặt, mi tâm có một vết nhăn hằn vào da thịt rất sâu. Chu Duật Minh không tự chủ được lấy tay vuốt lên mi tâm của hắn, trong chớp mắt khi da thịt chạm nhau, khóe mắt Triệu Thâm rịn ra vài giọt nước mắt, làm cho tim đập cậu đập đến mất khống chế, cậu sợ thuốc ngủ cậu cho Triệu Thâm uống mất hiệu lực. Mãi đến khi nghe hắn mơ hồ nói mê cậu mới thở phào nhẹ nhõm, cả người thả lỏng, mới nhẹ nhàng quay người đi ra.

Nhưng cậu giãy dụa cũng không làm nên chuyện gì. Một khi Triệu Thâm tỉnh lại, những ảo mộng ban đêm tất cả đều tán đi như sương mai, cậu trốn không được, vận mệnh của cậu nằm trong Ngũ Chỉ Sơn của Triệu Thâm.

Chu Duật Minh trì hoãn ngữ khí, nói với đầu bên kia điện thoại rằng: “Tiểu Ngạn, em hứa với anh một chuyện có được hay không? Đừng nói cho Lộ Lộ biết chuyện giữa anh và Triệu Thâm....”

“Anh có nghĩ tới hay không, có thể Lộ Lộ không muốn bị gạt như vậy đâu? Em ấy không thích Triệu Thâm, chấp nhận hắn bởi vì hắn là tình nhân của anh, em ấy tin tưởng anh cho nên nguyện ý chấp nhận sự lựa chọn của anh. Nếu như em ấy biết được chân tướng, thì sẽ có bao nhiêu khổ sở?”

“Đừng nói cho nó biết!” Chu Duật Minh gầm nhẹ một tiếng.

Anh em bọn họ liên tâm, với tính cách của Chu Ảnh Lộ một khi biết anh trai của mình bị người cường bức mặc người ức hiếp, tất nhiên sẽ đau thấu tim gan, dù cho cùng Triệu Thâm đồng quy vu tận, cũng không đành lòng để anh mình chịu ủy khuất như thế. Huống chi, nếu như không phải là vì em gái cũng sẽ không đi tới như ngày hôm nay.

Cậu đã ở trong vũng bùn lầy thì hà tất phải liên lụy thêm một người nữa chứ.

Chu Duật Minh siết chặt điện thoại di động, cảm giác kim loại lạnh lẽo đâm vào làm lòng bàn tay cậu đau đớn. Cậu cất lực trấn tĩnh lại, tiếp tục khấn cầu hắn: “Em cũng biết, Lộ Lộ chỉ là một cô bé, nó biết thì có thể làm được cái gì?”

Cậu nghe thấy Bạch Ngạn cười nhẹ một tiếng, nhưng trong tiếng cười không cảm thấy vui vẻ: “Đây là cuộc sống anh muốn sao?”

Chu Duật Minh ngẩn ra, thật lâu mới trả lời: “Tôi không có muốn gì hết, cũng không có quyền lựa chọn muốn hoặc không muốn. Đường tôi đi đã là tuyệt lộ, nhưng bây giờ nếu em muốn quay đầu, có lẽ vẫn còn kịp.”

Một nơi khác ở T thành, Bạch Ngạn đứng ở trên sân thượng của một biệt thự ven biển, dựa vào lan can nhìn về phía xa xa thủy triều đang lên lên xuống xuống. Bầu trời, mặt biển một màu đen kịt, chỉ có ánh sáng mờ mờ của ngọn hải đăng là có thể thấy được, như là ngôi sao bắc cực khảm ở trên đường chân trời. Mười ngón tay nhỏ dài của hắn cũng lên lên xuống xuống mà gõ lên lan can, nụ cười trên mặt nhẹ như một tầng sương mù mỏng manh: ” Anh Tiểu Minh, anh cũng có cơ hội lựa chọn. Chúng ta tìm cơ hội gặp mặt đi, coi như là vì Lộ Lộ... Lúc trước em..đã nói với em ấy rồi.”

Bên kia hô hấp của Chu Duật Minh lập tức dừng lại, Bạch Ngạn lấy điện thoại di động ra khỏi tai, hướng về phía nó nói một câu: ” Triệu thiếu đã tỉnh rồi, đang tìm em khắp nơi, em nên đi ”

Nói xong dứt khoát cúp điện thoại.

Trong điện thoại di động còn vang lên âm thanh đờ đờ khó chịu, Chu Duật Minh thất hồn lạc phách ôm bụng ngồi xuống, bệnh đau dạ dày của cậu lại tái phát, nhưng chưa bao giờ giống ngày hôm nay cậu cảm thấy cơn đau này đến rất đúng lúc, làm cho cậu đau đến không còn sức lực để tiếp tục suy nghĩ.

Bạch Ngạn quăng điện thoại di động xuống đất, lại không nhìn nó, vùi đầu một mình dựa vào lan can, gờ tay che đôi mắt sáng ngời của mình. Thiên quang cũng ảm đạm đi, chỉ có ánh sáng của ngọn hải đăng ở

phía xa vẫn không biết mệt mỏi mà tỏa sáng.

Không có chuyện gì phiền phức hơn là đánh thức một người đang uống say, đặc biệt người kia cũng là ông chủ của mình. Thôi An Di luôn luôn bát diện linh lung, nhưng đối với ông chủ biến ảo không ngừng này thì vẫn là chỉ có đau đầu rồi lại tiếp tục đau đầu. Cô cảm hồ sơ điều tra được, vội vội vàng vàng tới tìm Triệu Thâm, gương mặt cũng không kịp trang điểm chỉnh tề.

Cô phiền não một đường chạy đến biệt thự Triệu Thâm ở, nhìn thấy tình cảnh rất khác với những lần cô đến đây: Triệu Thâm dựa vào thành giường, vẫn mang theo ba phần say, đôi mắt nhìn xuống, mơ mơ hồ hồ như che dấu nước mắt, ngũ quan nhu hòa rất nhiều, không còn mang theo khí thế bức người, thoạt nhìn hẳn cũng như những người trẻ tuổi bình thường, tuấn mỹ ôn nhã, được người ta yêu thích.

Ngồi ở bên giường là một cậu thiếu niên chừng hai mươi tuổi, chỉ lộ ra nửa phần gò má, nhưng chỉ cần nhìn một nửa khuôn mặt này cũng có thể nhìn ra đường viền duyên dáng, da thịt nhu nhuận, như một cây vừa trưởng thành vào đầu xuân, đẹp dễ thanh tân mà còn đầy sức sống. Thôi An Di nhận ra đó là người mới dưới cờ Ảnh Nghiệp được công ty nâng đỡ tên là Bạch Ngạn. Mọi người đều nói Triệu Thâm đặc biệt sủng ái hắn, vì hắn vùng tiền như rác, nhưng cô là trợ thủ đệ nhất của Triệu Thâm, trước đây rất ít khi gặp hắn ở bên cạnh Triệu Thâm.

Có thể Bạch Ngạn được sủng để giữ làm cửa riêng là xác thực. Hắn cười rất ngây thơ, tự mình bưng canh giải rượu dứt cho Triệu Thâm, trong đôi mắt hoà thuận vui vẻ đều là ý cười, có cảm giác rất linh động. Triệu Thâm hiếm thấy ôn thuận, mệt mỏi dựa vào gối đầu mặc hắn hầu hạ. Triệu Thâm uống mấy muỗng canh, gương mặt quét một vòng nhìn thẳng mặt nữ thư ký của mình, hơi bất mãn mà nhướn mày lên, mở miệng hỏi: “Hoảng loạn thành như vậy, thực sự là mất thể diện, xảy ra chuyện gì?”

Thôi An Di hít sâu một hơi, một mực cung kính hướng hắn bẩm báo: “Triệu Khuyết cũng tới T thành, trận chiến huyền não rất lớn, sợ là muốn cùng chúng ta đánh lôi đài...”

Triệu Khuyết, đây chính là cái tên Triệu Thâm không thích nhất. Cha của hắn có đứa con riêng lớn như vậy đã làm hại hắn mất hết mặt mũi. Bây giờ cha hắn càng thêm bất công muốn nâng đứa con riêng thượng vị, từ bỏ hắn, đứa con danh chính ngôn thuận nhưng nhiều năm qua không được yêu thích. Triệu Thâm chưa bao giờ xem Triệu Khuyết là em trai của hắn, bọn họ căm hận nhau là chuyện đương nhiên. Khi bọn họ vừa sinh ra là đã bị bắt lên chiến trường làm dũng sĩ giác đấu, được tử mĩ bồi dưỡng kỹ xảo cũng là vì muốn cả hai phải chém giết với nhau, không cần dứt cổ họng của đối phương thì không thể sống sót.

Khuyết là thiếu. Triệu Khuyết đã từng cười nói với mọi người, mẹ của y đã đặt cho y cái tên này, chính là muốn y nhớ kỹ, y sinh ra đã có khuyết điểm, thân phận của y không được cho ra ánh sáng. Mà khuyết điểm này cũng không phải không thể bù đắp.

Y phát tài cũng là từ những hoạt động trong bóng tối của Triệu gia, mặc dù không thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng thắng tới mây xanh. Bây giờ Triệu Thâm cũng không thể giống như trước, đối với y ngoảnh mặt làm ngơ.

Triệu Thâm xì cười một tiếng: “Đến T thành mà tranh với tôi, là muốn tự tìm đường chết?”

Thôi An Di do dự liếc nhìn Bạch Ngạn một cái, Bạch Ngạn không tự chủ co rúm lại hướng về phía Triệu Thâm. Triệu Thâm hơi trầm ngâm, vỗ vỗ đầu của hắn nói: “Ở lại nơi này đi, bây giờ em là tâm điểm để mọi người nhìn vào. Lúc này không giống ngày xưa, em là đại minh tinh, có tôi che chở, nếu y trở lại gây phiền phức cũng không cần phải sợ.”

Bạch Ngạn hơi sững sốt, ngược mắt nhìn Triệu Thâm, nhưng Triệu Thâm cũng không nhìn hắn. Sau cơn say Triệu Thâm xuống tinh thần, tóc trước trán buông xuống phất qua con mắt, vẻ điên cuồng ngạo mạn biến mất, lộ ra mỗi mệt mỏi làm gương mặt như mềm mại hơn.

Thôi An Di cẩn thận cúi đầu, tránh né không nhìn tới động tác của bọn họ, tiếp tục báo cáo tin tức với Triệu Thâm mà cô điều tra được: “Nghe nói lần này y tới cũng là do Triệu lão gia tử đồng ý, cha ngài... Triệu tiên sinh đã thay y đi chào hỏi, mảnh đất đã gọi thầu nếu không có bất ngờ gì xảy ra hẳn là sẽ bị y lấy lại.”

Triệu Thâm bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lập tức sáng lên đến ép người, căn phòng nhất thời trở nên trầm mặc rất lâu. Bạch Ngạn giơ tay muốn đỡ hấn, có lẽ chỉ là theo bản năng muốn an ủi, nhưng Triệu Thâm chỉ liếc nhìn hấn một cái, ánh mắt lạnh lùng làm cho hấn bất động tại chỗ.

“Cũng bởi vì tôi không chịu nghe lời của bọn họ cưới người phụ nữ kia, bọn họ mới quyết định chèn ép tôi như vậy?” Triệu Thâm cười lạnh, không nói ra được chế giễu hay mỉa mai: “Lúc trước lão gia hoá kia cũng bị ép thông gia, giảng co với mẹ tôi hết nửa đời, hiện tại hoạn lộ của ông ta khúc chiết lại muốn tôi thay ông ấy bán mình, cô nói xem có phải ông ấy điên rồi hay không?”

Không ai có thể trả lời hấn. Triệu Thâm đi xuống giường, phân phó nói: “An Di, trước hết đem tất cả văn kiện lấy tới để tôi xem một chút. Trời đã muộn lắm rồi, Tiểu Ngạn đi nghỉ ngơi đi.”

Chờ Bạch Ngạn đi xa, Thôi An Di mới vừa nói vừa dò hỏi: “Triệu Khuyết là người của xã hội đen, từ trước đến giờ làm việc cũng không kiêng dè gì, cần phải tăng cường an ninh không?”

“Có thể. Mà không cần thiết giống trống khua chiêng, làm như vậy có vẻ là chúng ta sợ hấn.”

Nữ thư ký cúi đầu, do dự, cuối cùng vẫn phải hỏi ra miệng: “Lần trước ngài mới dặn dò nói phía Chu tiên sinh rút bớt người đi, nhưng lúc này Triệu Khuyết lại đến, lệnh này còn chấp hành hay không?”

Triệu Thâm xoa xoa trán, lúc say rượu đầu đau giống như bị xé rách, hấn cố nén đau đớn cười như không cười mà hỏi Thôi An Di một câu: “Cô nói, Triệu Khuyết hại cậu ấy có tác dụng gì? Dùng trực giác nhạy cảm của một người phụ nữ, cô cảm thấy dùng cậu ấy có thể uy hiếp được tôi sao?”

Trong phòng ngửi mùi thơm từ chiếc đèn xông tinh dầu nhẹ nhàng tỏa hương, Thôi An Di chợt nhớ mùi hương này là do cô tìm cho Triệu Thâm, mùi hương này có tác dụng an thần. Đoạn thời gian đó tinh thần của Chu Duật Minh rất hoảng loạn đến nỗi tự mình hại mình, bác sĩ muốn cậu tỉnh dưỡng, Triệu Thâm liền nhờ cô – một người tâm tư cẩn thận tới chăm sóc. Cuối cùng cũng là cô đánh bạo thỉnh cầu Triệu Thâm đưa cậu xuất ngoại giải sầu. Chu Duật Minh đi rồi, theo thói quen Triệu Thâm vẫn dùng loại hương đó, mùi thơm lưu lại ở trên áo hấn rất nặng, vì đã lưu lại rất nhiều năm.

Cô lớn mật hỏi ngược lại một câu: “Bất luận trực giác của phụ nữ có nhạy cảm đến đâu, cũng sẽ không ngông cuồng phỏng đoán liều lĩnh trả lời vấn đề như vậy được?”

Triệu Thâm thấy buồn cười, phất tay một cái nói: “Phái người tới, quan sát cậu ấy thật kỹ. Cũng không cần nhiều người, thế nhưng nhất định cần phải có Vệ Hàm.”

Vệ Hàm là bộ đội đặc chủng đã xuất ngũ, là đội trưởng bảo an của Triệu Thâm. Thôi An Di nghe nói đến người này trong lòng lập tức lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

8. Chương 8

Bạch Ngạn im lặng nhẹ nhàng đi dọc trên hành lang được trải thảm, vai mở rộng, hai chân thon dài thẳng tắp, bước đi linh hoạt như một con mèo. Lúc hấn mới bắt đầu học khiêu vũ, thầy giáo rất kinh ngạc với thân thể dẻo dai của hấn, còn vì chuyện khi còn bé hấn không được huấn luyện vũ đạo bài bản mà tiếc hận. Lúc đó hấn chỉ cười cười. Hấn là cô nhi, chỉ như cục đá cỏ dại ven đường, sao mà bận tâm đến những thứ này được.

Sau đó Triệu Khuyết là người nhìn thấy điều này ở hấn, cho là chỉ cần huấn luyện một chút thì khi hấn đi con đường quyền rũ người khác tất nhiên sẽ có tiền đồ lớn. Nhị thiếu gia vô danh của Triệu gia sau khi tự mình dùng thử càng vững tin không thể nghi ngờ, đối với thân thể của hấn càng thêm tán thưởng. Ngày đó Triệu Khuyết ở trên giường sau khi hút xong điếu thuốc tiện tay đem tàn thuốc dí vào lớp da trên đầu vú hấn để làm tắt tàn thuốc, hời hợt nói: “Hi vọng cũng hợp khẩu vị của anh trai tôi.”

Rất nhanh, vào một ngày sau khi đưa Lộ Lộ đi học, hấn phải phụng mệnh đi câu dẫn tình nhân của anh trai cô. Triệu Khuyết vì một lúc tâm huyết dâng trào liền hời hợt thay đổi cuộc đời của hấn. Anh em nhà

họ Triệu cũng không phải là người giữ mình trong sạch, lúc trước Triệu Thâm đối với Bạch Ngạn cũng rất tốt, bây giờ đối với hắn càng tốt hơn, nhưng lại không có quan hệ tình dục. Triệu Thâm nuôi hắn như là muốn từ trên thân thể thiếu niên này của hắn rút lấy một chút sinh khí, nhìn hắn náo nhiệt vui vẻ, mình mới không cảm thấy cô quạnh.

Nếu như không phải lúc còn bé trong cô nhi viện kia có chút tình cảm, hắn cũng sẽ giống như sủng vật không có gì bất đồng. Bạch Ngạn tự giễu cười cười. Bây giờ hắn đã có danh lợi trong tay, sao lại như trước vẫn không cảm thấy thoải mái?

Hắn chọn một căn phòng ngủ lớn nhất trong biệt thự, đẩy cửa lại phát hiện là bị khóa, kêu người hầu tới mở cửa cũng không có người làm theo. Trong lòng tức giận nên hắn không phát hiện mình đang tỏ thái độ là một minh tinh đang “hot”, đối với đám người hầu lạnh lùng trừng mắt. Triệu Thâm chưa bao giờ tính toán chuyện nhỏ này với hắn, vật hắn muốn chỉ cần nhỏ giọng năn nỉ là có được trong tay. Nhưng chuyện này không giống lắm, mặc hắn lộ vẻ tức giận đám người hầu cũng không hề bị lay động, chỉ nói là Triệu Thâm nghiêm lệnh bảo rằng, ngoại trừ quét tước, không cho bất cứ người nào bước vào căn phòng này.

Bạch Ngạn ngẩng đầu nhìn cánh cửa này. Cánh cửa bằng gỗ kiên cố ôn nhuận, giống như những cánh cửa khác trong nhà này, nhưng khóa lại là không muốn người biết chuyện đã xảy ra. Nếu như không phải ngẫu nhiên tới gần, hắn vĩnh viễn không biết tâm của Triệu Thâm đối với hắn còn có bao nhiêu phòng bị.

Trên mặt hắn vẫn treo nụ cười, là loại mà thường ở dưới ánh đèn mở ra nụ cười hoàn mỹ, một chút ý cười hạ gục vô số tù binh. Trợ lý tìm hiểu trở về báo cho hắn biết đó là căn phòng lúc trước Triệu Thâm và Chu Duật Minh từng ở khi đến T thành, sau đó Chu Duật Minh rời đi, Triệu Thâm cũng đóng kín phòng kia, chỉ lưu lại đồ vật một mực không cho ai đụng vào.

Trợ lý nói tới thấp thỏm bất an, Bạch Ngạn lại nghe như không có chuyện gì xảy ra. Hắn vung tay một cái để trợ lý đi xuống, hắn nói nếu có che giấu thì cũng không có gì, dù sao tôi cũng là người cuối cùng của anh ta. Đợi đến khi hắn một mình ngồi ở trong căn phòng trống trải, hắn mới nhào lên giường, đem đầu chôn vào trong chăn.

Thân thể giao hòa cũng không phải là con đường dẫn tới trái tim nhưng ngay cả thân thể của hắn Triệu Thâm cũng chưa từng đụng vào thì làm sao có thể đi tới gần khát vọng tâm linh kia? Bạch Ngạn nằm ở trên giường, hai tay từ từ siết chặt chặn nệm bằng tơ lụa bóng loáng nhưng băng lạnh, trên mặt hắn theo thói quen vẫn nở nụ cười rục rịch, bởi mắt không chế thoát nhìn đặc biệt vụn vụn, đúng là cái kiểu cười như không cười.

Chu Duật Minh ngồi một mình ở trong phòng ngủ buồn bực mất tập trung mà suy nghĩ một buổi tối. Ban đêm quá yên tĩnh cậu bắt đầu cảm thấy có chút sợ sệt, vì vậy cậu mở một đĩa hát cũ nghe cả một buổi tối, trong đầu cậu toàn là âm nhạc sục sôi âm âm nhưng cuối cùng không để lại bất cứ thứ gì, trong lòng cậu vẫn là phé tích hoang vu. Cậu không dám nghĩ lúc em gái biết được chân tướng thì nhìn mình bằng ánh mắt gì.

Xin lỗi, đều là mình làm cho bản thân bị coi thường. Cậu che mặt, có lẽ trong thâm tâm cậu vẫn lưu luyến muốn trước mặt em gái tiếp tục nói dối, lưu lại chỗ trống để cho mình còn có thể biểu diễn, giả vờ mình vẫn còn là một người có thể thẳng lưng đi dưới ánh mặt trời. Hiện tại thân phận thấp hèn rốt cục trước mặt em gái bị phơi bày ra ánh sáng, em gái vô tội của cậu cuối cùng rồi sẽ vì cậu bị cuốn vào một trận gió bão.

Lúc hừng đông điện thoại di động của cậu vang lên, đó là dãy số duy nhất mà cậu lưu vào trong điện thoại. Số điện thoại của em gái lẽ ra phải đang ở Mỹ du học. Cậu run rẩy đôi tay nhấn phím nghe, nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên sự nghi ngờ: Tất cả những thứ này, thật là diễn ra quá khéo.

“... Anh hai, chuyện của anh em đều biết.” Tiếng nói của cô bé uyển chuyển từ bên trong điện thoại truyền đến, ôn nhu tình tế như một ca khúc: “Anh... Không cần lừa gạt em nữa.”

“Lộ Lộ...” Trong miệng cậu phát khô, trong lòng thì rất đáng.

“Em trở về nước, anh có thể tới gặp em không?”

Cậu nghe thấy giọng nói yếu ớt của em gái mà một trận đau lòng, lập tức đáp: “Em không ở nước ngoài học tập, thời điểm này lại chạy về làm cái gì? Vả lại chuyện không liên quan tới em!”

” Chuyện của anh hai chính là chuyện của em, em muốn giúp anh.”

Ở sân bay T thành, có một cô gái kéo một va li hành lý rất to đứng ở giữa dòng người lui tới, tay cầm điện thoại di động, tóc đen thật dài nhẹ nhàng buông xuống từng tia từng sợi như chạm vào tâm hồn người. Cô gái xinh đẹp không thể bàn cãi cho dù về mặt tiêu tụy, mệt mỏi phong trần vì đi đường xa cũng vẫn làm người khác nhìn thấy mà yêu. Đôi mắt cô đong đầy nước mắt, tiếng nói lại trầm ồm không mang theo một chút nức nở. Sau khi cúp điện thoại di động, cô vẫn đứng ở nơi đó phát ngốc, mãi đến khi mấy người đàn ông áo đen đi về phía cô nói: ” Chu tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong, mời cô đi theo chúng tôi.”

Cô gái gật gật đầu, kéo rương hành lý lập tức đi theo. Cái cầm thật nhọn giấu vào bên trong chiếc khăn quàng cổ, chỉ lộ ra một mắt giống như đôi mắt của nai con.

Ngày thứ hai, rốt cuộc Triệu Thâm đến chỗ ở của Chu Duật Minh. Hắn đã rút đi một số người bảo vệ, nhưng sau đó lại xuất hiện thêm mấy khuôn mặt mới. Chu Duật Minh được báo là ngày hôm nay bên cạnh cậu sẽ có nhiều hơn một nhóm bảo an. Những người xa lạ vây quanh cậu giống như một hàng rào sắt, như là những phân thân vô cùng vô tận của Triệu Thâm, như bóng tối che phủ trên người cậu, như băng tuyết trên núi cao, nhìn như đơn bạc lại vĩnh viễn không hòa tan.

Chu Duật Minh dựa vào trên ghế sofa, cười như không cười nhìn Triệu Thâm. Một đêm cậu không chợp mắt, đôi mắt hiện rõ hai quầng thâm, lông mày nhíu lại, áo ngủ rộng rãi cổ áo chênh chếch mở ra, lộ ra xương quai xanh tinh tế. Triệu Thâm nhìn dáng dấp cậu như vậy, trong lồng ngực giống như bị ám hỏa thiêu đốt, hắn đi đến gần ngồi ở trên tay vịn ôm bờ vai Chu Duật Minh, bàn tay tiến vào trong quần áo cậu vuốt ve da thịt bóng loáng mềm mại.

Hắn là người rất giỏi khơi mào tình dục, cúi đầu xuống nhìn thấy đôi mắt Chu Duật Minh, đôi mắt mắt tập trung hồ hững, lại mang một chút chế giễu như có như không, vừa lúc hắn đang cao hứng rút xuống một ca nước đá. Triệu Thâm hơi nhướn mày, niết mặt của cậu nâng lên, hỏi: “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

Chu Duật Minh nhìn những người bảo an đứng xung quanh như những lão tăng nhập định, thấp giọng nói: “Không cho bọn họ đi ra? Khi nào mà anh còn có loại đam mê này?”

Triệu Thâm vén một chòm tóc của cậu, từ cuối sợi tóc trầm thấp mà hôn đến chân tóc, kề sát trên đầu cậu nói: “Em thận thừng cái gì? Lúc trước cũng không phải chưa từng bị xem qua.”

Mấy giây im lặng trôi qua, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ. Đó là chuyện bọn họ tận lực lãng quên từ trước, có thể là về tới T thành, cảnh cũ tình cũ, lại vô tình được gợi lên. Triệu Thâm dừng lại một lúc nhưng xưa nay hắn sẽ không thừa nhận mình nói lỡ.

Triệu Thâm để cho tất cả bảo an đi xuống, chỉ liếc mắt ra hiệu với Vệ Hàm muốn hắn trông coi cho thật tốt. Vệ Hàm hình thể xốc vác, trên mặt mang một vết sẹo, tính cách cũng rất là trung hậu, khác với vẻ bề ngoài một trời một vực. Hắn gật đầu hiểu ý, cùng những người khác đồng thời lui ra ngoài cửa.

Chu Duật Minh nhắm mắt lại mặc hắn hôn môi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Anh không cần phải tìm người canh chừng tôi như vậy, tôi sẽ không trốn đi nữa.”

“Tốt nhất em đừng để cho anh thêm phiền ” Triệu Thâm cũng không để ý tới lời nói của cậu, ôm sát cậu nói: ” Thời gian gần đây anh rất bận, e rằng thời gian sau này nhìn em đều thiếu.”

Chu Duật Minh khẽ thở ra một hơi. Triệu Thâm nghe thấy nhất thời liền đổi sắc mặt. Chu Duật Minh sợ nhất nhìn thấy đáy mắt hắn âm u phun ra đay lửa hận dục vọng, cho là hắn sẽ bắt đầu phát tác. Nhưng Triệu Thâm chỉ im lặng một hồi rồi buông lỏng cậu ra, khẽ vuốt nhẹ một chút lên đỉnh đầu của cậu.

“Sắp tới sẽ rất phiền phức... Nhưng những chuyện trong quá khứ, anh cũng sẽ không để cho nó tiếp tục làm phiền lòng. Đến lúc đó...” Môi hắn nhẹ nhàng nhúc nhích một chút, cuối cùng những lời không nên nói cũng phải nói ra: “Đến lúc đó, chúng ta sẽ không bao giờ tới nơi này nữa.”

Chu Duật Minh không nghĩ ra hắn muốn nói gì, cũng không muốn nghĩ, xưa nay cậu không hiểu cũng không đoán được tâm tư của Triệu Thâm. Cậu còn nhớ những lời em gái nói, hít sâu chốc lát, nhìn Triệu Thâm đặt câu hỏi: “Anh cũng dẫn theo Bạch Ngạn tới T thành? Anh có đồng ý cho em đi gặp cậu ta một chút...”

“Ảnh Nghiệp là công ty dưới cờ của công ty anh, có kế hoạch phát triển ở T thị, dẫn cậu ta đến đây là có việc công. Còn gặp mặt, đương nhiên anh sẽ an bài.”

Ngón tay của Triệu Thâm từng tắc từng tắc cởi bỏ áo của cậu, cuối cùng nắm lấy cổ tay cậu. Những ngón tay đã từng rất nhiều lần đã tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cậu, lại mới nắm lấy cánh tay cậu thanh niên trẻ hơn.

Triệu Thâm đột nhiên hỏi: “Em cho là anh cùng với Bạch Ngạn quan hệ như thế nào?”

Bây giờ Chu Duật Minh vừa nghe đến tên người này là đau đầu cực kì, trực tiếp trả lời: “Tôi hi vọng cậu ta thông minh một chút, tốt nhất đừng cùng anh dính líu quan hệ.”

Triệu Thâm dè cậu ngay trên ghế liền dè thương ra trận. Hắn thay đổi đủ tư thế làm đến cậu ngất đi mới bỏ qua. Lúc Chu Duật Minh mệt mỏi khó khăn thức dậy Triệu Thâm đã không thấy tăm hơi. Cậu không biết Triệu Thâm trước khi đi ngồi ở bên giường nhìn cậu rất lâu. Đối với cậu mà nói mọi chuyện cũng giống như thường ngày, hắn đến không thăm hỏi, lúc đi không giữ lại.

9. Chương 9

Triệu Thâm vẫn thực hiện lời hắn cam kết. Rốt cuộc Chu Duật Minh đã gặp được Bạch Ngạn. Bây giờ Bạch Ngạn không giống như ngày trước, lịch trình đều được sắp xếp kín mít, ra vào đều mặc quần áo hàng hiệu, tóc tai chải chuốt, hôm nay hắn được mời đi dự một buổi tiệc ở một nơi rất là sang trọng rực rỡ, muốn gặp hắn một lần cũng khó. May mà Chu Duật Minh còn có cái danh hiệu trợ lý riêng của chủ tịch, có thể đi vào những nơi riêng tư sang trọng mà khó có ánh mắt nào đến gần dò xét được.

Thật sự là thay đổi. Lúc hai chân Chu Duật Minh bước lên sàn nhà sáng đến có thể soi gương cảm thấy có chút hoảng hốt. Những ngọn đèn tỏa sáng huy hoàng, hào quang rạng rỡ cậu cũng đã từng quen thuộc. Lúc trước khi còn làm phóng viên, đi đến nơi đâu cậu cũng đều mặc trang phục phù hợp, không có một chút lười biếng. Bất kể là âu phục hay giày da đều là hàng hiệu, lúc nào cũng có khí thế tiêu sái ung dung của phần tử trí thức. Khi đó cậu tươi cười hào phóng khéo léo, như một đóa hoa mãn cõi được cắm trong lọ thủy tinh sang trọng. Loáng một cái mấy năm trôi qua, cậu ở trong lồng tre của Triệu Thâm quá lâu, ngày hôm nay nhìn thấy nhiều người như vậy, đôi mắt cậu nhìn mọi người trở nên mơ màng, ánh mắt chậm chạp, đầu lưỡi cứng đờ. Bỗng nhiên cậu sáng tỏ, cậu mới là người không thể trở về giống như quá khứ được.

Bạch Ngạn chạy lại nghênh đón cậu, phía sau một đám người vây quanh hắn nhưng những ngôi sao vây quanh mặt trăng. Hắn mặc y phục rất thời thượng, sang trọng quý phái mà không chói mắt, làm Chu Duật Minh vừa nhìn là cảm thấy kinh diễm, nhưng đồng thời từ đáy lòng cũng xông lên tư vị không nói ra được.

Bước chân cậu phù phiếm mà đi tới, rất lâu mới nhớ lại, hai người đã lâu không gặp nhau thì phải mỉm cười chào hỏi. Nhưng cho dù cậu nỗ lực thì nụ cười cũng chỉ duy trì trong nháy mắt, giống như cát bụi biển mất không còn tăm tích. Phía sau Bạch Ngạn trùng hợp có mình cô gái tháo mũ xuống, mái tóc đen dài như thác nước đổ xuống, lúc này Chu Duật Minh cảm thấy mình vừa ngửi được mùi cây cỏ thơm ngát. Trước đây tay chân cậu vụng về giúp em gái gội đầu, trên tóc em gái là loại mùi thơm này, nhàn nhạt, tuyệt không làm người khác khó chịu.

Cô bé lúc trước đã lớn lên trở thành thiếu nữ đang đứng đối diện với cậu, ngũ quan cũng rất giống cậu, với làn da sáng rực rỡ, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận như cánh sen mới nở. Cậu nhìn hình ảnh em gái giống như nhìn vào chiếc gương thời gian, có thể nhìn thấy hình ảnh của mình nhiều năm về trước.

Chu Ảnh Lộ đưa ngón tay đặt tại lên môi, nhìn về phía cậu ra dấu im lặng. Trong chớp mắt cậu còn chưa kịp hiểu ý, Bạch Ngạn đã kéo cánh tay của cậu rất nhiệt tình mà kêu lên: “Anh hai! Rốt cuộc anh cũng đến

gặp em. Hai anh em chúng ta cùng nhau ôn chuyện xưa nha.”

Bạch Ngạn kêu một tiếng Tiểu Chu, Chu Ảnh Lộ lạnh lợi đi tới, thay hấn cầm đồ trong tay rồi thuận theo mà đứng ở phía sau hấn, nhanh nhẹn như một tiểu trợ lý chuyên nghiệp. Động tác của hai người rất là tự nhiên, cũng không thân thiết, cũng không xa lạ. Chu Duật Minh nhìn thấy một tuồng kịch diễn đến lô hỏa thuần thanh, trong lòng cũng tự nhiên sinh ra cảnh giác, hai mắt cũng không tiếp tục nhìn em gái của mình nữa.

Tiệc tùng đã xong, bọn họ muốn nói chuyện riêng người khác cũng thức thời không đi cùng. Chu Duật Minh và Bạch Ngạn đi đến khách sạn mà Bạch Ngạn ở tạm. Dọc đường đi cậu chỉ có thể lén lút nhìn trộm em gái, mái tóc đen phát phơ ở trên gò má cô lên lên xuống xuống, không thấy rõ biểu tình.

Bạch Ngạn rất có kiên trì, vào phòng cũng chỉ cùng cậu nói chuyện phiếm, không có lý do mà kéo ra rất nhiều chuyện cũ, toàn là những chuyện cưới ngựa xem hoa, cũng không có vài phần chân thực. Mãi đến tận khi những bảo an của Triệu Thâm phái tới thay đổi ca, Bạch Ngạn nhìn ra tên bảo an này chỉ là người mới, liền khách khí nở nụ cười mời hấn đi ra ngoài để bọn họ nói chuyện riêng, có liên quan đến việc riêng tư của ông chủ thì nghe ít một chút cũng tốt hơn.

Bảo an sợ nhất bị cuốn vào tình huống tranh giành tình nhân, vội vã nghe lời thối lui. Hấn vừa đi, Chu Ảnh Lộ không kiềm chế nổi chạy đến ôm lấy anh mình, cố nén nước mắt đã chảy ra tới viền mắt. Hai anh em ở trong căn phòng này mà thể hiện ‘huynh muội tình thâm’, Bạch Ngạn chỉ đứng một bên nhìn, lớn tiếng mà tự biên tự diễn giả vờ cảm động rồi lau nước mắt.

Hấn thật không có phụ lòng Triệu Thâm đặc biệt vì hấn mời thầy giỏi về dạy kỹ thuật biểu diễn, dù cho thần sắc trên mặt có xa cách nhưng lời kịch xoay chuyển giống y như thật.

Hai tay Chu Duật Minh chậm rãi nắm chặt, ôm lấy em gái nói: “Lộ Lộ... Xin lỗi.” Những đau khổ trong lòng cậu bắt đầu từng chút từng chút thoát ra. Những tâm tình này ở trong lòng cậu lên men quá lâu, cũng không thể trút ra được, chỉ có thể năm này qua năm khác mà dẫu ở nơi đó. Có khi tình cờ cậu cảm thấy mình nghe được tiếng gió thổi vào trong lòng càng lúc càng lớn, làm cho lòng càng ngày càng nhiều chỗ trống rồi sẽ phát ra âm thanh, như là con ốc lén lút ghi nhớ tiếng sóng biển vào trong lòng mình mấy trăm năm trước.

Chu Ảnh Lộ dụi mắt một cái, nhẹ nhàng nỉ non: “Anh, đừng có nói với em những lời xin lỗi. Rõ ràng tất cả những chuyện này đều là lỗi của em.”

Tay chân cậu từ từ lạnh lẽo, chỉ có thể lo sợ nghi hoặc bất an mà cười nói với em gái: “Lộ Lộ, đừng nói như vậy. Em không biết anh ta là hạng người gì, anh đâu không lại anh ta, tất cả đều là số mệnh.”

Cô gái nở nụ cười thê lương, tóc đen ngổn ngang thấm đẫm nước mắt rồi bởi vết dính trên mặt, quấn vòng quanh cổ và khuôn mặt trắng bệch của cô. Nhìn cô giống như oan hồn từ dưới đáy nước bò lên bờ, lộ ra vẻ mặt mỹ lệ sâu oán vốn nên héo tàn ở rất nhiều năm trước.

“Anh, nếu không phải vì cứu em, anh sẽ không chia tay với anh Vân Kỳ đúng không? Nếu như không phải vì bệnh của em, bây giờ có thể anh đã sống rất hạnh phúc đúng không?”

Cậu không hề trả lời.

Chuyện cũ rất nhiều năm trước đột nhiên đổ ập xuống. Kỳ thực rất nhiều chuyện cậu đã quên, nhưng cảm giác tâm đau thấu xương vẫn còn rất mới, là một chiếc gai đâm xuyên vào trong trái tim, theo hô hấp bùng bùng nhức nhích. Giống như nghe một bài hát bi thương trước đây, ca từ có thể không nhớ hết, nhưng giai điệu vừa vang, thì nước mắt đã lưng tròng.

Lúc ấy khi cậu và Thư Vân Kỳ ở bên nhau một thời gian, người khác cũng dần dần nhìn ra bọn họ không đúng. Chỉ cần hai mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người như hai cây kẹo bông gòn xoay đến cùng một chỗ, vừa ngọt vừa dính, đến muốn chảy ra mật. Thư gia không phải là nhà đại phú nhưng từ đường gia phải được xác định là dòng họ thư hương thế gia, Thư Vân Kỳ “ly kinh bạn đạo”, giống như quăng vào nhà tổ của anh ta một cây đuốc.

Trong lúc nhất thời từ Thư gia đến cô nhi viện sóng lớn nổi lên bốn phía, tiếng mắng rung trời. Trong lúc hoảng hốt Chu Duật Minh cảm thấy mình thành hồ ly tinh gây ra họa quốc ương dân, câu dẫn thanh niên

tốt tiền đồ vô lượng sẽ bị ngàn đao bằm thây. Nhưng Thư Vân Kỳ luôn che chở cậu, anh một mặt lăm liệt, hùng hồn phân trần quyết giữ gìn tình yêu của mình, lên án mạnh mẽ những kẻ thông thái rởm, ngang ngược thích nói chuyện huyền thuyên. Ánh mắt anh sáng ngời, ngữ khí sục sôi, nói chuyện chân thành, Chu Duật Minh nghe được cảm thấy chuyện hai người bọn họ ở bên nhau đúng là thiên kinh địa nghĩa.

Khi đó Chu Duật Minh mới vừa lên đại học, Thư Vân Kỳ đã là một kỳ thủ thanh danh vang dội, thu nhập và địa vị không thiếu. Hai anh em Chu gia không thể tiếp tục ở cô nhi viện được nữa, vì vậy Chu Duật Minh bằng lòng nghe lời Thư Vân Kỳ đến ở cùng với anh.

Cậu cũng không muốn tiêu tiền của bạn trai nhưng thật sự là đã đến trình độ sơn cùng thủy tận. Thư Vân Kỳ nói với cậu: “Từ nhỏ anh đã hi vọng tương lai có một căn nhà chỉ thuộc về riêng mình, do tự tay anh thiết kế. Hiện tại anh còn hi vọng trong nhà của anh sẽ có thêm em.” Lúc đó Chu Duật Minh không nhận được ôm chặt anh, chôn đầu ở trên bả vai anh mà khóc. Thư Vân Kỳ dùng bàn tay ấm áp ung dung có nhịp điệu vỗ lưng của cậu, cho cậu một sự động viên đã lâu không gặp.

Khi còn bé cha cậu thường ôm cậu vỗ lưng như vậy, mặc cho cậu làm nũng, đùa giỡn làm cho cậu vui. Mà loại hạnh phúc này không thể kéo dài, chỉ vì một lần bị tai nạn xe cộ mà đổ vỡ nát tan. Cậu cũng mơ ước có một căn nhà của mình, rất nhiều năm, đã rất nhiều năm, nhưng cậu cũng không vững tin mình còn có phúc khí như vậy hay không?

Thư Vân Kỳ dùng tiền tích trữ mua một căn nhà nhỏ, trang trí đều tự mình thiết kế, còn đi đặt gỗ nguyên cây chưa xẻ để làm gia cụ. Sau khi Chu Duật Minh đi học trở về sẽ phụ giúp anh trang trí, bận rộn đến đầu đầy mồ hôi, mà mỗi giọt mồ hôi chảy xuống đều hòa hợp vui sướng.

Khi đó phiền não duy nhất của cậu chính là em gái. Vì cậu chung sống với đàn ông, liên lụy em gái cũng bị mọi người xa lánh. Thời kỳ trưởng thành tâm tư của thiếu nữ càng ngày càng khó dò, cô cứng rắn tự giam mình ở trong phòng trốn cậu, cậu cũng vì chuyện tình cảm của mình mà thẹn đỏ mặt, vì vậy hai anh em không thân cận giống như trước. Cậu ít chăm sóc em gái đến khi sổ khám bệnh ghi cô bị bệnh ung thư máu cậu mới phát hiện ra.

Một ngày kia cậu thất hồn lạc phách đứng ở trong đại sảnh bệnh viện, tay chân run rẩy, cầm một quyển sổ khám bệnh cũng không nổi, quyển sổ ở trên tay cậu run rẩy giống như chiếc lá trong gió thu. Người khác nhìn sắc mặt của cậu đều cho là cậu bị bệnh nặng, đồn dập đi vòng quanh cậu, y tá cũng lại hỏi thăm cậu vài lần. Ngay cả một câu nói cậu cũng không có khí lực để trả lời, chỉ ngơ ngác ngác nghĩ, em gái của cậu rất vô tội, tại sao lại gặp bất hạnh như vậy.

Vào lúc này, một lần nữa cậu gặp được Triệu Thâm. Hấn cao lớn, thân hình kiên cường như cây tùng cây bách vừa trưởng thành, cho dù mặc một thân chính trang cũng không che giấu được sức mạnh dồi dào bên trong. Những đường nét mềm mại trên mặt đều mất đi, lưu lại những đường nét sắc bén, như một mặt nạ bằng băng, tuấn mỹ nguy hiểm, nhưng cũng mệt mỏi.

Cho dù những người xung quanh hấn luôn tấp nập nhưng dáng dấp của hấn lúc nào cũng rất bình tĩnh, sáng suốt. Bọn họ liếc mắt một cái là trông thấy đối phương, đan xen giữa dòng người di chuyển đường như không dừng lại. Cả hai phải chịu đựng những tâm sự quá nặng nề, thật sự không rảnh đi kiêng kỵ một người làm mình buồn bực mất tập trung đến không thể thở nổi.

Thư Vân Kỳ vội vội vàng vàng từ một hướng khác chạy tới, trông thấy Triệu Thâm cũng ngăn ra. Nhưng anh rất nhanh thu tâm mắt lại đứng ở bên cạnh Chu Duật Minh, hai tay nắm chặt bả vai, không cho cậu ngã xuống. Chu Duật Minh mở đôi mắt vô thần nhìn anh, con ngươi như là hai viên ngọc lưu ly đen nhánh, không hề có sinh khí, giống như chạm vào sẽ theo vết rạn nứt mà vỡ tan. Thư Vân Kỳ đau xót, lấy mu bàn tay che đôi mắt đau thương, ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ lông mày và làn da mỏng nơi mi tâm.

Triệu Thâm lườm bọn họ, hai người kia không hề lên tiếng mà làm ra những hành động thân mật, hình ảnh sáng quắc đó rơi vào võng mạc của hấn, giống như hai tượng đất đồ chơi thuở nhỏ của hấn, đã được tạo thành một đôi, tựa sát vào nhau mãi đến tận thiên hoang địa lão. Từ nhỏ hấn rất ghét những món đồ chơi tương tự như vậy. Những người bên người cạnh ôm lấy hấn chào hỏi rồi đi về phía trước, đám người kia tuổi tác lớn hơn hấn rất nhiều, mặt mày nghiêm túc khí thế bức người, toàn bộ không giống như đi đến bệnh viện thăm bệnh, mà giống như đi đến một nơi tranh tài mà không động đao binh. Triệu Thâm đi ở chính

giữa bọn họ, muốn không rơi xuống hạ phong chỉ có hờ hững ngẩng đầu lên trời duy trì thần sắc lạnh như băng.

Triệu Thâm vào thang máy. Chu Duật Minh và Thư Vân Kỳ không có liếc mắt một cái. Qua thật lâu Chu Duật Minh mới trấn tĩnh lại, giờ tay chạm vào tay Thư Vân Kỳ đặt ở trên má mình, nghẹn ngào nói: “Em không hiểu vì sao lại như vậy.”

“Sẽ có biện pháp.” Thư Vân Kỳ nhẹ giọng an ủi cậu, tình cảnh này rất là không tốt, trong mắt anh cũng phủ đầy âu lo nhưng anh cố gắng ẩn giấu. Anh biết rõ Chu Duật Minh không phải kiên cường như bề ngoài, những vết sẹo của cậu đều giấu ở trong lòng, không phơi bày, không liếm láp, lâu ngày dài tháng sẽ bị thối rữa, tự mình chữa trị cũng không thể được. Thư Vân Kỳ không để ý tới ánh mắt khác thường của người khác ôm cậu vào trong ngực mình, dụ dỗ nói: “Bây giờ kỹ thuật chữa bệnh phát triển nhanh như vậy, nhất định sẽ có biện pháp. Chúng ta nghĩ biện pháp thích hợp, tìm người có nhóm máu thích hợp để chữa cho Lộ Lộ, hoàn toàn có hi vọng.”

Chu Duật Minh cầm lấy tay anh, cậu dùng khí lực khá lớn, bấm mạnh vào mu bàn tay, cậu thì thào nói: “Máu của Lộ Lộ là *máu gấu trúc. Có ai có thể có loại máu giống như nó?”

Thư Vân Kỳ nhất thời tắt tiếng. Chu Duật Minh tự mình suy nghĩ, bỗng nhiên kêu lên, ánh mắt nóng bỏng như người bị sốt cao: “Em biết... Em biết có một người... Ông ấy cũng có nhóm máu gấu trúc. Ông ấy và Lộ Lộ có cùng huyết thống.”

Cậu không nghĩ tới có một ngày mình nói ra câu nói này. Dù sao cậu cũng đã từng phát thệ sẽ mang theo bí mật này xuống mồ. Lẽ ra bí mật này vào cái đêm bên dưới vách núi đó, nên vĩnh viễn để trôi theo dòng sông ký ức.

“Làm sao... Từ đó đến giờ không nghe em nói đến chuyện này?” Thư Vân Kỳ nhìn thấy vẻ mặt của cậu nửa khóc nửa cười, lại không có một chút vui mừng rõ ràng, vì vậy tâm trạng cũng chìm xuống. Chu Duật Minh đầu đầy mây đen, rốt cục cũng không biết suy nghĩ trôi dạt đến nơi nào.

*Máu gấu trúc là nhóm máu có kháng nguyên Rh- r. Nhóm máu Rh- chỉ chiếm 0,04%, còn Nhóm Rh+ chiếm đến 99,96% dân số. Đặc điểm của nhóm máu Rh này là chúng chỉ có thể nhận và cho người cùng nhóm máu.

10. Chương 10

Phòng VIP của bệnh viện tuy rằng diện tích không nhỏ nhưng trong một lúc cũng không thể chứa rất nhiều người. Triệu Thâm ngồi ở bên giường bệnh, chỉ cảm thấy đầu đầu cũng có bóng người tối om, bọn họ bàn luận chuyện trên trời dưới biển, cái gì di chúc, bất động sản, cổ phiếu, quỹ ủy thác, những chuyện này hẳn đều hiểu được nhưng không muốn nghe.

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh quả thật tiêu tụy nhưng vẫn có thể nhìn ra được bà đã từng rất xinh đẹp. Mỹ nhân có già đi da mặt có nhăn nheo nhưng cốt cách đường nét gương mặt vẫn hoàn mỹ, mưa gió không tổn hại. Đây là lần đầu tiên Triệu Thâm thấy bà suy yếu như vậy, quanh năm suốt tháng uy nghiêm chỉ còn sót lại trên mặt hai vết nhăn nơi mi tâm hẳn sâu theo năm tháng, thần thái như nền tàn trong gió.

Nhìn thấy bà nói từng câu càng ngày càng không rõ, Triệu Thâm thở dài, nói với những người khác: “Mẹ tôi đã mệt mỏi, hãy để cho bà nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì tôi đều có thể toàn quyền xử lý.”

Người phụ nữ dùng hết khí lực gật đầu, người người đều nhìn bà. Người phụ nữ suy nhược bất kham này lúc trước đã từng nắm giữ quyền lực tuyệt đối, làm cho bọn họ đều phải cúi đầu nghe theo.

Triệu Thâm lạnh lùng nhìn bọn họ rời đi. Bọn họ mỗi một người đều có biểu tình nham hiểm, ánh mắt cảnh giác, nếu như đến gần e rằng có thể nghe thấy được hơi thở dục vọng vĩnh viễn không bao giờ thoả mãn. Đây là khí tức của động vật hoang dã trong rừng rậm muốn tranh đoạt thức ăn. Kên kên muốn cướp

thức ăn phải chờ đến khi con mồi tử vong, còn con người một khắc cũng chờ không được, muốn cướp thịt từ người sống để thỏa mãn tham dục.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại có hai người. Triệu Thâm cúi đầu không chớp mắt nhìn mẹ mình, bà cũng mở to hai mắt nhìn lại hắn. Phòng bệnh cách âm rất tốt, ngay cả tiếng nước nhỏ xuống từ bình truyền dịch cũng nghe vô cùng rõ ràng, thời gian ngưng đọng trong tiếng tí tách kia như đưa người về quá khứ.

“Mẹ...” Hắn gọi ra cái từ đã lâu không gọi, phát âm cũng rất trúc trắc.

“Con đã là người trưởng thành rồi...” Người phụ nữ cố gắng vừa nói vừa thở, nhưng âm điệu vẫn nhất quán sục sôi: “Mẹ sẽ bày sẵn một con đường cho con...”

“Dạ.” Hắn nhẹ giọng đáp lời.

“Con là con của mẹ... Con trai... Con không thể thua...”

“Dạ.” Hắn tránh né ánh mắt cuồng nhiệt của bà, đó là một đôi mắt nghiêm khắc như sấm sét bổ vào người hắn. Từ nhỏ đến lớn, cả ngày lẫn đêm mà đem hắn nướng ở trên lửa nướng.

“Lời của mẹ nói... Con đều phải... Nhớ kỹ... Nhớ kỹ...”

“Dạ” Hắn lập tức lên tiếng.

Quê hương của Chu Duật Minh khí trời hơn nửa đều ôn hòa. Đây là thành phố du lịch với những con đường rợp bóng cây đan xen với những dòng kênh uốn lượn, kết hợp với sắc trời trong vắt xanh biếc như lưu ly. Nhưng hôm nay cậu men theo ký ức tìm về thì trời lại mưa to như trút nước, trên đường đều là bùn đất, khung cảnh âm âm u u, khác xa với dĩ vãng. Cậu và Thư Vân Kỳ hai người bầy loan tám nhiễu, phí hết nửa ngày mới tìm tới được khu biệt thự bên dưới ngọn núi.

“Nơi này chính là nơi cha ruột của Lộ Lộ ở?” Thư Vân Kỳ nhẹ giọng hỏi. Chu Duật Minh mím chặt đôi môi, gật đầu.

Khu nhà này xây dựng theo kiểu lâm viên xưa của Trung Quốc, có nước chảy qua cầu nhỏ, đường đi lót sỏi trắng, chứng tỏ chủ nhân của nó là một người rất có phong cách. Người đàn ông đó xuất thân gia đình thư hương là sinh viên loại giỏi, tự cho là thanh cao, nhưng thương hải chìm nổi cũng lộ ra bản chất, bất quá chỉ là một gã đàn ông trung niên hèn mọn tham lam.

Khi còn bé Chu Duật Minh đã từng rất thích người chú này. Ông ta là ông chủ của cha cậu nhưng không có làm cao, đối đãi với những đứa bé như cậu cũng rất thân thiết. Mãi đến tận năm ấy khi em gái bị bệnh, lúc ở bệnh viện truyền máu mới lộ ra sự thật, cậu nghe thấy cha mẹ cãi vã đánh nhau mới rõ ràng chân tướng.

Cha mẹ cậu đều xuất thân từ gia đình nghèo khổ, phiêu bạt đến thành phố lớn thề phải cố gắng cùng nhau dùng hết sức mình để được đứng vững. Nhưng không ngờ tai bay vạ gió, bọn họ sơn cùng thủy tận, bất đắc dĩ tìm tới người bạn học dòng dõi bạc triệu trước đây để xin giúp đỡ, vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng cái người kia bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong là sắc quỷ thói rửa, thừa dịp lúc này đưa ra một sự giao dịch. Nhưng sau khi kết thúc mọi việc, gã lại vẫn như trước lén lút duy trì quan hệ ám muội với người mẹ xinh đẹp của cậu, vì vậy em gái của cậu không được vẻ vang mà sinh ra.

Lúc đó cậu trốn ở trong tủ áo, thân thể nhỏ nhỏ co lại giống như một con mèo, nghe thấy cha mình gào thét, mẹ thì rít gào, đồ vật đẹp đẽ trong phòng từ khăn trải bàn, ấm trà ly tách, bức tranh trên tường... đều bị vút bỏ đập phá. ào ào ào. Pháo đài tuổi thơ hạnh phúc trong lòng bị những tạp âm sắc nhọn cao vút từng chút từng chút phá vỡ, cậu nghe những âm thanh đổ nát vỡ vụn, có rất nhiều thứ trong một khắc không thể ngừng mà đi đến diệt vong.

Cuối cùng cậu chỉ nghe thấy tiếng dụng cụ nện vào phát ra âm thanh trầm đục, rồi máu chảy, rồi mẹ của cậu ngã trên mặt đất cuồng loạn mà kêu khóc, che đầu của mình, tới tới lui lui chỉ nói một câu: “Ban đầu là ông muốn tôi đi. Đây nên là báo ứng của ông.”

Rất nhiều năm sau Chu Duật Minh vẫn nghĩ, nếu như lúc đó cậu mở cửa tủ đi ra ngoài, có phải sẽ có một số việc không phát sinh? Nhưng cậu sợ sệt, sợ đến tận xương.

Việc này huyền não rất lớn. Hai vợ chồng chưa hoàn tất thủ tục ly hôn thì trước hết đã thành kẻ thù. Cha của Chu Duật Minh chỉ muốn giữ một đứa con ruột, nhưng mẹ cậu hận ông sâu nhất, đến chết cũng không buông tay. Mọi việc xuất phát từ đứa con gái nhưng Chu Ánh Lộ từ đầu đến cuối cũng không biết được những chuyện này cũng bởi vì mình.

Một ngày kia bọn họ lái xe về nhà xử lý bất động sản, đường núi quanh co, tà dương nặng nề mà lặn sau đỉnh núi, bầu trời chuyển thành một màu da cam làm tầm nhìn phía trước như được nhuộm một vàng sáng vàng óng ánh. Chu Duật Minh ngồi ở hàng ghế sau, cậu biết đây là lần cuối cùng đi với cha mẹ, đôi mắt đong đầy nước mắt nhưng không dám khóc thành tiếng. Phía trước cha mẹ còn đang cãi vã, nào là chiếc xe này là chiếc xe đầu tiên của hai vợ chồng, năm tháng khó khăn hai người vẫn luôn đồng cam cộng khổ, là ai đã dùng một kim đâm thấy máu, là ai thiếu nợ ai, tính toán từng ly từng tí.

Cuộc cãi vã càng ngày càng lớn tiếng, cha của cậu bắt đầu lôi kéo tóc của mẹ, cậu thấy rõ ràng người mẹ đã từng ôn nhu xinh đẹp nho nhã từ từ biến hình, liều mạng vung tay đẩy người ra. Bà bắt được một bên vô-lăng, trên môi nở một nụ cười điên cuồng, sau đó bắt đầu chuyển động.

Bọn họ ở trong xe chữi rửa rít gào rồi thẳng tắp rơi xuống núi.

Chu Duật Minh hít sâu một hơi, không được tự nhiên liếc nhìn biệt thự kia một cái, vẫn dứt khoát kiên quyết đi vào.

Ngày đó cậu gặp may, vừa vặn đụng gã đàn ông kia vừa ra khỏi cửa. Gã không chỉ có cùng một nhóm máu với Chu Ánh Lộ mà đôi mắt trong veo tỏa sáng cũng giống nhau, nhưng dù sao gã cũng già rồi, đôi mắt theo thời gian cũng đã vẫn đục.

Lúc đầu gã không nhận ra Chu Duật Minh, nghe cậu giải thích ý đồ đến tìm, vẻ mặt gã lập tức thay đổi như là bị ác quỷ tới lấy mạng.

Không, hấn run rẩy rồi hít sâu một hơi, một lát sau ngữ khí càng thêm kiên định, tôi không có con gái, các cậu đi đi.

Trong nhất thời mũi của Chu Duật Minh cay không chịu nổi, giằng co một lúc thấy gã nhìn đồng hồ muốn vội vã rời đi, đầu óc cậu nóng lên, thẳng tắp mà quỳ xuống.

Thư Vân Kỳ ngạc nhiên nhìn cậu, một câu nói cũng không nói mà cùng cậu quỳ xuống. Mặt đất cứng rắn như đá ma sát đầu gối hai người, Thư Vân Kỳ lặng lẽ đưa tay ra ôm lấy cậu, lòng bàn tay ấm áp ôm thân thể lạnh lẽo của cậu.

Người đàn ông kia tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, không biết trong đó có mấy phần phần nộ, mấy phần xấu hổ. Gã há mồm muốn gọi người, lúc này một thanh âm lạnh lạnh như kim loại sắc bén đâm tới: “Chuyện gì xảy ra?”

Gã sợ đến hồn phi phách tán: “Triệu thiếu, ngài, ngài đã tới?”

Cảnh tượng này thật làm người lúng túng. Triệu Thâm đứng ở phía xa xa với một thân y phục mới mẻ sạch sẽ, hấn bước đi trên con đường trải đá xanh, dáng người kiên cường như xuân tùng. Chu Duật Minh quỳ gối dưới đất, những đám cỏ trên sườn núi chỉ chít như mũi kim đâm vào da thịt, đất thì như vũng bùn muốn lôi kéo cậu xuống, làm cậu không đứng lên nổi, như một cành khô bị bẻ gãy. Lúc cậu nhìn thấy Triệu Thâm không phải là không có kinh ngạc, nhưng cậu quá mệt mỏi, không còn thừa khí lực đi lưu ý người khác.

Triệu Thâm cũng chỉ như chuồn chuồn lướt nước liếc cậu một cái, rồi ánh mắt lập tức đóng ở trên người Thư Vân Kỳ. Hấn tròn tròn trong đôi mắt hừng hực lửa, có lẽ là sôi sục tức giận, cũng có lẽ là ngạc nhiên.

Người đàn ông kia phục hồi tinh thần, ngược lại cũng rất khôn khéo, cố gắng nghiêm mặt rồi cười bồi, nói: “Trong thời gian ngắn chú không thể hiểu hết, tất cả đứng lên nói chuyện rõ ràng đi.”

Lông mày Triệu Thâm nhíu lại, sắc mặt như che đậy một tầng sương lạnh. Nét mặt hấn vốn đã thâm trầm, khi nghiêm mặt thì vừa uy phong lại vừa đẹp đẽ, mà giữa hai lông mày sát khí cũng vô thức mà tỏa ra. Hấn không coi mình là người ngoài, nhìn lướt qua liền hạ lệnh, cho tôi một lời giải thích.

Người đàn ông kia đã từng lấy uy thế hiển hách của mình mà đem cha mẹ Chu Duật Minh đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Nhưng ở trước mặt Triệu Thâm hiển quý như vậy chẳng qua chỉ là cỏ dại rác rưởi. Triệu Thâm mới vừa tiếp nhận sản nghiệp của mẹ mình, nên gã vắt hết sức suy nghĩ để lấy lòng này vị chủ mới bất thường này, nịnh nọt vô cùng. Chu Duật Minh nhìn gã khép nép đứng trước mặt một thanh niên bằng tuổi con mình, hư tình giả ý mà cười, vẻ mặt bóng loáng, trong mắt tinh quang lấp lánh tất cả đều là tính kế.

Trong đầu Chu Duật Minh đột nhiên trống rỗng. Cậu hận người đàn ông kia, dục vọng của gã như bóng tối mạnh mẽ bao phủ toàn bộ tuổi ấu thơ của cậu, mà gã đàn ông thấp kém hèn mọn trước mắt này dường như không phải cùng một người. Người này đã không đáng để cậu hận. Cậu chỉ cảm thấy buồn nôn, trong bụng có cái gì cuộn cuộn lên, có lẽ vết thương trong lòng năm xưa đã chảy máu.

Triệu Thâm nghe chuyện xấu xa đó ghét bỏ mà khoát tay áo một cái, lập tức muốn gã đi giúp bọn họ. Việc này không nên chậm trễ, Chu Duật Minh thở ra một hơi liền chuẩn bị xuất phát. Triệu Thâm không có ngăn cản, cũng không bắt chuyện, chỉ trầm mặc nhìn bóng lưng Thư Vân Kỳ. Thư Vân Kỳ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, dưới ánh nắng mơ hồ có thể thấy được đường nét thân thể gầy gò ưu mỹ, hần dùm ánh mắt như muốn phác họa những đường nét đó.

Thư Vân Kỳ lễ phép cảm ơn hần. Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Thư Vân Kỳ rốt cục nói: “Chuyện của mẹ anh tôi cũng nghe nói, nguyện cho bà bình an mạnh khỏe, anh cũng phải chăm sóc chính mình.” Triệu Thâm trong lòng co quắp một chút, nói: “Mẹ cũng đã bị bệnh rất lâu, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Thư Vân Kỳ xem thường, dùng lời nói nhỏ nhẹ mà nói với hần: “Anh thay đổi rất nhiều, đã không còn là trẻ con. Nhưng đã là người lớn thì không cần lúc nào cũng cậy mạnh.”

Triệu Thâm nói một cách lạnh lùng: “Tôi cậy mạnh cái gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, hần mới phát hiện câu trả lời của hần rất ấu trĩ, như là phê trương thanh thế, ngữ khí của bọn từ lâu đã như thế, đã lâu chưa từng thân mật.

Triệu Thâm ngậm miệng lại, Thư Vân Kỳ nghe tiếng nở nụ cười, nụ cười như ánh sáng nhạt nhòa chiếu vào đôi mắt sâu thẳm của Triệu Thâm, như là ánh dương quang mỏng manh vào ngày đông chiếu vào tầng băng lạnh, làm hiện ra thiên tư vạn ảnh. Lần thứ hai anh cúi đầu thật sâu, trịnh trọng nói, cảm ơn. Đôi môi Triệu Thâm giật giật, còn chưa kịp nói cái gì, Thư Vân Kỳ đã nói với hần câu tạm biệt.

Bóng lưng của hai người đã dần xa. Triệu Thâm lặng lẽ đề trước ngực của mình, trái tim trong lồng ngực nhảy nhót kịch liệt rồi lập tức tĩnh lặng, vui vẻ trong lòng hần chưa kịp dâng lên cũng thuận theo mà thất lạc.

11. Chương 11

Chu Duật Minh ở trong bệnh viện cầu nguyện một buổi tối. Cậu không tin thần phật, nhưng cậu nguyện cúi đầu phục tùng với tất cả chỉ mong có một hy vọng cứu vớt em gái mình. May mà trời cao tốt cục cũng quan tâm đến cậu: Hai cha con không quen biết nhau rốt cuộc cũng có bạch cầu thích hợp.

Giữa lúc cậu “hoan thiên hỉ địa” nói cho em gái biết, tính mạng của nó rốt cục có khả năng chuyển biến tốt thì Thư Vân Kỳ cũng nhận được một cú điện thoại. Đầu bên kia điện thoại là Triệu Thâm đang ngồi ở trên ghế xoay bút, nghiêm mặt cẩn thận xem những bức ảnh bày đầy một bàn. Những bức ảnh kia đều là hình ảnh của Thư Vân Kỳ và Chu Duật Minh, hai người bọn họ sống cùng nhau, dắt tay hẹn hò, đi trong mưa cùng che một cây dù, trên khán đài thi đấu cờ vây giữa những đoàn người tới lui tấp nập mà vẫn bí ẩn nhìn nhau cười.

Đó bất quá chỉ là hình thức sinh hoạt bình thường nhưng hần thán phục, vì hần chưa bao giờ được trải qua.

Triệu Thâm dùng bút máy gõ gõ vào những tấm hình, dần dần không phát ra tiếng động. Hần hạ quyết tâm, hỏi người ở đầu bên kia điện thoại: “Vân Kỳ, cậu không muốn cứu Chu Ảnh Lộ sao?”

“Chỉ cần cậu tới bên cạnh tôi, tôi sẽ để cho người ta đi cứu nó. Bằng không, thời gian của nó cũng không còn nhiều đâu?”

Đầu kia điện thoại nhất thời chỉ có nghe tiếng gió, tâm của Triệu Thâm cũng theo tiếng gió lên lên xuống xuống. Phút chốc trong điện thoại di động vang lên tiếng hít thở nặng nề, rõ rệt hẳn đã được toại nguyện mà nghe thấy Thư Vân Kỳ mở miệng, những câu nói kia giống như là cắn chặt hàm răng, từ đầu lưỡi bức ra từng chữ từng chữ: “Tôi thực sự nhìn lầm anh rồi. Mạng người quan trọng mà anh cũng có thể lấy ra làm điều kiện uy hiếp. Anh cũng không phải chưa từng thấy Lộ Lộ, cô bé nhỏ như vậy mà anh cũng nhẫn tâm?”

Trong nháy mắt Triệu Thâm cũng nhớ tới chuyện cũ. Khi đó hẳn và những học sinh trung học bình thường không khác biệt gì, rập khuôn từng bước theo sát Thư Vân Kỳ vào cô nhi viện chơi đùa với bọn trẻ, che lại tình cảm, giấu đi nanh vuốt. Nhưng chuyện cũ đã qua rồi hẳn không muốn ủy khuất mà đi cầu toàn, tiếp tục giả bộ làm một khuôn mặt tươi cười.

Hắn đem những hình ảnh phủ đầy bụi mù kia khóa lại, cất giấu thật sâu trong đầu, cười đến tận trọng, tuyệt không làm càn, chỉ để ý phải đem chuyện này coi như một cuộc đàm phán: “Tôi tình nguyện giúp cậu một tay là không muốn thấy cậu bỏ xuống tự tôn quý gối trước loại người như vậy, cậu không biết lúc ấy tôi đau lòng biết bao? Hiện tại tôi không phải lợi dụng bệnh tật của cô bé, tôi chỉ muốn thỉnh cầu cậu cho tôi một cơ hội. Cậu và Chu Duật Minh cùng nhau thì được cái gì? Tiền bạc mấy năm nay cậu có được, sớm đã bị nó và em của nó móc rỗng hết đi? Cậu cần có một người yêu cùng cậu sống vai mà không phải một phé vật chỉ biết đòi hỏi.”

“Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh có tư cách gì can thiệp cuộc sống của tôi?”

Đây là lần đầu tiên Triệu Thâm nhìn thấy Thư Vân Kỳ thất thố, hẳn âm thầm đoán cảnh tượng đầu bên kia điện thoại như thế nào: Người hẳn yêu mến nhiều năm qua gò má như ngọc bích giờ khắc này có tức giận đến ửng đỏ hay không? Có còn vẻ mặt hờ hững giống như trong hình mà nắm tay của một người khác hay không?

“Nếu như cậu không cần tôi nhúng tay, vậy lúc bắt đầu tôi sẽ không kêu người đi giúp đỡ xét nghiệm máu. Phải biết sống chết có số, nhẫn hay không nhẫn tâm là do cậu quyết định, không phải do tôi. Đó cũng không phải em gái của bạn trai tôi.” Hẳn nói như vậy, thậm chí có vẻ rất thích thú, giống như cầm cây kéo cắt đi một bông hoa mân côi xinh đẹp, tâm lý đau đớn, nhưng là cảm giác kia thật đẹp.

Giọng điệu của Thư Vân Kỳ đang run lên, đập vào màng tai người lại như kim thạch triệt địa, một đi không trở rất kiên quyết: “Tôi không hiểu tại sao anh muốn làm như thế. Căn bản là anh không yêu tôi, anh không hiểu cái gì là tình yêu. Tình yêu của tôi tuyệt đối không thể bị coi như đồ vật để đổi chác.”

“... Vậy rất tốt” Triệu Thâm nghĩ, ngày đó bọn họ tuyệt giao với hẳn rất dứt khoát, lẫm liệt không để lại chỗ trống, nhìn hẳn lại như xem rác thải. Trừ cha ruột của hẳn trong cõi đời này không có một người nào dám đối xử với hẳn như vậy, không có người nào có thể dùng ngôn ngữ sắc bén như dao dễ dàng đâm hẳn bị thương như vậy, hẳn nói: “Vậy tôi chúc các người hạnh phúc mỹ mãn, hi vọng sau khi cậu ta biết cậu cự tuyệt một cơ hội lớn có thể cứu sống em gái, thì cũng sẽ “kiềm điệp tình thâm” giống như cậu vậy.”

Thư Vân Kỳ dứt khoát cúp điện thoại. Sau lần đó cho dù Triệu Thâm tiếp tục gọi cho anh bao nhiêu lần cũng không lay chuyển được. Hẳn thay đổi số điện thoại di động khác để gọi nhưng Thư Vân Kỳ vừa nghe giọng hẳn, chỉ bỏ lại một câu nói: “Trên thế giới nhiều người như vậy, sẽ có một người hảo tâm có thể cứu Lộ Lộ. Tôi không tin khắp trời đất này chỗ nào anh cũng vươn tay tới được.”

Sau giờ ngọ mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, ánh sáng đi qua lớp thủy tinh trong suốt mất đi nhiệt độ, khi chiếu vào căn phòng làm việc trở thành một mảnh sáng trắng. Triệu Thâm một mình ngồi ở trước bàn, hẳn gạt lực trấn tĩnh, mà trong đầu não động không thôi. Những ký ức tốt đẹp bây giờ đều vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh như thủy tinh sắc bén vung vãi ngang dọc tứ tung, hẳn hồi tưởng lại sẽ giống như liều mạng để chân trần bước đi trên những mảnh thủy tinh ký ức.

Triệu Thâm lục lọi cầm lấy một tấm hình, trong hình là hai đứa con trai nửa đêm đứng trên cầu lớn hóng gió, nụ cười phảng phất có thể làm ấm áp đêm xuân cô quạnh, đứa cao hơn đem áo khoác khoác lên vai đứa có vóc dáng thấp hơn. Hẳn nhìn chằm chằm trong phút chốc, lần đầu tiên phát hiện thì ra Chu Duật Minh lớn lên lại đẹp đến như vậy: Đôi mắt đen tuyền, da thịt trắng như tuyết trong đêm đen vô cùng chói mắt, thân hình mềm mại căng mịn, tỏa ra ánh sáng thanh xuân, mắt phượng cong lên, trong mắt không hề có

dục vọng, đôi môi hơi cong làm người nhìn thấy chỉ có khát vọng muốn hôn. Có người nguyện ý vì cậu bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, diễn cảnh si tình cũng không phải là chuyện lạ.

Hắn lạnh lùng cười cười, cầm bút gạch chéo vào gương mặt đẹp đẽ kia, viết nhanh như dao cắt, rất giống hắn ở trên thương trường ký tên của mình để kết thúc một công việc. Mà chữ này một khi đã ký, cho dù có bao nhiêu câu tâm đầu giác, người tranh ta đoạt cứ như tro bụi lắng xuống, có người vui mừng, có người nuốt hận.

Chu Duật Minh không thích qua lại với gã đàn ông kia chỉ chuyên tâm chăm sóc em gái mấy ngày, cho đến khi bệnh viện thông báo người tình nguyện làm trận đối ý, thì gã kia đã lên máy bay. Phảng phất như sấm sét giữa trời quang, lòng cậu như lửa đốt muốn đi tìm người kia trở về, Thư Vân Kỳ lại cản cậu.

“Chủ nhân của ông ta đã hạ lệnh, sao ông ấy còn dám trở về? Chúng ta dành thời gian đi tìm người khác đi.” Lúc nói lời này Thư Vân Kỳ không có nhìn cậu, cúi thấp đầu, sợi tóc rớt xuống che đôi mắt, biểu tình lạnh nhạt rất hiếm thấy.

Chu Duật Minh nổi lên nghi ngờ, liên tục truy hỏi anh đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Thư Vân Kỳ không quen nói dối, giằng co một lúc vẫn đem hết mọi chuyện nói cho cậu nghe. Chu Duật Minh nhất thời tay chân phát lạnh, giống như chìm hẳn vào trong nước, nặng nề không thể hô hấp, không thể di động, cuối cùng chỉ miễn cưỡng nói câu: “Thì ra anh ta thật sự không có lòng tốt.”

Cậu sớm phải biết anh em cậu không có số may mắn như vậy. Lúc trước cậu đã đắc tội với Triệu Thâm, bây giờ bị hắn âm thầm trả thù cũng không phải là không nghĩ đến. Chỉ thương em gái chịu liên lụy, mới vừa hy vọng lập tức đến tuyệt vọng, từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Cậu đã mua váy mới cho em gái còn để trong bao, đợi đến khi em gái hết bệnh, trở thành thiếu nữ xinh đẹp, khi mặc váy đi ra đường sẽ có nhiều người liếc nhìn, nhưng hiện nay hết thấy đều thành ảo ảnh trong mơ.

Chu Duật Minh lúng ta lúng túng mà nói với Thư Vân Kỳ: “Anh Vân Kỳ, chúng ta có thể đi cầu xin hắn được không?”

“Cầu hắn làm cái gì? Hắn máu lạnh như vậy, sao lại chịu nhượng bộ?”

“Có lẽ vẫn còn chỗ có thể thương lượng bàn bạc lại...”

Thư Vân Kỳ yên lặng nhìn cậu một lúc, ánh mắt kia cậu cảm thấy vô cùng xa lạ. Trong đầu của cậu đã là một đoàn hỗn loạn, còn anh Vân Kỳ mà từ trước đến giờ cậu luôn ý lại dùng ánh mắt này nhìn cậu càng làm cho cậu sợ hãi khó giải thích được.

“Thương lượng? Bàn bạc cái gì? Em muốn thương lượng với hắn xử trí anh như thế nào sao? Rốt cuộc em đem anh, đem tình cảm của chúng ta trở thành cái gì...” Thư Vân Kỳ trầm thấp mà nói, giọng nói vô cùng uể oải: “Nếu như hắn tìm em yêu cầu chuyện này, có phải em sẽ đáp ứng?”

Lời kia vừa thốt hai người đều ngẩn ra. Bọn họ cũng không phải kiểu tình nhân cả ngày như keo như sơn, xung quanh đều có rất nhiều người phản đối, những lời nói không cân nhắc sẽ làm những rạn nứt không nên có xuất hiện. Thư Vân Kỳ bình thường là người ôn hòa hiền lành, nhưng Chu Duật Minh biết nội tâm của anh có bao nhiêu kiên định, là một người vô cùng cố chấp.

Thư Vân Kỳ là người đã làm là không bao giờ hối hận, những gì Thư Vân Kỳ đã nói đều là thật tâm, khi đã ra quyết định sẽ không đổi ý. Chu Duật Minh đột nhiên nghĩ mà sợ, đến cùng cậu đã làm gì để Thư Vân Kỳ trong lúc vô tình lại tích lũy oán khí lớn như vậy?

Cậu theo bản năng kéo tay áo Thư Vân Kỳ. Thư Vân Kỳ lập tức tỉnh ngộ cũng rất náy náy. Nhưng khi bọn họ ôm ấp Chu Duật Minh vẫn cảm thấy chưa bao giờ lại lạnh như thế.

Bọn họ vì tìm người cùng nhóm máu bận rộn sứt đầu mẻ trán, không dễ dàng tìm được mấy người nhưng đều không phù hợp. Trong lúc này thì một cuộc thi đấu cờ vây trọng yếu diễn ra, Thư Vân Kỳ không thể không đi, nếu như lấy được tiền thưởng có thể cứu được bọn họ. Lúc chia tay Thư Vân Kỳ ôm đầu, hôn mái tóc trước trán của cậu, cười khổ mà nói: “Thực sự là phu thê nghèo hèn bách sự bị thương. Cần thận chờ anh trở về.”

Mấy ngày nay cậu thấy Thư Vân Kỳ luôn ủ rũ, so với mười mấy năm trước tính gộp lại còn nhiều hơn. Chu Duật Minh trong lòng cũng chua xót, nghẹn ngào nói với anh: “Mọi chuyện đều sẽ tốt hơn thôi.”

Buổi tối ngày hôm ấy một mình cậu trông coi ở ngoài phòng bệnh, bác sĩ với khuôn mặt đầy u sầu tới tìm cậu nói chuyện. Gió thổi qua hành lang, rót đầy áo của cậu, cậu không biết nên đi nơi nào tránh rét.

Phòng bệnh truyền ra ngoài tiếng khóc không biết của con cái nhà nào. Chu Duật Minh do dự mãi, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Triệu Thâm.

Trong giọng nói của cậu tràn đầy uể oải, nói năng lộn xộn, mới đầu Triệu Thâm không nhận ra cậu, nhưng sau khi chính tai nghe những lời cầu khẩn bi thương trong lòng Triệu Thâm cũng không có vui vẻ. Hắn ghét nhất là những con thú cưng đáng thương mềm yếu. Bắt đầu từ cái đêm hắn xách Chu Duật Minh từ trong quán rượu trở về, Chu Duật Minh ở trong lòng hắn giống một con thú cưng như thế, nhưng cậu lại không làm hắn chán ghét. Có lẽ là bởi vì hắn còn nhớ, đó là thú cưng tự tay hắn kiếm về nhà.

Lúc nhỏ trưởng bối đối với hắn quản thúc cực nghiêm, không cho phép hắn dùng đôi tay quý giá đi đụng vào lông của những thú cưng không sạch sẽ. Lúc hắn lớn hơn một chút cũng không có kiên trì để chăm sóc một thú cưng. Mãi đến khi tâm huyết dâng trào giúp Chu Duật Minh vài lần mới cảm nhận lạc thú được người khác ý lại. Chỉ là sau đó con chó con lưu lạc lại biến thành tiểu bạch nhãn lang, cướp đi bảo bối hắn yêu mến nhất, từ đó cậu mới ở trong lòng hắn trở thành đáng ghét.

Bây giờ nghe thấy cậu từng chữ từng câu như khóc như tố làm cho hắn nhớ lại một chút hồi ức, trong lòng không nói ra được tư vị. Triệu Thâm dựa ở trên ghế sa lon, tay cầm một ly rượu đỏ, tinh tế thưởng thức một chút, lúc này mới ngậm cười trả lời: “Minh Minh, bây giờ mọi người đều là người trưởng thành rồi, cũng không cần giấu giếm diêm diêm. Tôi là người làm ăn, dựa vào cái gì muốn tôi hạ thấp mặt mũi mà kêu thủ hạ giúp các người việc này? Chớ cùng tôi nói chuyện gì tình cảm, từ lúc các người cự tuyệt bỏ tôi ở ngoài cửa, chúng ta không còn tình cảm gì nữa hả?”

Móng tay Chu Duật Minh gắt gao bám vào trong thịt, máu đỏ tươi dọc theo làn da tái nhợt từng giọt rơi xuống đất như những hạt châu bị đứt. Cậu nở nụ cười bi thảm, hạ thấp giọng nói vào điện thoại di động: “Lúc trước là em không biết trời cao đất rộng mạo phạm ngài, có cái gì không đúng em sẽ thay đổi, em sẽ bồi tội, nhưng em gái em vô tội, van cầu ngài đừng giận chó đánh mèo...”

Giận chó đánh mèo. Triệu Thâm cân nhắc suy nghĩ tỉ mỉ cái từ này, cảm thấy thực sự là tình diệu, hắn nắm quyền sinh quyền sát trong tay, dường như không gì không làm được, có thể dễ dàng đem Chu Duật Minh ép thành bột mịn. Từ xưa đến nay dù có hận có ghét ai hắn cũng không cậy thế bắt nạt người khác, hôm nay rất cực hắn muốn phá lệ. Mẹ nói đúng, không dùng thủ đoạn lời đing, vĩnh viễn không giành được vật mình muốn.

“Tối hôm nay đến chỗ tôi nhận lỗi. Nếu em có thể vì em gái của mình quỳ xuống một lần, chắc cũng sẽ không để ý quỳ lần thứ hai.”

Chu Duật Minh chậm chạp ở trước giường bệnh thay em nhét góc chăn đến mấy lần, chăn chừ không dám rời đi, buồn bực mắt tập trung đều viết hết lên mặt. Chu Ảnh Lộ lẳng lặng mà nhìn cậu chăm chú, cô bé gầy gò nên đôi mắt trở nên đặc biệt to. Qua một hồi Chu Duật Minh mới phát hiện em gái nhìn mình rất khác bình thường.

“Làm sao vậy, Lộ Lộ?”

Cô bé trầm mặc một hồi, hỏi cậu: “Cái người đồng ý hiến tủy cho em tại sao đổi ý? Có phải người đó có quan hệ gì với anh không?”

Hồ hấp của Chu Duật Minh ngừng lại, cậu không biết em gái từ đâu nghe được tiếng gió, biết được nhiều hay ít. Cậu chỉ có thể dùng hết khả năng mình có mà hàm hồ cho qua chuyện. Em gái nghe, không có vạch trần cậu hoang mang, chỉ nói một câu, anh thật phiến toái.

Chu Duật Minh cảm thấy lòng mình bị dao cứa cứ tới tới lui lui mà cắt. Cậu biết từ khi bị đuổi ra khỏi cô nhi viện em gái vẫn đối với mình có oán khí, cũng không ngờ kéo dài đến hôm nay, mắt thấy cậu vì nó bôn

ba vết vả nhưng thành kiến của nó vẫn sâu như trước. Cậu khàn cổ họng nói: “Rồi sẽ tìm được người khác có nhóm máu thích hợp với em.”

Chu Ánh Lộ bỗng nhiên nở nụ cười, cô bé nhẹ nhàng dùng lời nói uyển chuyển như ma sát vào lòng người: “Đợi đến sau khi em chết tìm tới sao? Phải biết em không phải là anh, không có may mắn được người giúp đỡ.”

Chu Duật Minh bỗng nhiên ngẩng đầu, mặt không có một chút máu. Khi còn bé cậu và cha mẹ cùng xảy ra tai nạn xe cộ, ở bên cạnh thi thể của bọn họ đợi một đêm mà vẫn bình yên vô sự. Những người thân thích ở quê nói cậu là sao chổi, cũng có người nói cậu mệnh lớn, đại nạn không chết sẽ có phúc lớn, nhưng người người đều kiêng kỵ không chịu thu dưỡng cậu. Mà cậu cũng không muốn xa em gái vì vậy mang theo em gái đến cô nhi viện. Nhưng cậu xưa nay không nghĩ tới, trong lòng em gái cũng cất giấu hạt giống giận chó đánh mèo.

Tại sao người nhà cậu chết, cố tình cậu lại còn sống? Tại sao cố tình chỉ có cậu có thể có được hạnh phúc? Cậu cũng trả lời không được. Nhiều năm như vậy may mắn của cậu giống như là trộm của người khác, chỉ như một viên kẹo giấu ở trong lòng bàn tay, mãi đến khi nó chảy nước cũng không nở ăn.

Có lẽ là sắc mặt của cậu quá mức hù người, cuối cùng Chu Ánh Lộ vẫn rụt trở lại nhìn chằm chằm trần nhà, giống như lúc bình thường cô chiến tranh lạnh với anh mình. Thời khắc cuối cùng đã tới, nếu cậu không đi sẽ không kịp đến chỗ Triệu Thâm hẹn. Vì vậy Chu Duật Minh bước ra ngoài đóng cửa lại. Chu Ánh Lộ lặng lẽ chảy nước mắt, cô lấy tay che mặt của mình, cắn chặt môi.

12. Chương 12

Xưa nay Chu Duật Minh không nghiêm túc suy nghĩ Triệu Thâm sẽ đối xử với mình như thế nào. Lúc quen biết Triệu Thâm, năm đó cậu còn trong thời kỳ thiếu niên phản nghịch vừa mới trưởng thành, tùy hứng, tính còn trẻ con, làm việc không có chừng mực, mà hắn cũng không đáng sợ như bây giờ. Nhưng con người thì luôn luôn thay đổi, huống chi Triệu Thâm vốn cùng với cậu không là người cùng một thế giới.

Biệt thự của Triệu Thâm ở thành phố này vừa mới xây xong, phong cách đơn giản nhưng sang trọng sáng sủa. Nhưng khi Chu Duật Minh vừa đi vào lại cảm giác hơi lạnh thông suốt thổi vào bên trong làm cả người lạnh lẽo. Cậu có chút sợ sệt, nghĩ dù sao Triệu Thâm cũng gọi cậu đến thì không thể lãng phí cơ hội này, cậu cười khỏ mạnh mẽ đi vào.

Có người đập vào đầu gối của cậu một cước, trong khoảnh khắc cậu liền bị chế trụ. Hai người đàn ông cao to kéo cậu vào phòng để trước mặt Triệu Thâm. Triệu Thâm ngồi ở trên cao nhìn kỹ cậu, xem cậu bị đè ở phía dưới như một kiện hàng hóa. Ánh mắt của hắn lạnh lẽo như đôi mắt rắn trắng trợn mà nhìn khuôn mặt của Chu Duật Minh, lướt qua hàm dưới thon gầy tinh xảo, vòng quanh đôi xương quai xanh tinh tế, chui thẳng vào bên trong quần áo của cậu.

Hắn xoa môi mà quan sát một lúc, rất hứng thú chú ý đến đôi mắt bàng hoàng yếu đuối của Chu Duật Minh, cười tủm tỉm nói: “Quả nhiên em vẫn như vậy vô cùng đáng thương và tương đối đáng yêu.”

Triệu Thâm giống như một nhà ảo thuật biến ra một cái caravat màu xám bạc, đi tới tự mình trói hai cổ tay của cậu. Lúc da thịt tiếp xúc với mảnh vải lụa cảm giác đầu tiên ấm áp, mát lạnh trơn mềm kích thích thần kinh Chu Duật Minh, nhưng rốt cục cậu cũng nghĩ ra nguy hiểm, hai mắt nóng đến đỏ bừng: “Anh, anh làm gì...”

Đáp lại chỉ là một tiếng cười lạnh, Triệu Thâm vỗ vỗ mặt của cậu nói: “Đều đến nước này còn hỏi anh làm gì? Đừng giả bộ tinh khiết, năm đó em dựa vào thuốc kích thích câu được Thư Vân Kỳ lúc đó dâm dăng đến mức rất nào, bây giờ lại bày làm ra một bộ dáng thanh cao cho ai xem? Nhưng anh thích nghe em rên rỉ, thật là dễ nghe. Sau đó em ra sức một chút, anh sẽ cho em biết anh với anh ta, ai cho em cảm giác tốt hơn.”

Triệu Thâm vẫy tay một cái, hai người kia liền khiêng Chu Duật Minh lên đem vào phòng ngủ. Chu Duật Minh dùng hết sức lực mà giằng co, đổi lấy quyền cước đấm đá không chút lưu tình. Có một người đánh vào đỉnh đầu làm trướng mắt cậu đều biến thành màu đen, làm cậu buồn nôn, trước khi bất tỉnh cậu vẫn không hiểu, chuyện này vì sao lại trở nên hoang đường như vậy? Triệu Thâm có phải là người điên hay không? Chờ khi cậu thoảng thanh tỉnh cậu mới phát hiện mình đã thốt lên nói câu nói này, trong lòng đầm máu run rẩy muốn khóc.

Triệu Thâm không cho là cậu ngang bướng, lúc cười trong đôi mắt độc ác hiện lên sự lập loè vui thích. Hắn nói, tôi trước kia là người điên, các người tội gì phải chọc tôi. Hắn trối Chu Duật Minh ở trên giường, cúi người cắn một cái vào lỗ tai của cậu, rồi nhỏ giọng nói: “Người của anh đã giúp em gái của em làm tốt thủ tục chuyển viện, hộ lý của bệnh sẽ chăm sóc nó chu đáo. Còn về sau, thì phải nhìn biểu hiện của người làm anh như em.”

Hắn xé quần áo Chu Duật Minh ra, từ từ cởi bỏ từng mảng vải, thân hình trắng nõn của Chu Duật Minh từ từ lộ ra, vòng eo tinh tế dẻo dai hình thành một đường cong mê hoặc, hắn muốn dùng thân thể của này đi an ủi lấp kín tội ác của mình.

Triệu Thâm rất tự tin với bản lĩnh của mình cũng triệt để không kềm được, hắn làm việc này chỉ xuất phát từ ác ý muốn làm nhục người khác, lúc đầu hắn cũng chỉ là có hứng thú, nhưng bây giờ hứng thú chuyển hóa thành dục vọng tự nhiên bộc phát. Hắn vội vã không nhịn nổi cởi bỏ quần lót của mình lộ ra tính khí hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, dùng vật khổng lồ đó đi thảo phạt cặp mông mềm mại đầy đà của người dưới thân.

Bị người khác dùng dương vật khủng bố muốn xâm nhập vào cơ thể mình, trong khoảnh khắc thần kinh Chu Duật Minh cũng đứt đoạn. Cậu không có biện pháp gì chỉ biết gào khóc mắng kẻ cường gian, một bên tuyệt vọng lăn lộn xóc nảy, như con cá giãy dụa bên trong tấm lưới lớn muốn thoát ra ngoài. Nhưng mọi nỗ lực của cậu đều uổng công vô ích, vừa vặn làm da thịt trắng như tuyết trở thành màu hồng tươi đẹp, như cá nằm trên thớt xoay chuyển, trốn không được mà càng quần càng chặt người đè mình ở trên.

“Em thật giống như là kỹ nữ rất dâm dăng... Em làm như thế để câu dẫn anh ta sao? Lúc anh ta làm em thì em xoay như thế này sao?” Triệu Thâm vừa dùng hai tay quần lấy khối thân thể vận vẹo ưu mỹ, một bên tàn bạo mà đè ra nghi vấn. Hắn hiện tại đang làm tình với tình nhân của người hắn luôn mong muốn mà không thể có được. Hắn muốn đem cái của mình đi vào nơi động huyết tiêu hồn mà cái người cao cao tại thượng như đám mây hồng kia cũng từng đi vào, loại tưởng tượng cấm kỵ vào thời khắc này tất nhiên cho hắn một khoái cảm rất lớn.

Nghe nhắc đến “Anh ta”, từ trong cổ họng của Chu Duật Minh như bùng nổ phát ra một tiếng khóc lớn, liều mạng mà lao về phía trước, Triệu Thâm đầu dễ để thịt tới miệng mà bay đi, không nói lời nào kéo hai cái chân thon dài của cậu về phía sau, côn thịt khát khao đã lâu rốt cục được toại nguyện đi vào bên trong hang động nóng bỏng mà mềm mại kia.

Chu Duật Minh hét lên một tiếng, nước mắt chảy xuống đầy mặt. Cậu luống cuống giống một đứa bé không dám phát ra tiếng, không dám động đậy, ngu xuẩn xiết chặt nhục đạo, đem cái vật mình cảm hận xoắn đến chặt chẽ, một chút huyết quản nhô lên đều cảm thụ được rõ ràng. Triệu Thâm sáng khoái mà thở hổn hển vài tiếng, động tác ra vào càng kịch liệt, Chu Duật Minh bị hắn đỉnh đến con người tê liệt, thở hổn hển đứt quãng, ngũ tạng lục phủ đều bị đè ép, cảm giác vật kia giống như một tòa đại pháo đi vào cái mông của cậu.

Toà đại pháo này không chỉ uy vũ khủng bố, lực sát thương kinh người, kèm thêm kéo dài và dùng bền. Triệu Thâm giằng co cậu một lần không đủ, nghỉ ngơi xong lập tức hứng thú đạt dào lại tới làm lần thứ hai. Sức lực toàn thân Chu Duật Minh đều bị rút khô, âm u đầy tử khí mà nằm ngoài một chỗ, bị mạnh mẽ đẩy đến chỗ mất cảm mới vô ý thức kêu một tiếng. Triệu Thâm không hài lòng mà vỗ mặt của cậu nói: “Em còn dám không phối hợp? Chê kỹ thuật của anh chưa đủ tốt? Khi anh đùa giỡn..., em phải phối hợp tốt một chút, là anh làm em sướng khoái hay là anh ta làm em sướng khoái hả?”

Chu Duật Minh nói không ra lời, nước mắt chảy xuống xương quai hàm, tóc tai rối tung rối mù.

Sau khi xong việc, Triệu Thâm rửa mặt thay đổi hoàn toàn, áo mũ chỉnh tề trở thành thiếu niên tuấn ngạn. Hắn cầm một cái điện thoại di động lại đây, mỉm cười dụ dỗ cậu: “Em xem những hình này có đẹp hay

không? Chúng ta đem những hình này gửi cho anh Vân Kỳ của em có được hay không?”

Màn hình điện tử lạnh lẽo đưa đến trước mắt Chu Duật Minh, ánh sáng đi vào trong mắt cậu, con người của cậu từ từ thu nhỏ lại. Đó là đoạn video mà cậu và Triệu Thâm mới vừa ở trên giường làm tình, đặc tả gương mặt cậu khi cao trào và lúc bị cơn thịnh xen vào hậu huyệt.

Triệu Thâm nắm tay trái của cậu để vào nút gửi đi, hời hợt nói: “Em tự mình làm đi. Nói cho anh ta biết, giao dịch chúng ta đã hoàn thành.”

Chu Duật Minh nức nở muốn rút tay trở về, ngón tay cuộn thành một đoàn, Triệu Thâm dùng khí lực rất mạnh gỡ tay cậu ra, nói một tiếng: “Nhìn kỹ” rồi đem màn hình đến gần đầu ngón tay của cậu. Trên màn hình dường như có điện tia lửa chọt lóe, Chu Duật Minh cảm thấy mình phảng phất như bị sét đánh giữa trời bão táp.

Dịch một tiếng, gửi đi thành công.

Khoảng cách ngàn dặm đối với những người yêu nhau mà nói là sông núi cách xa không thể san bằng, đối với sóng điện mà nói chỉ là chớp mắt liền đến. Lúc nhận được cái tin nhắn kia Thư Vân Kỳ đang ngồi ở phòng do bên chủ sự chuẩn bị cho anh nghỉ ngơi, đối diện với anh là em trai nghỉ hè chạy tới thăm anh tên là Thư Vân Họa, hiện tại em trai là người duy nhất trong Thư gia vẫn đối xử thân mật với anh như trước.

Thư Vân Kỳ dựa đầu vào chỗ tựa lưng mặt mày trầm ngâm, vẻ mệt mỏi hiển lộ hết, rốt cuộc duy trì không được sự nhất quán ôn hòa khéo léo trước mặt người khác. Anh mới vừa gặp được ân sư Tào Giai Phương, một vị đức cao vọng trọng trong giới cờ, cũng là bạn thân của ông nội anh. Anh vui mừng đi đến thăm hỏi, lại bị thầy dùng lời lẽ nghiêm nghị tàn khốc mà mắng một trận, cơ hồ có thể nói là bị trục xuất sư môn.

Từ nhỏ thầy đã dạy anh học đánh cờ, dạy chính là kỳ đạo, học chính là truyền thống, hành chính là bắt nguồn từ quy tắc xưa cũ. Anh từng là môn sinh đặc ý nhất, được chỉ giáo cặn kẽ. Bây giờ ân sư lại nói, ta dạy nhiều đệ tử như vậy, chưa từng dạy dỗ “ly kinh bạn đạo”, bất hiếu không kính như súc sinh. Con vì một tên lưu manh mười mấy tuổi đã trà trộn đầu đường — một đứa con trai — mà bỏ nhà trốn đi, vong ân phụ nghĩa, không để ý đến tình thân. Ngày hôm nay còn có mặt mũi nào đứng ở chỗ này? Ông của con bệnh nặng quần thân, con có trở về thăm ông dù chỉ một ngày hay không?

Thư Vân Kỳ không biết ông nội bị bệnh, người nhà họ Thư đều có tính cách giống nhau như đức là thanh cao cố chấp, không có ai đến nói cho anh biết, không có ai trông mong anh trở lại. Anh á khẩu không trả lời được, bị ân sư không dung tình đuổi ra khỏi cửa.

Ân sư để cho anh câu nói sau cùng là: Tâm tư của con đã không thể chơi cờ được nữa, tâm đều rối loạn, cố đánh xong một ván cờ làm cái gì?

Tâm của anh như mặt nước hồ thu nửa đêm mưa rào qua đi, phía trên có nước bắn nặng nề, phía dưới có nước bùn lồi kéo. Ngồi ở trước bàn cờ anh không thể yên lặng tập trung được, phập phồng thấp thỏm, giống như mấy trăm quân cờ kia đều dồn dập rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh dứt quãng, trong lòng anh nhạc luật cũng càng vang càng lớn. Đối thủ thường bị thế cờ Liên Hoa Lạc của anh làm cho kinh sợ, nhưng hôm nay anh không thể xuất ra được chương pháp gì. Anh thua, thua không lời nào để nói.

Trong cõi u minh anh có dự cảm, có cái gì đáng sợ nhất muốn phát sinh.

Ân sư đi rồi mà Thư Vân Họa vẫn còn đang lải nhải với anh: “Lão gia từ lúc này bị bệnh, ngược lại không còn tức giận anh như trước nữa, dù sao vẫn rất nhớ anh. Anh trở về liếc mắt nhìn cũng được mà, anh ...nhưng anh đừng dẫn theo Chu Duật Minh...”

Lúc này Thư Vân Kỳ đã mở tin nhắn, chớp mắt một cái liền thấy một thân thể trắng bệch, cánh tay dè lên cái gối, hoạt sắc sinh hương. Anh cảm thấy như đánh lên một đòn, trước mắt toàn là máu, nhìn cái gì cũng đều là màu hồng, trên màn hình thân thể trên gheo người kia cũng biến thành màu đỏ tươi, tất cả đều trở thành xa lạ. Anh phỉ hết nửa ngày mới tin thân thể kia chính là người yêu của mình, là cậu ấy cùng một người đàn ông khác sáng khoái giao hợp, chứng cứ rõ ràng.

Còn có những dòng chữ kèm theo: Cậu từ chối điều kiện của tôi nhưng người yêu cậu lại chấp nhận. Tôi đã sắp xếp xong xuôi để em gái của cậu ta được giải phẫu, cậu không cần bận tâm. Thất tình cố nhiên làm

người thống khổ, mà sớm thấy rõ bộ mặt thật của người bên gối cũng coi như là vạn hạnh trong bất hạnh. Cũng đừng quá khó chịu.

PS: Kỹ thuật của em ấy rất dở, nội việc học hỏi cũng phải cố gắng ra sức. Tôi vẫn không hiểu, đến cùng cậu coi trọng em ấy vì cái gì?

Kí tên: Triệu Thâm.

Thư Vân Kỳ quăng điện thoại di động đi, trên tay anh còn lưu lại xúc cảm trắng xóa, phẳng phất như đụng phải vật gì buồn nôn. Quả thật là buồn nôn, bây giờ cho dù là hô hấp cũng tác động đến dạ dày cuộn cuộn, chỉ sợ há miệng một cái sẽ phun ra. Cảm giác khiết phích trong anh chưa từng tràn lan như vậy, thế giới vây quanh anh toàn bộ đều bần thủ, tùy thời có thể tiêm độc tố vào nơi xung yếu của anh.

Thư Vân Hòa thấy vẻ mặt của anh cũng bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, giống như ban ngày gặp ma. Hắn cười khan giúp Thư Vân Kỳ nhặt điện thoại di động, liếc mắt một cái liền nói: “Xem coi cái gì dọa anh như thế, chính là.. AV... Ồ... Ồ?! Đây là... Đây là...”

Trời âm u sắp mưa, trong phòng đầy hơi ẩm, một tắc một tắc cắn gặm da thịt. Thư Vân Kỳ chống đỡ tay vịn đứng lên, cắn răng nói một câu “Đưa cho anh”. Sau đó lập tức lấy điện thoại di động, lảo đảo mà đi ra cửa. Anh không biết mình muốn đi đâu, nhưng đột nhiên anh không cách nào chịu được một nơi chật chội như vậy.

13. Chương 13

Trong biệt thự của Triệu Thâm, dây trói trên người Chu Duật Minh đã được cởi hết. Cậu co rúc ở đầu giường, trên người chỉ khoác một cái chăn mỏng, lộ ra những vết xanh tím loang lổ, đây đặc những dấu ngón tay, dấu hôn trên da thịt nhìn thấy mà giật mình. Cậu kẹp chặt hai chân, cẩn thận che giấu cái nơi bị xâm phạm đến sưng tấy, nhưng bên trong miệng huyết vẫn chảy xuống chất lỏng sền sệt. Trên thân thể viết đầy dấu vết dục vọng, trong đôi mắt lại không có một tia sinh khí, Triệu Thâm nâng hàm dưới của cậu lên cơ hồ không chạm tới thịt, sờ vào chỉ thấy xương.

Hắn hí hóp mắt nhìn cảm thấy bây giờ Chu Duật Minh giống như một con rối pha lê bị làm hư vừa chạm vào khuôn mặt tinh xảo lập tức vỡ tan, còn đôi mắt long lanh lại vô thần có thể nói là vui tai vui mắt. Sau đêm hôm qua rốt cuộc Chu Duật Minh không còn là cái gai trong lòng hắn, uy hiếp được hắn, vì vậy hắn nhìn cậu vừa mắt hơn rất nhiều. Huống hồ... Bọn họ còn có một buổi tối rất là đáng giá.

“Nhanh chóng thu thập sạch sẽ đi. Em gái ở bệnh viện chờ em đấy. Cuộc giải phẫu lớn như vậy không người thân thuộc chăm sóc sao được.”

Triệu Thâm hôn khoe môi của cậu một cái, cảm nhận được thân thể cậu hoảng sợ run rẩy, vì vậy thần nhiên xoa xoa lưng của cậu nói: “Đừng quên em gái của em ở trong tay anh. Nếu em ngoan một chút nói không chừng ngày sau anh còn có thể niệm tình chuyện ngày hôm nay bố thí cho hai anh em của em. Dù sao, sau này không ai nuôi các em sinh hoạt sẽ rất cực khổ.”

Chu Duật Minh không chớp mắt nhìn chăm chú hắn, rất âm thầm, nhưng đột nhiên hầu kết di động lên xuống, người cậu run dữ dội hơn, cả người như ngọn đuốc sống, ánh mắt như đao nhọn, ôm đầy thù hận. Triệu Thâm nhìn thấy ánh mắt như thế, lập tức mất hết hứng thú. Hắn đã quên tiểu bạch nhân lang cũng là một con sói, không thể làm người ta yêu thích.

“Không phải em còn muốn sống cùng với anh ta? Em hãy tự vấn lòng, có chỗ nào còn xứng với anh ta? Huống chi, bây giờ em gái em ở trong tay anh, tự mà lo lấy.”

Ngày hôm đó trong ký ức của Chu Duật Minh đã sớm mơ hồ. Chuyện xảy ra trong biệt thự cậu đều hận không thể xóa đi. Khắc sâu ấn tượng chỉ có vài hình ảnh rõ ràng như điêu khắc ở trong vông mạc nhưng cảm giác này không phải đau đớn nhất. Khi cậu kéo lê thân thể bần rùn đi ở trên đường cái, ánh mặt trời chiếu vào như lửa nóng ở địa ngục đốt cháy tinh thần của con người đang hoảng hốt. Cậu gọi điện thoại

cho Thư Vân Kỳ, rất lâu mới gọi được, hai người nghe đối phương hô hấp mà không nói lời nào, thời gian im lặng như là đếm hơi thở cuối cùng giữa dòng quá khứ của hai người.

” Tại sao em không nghe lời của tôi? Tại sao không chờ tôi?”

Thư Vân Kỳ hỏi. Thanh âm của anh vừa mềm mại vừa phập phù, như đám mây ở chân trời xa xôi, nhưng sức mạnh của âm thanh này đã đem Chu Duật Minh áp đảo đánh tan.

Rốt cục cậu cũng khóc lên, nước mắt dường như vỡ òa. Những đau khổ mà năm tháng dài đằng đẵng từng chịu đựng cũng là vì chuyện ngày hôm nay mà tuôn trào ra như mưa bão.

“Em nguyện ý cùng tôi cùng đi không? Chúng ta không gặp lại hẳn, cũng không gặp lại bất cứ người nào, đi đến một nơi không có ai quen biết chúng ta...”

Thư Vân Kỳ nói càng ngày càng nhỏ, dư âm cuối cùng hòa tan trong tiếng gió: ” Thôi, em đã đi tìm hẳn cầu viện, sao lại cam lòng rời đi. Coi như tôi vờ ngớ ngẩn.”

” Chúng ta không còn duyên phận, chia tay đi.”

Chu Duật Minh nói không ra lời, cậu vừa lên tiếng nước mắt liền muốn nghịch lưu. Cậu vô ý thức gật gật đầu, bất chấp cách xa vạn dặm cái người kia không nhìn thấy.

” Tôi phải đi về nhà. Còn căn nhà hiện tại... Em có thể ở lại, coi như là lễ vật chia tay, năng lực có hạn, tôi cũng không cho em được cái gì.”

Thư Vân Kỳ nói rất rõ ràng nhưng âm điệu giống như tơ liễu phập phù, giống như một lần “vũ đả phong xuy” có thể xóa đi tất cả: ” Hi vọng này em có thể sống thật tốt, sống thật hạnh phúc, so với lúc sống cùng với tôi càng hạnh phúc hơn.”

Lúc điện thoại cắt đứt không còn âm thanh, nhưng Chu Duật Minh như nghe thấy vận mệnh của mình bị bẻ gãy vang lên tiếng rảng rác. Đột nhiên cậu nhớ lại khi còn bé vừa tới cô nhi viện, anh Vân Kỳ đưa cho cậu một con diều, đó là món đồ chơi mà cậu xem như bảo bối. Đột nhiên có một ngày, vào một buổi chiều xuân bình thường nó bị đứt dây bay mất, cậu khóc đến lệ rơi đầy mặt, mọi người chung quanh đều cười cậu lớn như vậy mà còn yêu thích đồ chơi giành cho trẻ nhỏ, chỉ có cậu biết không phải như vậy.

Đó là món quà anh Vân Kỳ cho cậu, không giống bất kỳ con diều nào trên đời này, không còn chính là không còn, rốt cuộc cũng không tìm thấy được. Chỉ là cậu không hiểu, rõ ràng dùng sức siết chặt trong tay, lòng bàn tay đều bị xước hết, tại sao vẫn bị bay đi.

Lần thứ hai Triệu Thâm nhìn thấy Chu Duật Minh là ở trong bệnh viện. Những giấy tờ liên quan đến việc Chu Ảnh Lộ giải phẫu và an dưỡng được bệnh viện đưa đến chỗ của hắn, hắn dùng tài khoản riêng của mình để dành mà trả số tiền này. Lúc này hắn mới nghĩ tới Chu Duật Minh, hỏi rõ thời gian cậu đến bệnh viện thăm bệnh, và những việc cậu làm những ngày qua.

Hắn cũng không hiểu quyết định của mình, khởi đầu quả thật là tích trữ tâm tư gây hắn, nhưng sau đêm đó khi nghĩ đến cái tên Chu Duật Minh này đều cảm thấy mơ hồ như có một tầng sắc thái mập mờ làm cho hắn kích động khó mà diễn tả bằng lời, âm thầm hưng phấn.

Trước một ngày, hắn có mặt trong một hoạt động gặp được Thư Vân Kỳ. Dung mạo của anh vẫn như trước, khí chất lại thay đổi khá lớn, lạnh lẽo cô đơn mà đứng một chỗ, giống như là một cành ngọc lan cao quý lẽ sinh ở trong hồng trần đầy bùn đất. Triệu Thâm vì anh mới đến đây thấy được anh thì sáng mắt lên, đi đến muốn cùng anh hàn huyên. Nhưng Thư Vân Kỳ hoàn toàn không có ý gặp dịp thì chơi với hắn, hắn dựa vào gần một chút liền cảm lý rượu đỏ đổ từ đỉnh đầu hắn rót xuống.

Triệu Thâm bình sinh chưa bao giờ bị đối xử thô bạo như vậy, trong lúc nhất thời kinh ngạc nhiều hơn phần nộ. Hắn xuyên thấu qua mái tóc ướt dẫm dề nhìn thấy đôi mắt Thư Vân Kỳ bình tĩnh không lay động như nước trong hồ sâu, con ngươi màu cà phê bắn ra những tia sáng lạnh như băng. Bị một đôi mắt như vậy nhìn, trong lòng có bao nhiêu ý nghĩ đều bị dập tắt.

Trường hợp công khai mạo phạm Đại thiếu gia của Triệu gia, việc này vốn không dễ giải quyết như vậy, nhưng ân sư truyền nghề cho Thư Vân Kỳ là Tào Giai Phương một danh thủ cấp quốc gia, lão gia tử của Triệu gia lại thích chơi cờ, gặp mặt ông cũng phải tôn xưng một tiếng Tào đại sư. Có Tào đại sư đứng ra

bảo vệ, Triệu Thâm muốn đi tìm anh phiền phức cũng không dễ như vậy. Vì vậy thường xuyên qua lại, hẳn lại nghĩ tới Chu Duật Minh.

Chu Duật Minh nhận đến mấy việc làm thêm nên mỗi ngày phải làm liên tục. Lúc đến thăm em gái buồn ngủ đến không thể mở nổi mắt, gần như muốn ở bên giường bệnh ngủ thiếp đi. Chu Ảnh Lộ nhìn thấy tay cậu để ở bên giường, mười ngón tay thon dài ưu mỹ đều đầy những vết thương mới cũ, không khỏi đặt câu hỏi. Chu Duật Minh do dự một chút, nhưng cũng không có nói cho em gái biết mình phải ở nhà ăn của trường học làm thêm việc ngoài giờ. Cậu chỉ kiểm chuyện vui vẻ kể cho em gái nghe.

Chu Ảnh Lộ chỉ hỏi cậu một lần, tại sao Thư Vân Kỳ không có tới. Chu Duật Minh trầm mặc rất lâu, cuối cùng nói cho cô biết bọn họ đã chia tay. Em gái trợn to hai mắt, cậu suy yếu đến không thể nói nổi, giống như nói mớ than thở ra vài chữ: “Đừng tiếp tục hỏi nữa.”

Không có ai hỏi nên sẽ không cần phải nghĩ đến.

Triệu Thâm trực tiếp đi vào phòng bệnh, lúc nhìn thấy Chu Duật Minh sưng sờ sém một chút không nhận ra cậu. Chu Duật Minh gầy đi rất nhiều, quần áo ngày trước mặc ở trên người đều không thích hợp, dưới tay áo là một cánh tay gầy trơ xương, cổ tay nhỏ đến mức đưa tay là có thể nắm chặt. Da thịt vẫn còn sáng loáng, bởi vì không có huyết sắc nên trắng như tuyết dưới ánh đèn nhìn giống như bạch ngọc. Trong khoảnh khắc đó, Triệu Thâm xác xác thực thực muốn ôm lấy cậu.

Chu Duật Minh nhìn thấy Triệu Thâm không tự chủ co rúm lại, ác mộng sợ hãi chôn sâu ở tận trong xương gờ khúc này lại bị nụ cười lỗi lạc của người này đánh thức tỉnh. Triệu Thâm ăn mặc tinh xảo, trên người tỏa ra mùi hormone nam tính kết hợp với mùi nước hoa nam nồng nặc, Chu Duật Minh ngửi thấy càng thống khổ vạn phần. Hương vị của người đàn ông này xuyên thấu qua không khí truyền vào thần kinh của cậu, giống như lại bị hấn xâm phạm thêm một lần.

Nhưng em gái của cậu vẫn còn ở nơi này, cậu không dám biểu hiện ra dị dạng. Cậu làm như không có chuyện gì cùng Triệu Thâm đi ra khỏi phòng đứng ở trong hành lang. Triệu Thâm cố ý đứng rất gần cậu, cậu lập tức âm thầm lui về phía sau.

Chu Duật Minh nói với Triệu Thâm cậu muốn cho em gái chuyển viện, bệnh viện tư nhân đắt giá bọn họ không có cách nào gánh vác. Triệu Thâm cười cười một tiếng: “Anh đã thay em thanh toán, không có gì phải lo lắng?”

Chu Duật Minh thẳng lưng, cố nén phần hận: “Giữa chúng ta không có quan hệ gì. Tôi không nhận nổi đại ân của anh.”

Cậu móc tiền trong bóp ra đưa cho Triệu Thâm. Đó là số tiền cậu liều mạng làm việc bất kể ngày đêm đổi lấy, vừa mở mắt là phải đếm một lần, lúc nào cũng mang theo bên người coi như trân bảo. Số tiền này có không dễ, nhưng thật sự cậu không muốn liên quan gì với Triệu Thâm. Cậu và hấn lên giường, hấn thay cậu trả tiền, hàm nghĩa sau lưng này làm cậu buồn nôn.

Triệu Thâm như là gặp ma trừng mắt nhìn cậu, liếc nhìn gương mặt tiều tụy của cậu, rồi cúi đầu thấp hơn nhìn số tiền mặt nhẵn nhúm. Hấn không nhịn cười được, nói: “Chỗ này mới có mấy ngàn đồng? Tôi cho ăn mày cũng nhiều hơn thế này. Lần đầu tiên có người đến đưa cho tôi số tiền ít như vậy.”

Tiếng cười của hấn không kiêng kị mà tung bay ở trên hành lang, sắc mặt Chu Duật Minh đầu tiên là ửng đỏ sau đó trắng bệch rồi đột nhiên ngã xuống. Triệu Thâm vội vã đỡ cậu lên, cao giọng gọi người, trong lòng lo sợ nghĩ: Chắc là mình đã chọc tức cậu?

Hấn ôm thân thể mềm mại của cậu lên mới kinh ngạc phát hiện cậu rất nhẹ, không nhịn được ôm sát mấy phần, sợ cậu từ trong khuỷu tay của mình rơi xuống.

Hấn vô cùng lo lắng gọi tới mấy bác sĩ, họ xem xong đều nói không đáng lo, chỉ hạ đường huyết, cùng với đói bụng mà dẫn đến đau dạ dày. Triệu Thâm hiếm khi kiên trì ngồi ở trước giường bệnh nhìn cậu truyền nước biển, vẫn ngạc nhiên không thôi: Thì ra thật có người nghèo đến nước này? Hấn tỉ mỉ tưởng tượng nhìn gương mặt Chu Duật Minh, một gương mặt đẹp thanh thuần đang ngủ hiện ra vài nét như trẻ con, điềm đạm, hiền lành, có thể nhìn ra lúc thường phong thái cũng rất sạch sẽ, trong sáng.

Hắn đưa bàn tay vào trong quần áo Chu Duật Minh, hơi nhấn một cái liền chạm đến xương sườn, càng sờ càng kinh tâm. Chu Duật Minh mông lung cảm nhận có bàn tay sờ soạng trước ngực mình, giống như gập ác mộng thoáng chốc giật mình tỉnh lại, trong cổ họng phát ra một tiếng rít gào.

Triệu Thâm không vì hành vi lợi dụng của mình bị phát hiện mà xấu hổ, dù bận vẫn ung dung mà thu tay về, nhìn người nằm trên giường cười cười, lười biếng nói: “Nhìn dáng dấp gầy gò của em cũng thực sự khiến lòng người đau, không bằng làm người của anh đi, anh nuôi em được không?”

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đuôi lông mày hắn nhướng lên, khóe mắt tung bay, quả thực là một bộ mặt vui vẻ thản nhiên giống như không biết những lời mình vừa mới nói ra hoang đường đến cỡ nào. Chu Duật Minh nghi ngờ trong lúc mình hôn mê thì toàn bộ người trên thế giới này điên rồi. Mà Triệu Thâm luôn luôn là thiên tài trong việc dẫn vật cậu, mỗi lần hắn có ý tưởng kỳ lạ, rơi xuống người Chu Duật Minh sẽ trở thành nỗi đau không thể chịu đựng được.

Người này cậu không trêu chọc nổi, không tránh thoát, hận sâu hơn cũng không dám viết lên mặt. Chu Duật Minh cong lưng thành một cây cung, thủ thế chờ đợi, gắt gao kèm chế, cúi đầu nói: “Tôi không có chỗ nào đáng giá để cho anh được vài phần kính trọng, anh cần gì phải bắt tôi làm trò cười?”

Triệu Thâm lại cảm thấy suy nghĩ này của mình vô cùng không sai, hắn nắm chắc chủ ý, ngữ điệu xoay chuyển sinh động như thật mà kể lại ngày đó Thư Vân Kỳ có những cử chỉ mạo phạm mình như thế nào. Hắn càng nói càng hứng thú, như ngẫu nhiên bâng quơ nhắc đến một chuyện cười. Chu Duật Minh ở trong phòng bệnh âm áp, nghe kể mà chảy mồ hôi lạnh khắp cả người. Cuối cùng Triệu Thâm hỏi cậu: con người của tôi từ trước đến giờ có thù tất báo, em nói mặt mũi tôi bị ném đi như thế thì nên tìm ai bù đắp mới tốt?

Chu Duật Minh cảm thấy mình bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy, bàn tay kia chính là lửa giận của Triệu Thâm. Cậu không biết Thư Vân Kỳ đã được ân sư giáo của anh bảo vệ, cậu chỉ cho là Triệu Thâm dùng cách này áp chế. Hắn không nở động Thư Vân Kỳ, thì sẽ động đến cậu, dù sao trong mắt hắn cậu là một tiện nhân, một kẻ đáng chết.

Cậu cố gắng nuốt xuống uất nghẹn chết lặng nói: “Anh muốn mua tôi sao? Anh nhất định muốn dùng tiền tài đến làm nhục tôi?”

Lòng Triệu Thâm thoáng mờ mịt, lúc đầu hắn dự định chuyện của mình sẽ không quan lụy đến người khác, tất cả chỉ là một chút dục vọng, một phần kích động. Đối với hắn mà nói, thêm hay bớt một tình nhân cũng không khác biệt, chuyện hắn làm với Chu Duật Minh lớn như vậy trái lại là vượt qua lý lẽ bình thường. Trên mặt hắn hiện ra một nụ cười khinh bỉ, đầy kiêu ngạo: “Không đề cập tới tiền, lẽ nào em còn muốn hai chúng ta nói chuyện tình cảm sao? Đầu óc tỉnh táo một chút, làm tình nhân của anh em sẽ kiếm rất nhiều tiền, không có lỗ đâu.”

Trước khi đi hắn lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt vào má của Chu Duật Minh, khi tay chạm da thịt mịn như tơ làm cho hắn hồi tưởng lại cái đêm hoang đường cuồng loạn kia, trong lòng hắn dục vọng như mãnh thú đang thức tỉnh gào thét. Vì vậy hắn bỏ xuống một câu nói: “Anh cho em một tuần lễ căn nhắc, một tuần sau, đừng trách anh tiên lễ hậu binh.”

Lễ của hắn là viên đạn bọc đường, mật ong quần lấy thạch tín. Đồng hồ nổi tiếng, châu báu quý giá, thẻ ngân hàng được đưa tới trường học, tặng quà cho từng người, chỉ kém là chưa giống trống khua chiêng, dẹp đường, trong lúc nhất thời trong trường học tiếng gió nổi lên bốn phía, lời đồn như lửa. Lính của hắn cũng tới khí thế hùng hổ, Chu Duật Minh khó bề giải thích bị mấy chủ quán nơi mình làm thuê sa thải, hỏi lý do đều nói quanh co lú lười, không nhận, không dám nói.

Bốn bề thọ địch.

Ngày Chu Duật Minh chuẩn ra đi cậu trốn cả ngày ở trong nhà làm tổng vệ sinh. Cái gì cũng không nghĩ chỉ một lòng một dạ lao động, làm việc, mãi đến khi gõ trên sàn nhà sáng lấp lánh, phản chiếu thân thể như xác chết di động của cậu. Cậu không cẩn thận đổ thùng đựng nước, động tác lau chùi rất máy móc, qua thật lâu mới dừng lại ngồi co quắp một chỗ, muốn khóc mà khóc không ra nước mắt, cậu không có mặt mũi ngồi ở đây mà khóc.

Cậu lấy tay tới tới lui lui vuốt ve giấy dán tường, nắm đó cậu và Thư Vân Kỳ tự tay dán lên, xoa xoa nó thật lâu giống như được chạm vào đầu ngón tay của người yêu trước kia, như tìm chút hơi ấm từ một con đom đóm. Cậu dùng sức quá lớn làm rách một chút sợ đến run run rẩy rẩy thu tay về, chỉ dám dùng ánh mắt mà nhìn một cách trân trọng giống như cúng bái.

Nơi này đã từng là ngôi nhà cậu tha thiết ước mơ. Là thánh địa của cậu là nơi che chở cậu, là nơi cậu tị nạn. Rốt cục vẫn mất đi, giống như hai mươi năm trôi qua cậu mất đi từng thứ ở bên mình mà không thể cứu vãn.

Đến lúc phải ra đi, Chu Duật Minh để lại chiếc chìa khóa trên khay trà. Trong gian phòng này không có dấu vết của cậu, hành lý đều được người của Triệu Thâm phái tới khiêng hết vào trong xe. Rất nhiều năm sau cậu mới trở lại chốn cũ, là bởi vì nghe tin Thư Vân Kỳ qua đời. Khi đó cậu nghĩ, nếu cả đời cậu không trở lại nơi này có lẽ sẽ hạnh phúc hơn không?

Mấy ngày nay tâm tình của Triệu Thâm vô cùng vui sướng, người chung quanh đều nhận ra hân hưng phấn, trêu ghẹo hần nói: “Triệu thiếu gần đây tinh thần thật không tệ.” Trong đó không ít người có tâm tư linh hoạt, quanh co lòng vòng hỏi thăm thì biết được hần vừa có một tình nhân mới nên muốn lấy lòng, muốn đi nịnh nọt. Nhưng Triệu Thâm đem tiểu tình nhân che dấu rất kín đáo, bình thường không khen ngợi cũng không lộ ra tiếng gió, vì vậy có người trêu đùa chẳng lẽ hần đã động chân tâm. Dù sao bọn họ là bọn háo sắc không hợp với quy củ, cũng không giống như con người của Triệu Thâm.

Chỉ có hần tự mình biết chân tướng là không phải như vậy. Bảo hần trả lời, hần cũng không trả lời được. Khởi đầu hần chỉ muốn đùa giỡn như mèo bắt chuột nhưng qua một thời gian lại coi người kia như một cây xanh biếc trồng ở trong căn phòng trống rỗng của mình, xa xa đứng nhìn cũng cảm thấy vui vẻ, như lưu lại một chút mùa xuân vào trong đôi mắt nhiều năm quanh hiu của hần

Triệu Thâm thu xếp cho Chu Duật Minh ở một khu lâm viên biệt thự cũ trong nội thành. Nơi đó còn lưu lại lối kiến trúc cũ của thời kỳ thực dân, tất cả ngôi nhà đều xây dựng theo một kiểu ngói đỏ tường trắng, những hàng cây xanh tươi được cắt tỉa tinh xảo, ánh mặt trời chiếu vào tận cửa sổ thoáng đãng, làn gió thổi thông thoáng mang theo mùi thơm của trà, của cà phê. Nơi như thế này chỉ thích hợp làm phòng nền cho những vở kịch đồng thoại trên sân khấu, không phải nơi mà các quý công tử “kim ốc tàng kiều”.

Chu Duật Minh đã quen ở những khu phố ngõ hẹp bần cùng, đi vào nơi xa hoa như vậy cảm thấy hoàn toàn không hợp. Cậu chán ghét căn nhà này, chán ghét những đồ đạc trong phòng, mặc dù chính cậu cũng là một vật trang trí bị Triệu Thâm trưng bày trong phòng. Đương nhiên, cậu ghét nhất vẫn là Triệu Thâm.

Mới bắt đầu Triệu Thâm một tuần tới gặp cậu một lần, không nói được hai câu lập tức kéo cậu vào trong phòng, lột sạch quần áo, đẩy hai chân ra, động thân tiến thẳng vào. Lúc làm tình Chu Duật Minh trước sau không chịu nhìn hần, không chịu lên tiếng, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm ánh đèn trên trần nhà lộng lẫy chói mắt, ánh sáng của ngọn đèn kia giống như kim cương cứng rắn lạnh lẽo lần lượt đâm nhói đôi mắt.

Triệu Thâm nhận ra cậu bất tuân, trong lòng nổi lên lửa giận vạn trượng quyết tâm cuồng nhiệt mà đâm vào, sử dụng tất cả bản lĩnh khiêu khích cậu. Lúc trước hần đã ở trong bụi hoa luyện được rất nhiều chiêu thức, toàn bộ dùng ở trên người Chu Duật Minh. Khối thân thể mỹ lệ mẫn cảm này trải qua vài lần được hần khai khẩn, mỗi một tác da thịt đều nhuộm chất lỏng đục vọng của hần hòa dính vào đục vọng của cậu. Mỗi khi đục hỏa được đục vọng đập tắt, đối với Triệu Thâm mà nói cũng coi như tạm được.

Nhưng con người hần lại có chút tiện. Nếu tiểu tình nhân mà đòi hỏi phải chịu chuộng, như một con chim nhỏ nép vào người nhu tình mật ý, hần sẽ cảm thấy không có hứng thú. Chu Duật Minh đối với hần hề hững lạnh như băng hần lại không thể chờ đợi được mà muốn cậu, muốn cậu nhận rõ thân phận mình là

nam sủng, như là hạt bụi, lúc nhìn hấn thì không nhìn nơi khác, muốn đôi lông mày nhíu chặt của cậu khi mình phất tay một cái phải một lần nữa thư giãn, muốn nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu.

Số lần Triệu Thâm đến chỗ Chu Duật Minh càng ngày càng nhiều, tình duyên không giống như sương sớm theo thời gian vô tình mà bốc hơi hết, đến cuối cùng bọn họ cũng ở cùng với nhau, cùng ăn cùng ngủ chung. Triệu Thâm bỏ ra càng nhiều tinh lực để ứng phó với tiểu tình nhân quật cường này, nhưng đối với Chu Duật Minh mà nói đây không phải là tin tức tốt. Thiên tính của cậu là thích yên tĩnh, không thích người xa lạ xâm lấn không gian của mình, những người giúp việc Triệu Thâm phái tới đều bị mời đi ra ngoài. Cứ như vậy trong căn biệt thự to lớn cũng chỉ còn sót lại hai người bọn họ.

Chu Duật Minh có thói quen chăm sóc người khác, nhưng sự chăm sóc ôn tồn của cậu không phải giành cho Triệu Thâm, cậu đối xử với hấn chỉ làm qua loa. Nhưng Triệu Thâm lại cảm thấy mới mẻ, cứ như vậy mà nhẹ nhàng sinh hoạt không một chút gợn sóng, Chu Duật Minh cũng phải bắt đầu chăm sóc hấn.

Lúc mệt mỏi hấn thích gối đầu trên đùi Chu Duật Minh, khi mới vừa gối đầu trên đùi cảm giác rất cứng do độ cứng của xương cốt, tuy không mềm mại nhưng mang theo nhiệt độ thân thể rất là phù hợp. Ngoại trừ tình dục, hấn chưa từng dùng bất kỳ lý do gì thân cận một người khác chỉ vì nhiệt độ thích hợp.

Theo góc độ như vậy nhìn sang, ánh sáng mặt trời như vĩnh viễn ở lại trên nửa bên mặt của cậu, lan truyền đến làm da thịt óng ánh phát quang. Triệu Thâm gối đầu nhìn nửa khuôn mặt của cậu khó tránh khỏi sinh ra ảo giác: vạn vật lặng im, năm tháng cũng yên tĩnh trôi qua.

Sinh hoạt trôi qua rất bình thường, trên giường củi khô lửa bốc, dưới giường cơm canh đạm bạc, Triệu Thâm sai lầm khi cho là bọn họ sẽ như vậy suốt đời. Mãi đến tận ngày nào đó hấn nhìn thấy Chu Duật Minh từ trường học cầm văn kiện trở về, ngồi vào máy vi tính làm việc đến khuya, lông mày nhíu lại dường như rất phiền não. Hiếm khi hấn sẵn sóc một lần, cười hỏi: “Làm gì đó?” Rồi đến gần muốn xem. Nhưng Chu Duật Minh phản ứng cực kỳ kịch liệt, lập tức đóng máy vi tính lại, làm văn kiện rơi hết xuống đất, cậu nói một cách lạnh lùng, chuyện không liên quan tới anh.

Triệu Thâm ngẩn ra, chỉ một thoáng mà trong lòng lật lên muôn vàn tư vị. Hấn mở to mắt muốn nổi giận, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt của Chu Duật Minh như ngậm oán mang hận, như bị ngậm trong huyết độc, thì những lời nói sất bén như dao liền miễn cưỡng bị cắt đứt giữa không trung. Nhìn thấy ánh mắt thù hận của Chu Duật Minh đã lâu không gặp, đột nhiên hấn không có cách nào dùng thủ đoạn tàn bạo đánh trả. Không lý do, xì hơi, thả lỏng sức lực, trong lòng có thứ gì đó cũng không như bình thường.

Tên đã lấp vào cung lửa giận phun ra không được, cũng chỉ có thể đổi loại phương thức khác để tiêu tán tức giận trong lòng. Triệu Thâm đè Chu Duật Minh ở trên bàn sách, xé quần áo, mở hai chân, khinh xa thực lộ mà đâm vào. Cơ thể tuổi trẻ sáng loáng nằm ngang ở trên mặt bàn lạnh lẽo run rẩy bất lực như cừu con, hung khí phía dưới như lưỡi dao sắc nhắm thẳng vào cậu, từng dao từng dao mà xâm phạm, đâm vào hạ thân của cậu làm chảy ra dịch và cả máu đỏ hồng.

Thân thể sẽ không lừa người. Triệu Thâm cảm giác được nơi bí ẩn bị hấn thảo phạt đang bài xích mình, mấy tháng qua nhọc lòng dạy dỗ đều như nước chảy về biển đông. Cho dù hấn mặc áo giáp, cầm binh khí, dùng hết tất cả thủ đoạn thì Chu Duật Minh vẫn đối với hấn đóng chặt cửa thành. Không dùng bạo lực thì không thể bước vào cửa thành nhưng càng bạo lực thì mong muốn càng xa xôi.

Lúc trước Triệu đại thiếu làm tình cũng vì muốn được sướng khoái. Nhưng hôm nay thân thể không sướng khoái, tinh thần không vui vẻ, vẫn không nở kết thúc, giống như kẻ nghiện uống rượu độc giải khát. Đột nhiên thân hình trắng như tuyết của Chu Duật Minh căng thẳng, run rẩy, xóc nảy trên bàn giống như cá chết, Triệu Thâm biết cậu đã đến cao trào, tự mình làm cho cậu đến cao trào, nhưng trên mặt của cậu chỉ có thống khổ không có vui thích. Tim hấn đau đớn mà co quắp một trận, càng cảm nhận thêm một loại đau đớn huyền diệu khác.

Triệu Thâm tức giận, đầu óc nóng bỏng, con ngươi đỏ tươi, máu dưới hạ thân muốn chảy ngược. Hấn tóm chặt tóc của Chu Duật Minh, hung tợn ép hỏi cậu: “Nhìn dáng vẻ hạ tiện của em kia! Tiện nhân, nói cho anh biết em là hạng người nào? Còn dám ở đây dùng sắc mặt này với anh!”

Chu Duật Minh không trả lời, sau khi bản tính vô cùng mệt mỏi, rất là lạnh nhạt. Dưới cơn nóng giận Triệu Thâm sẽ bịt hết miệng mũi của cậu nhìn cậu nghệt thở, giãy dụa, thất thố.

Sau khi xong việc Triệu Thâm dùng văn kiện của Chu Duật Minh lau người cậu. Hắn nhìn lướt qua phát hiện là đài truyền hình bản địa mời cậu đến thực tập, xì khê một tiếng: “Anh còn tưởng rằng là thứ bảo bối gì thì ra em muốn đi thực tập. Em nói với anh sớm một tiếng, muốn ngành gì, cương vị gì anh sẽ an bài cho em.”

Chu Duật Minh không để ý hắn. Cậu còn có một chút cảnh giác, một chút bi thiết kỳ vọng: Cậu không muốn làm một *hoa thổ ty cả đời đeo bám con người mình thống hận. Cơ hội này muốn chiếm được cũng không đơn giản, người muốn được mời đến thực tập rất nhiều, tuy cậu là sinh viên xuất sắc nhưng vẫn phải nắm được cơ hội mới bộc lộ được tài năng.

*Hoa thổ ty: là hoa chùm gửi hay dây tơ hồng. Là một loài thực vật sống bám vào một loài thực vật khác.

15. Chương 15

Nhưng vận may này đến cùng vẫn rơi vào trên người cậu. Bề ngoài Chu Duật Minh không lộ ra nhưng trong lòng rất là vui mừng. Cậu bị chôn trong đầm lầy lún xuống quá lâu, hiếm có một cơ hội tránh khỏi bùn nhơ hít một ngụm không khí mới mẻ. Cậu cảm thấy trời cao đã ban ân, làm cậu nghĩ tới một ít hy vọng xa vời mà bình thường cũng không dám nghĩ: Thí dụ như cuộc sống mới, thí dụ như tương lai, thí dụ như đi xa. Nhưng không bao lâu trong trường học lại truyền ra tiếng gió, nói cậu đi cửa sau mới giành vị trí thực tập sinh ở đài truyền hình, mà cửa sau không chỉ có chỉ có cửa phía sau mà còn dùng cửa sau của mình.

Nghe đồn cậu là kẻ đu theo người quyền quý, xu nịnh hầu hạ, quyến rũ mới sung mới có thể vượt qua mặt bạn học, đoạt cơ hội của bọn họ. Kỳ thực lần thực tập này cũng là do Triệu Thâm giúp cậu có được, chỉ là gần đây hai người đang chiến tranh lạnh, Triệu Thâm không nhắc tới làm sợ cậu nghĩ hấn lấy lòng, lén lút uỷ thác người đến trường học lót đường cho Chu Duật Minh vào đài truyền hình, nhưng lại không cho mọi người tiết lộ chân tướng, sợ bẽ đi lòng tự tôn giá trị của mình.

Lúc đầu thầy giáo hướng dẫn có ý đưa ứng cử viên là thân thích của viện trưởng một vị xuất thân thế gia tuổi trẻ tuấn tài vào vị trí này, tất cả nhân viên nội bộ đều ngầm hiểu ý, kết quả lại bị Triệu Thâm chặn ngang quấy nhiễu. Vị bạn học kia tự biết hậu đài không đấu lại Chu Duật Minh nhưng cũng nuốt không trôi cơn giận này, vì vậy những lời đồn trong trường khí thế hùng hực càng lúc càng kịch liệt hơn.

Lúc trước Chu Duật Minh và Thư Vân Kỳ yêu nhau đến như si như cuồng, chuyện tính hướng gần như công khai. Cậu không cảm thấy tình yêu đó có cái gì không tốt, đó là tình yêu cậu đặt ở đầu quả tim thành kính cung phụng như trân bảo, không muốn như của trộm cướp mà phải giữ kín như bưng. Dù sao Thư Vân Kỳ cũng thuộc giới thượng lưu, nổi tiếng được lên TV hay lên báo bởi nghề nghiệp kỳ thú. Nghề này của Thư Vân Kỳ đặc biệt hấp dẫn, bởi vậy cũng chưa có ai thấy Chu Duật Minh người tình trong truyền thuyết kia. Ngoài ra, cậu đang sinh hoạt khốn đốn, quần bách phải đến nhà ăn làm công, bây giờ nhất thời sở hữu nhiều thứ, mặc trang phục hàng hiên, đi xe hơi thay đi bộ. Lên lên xuống xuống đều là phong ba, cậu đã sớm thành đề tài bàn tán ở sau lưng các bạn học, lời đồn chỉ là thêm củi vào lửa mà thôi.

Mặt đối mặt, người người đều là bạn học thân thiết, cung kính kiêm nhượng; quay người lại thì dùng đôi mắt ám muội như ngọn gió quét bốn phương tám hướng, không tránh khỏi ánh dao bóng kiếm đầy trời như mưa. Có dao xem thường, dao của lòng căm phẫn, dao đố kỵ, dao trêu tức... Từng thanh từng thanh mà chém xuống làm cậu máu me đầm đìa. Nhắc tới cũng thật là kỳ quái, rõ ràng cậu cảm thấy mình rất xui xẻo, cuộc sống rất nhấp nhô, nhưng trong mắt mọi người luôn oán trách cậu quá may mắn, nhưng sau lưng sự may mắn lúc nào cũng sinh sôi ác ý.

Chu Duật Minh không có cách nào phản bác. Bởi vì cậu xác thực làm chuyện bị người khinh thường. Cậu lấy hết dũng khí mới vực dậy được tinh thần đang ủ rũ xuống, lại biến thành một thiếu niên trầm mặc nham hiểm quái gở. Nhưng công việc vẫn muốn làm, dù cho đã không còn nhiệt tình vẫn phải khổ sở chống đỡ.

Duy nhất không có thể tiếp thu là địch ý đến từ bạn học. Nhiều người xem thường cậu đều trầm mặc, không nói một lời trong đám người đi tới. Chỉ có người cậu đã từng giúp không tiếc cả mạng sống quay người đâm cậu một dao, mới đâm đến cậu hậu tri hậu giác, đau đớn ấy lại làm cho cậu tỉnh táo.

Bạn bè của cậu rất ít, phần nhiều là quen biết hồi học, chỉ có Hàn Minh Hà xem như là tri âm. Thế gian nhiều người đã lớn nhưng tâm tính vẫn như trẻ con, mới gặp như đã quen nhau rất lâu. Hàn Minh Hà chính là người bạn vừa gặp như đã quen thân của cậu. Những lần trong lớp học mở ra những cuộc thảo luận, lúc hợp tác vô số lần họ vỗ tay ngầm khâm phục đối với, núi cao chợt gặp lưu thủy bọn họ dễ dàng nhận ra mình đã gặp được bạn tri giao. Quân tử chi giao nhạt như nước, tiểu nhân chi giao cam như lễ, bọn họ là nước, mọi sự thanh bình đều như giả tạo.

Mà rượu càng ngon thì càng nặng, còn nước lại dễ dàng bốc hơi.

Quân tử chi giao thường không lâu dài bằng tiểu nhân chi giao. Dù sao lợi ích làm lòng người dễ thay đổi, thế nhân không có nhiều người độc ác song tuyệt đối không có con người toàn vẹn.

Hàn Minh Hà chạy tới chất vấn cậu rốt cuộc là có phải bị người bao dưỡng hay không? Có phải là không chừa thủ đoạn nào dùng ám chiêu cướp công việc? Chu Duật Minh mặt vàng như tờ giấy, giật giật run run mà không trả lời được, chỉ nói là không phải như cậu nghĩ. Cậu thấy trong mắt Hàn Minh Hà ánh lên sự hoài nghi và thương tiếc, sắc bén lạnh lùng như làm mình như ở trong đêm đông.

Chu Duật Minh tâm lý khấn trương, cậu kiên quyết nói, tôi không đến mức vì một lần thực tập mà bỏ ổi như thế, đã có dị nghị như vậy thì tôi sẽ bỏ qua cơ hội này cùng mọi người cạnh tranh công bằng.

Đôi mắt như băng cứng nhìn cậu thoáng chốc tan ra một tầng. Hàn Minh Hà nhìn cậu một lúc chậm rãi hỏi, câu chuyện bao dưỡng thì giải thích thế nào, cái người bạn trai chỉ nghe tên không gặp đến tột cùng là người thế nào, sao không đưa ra được ánh sáng?.

Lần này cậu thật sự bị đánh trúng uy hiếp. Quan hệ của cậu và Triệu Thâm mở đầu vắn vẹo, quá trình bên nhau dơ bẩn, con đường phía trước tối tăm không rõ. Một khắc kia cậu gần đây hồng mắt, gần như muốn gào khóc. Chợt nhớ đến một câu nào đó trong bộ phim điện ảnh: “Cậu đã phá huỷ một cơ hội làm người tốt của tôi” Nghe qua cảm thấy rất hoang đường, một người làm sao có thể dễ dàng hủy diệt một người khác? Nhưng mà thế giới chính là hoang đường đến tàn nhẫn như vậy. Quả nhiên cậu đã không còn gì cả.

Chu Duật Minh ngẩng đầu lên, cố nén nước mắt, ngập ngừng cố gắng nói dối lần thứ nhất. Lúc lời nói dối này phát ra giống như chiếc lá đầu tiên rụng giữa trời thu, từ đây khắp thế giới đều là âm thanh than thở của tiếng gió.

Cậu nói, bạn trai tôi chỉ là một người có tiền. Xin đừng ác độc nói với tôi như vậy.

Nói dối một lần rồi là phải nói thêm vài lần cho tròn. Nếu như Chu Duật Minh sớm biết sẽ có người đánh vỡ, cậu thà chết cũng sẽ giữ yên lặng.

Ngày đó trung tâm thương mại lớn nhất thành phố khánh thành, Triệu Thâm đi cắt băng khánh thành, Chu Duật Minh cũng bị hấn kéo theo. Sau khi tới nơi Triệu Thâm dẫn cậu đi dạo cửa hàng trang sức. Chu Duật Minh không có sức lực tinh thần thưởng thức. Triệu Thâm một bên trêu đùa cậu, một bên lấy vài chiếc nhẫn ra cho cậu thử. Lúc thử nhẫn Triệu Thâm cúi đầu kẹp ngón tay tinh tế thon dài của cậu giúp cậu đeo vào, khi chiếc nhẫn sáng trắng bằng kim loại lạnh lùng chạm vào da thịt khiến Chu Duật Minh thoáng rung mình lạnh lẽo.

Trong lòng cậu hẳn là vật không nên dễ dàng đeo vào như thế này, nhẫn không chỉ là một chiếc vòng tinh xảo mà là một vật ký thác quá nhiều mong ước tươi đẹp, cố tình lại không vượt qua cái bấy ái tình. Triệu Thâm nâng tay cậu lên để trước mắt ngưng thần tĩnh khí, thận trọng rất thận trọng nhìn xem, đôi lông mi quét xuống, thỉnh thoảng đụng tới đầu ngón tay cậu, xúc cảm giống như lông chim chạm vào tê tê đại đại. Cặp môi kia tuy rằng mỏng nhưng khá lạnh, vành môi sắc bén như lưỡi đao tuy vẫn ở độ tuổi thanh xuân nhưng khi cười thì ôn nhu cũng nửa thật nửa giả.

Ánh đèn của cửa hàng trang sức không có tình người lại sáng lên, tư thái thân mật của hai người bị ánh đèn lộng lẫy chiếu vào trên tường, mới nhìn lại có ảo giác thâm tình. Nhân viên cửa hàng ở sau quầy lên lút cười, Chu Duật Minh như vừa tỉnh giấc chiêm bao, phản xạ có điều kiện muốn rút tay lại, lúc này phía sau cậu truyền đến một tiếng gào lên kinh ngạc: “Chu Duật Minh?!”

Hắn nghe đó là giọng nói của Hàn Minh Hà. Máy điều hòa của trung tâm thương mại mở rất vừa phải

cậu lại cảm thấy cả tay chân từ trong xương từng tắc từng tắc như đông cứng lại lạnh như băng. Lúc này những tiếng động do người đi tới đi lui như đắm vào lồng ngực của cậu một cái làm cậu vỡ vụn.

Hàn Minh Hà cùng bạn gái đi dạo phố, cậu ta không thoải mái cầm túi xách đi ở phía sau hôn vĩa như ở trên mây. Cô gái đi qua lại xem nữ trang, thân hình linh hoạt vui mừng như cá nước, dùng ánh mắt hâm mộ đánh giá chung quanh. Cô lú ra lú rú nói nhưng một chữ cũng không vô lỗ tai bạn trai, cô úy khuất đề bờ vai của cậu ta: “Rất cuộc là anh có muốn đi dạo chơi với em hay không? Anh xem bên kia anh chàng gay đối với bạn trai còn tốt hơn anh đối với em!”

Trong cửa hàng trang sức Triệu Thâm đang cầm tay của Chu Duật Minh đeo nhẫn. Hấn rất cao chân lại dài, giống như người mẫu mặc một bộ âu phục trắng, trắng đến chói mắt ở trên người hấn còn long lanh tỏa sáng hơn bất luận trang sức nào trong cửa hàng. Nhìn nghiêng nửa gò má của hấn càng thêm tuấn mỹ giống như một diễn viên điện ảnh đóng phim cổ trang, làm người ta yêu thích.

Cô gái hưng phấn nhìn về phía Triệu Thâm, nhưng Hàn Minh Hà chỉ chú ý đến Chu Duật Minh. Cậu ta như rơi vào vô hạn khiếp sợ, bật thốt lên ba chữ kêu tên người bạn quen biết.

Bạn gái cậu ta tò mò hỏi một câu: “Các anh quen nhau à?”

Chu Duật Minh xoay đầu lại sắc mặt trắng bệch một mảnh, như là lấy một tầng sương làm mặt nạ. Xưa nay cậu không nghĩ tới sẽ bị người ngoài nhìn thấy mình và Triệu Thâm ở cùng nhau. Cho tới nay cậu đều đem sinh hoạt của mình phân cách thành hai bộ phận, một nửa là có Triệu Thâm, nơi đó là nhà giam không thấy ánh mặt trời. Nửa kia thì lại không có hấn, ở nơi đó cậu còn có thể nhìn cảnh thái bình giả tạo, có hô hấp có tri giác. Nhưng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cậu có thể nhận ra được mùi khí tức nồng nặc của hấn lưu lại trên góc áo trong quá trình hấn ôm ấp, lưu luyến trên da thịt khi bị hấn hôn.

Cậu sợ sệt bị loại khí tức này ăn mòn. Người kia quá hung ác, chiếm đoạt từng phút một, rồi lại muốn chiếm cứ nhiều hơn nữa mãi đến tận khi cậu không còn có cuộc đời riêng của mình.

Trong lòng người có khe hở, đó là nơi không có ánh mặt trời chiếu vào nơi này những người khác nhất định không biết, lúc cô quạnh thì những hắc ám cũng có thể từ kẽ hở đó xâm lấn. Dù sao con người cũng có bản năng động vật.

Lúc người bạn đó nhìn cậu, ánh mắt lạnh như băng tuyết, sáng loáng như đèn pha. Dưới ánh mắt đó Chu Duật Minh cảm thấy không chỗ che thân, lấm bầm đập một tiếng. Hàn Minh Hà từ trên xuống dưới nhìn Triệu Thâm, người này có phong độ của một quý công tử, vừa anh tuấn vừa hùng hổ dọa người, như một thanh kiếm Tây Dương vừa tuốt ra khỏi vỏ, sắc bén nhưng lại được người ta yêu thích. Nhận ra được ánh mắt của cậu Triệu Thâm cúi đầu khẽ mỉm cười, ánh mắt kia phảng phất như người ngồi ở dưới đài xem cuộc vui, thản nhiên mà chờ cậu làm trò cười cho thiên hạ, không nói ra được khinh bỉ hay ngạo mạn.

Đối với Triệu Thâm mà nói, đây là một chuyện mới mẻ. Ngày hôm nay hấn mới biết nơi tai mắt của hấn không có cách nào chạm đến, Chu Duật Minh còn có sinh hoạt khác. Trong lòng hấn cảm thấy thất lạc một cách kỳ lạ, không cam lòng mà ôm Chu Duật Minh càng chặt hơn, trên mặt ý cười càng thêm sâu sắc, nhưng cũng lạnh lùng chua ngoa.

“Vị này.... Chính là bạn trai cậu?” Hàn Minh Hà xoay đầu lại hỏi cậu. Cậu ta hỏi rất thẳng thắn còn Chu Duật Minh không dám quang minh lỗi lạc trả lời. Trong lòng cậu có quý, quý kia hiện tại đã thành hình dáng, ở trong lồng ngực dùng răng nanh, đôi tay sắc bén lôi kéo da thịt của cậu, cắn xé đến máu me đầm đìa.

Vấn đề này hỏi Chu Duật Minh tương tự cũng làm Triệu Thâm kinh sợ. Hắn vốn tưởng rằng Chu Duật Minh sẽ thề thốt phủ nhận, trong một sát na trầm mặc kia bỗng nhiên Triệu Thâm cảm thấy cánh tay mình nắm như rơi xuống giống như mất hết sức lực, giống như chịu không nổi nữa, hắn nhìn thấy đôi mắt của cậu như tro tàn có thể nhấn chìm người xuống nước.

Trên mặt Hàn Minh Hà hiện ra nghi ngờ, bạn gái của cậu ta không hiểu rõ vẫn cười. Trong lòng Triệu Thâm hơi động, mỉm cười nhìn sang, ung dung thông thả trả lời: “Xem ra em ấy chưa giới thiệu tôi với mọi người?”

Bàn tay hắn đang nắm đang nhẹ nhàng run run làm hắn cũng có chút hoảng hốt, nhưng cuối cùng Chu Duật Minh cũng không hề nói gì, vì vậy trái tim của hắn bất tri bất giác chìm xuống lại vững vàng bay lên trong lồng ngực,

Triệu Thâm là công tử nhà giàu thâm niên, muốn đóng vai người yêu mười tốt cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ là hắn không muốn hoặc không nghĩ tới thôi. Hiện tại hắn nổi lên hứng thú, biểu hiện ôn nhu thoải mái, dí dỏm nhã nhặn giống như sự thân mật tự nhiên vẫn luôn tồn tại ở trong lòng hắn, chỉ cần một bước ngoặt có thể tự nhiên biểu lộ. Hắn háp háy mắt nói: “Chúng tôi đang giận dỗi, làm các cậu cười chê rồi.”

Hàn Minh Hà là một người có thần kinh thô, tâm tư thẳng thắn, không thấy không khí xung quanh bọn họ rất là vi diệu, lại còn coi bọn họ là một đôi tình nhân bình thường đang cãi nhau. Bạn gái của cậu ta cũng ngây thơ, ha ha cười trêu ghẹo, khen bọn họ xứng đôi. Sắc mặt Chu Duật Minh lúc đỏ lúc trắng, mặc dù xấu hổ nhưng vẫn nhìn thấy trên mặt cậu ửng đỏ, Triệu Thâm cũng không khỏi khóe miệng uốn cong, giống như đột nhiên nhìn thấy ánh bình minh vừa lên ở một nơi rất xa.

Cô gái kia nói rất hợp tâm ý của hắn, Triệu Thâm vô cùng thân ái chọn một đôi khuyên tai tặng cho cô coi như lễ ra mắt. Hàn Minh Hà không có hiểu biết cái gì gọi là diễn xuất của con nhà tư bản mục nát, đỏ mặt tranh chấp với bạn gái, cuối cùng vẫn là Chu Duật Minh thuyết phục cậu ta.

Triệu Thâm đi ký đơn trả tiền, Chu Duật Minh và Hàn Minh Hà đứng ở một bên, Hàn Minh Hà nghiêng đầu lại thấp giọng nói: “Xin lỗi, lúc trước là tôi hiểu lầm.” Chu Duật Minh trầm mặc một hồi, cuối đầu. Kỳ thực người nói dối chính là cậu, nên xin lỗi cũng là cậu. Cậu cười khổ nghe Hàn Minh Hà tiếp tục nói: “Trở về trường tôi sẽ giúp cậu làm sáng tỏ, bạn trai cậu là người không sai.”

“Không sai sao?” Cậu có chút ngạc nhiên. Mặc cho ai nấy đều thấy được hai người không hợp. Hàn Minh Hà nhìn cậu cười hắc hắc: “Lúc hắn xòe đuôi không tước nhìn rất khó chịu, thế nhưng hắn đối với cậu rất tốt.”

Chu Duật Minh không có trả lời, âm thầm xiết chặt nắm đấm. Bên trong ngực trong bụng của cậu như bị dao kéo từng cái chậm chạp cửa vào, ngũ tạng lục phủ bị dằn dặc kéo dài mà trở nên tê dại.

16. Chương 16

Trung tâm thương mại mới vừa khai trương người đến tham quan cũng không ít. Triệu Thâm cho bảo vệ đi theo bọn họ dạo vòng quanh, giữa dòng người đông đúc chen lấn, hắn cùng Chu Duật Minh không thể không dính vào nhau. Khi nắm tay thì không thả ra, đôi tay thấm mồ hôi mang lại cảm giác mát mẻ, cảm giác mát mẻ đó từng chút một thấm vào da thịt, làm họ dán vào càng chặt hơn.

Hắn rất ít khi đặt chân đến nơi người người nhốn nháo, ồn ào loạn như vậy. Nếu như Chu Duật Minh không ở nơi này, nhất định hắn sẽ quay người phẩy tay áo bỏ đi. Ngày hôm nay khí trời lạnh giá, trong trung tâm thương mại trang trí vô cùng sắc sảo không hợp với sở thích của hắn, nhưng hắn lại thấy tinh thần sáng khoái.

Triệu Thâm kéo tay Chu Duật Minh đi về phía trước, phía trước Hàn Minh Hà và bạn gái đi vào tiệm bánh gato, cô gái nhón chân lên nhìn bánh ngọt bày trí xung quanh. Một người mua một cái bánh ngọt nếm thử, bơ rất thơm ngọt, cắn vào thì cảm thấy bánh rất thơm mềm, ở trong bánh lại có trái cây, thịt quả mềm mềm rất ngon miệng. Triệu Thâm vốn không thích thức ăn ngọt, từ hôm đó đột nhiên trở nên thích điểm tâm ngọt, chỉ là sau đó bất kể món điểm tâm đắt giá, phí bao nhiêu công phu cũng không tìm được cảm giác thơm ngọt như cái bánh ngày đó.

Tiệm bánh gato khai trương bán hạ giá tặng thêm pháo hoa, bạn gái Hàn Minh Hà cũng lấy đưa cho bọn họ hai đóa. Triệu Thâm tươi cười mang tới cho Chu Duật Minh, nghe cậu nhẹ giọng nói câu cảm ơn, tay run run một chút, vừa lúc hoa giấy gặp gió đông thổi tới. Chu Duật Minh rũ mắt nhìn pháo hoa rơi xuống đất, lông mi khẽ run như cánh diều nhỏ nhỏ màu đen bay trên không trung giữa ngày xuân, làn da nơi khoe mắt như ngọc, giờ khắc này mơ hồ hiện ra màu đỏ tươi. Triệu Thâm đột nhiên cảm giác thấy thế giới rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nghe được tiếng tim đập giống như thủy triều lên xuống.

Cô gái nói: “Như vậy hai anh chắc sẽ làm lễ cưới đúng không?” Tiếng nói, tiếng cười của cô gái giòn tan giống như ngân châm đâm vào làm hắn tỉnh lại. Triệu Thâm mới phát hiện, mình diễn đến mức quá sâu, một khắc kia đáy lòng hắn tràn đầy ôn nhu, khó phân thiệt giả. Nếu như hắn chỉ là một sinh viên đại học bình thường, có như ngày hôm nay tại một nơi bình thường nào đó, nói chuyện yêu đương một cách bình thường? Cái ý niệm này vừa mới lóe lên liền bị hắn tàn nhẫn dập tắt. Hắn biết rõ nếu như hắn chỉ là một kẻ bình thường không có quyền không có thế nhất định ngày hôm nay sẽ không cầm được bàn tay này.

Mặc dù hắn cũng không hiểu, tại sao mình lại cố tình nghĩ đến là bàn tay này, con người này.

Khi ra về thì mặt trời đã lặn về Tây, hoàng hôn như dòng sông xanh biếc ầm ập bao bọc cơ thể rất là thư thích. Đến khi lên xe mở máy điều hòa trái lại cảm thấy rất lạnh. Sau khi Chu Duật Minh nói lời tạm biệt bạn, nụ cười như tan biến vào khoảng không, không để lại dấu vết. Hồi lâu sau, Triệu Thâm vuốt ve trán của cậu, kéo cậu lại gần, trầm thấp hỏi: “Ngày hôm nay có phải anh đã cho em một đại ân? Tại sao lại nói với người khác anh là bạn trai của em?”

Sắc mặt Chu Duật Minh đỏ bừng, thân thể co giật, trước sau không nói một lời. Triệu Thâm đột nhiên đè mặt của cậu lại, dùng một cái hôn niêm phong môi cậu. Hai thân thể như cỗ lửa nóng quấn vào nhau, không lâu lắm liền nổi lên phản ứng. Tài xế kéo bảng chặn lên, Triệu Thâm quen cửa quen ngõ lột sạch

quần áo Chu Duật Minh mở dây kéo quần để cho cậu ngồi lên. Hai mắt Chu Duật Minh nhắm nghiền, cảm thụ được hậu huyệt bị nhét tràn đầy đến phồng lên, trong bụng thường thức một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ. Cái gì cũng không muốn nghĩ, người phía sau điều khiển cậu, trước mắt chợt lóe từng tia lửa giống như bạch quang, vạn ngàn tâm tư trong đầu đều bị xoắn thành bột mịn.

Triệu Thâm cắn lỗ tai cậu hàm hàm hồ hồ nói: “Các em nói anh đều nghe được, cái gì làm sáng tỏ? Em có chuyện gì cũng không nói với anh?” Chu Duật Minh chỉ cắn chặt hàm răng. Dưới thân hưng thú càng thêm điên cuồng, rốt cục đỉnh cho cậu rít gào thành tiếng.

Xe chạy như bay ở trong màn đêm, những cơn gió thổi không lọt được vào cửa sổ, che hết những bí mật không thể lộ ra, chỉ tình cờ tiết ra một vài tiếng vang ám muội. Bên trong cửa sổ là một mảnh tối đen, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân thể trắng như tuyết vụn vụn và bộ âu phục trắng bị vò nhăn nhúm mà hoạt động không ngừng, ánh sáng lạnh lẽo chiếu rọi vào làn da mang đầy tình dục cũng trở nên sáng long lanh vô cùng đẹp.

Buổi tối ngày hôm ấy trước khi ngủ, Triệu Thâm ở bên tai Chu Duật Minh nhẹ giọng nói nhỏ: “Những chuyện kia tất cả anh sẽ giúp em tra rõ ràng, giải quyết sạch sẽ. Sau này có phiền toái gì, không được giấu anh.”

Chu Duật Minh chỉ nói một câu, đó là chuyện của em. Triệu Thâm trầm mặc chốc lát, cúi người hôn từ lỗ tai của cậu hôn đến thái dương, cuối cùng nói: “Anh diễn hết một ngày làm bạn trai của em thì em phải báo đáp, em cũng phải dùng một ngày làm tròn chức trách bạn trai đi?”

“Khi đó em làm gì với Thư Vân Kỳ, thì làm với anh như vậy.”

Triệu Thâm nói lời này âm cuối hơi run, chính hắn cũng không dám tin sẽ có một ngày hắn cũng dùng ngữ khí như vậy, trù trừ bất định, lo được lo mất. Sự kiêu ngạo của hắn giống như một mảnh thủy tinh mỏng, duỗi tay một cái là có thể đánh vỡ. Chu Duật Minh không có nhúc nhích, chỉ mở to mắt dùng ánh mắt kỳ lạ mà nhìn chăm chú Triệu Thâm.

Đôi mắt của người này vẫn sâu như biển, bão táp tạo thành vòng xoáy màu đen, nhưng tối nay đôi mắt này lại mềm mại, như là ánh trăng soi khắp biển cạn, lúc thủy triều dâng lên gợn sóng soi rọi những ngôi sao nhỏ đầy trời như tỏa hào quang. Trái tim Chu Duật Minh như bị nắm giữ, cậu ý thức trước Triệu Thâm là đã có một số việc lặng yên không một tiếng động mà phát sinh ra biến hóa, nhận thức này làm tay chân cậu lạnh lẽo, khí huyết nghịch hành.

Triệu Thâm ngoài miệng nói tới hù người, nhưng hắn chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, tất cả giống như là một trò chơi. Ngày đó hắn kéo Chu Duật Minh đi hẹn hò, hai người tham quan hết những cảnh đẹp trong thành phố, đi thì hai người, cười lại chỉ có một người. Chu Duật Minh vẫn luôn giúp hắn lấy quần áo, cầm túi xách, chiếu cố hắn, cô gái tiếp đón của trung tâm cười híp mắt hỏi cậu: “Đó là em trai của anh sao?” Cậu ngẩn người, im lặng không lên tiếng. Kỳ thực Triệu Thâm lớn tuổi hơn cậu, chỉ là có lúc thoát nhìn thật ấu trĩ, vừa ngây thơ, vừa tàn nhẫn, đi chơi cũng có thể cười đến hại người.

May mà bọn họ đi chung với nhau, cũng không ai cảm thấy giống người yêu.

Trời dần về chiều tối, người nhà gọi điện cho Triệu Thâm thúc giục hắn đi dự tiệc. Triệu Thâm ngại tiệc rượu không vui vẻ nên lôi Chu Duật Minh cùng đi. Hắn chỉ qua loa chào hỏi chủ nhân buổi tiệc rồi cầm tay cậu đi ra ngoài. Bọn họ đứng ở trên ban công tòa nhà đó, dưới chân gió đêm thổi qua làm lắc lư từng chiếc từng chiếc đèn, trong vườn hoa ngàn cành vạn lá nồng ấm ào ào lên tiếng. Triệu Thâm đem Chu Duật Minh đề trên lan can, hai tay vây quanh cậu, gối đầu lên trên vai cậu xem đèn, xem hoa, nghe tiếng gió thổi. Trong phòng tiệc từng ăn uống linh đình, đèn đuốc sáng trưng như cách chỗ bọn họ rất xa.

Chu Duật Minh cảm giác được đôi môi Triệu Thâm từ từ tiến đến gần, bắt được môi của cậu mút vào. Cậu không có né tránh. Hai người cọ xát, dây dưa, Triệu Thâm lấy tay cởi quần của cậu, Chu Duật Minh kinh hoàng muốn đẩy hắn, Triệu Thâm thở gấp nói: “Anh đã sớm phân phó, sẽ không có ai đến.”

Ngón tay của Triệu Thâm lướt trên đùi đi đến nơi đáy chậu thì dừng lại, đâm vào nơi mềm mại bí ẩn. Chân của Chu Duật Minh thon dài lại dẻo dai mặc hắn thao túng cũng sẽ làm thành những tư thế thích hợp, miệng hậu huyết bóng loáng ngón tay đè lên như sương sớm ngưng tụ chặt chẽ hút đầu ngón tay của hắn. Hắn tận lực mở rộng cửa động mềm mại nhìn khóe mắt Chu Duật Minh vì cố kềm chế mà đỏ bừng, đôi môi cũng hơi mở ra, lộ một chút đầu lưỡi màu đỏ tươi. Triệu Thâm cúi người cắn chặt đầu lưỡi mềm mại, phía dưới ngón tay men theo khe mông từng chút chen vào, tìm tòi đến vùng nhăn nheo dụ người đó, hạ thân hắn đã cứng rắn như sắt, quy đầu kích động phun ra thủy châu.

Khi ngón tay đâm vào miệng huyết, Chu Duật Minh trầm thấp kêu một tiếng, hậu huyết chưa qua bôi trơn không chịu nổi khai thác, ê ẩm sưng đỏ, khi đâm vào cảm giác đau nhói rất rõ ràng. Triệu Thâm bắt đắc dĩ dùng cơn thịnh của mình cọ xát rồi đánh, tha mài tính khí của Chu Duật Minh, nhưng hắn không nỡ để ngón tay thoát ly hậu huyết chặt chẽ ẩm áp kia, trước sau đều cùng nhau đùa bỡn, đường ruột khô khốc bắt đầu phát ra âm thanh không ngừng, từ yếu đến vang.

Triệu Thâm bắn trước, lấy tinh dịch của mình bôi lên hậu huyết Chu Duật Minh, sờ ra đường ruột nhỏ hẹp bị tinh dịch của mình từng chút làm cho ẩm ướt mềm mại, thật giống như bắt đắc dĩ mặc hắn ăn mòn, mỗi một góc đều không buông tha. Hắn kích động đến cả người run rẩy, tính khí phần nộ đỉnh cao.

Chu Duật Minh ngơ ngác dựa vào lan can, lưng cong thành một đường ưu mỹ. Triệu Thâm khống chế làm cho cậu phải lắc lư theo từng động tác của hắn. Khi gần đến cao trào, Triệu Thâm bỗng nhiên chờ đúng thời cơ ngăn chặn ngay mã mắt, làm cậu nghẹn đến chảy nước mắt. Triệu Thâm liếm nước mắt của cậu, đầu lưỡi lướt qua mặt, nửa ôn nhu nửa khuyến dụ hỏi cậu: “Nhớ anh nói cái gì không? Ngày hôm nay em là tình nhân của anh. Ngoan, trả lời anh, yêu thích anh không?”

Cậu mở to hai mắt, linh hồn từ trên cao vạn mét ngã xuống đất, vừa rơi xuống lại bị tình dục thiêu đốt. Không cho cậu suy tư, cũng không chấp nhận cậu phản bác, Triệu Thâm nắm chặt mệnh căn của cậu nhào nặn rồi lại vuốt ve hai túi cầu thịt, chốc chốc bấm một cái làm cho mắt cậu nổ đom đóm. Chu Duật Minh bị mạnh mẽ ôm đẩy sát vào lan can, phía sau lưng bị đè ép lên lan can chạm trở hoa văn hắn lên những dấu vết. Triệu Thâm thừa thế xông lên, đâm mạnh vào thân thể của cậu, cơn thịnh cứng rắn va vào vách tường thịt mềm mại, giống như đổ dầu vào lửa, rồi lửa cháy lan khắp đồng cỏ.

Gió đêm vù vù thổi qua da thịt trần trụi, hàn khí như cắt, nhưng hai người chặt chẽ quấn quýt lấy nhau không cảm giác được nhiệt độ, chỉ biết là giữa đôi môi đến khoang miệng, từ cánh tay đến vai, từ đùi đến eo đổ xuống thân dưới đều bị tình dục chấn động. Triệu Thâm vẫn chấp nhất không cho cậu bắn, một bên thẳng lưng đầu đá lung tung, đỉnh cho cậu dục tiên dục tử, một bên thì ngăn chặn phía trước, tàn bạo mà ép cậu: “Nói đi! Nói em yêu thích anh!”

Trong lòng Triệu Thâm giống như có một cỗ hờn dỗi, giống như đá tảng đặt ở ngực, hấn làm cho cậu không thể không rên la thành tiếng.

Động tác của hấn càng lúc càng hung mãnh, Chu Duật Minh không chống đỡ nổi, vô lực tuột xuống, Triệu Thâm nắm chặt eo thon của cậu, nâng lên một chút rồi đặt cậu trên lan can, còn thật vẫn đâm vào không gian đoạn, đỉnh cho cậu ngồi trên lan can loạng choạng. Trong huyết điểm mẫn cảm nhất bị còn thật thô to đâm vô số lần, cơ hồ mài hỏng, hai mắt Chu Duật Minh dần dần tiêu thất, khóe miệng chảy xuống nước dãi, ngón chân sáng khoái mà cuộn tròn.

Triệu Thâm thích xem cậu bị mình làm đến thất thố, nhưng khi cậu thất thố hấn lại cảm thấy không như mình muốn. Hấn gơ tay muốn đánh vào mặt Chu Duật Minh, cũng không ôm ấp cậu, Chu Duật Minh thẳng tắp ngã ra sau xém té xuống lan can. Cậu kêu lên một tiếng sợ hãi, lần đầu tiên trong lúc làm tình chủ động ôm chặt lấy Triệu Thâm, lồng ngực dán vào nhau, thậm chí cảm giác được tiếng tim đập chấn động. Triệu Thâm ngang ngược không biết lý lẽ cắn chặt lỗ tai của cậu đến rách da, muốn chảy máu mới nhả ra, khàn giọng hỏi: “Yêu thích anh không?”

Móng tay Chu Duật Minh bám vào áo may ô của hấn, nhỏ giọng than thở một tiếng mà hấn không nghe thấy được, nhắm mắt lại, cậu nói: “Yêu thích.”

Đàn ông thường nói, có hai trường hợp nghe người ta nói quyết không thể tin, một là ở trên giường, hai là trên bàn rượu. Triệu Thâm mang danh là công tử nhà giàu biết ăn chơi cũng biết rõ đạo lý này, nhưng vào thời khắc này không biết sao hấn lại quên mất, tim đập loạn xạ như một thiếu niên mới biết yêu, ôm Chu Duật Minh không làm gì hết.

Hấn buông lỏng đôi tay, hai người ôm nhau đến cao trào, bắn ra nồng tinh. Ai cũng không hề nhúc nhích, như dính vào cùng nhau. Bên trong hậu huyết của Chu Duật Minh thừa nhận từng luồng từng luồng nước ấm phun tung toé, chảy theo vách thịt, rồi từ miệng huyết sưng tấy tràn ra, dọc theo cánh móng ưu mỹ vênh cao chảy xuống.

Triệu Thâm thở hổn hển hôn Chu Duật Minh, hôn thật nhiều vào gương mặt đỏ hồng rồi kéo cậu ngồi dậy, còn thật bán nhuyển ở bên trong hậu huyết lây lội xoay chuyển một vòng làm Chu Duật Minh thốt lên vài tiếng rên rỉ. Đúng lúc này, trong vườn hoa bên dưới sân thượng hiện ra mấy bóng người, Chu Duật Minh như vừa tỉnh giấc chiêm bao muốn lui về phía sau, hiện giờ cậu gần như trần trụi, dâm dịch đầy người, sợ bị người khác nhìn thấy. Nhưng khi cậu lùi lại thì cự vật bên dưới của Triệu Thâm thuận thế tiến vào mấy phần, lại phồng lớn hơn đỉnh sâu làm cho cậu có thể dùng hậu huyết của mình miêu tả ra hình dáng vật kia.

Chu Duật Minh đem rên rỉ nuốt vào trong bụng, đỏ cả mặt mà nói: “Đi ra ngoài...” Triệu Thâm nói: “Không có việc gì, bọn họ không thấy rõ.” Hai người trốn trong bóng tối, một trước một sau dựa vào nhau, dùng tư thế tính giao đứng thẳng mà làm tình.

Người dưới lầu xa xa chỉ có thể trông thấy thân ảnh của một đôi tình nhân dựa sát vào lan can thì thầm, bọn họ không nhìn thấy một thanh niên mỹ mạo nằm nhoài trên lan can đầy mặt thống khổ trầm luân, trên đôi móng và trên đùi trắng như tuyết tình dịch đan xen ngang dọc mà chảy xuống. Giữa hai cánh hoa móng cắm vào một cự vật màu đỏ tía ở trong bóng tối như ẩn như hiện. Bọn họ cũng không nghe được tiếng ngọt ngọt rên rỉ, hừ nhẹ, như mèo con gọi mẹ, nhưng lộ ra một vẻ quyến rũ, vô tội mà ám muội trên

chọc người.

Lúc sắp kết thúc Triệu Thâm trói cặp móng đầy đà của cậu, dùng dùng dùng dùng mà va chạm. Chu Duật Minh then thùng vùi đầu vào ngực liên tục cầu xin. Triệu Thâm ghé vào lỗ tai cậu áp chế nói: “Đừng cầu anh, gọi anh là ông xã anh sẽ bắn ra cho em.”

Chu Duật Minh nuốt xuống một búng máu, nhanh nhanh chóng chóng gọi: “Ông xã.” Triệu Thâm rất cục hài lòng bắn tinh hết vào trong cơ thể của cậu.

Bọn họ thu thập đến nửa ngày, mới một lần nữa trở về hình dạng ban đầu. Lúc đi về dưới ánh đèn mờ mờ nhưng bước chân Chu Duật Minh vẫn rất phù phiếm, cậu vẫn cảm thấy ánh đèn quá sáng, cậu không dám nhìn người. Triệu Thâm vừa đi vừa giúp cậu chải vuốt đám tóc ngổn ngang. Lúc bọn họ phải ra về một đám người đều lại đưa tiễn, Triệu Thâm thiếu kiên nhẫn xã giao, nhưng dù sao vẫn phải làm coi như báo cáo kết quả cho người trong nhà.

Chu Duật Minh đứng ở khuôn cửa chờ hắt, bóng tối của những tàn cây che trên mặt làm cho cậu có cảm giác an tâm quen thuộc. Nhưng cậu luôn cảm thấy có người đang nhìn mình, ánh mắt kia như một ngọn lửa u ám chấp nhất theo sát cậu, cậu đi tới chỗ nào cũng theo tới chỗ đó. Cậu không tự chủ sờ mặt của mình, chỉ lo có chỗ nào kỳ quái.

Cậu cẩn trọng ngẩng đầu nhìn đoàn người, những người đó đều trang điểm gắn thêm nụ cười giả tạo không nhận rõ khuôn mặt thật. Rốt cuộc cậu cũng tìm được chủ nhân của ánh mắt kia, trước mắt là một thanh niên, cả phòng đầy không khí ô nhiễm nhưng người này như làn gió trong lành làm xung quanh trở nên sáng sủa sạch sẽ. Nhưng ánh mắt người này lại làm tâm cậu chìm xuống, chìm vào trong biển sâu, không có gió không có ánh sáng.

17. Chương 17

Đó là Thư Vân Kỳ. Đã từng danh chính ngôn thuận là người yêu của cậu. Hiện giờ tóc anh dài hơn một chút, giống như đám mây phủ ở sau gáy, một thân trang phục sạch sẽ, nơi cửa tay áo lộ ra cổ tay hơi gầy, cả người anh rất gọn gàng và cô độc, thoát nhìn như một nghệ thuật gia biệt lập. Anh thay đổi rất nhiều, chỉ có đôi mắt vẫn quen thuộc, ánh mắt của anh rất ôn nhu, con ngươi màu khói xám rất thu hút.

Cho dù có nhiều người xung quanh Chu Duật Minh vẫn nhìn thấy rõ ràng đôi mắt của anh, toàn bộ thân sắc đều nhìn thấy không sót gì. Tâm cậu như bị đè nén, hô hấp cũng đau, nhưng cậu lại không có tư cách để đau. Quần áo của cậu bao bọc thân thể dơ bẩn như thú hoang, trong bụng rót đầy tinh dịch của đàn ông, hậu huyệt sưng tấy cắn bản không khép lại được, đang co thắt mà tiết ra chất lỏng vẫn đục.

Cậu muốn đi nhưng bước đi không nổi. Ánh mắt Thư Vân Kỳ như có ngàn vạn tia sáng khổng lồ chế cậu đứng một chỗ. Cậu đã từng vì một cái nhíu mày, một nụ cười của anh tác động mà như con rối, hiện tại dấu lia ngó ý còn vương tơ lòng là chuyện không thể tránh được. Dù sao thì ngàn vạn tưởng niệm đó đã hòa trong máu huyết, lẫn vào trong da thịt.

Cuối cùng Thư Vân Kỳ chủ động đi lại thay cậu giải vây. Chu Duật Minh cúi đầu, tâm thần hoảng hốt. Người thực sự ngoan cường rất dễ quên những chuyện làm mình phiền não, vừa am hiểu cách chữa thương cho bản thân, vừa am hiểu cách không để bản thân mê muội. Không tới hai năm, bọn họ có thể đứng ở chỗ này, trấn định như thường.

“Không nghĩ tới em lại ở đây ” Thư Vân Kỳ cười nhạt, nụ cười có vẻ rất mệt mỏi: “Tôi nguyện ý đánh bạc tất cả để em không ở nơi này, nhưng em thật sự đến. Tôi không hi vọng mình có thể thắng.”

Chu Duật Minh bỗng nhiên ngẩng đầu, lời này quá kinh tâm, cậu không dám nghĩ, lại không thể không nghĩ. Cậu ách thanh hỏi: “... Có ý gì?”

Thư Vân Kỳ vững vàng nhìn chăm chăm đai lưng của cậu, đồng tử co thành một mũi kim nhọn. Chu Duật Minh cũng ngơ ngác nhìn xuống, thấy thắt lưng của mình có vết tinh dịch đã khô, lúc này chưa kịp lau chùi sạch sẽ. Mặt của cậu lập tức đỏ bừng, lúng ta lúng túng muốn giải thích nhưng không thể nói ra lời.

Cuối cùng Thư Vân Kỳ cười cười, giơ tay lên muốn sờ gò má của cậu, cuối cùng chỉ vuốt sợi tóc của cậu rồi rút tay về. Anh nói: “Tôi chúc em và chồng em trăm năm hảo hợp.”

Ầm ầm một thanh âm vang lên, trong đầu Chu Duật Minh hết thấy đều sụp đổ, trong thế giới của cậu chỉ còn lại kim quang đang thiêu đốt, giống như trong ngày xảy ra tai nạn xe cộ đó cậu nhìn thấy những tia lửa, ngọn lửa trắng lệ liệt diễm bốc cháy như muốn nuốt chửng thế giới này.

Lúc này có một cái tay dùng sức rất mạnh khoát lên trên vai cậu, trong sự ngọt ngào cậu nghe tiếng nói âm trầm của Triệu Thâm: “Cậu ... ”

Trong một góc của buổi tiệc chỉ có ba người bọn họ, ánh sáng của ngọn đèn treo trên đỉnh đầu chiếu xuống, làm dưới chân bọn họ bóng tối dày đặc. Tay Triệu Thâm đặt ở trên vai cậu như nặng hơn vạn cân, ép cậu không ngẩng đầu lên được. Cậu nhìn chăm chăm mặt đất, trên thảm trải sàn mơ hồ có hình bóng bọn họ, cái bóng của cậu và Triệu Thâm dung hợp cùng nhau, mà hình bóng của Thư Vân Kỳ trước sau cách họ một đường ánh sáng nhạt, đó như là một đường “Sở Hà, Hán giới” ngăn cách giữa hai người.

Triệu Thâm trừng mắt nhìn Thư Vân Kỳ, trong lòng hấn phần nộ và kinh hoàng không nói được, không phải đau lòng, căng thẳng cũng mất đi. Nhưng đối đầu với Thư Vân Kỳ nhìn đôi mắt hờ hững kia, hấn không lời nào để nói, không có cách nào tưởng tượng.

Trong đầu của hấn chợt lóe hình ảnh Thư Vân Kỳ mới vừa vuốt ve má của Chu Duật Minh, bỗng dưng nổi trận lôi đình, lập tức nhớ lại lần gặp mặt trước Thư Vân Kỳ đổ ly rượu đỏ trên đầu hấn, chất rượu lạnh lẽo thấm qua da thịt, vì vậy lửa giận đột nhiên cũng nguội lạnh xuống; rồi lại chợt lóe những hình ảnh thời thiếu niên, hấn nhớ Thư Vân Kỳ đi học với mình, khi bước lên xe thì ôm lấy eo của mình, làm trong lòng hấn bách vị tạp trần, cuối cùng vẫn nhớ lại ly rượu đỏ đổ xuống đầu, màu đỏ như máu chảy qua mắt, chuyện cũ ở trong vòng mạc đỏ như máu của hấn dần dần ẩn đi không dấu vết.

Lần trước Thư Vân Kỳ hận hấn, hận đến không hề che giấu. Lần này ánh mắt lại nhạt nhòa xa lạ, đúng

như chân trời không một vệt mây, cả người cũng thành một tầng bằng không chút tỳ vết, không một yếu điểm, không chệ vào đâu được. Anh liếc nhìn Triệu Thâm, bên môi lộ ra một nụ cười trào phúng, phẳng phất như thấy rõ tâm tư dây dưa của hắn: “Đã lâu không gặp, Triệu Thâm.”

Triệu Thâm cảm thấy Thư Vân Kỳ thoát nhìn như siêu thoát, thảnh thơi, không dính khói lửa trần gian, không muốn cùng hắn dây dưa tình ái của thế tục. Nhưng thần phật cũng khó tránh khỏi hận oán, Thư Vân Kỳ vẫn nhìn hắn với sắc mặt không tốt. Có người thấy sang bắt quàng làm họ, đến hỏi Thư Vân Kỳ, Triệu Thâm loạn nhịp tim hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể nói, đây là bạn học của tôi.

Nghe hai từ bạn học Thư Vân Kỳ hơi nhướn mày. Anh không quen lá mặt lá trái khách sáo, trực tiếp phá vỡ cục diện bế tắc. Anh nói: “Dù sao cũng chỉ là bạn học cũ, những quan hệ lúc trước có thể quên thì cũng đã quên mất, về sau không cần tiếp tục lui tới.”

Triệu Thâm cảm thấy trong lòng trống rỗng sợi dây trong lòng hắn từ trước tới nay luôn kéo thật căng bỗng nhiên đứt đoạn. Nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn truy đuổi bóng lưng người này, đợi đến ngày hôm nay lại không kinh ngạc, không đau khổ, cũng không vui, chỉ có lúc tỉnh mộng nhìn lại thì thất vọng.

Chu Duật Minh lại đang run rẩy.

Cậu cảm thấy mình đang nằm mơ, hoặc là bị ảo thính. Sắc mặt trắng bệch như một tờ giấy trắng. Triệu Thâm không có lưu tâm đến sự khác thường của cậu, Thư Vân Kỳ lại nhận ra được. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Chu Duật Minh, lúc mở miệng dùng ngữ khí không một chút ôn nhu: “Lúc còn trẻ khó tránh khỏi làm sai, nhìn nhầm, chuyện trôi qua hãy để cho nó qua đi.”

Chu Duật Minh không tự chủ dao động chảy nước mắt, Thư Vân Kỳ nhẹ giọng nói: “Tôi chúc phúc hai người, hai người không chúc phúc tôi sao?”

Cậu có chúc phúc cho anh hay không, có nói thì cũng là những lời nói không thật lòng, sau đó cũng đã quên mất. Khi đó trong đầu của cậu ngơ ngơ ngác ngác, thế giới trời đất quay cuồng. Cậu vốn cho là mình với Thư Vân Kỳ luôn hiểu rõ nhau, nhưng tại sao giữa hai người tâm ý tương thông lại có nhiều bất đồng mâu thuẫn như thế.

Bóng lưng của Thư Vân Kỳ trong nước mắt của cậu từ từ nhạt nhòa, cuộc tạm biệt yên tĩnh này là sai lầm như một bộ phim được ghi vào ống kính, trong lòng cậu ở nơi sâu xa nhất hàng năm hàng tháng đều chiếu lại bộ phim này. Đợi đến nhiều năm sau cậu biết tin Thư Vân Kỳ qua đời, thất hồn lạc phách trở về mới nhớ đó là lần cuối cùng nhìn thấy anh, cũng có thể là cơ hội cứu vãn cuối cùng, thế nhưng cậu không có làm gì. Lúc đó cái gì cậu cũng không hiểu. Người còn trẻ hay làm sai cậu lại mắc thêm lỗi lầm nữa.

Mãi đến tận khi cậu đẩy ra cánh cửa đã từng quen thuộc, nhìn thấy căn phòng Thư Vân Kỳ sống một mình đến chết, tất cả vẫn trang hoàng như trước, cậu mới biết mình bỏ lỡ cái gì. Lúc cậu đi chìa khóa bỏ lại cũng còn ở chỗ cũ, chỉ có bất đồng là trên bàn có thêm một tấm hình...Hai người cười tựa vào nhau mà chụp ảnh chung, là chứng cứ duy nhất cho năm tháng đã từng yêu thương.

Cậu dơ bản và mềm yếu, trầm luân cùng tội ác, đã bị người yêu cao thượng trong lòng mình nhìn không

sốt thứ gì. Cậu là một kẻ hại người, cho nên cậu không hề nghĩ rằng, mặc dù mình là một người như thế vẫn có thể được yêu. Anh coi rẻ cậu, anh căm hận cậu, nhưng anh không hẳn không yêu cậu. Yêu một người thì sai chỗ nào? Có thể cho phép mình nhìn nhầm, nhưng làm sao hẳn tâm không yêu một người từng làm sai?

Ngày đó cậu bị Triệu Thâm kéo đi, lúc đi ít nhất có một người khoái hoạt, lúc trở về hai người đều tâm thần không yên, một chữ quý như vàng. Xe chạy đến gần nhà, Triệu Thâm rốt cục mở miệng, do do dự dự mà nói với cậu: “Lời anh ta nói có ý gì? Sau này chúng ta không gặp lại anh ta là sao?”

Chu Duật Minh lạnh nhạt nói: “Vậy phải xem anh, anh muốn như thế nào thì thế đó, người khác có biện pháp gì?”

Ngữ khí của cậu không sắc bén, lại mang một chút yếu đuối, như mảnh vỡ thủy tinh cũng làm người đau đớn. Triệu Thâm nhíu mày, ngơ ngác nhìn cậu mới phát hiện mặt cậu đầy nước mắt, đôi mắt sáng lấp lánh phản chiếu ánh đèn lạnh lẽo ở phía xa. Trong lòng Triệu Thâm đột nhiên xông lên hỏa khí, cười hắc hắc hai tiếng: “Làm sao? Tình cũ lại cháy? Mới vừa còn trong lồng ngực của ai gọi ông xã ơi, bây giờ lại vì chồng trước của em mà khóc?”

Hắn cười tàn nhẫn, Chu Duật Minh nhìn gương mặt hắn vụn vụn như ác quỷ. Cậu hét lên hỏi: “Chuyện này không phải là an bài của anh sao? Anh nên thoả mãn mới phải.”

“Anh an bài cái gì?”

“Anh ấy nghe thấy được, có lẽ cũng nhìn thấy hết, anh ấy biết tất cả mọi chuyện. Là anh đánh cuộc với anh ấy, anh muốn tôi đến, tôi cũng chỉ có thể đến, không phải sao? Đối đầu với anh, ai cũng chỉ có thua.”

Chu Duật Minh điên cuồng mà nở nụ cười, cười sặc sụa đến chảy nước mắt dồn dập. Triệu Thâm buồn bực mắt tập trung trừng mắt nhìn cậu, không hiểu gì cả, tức giận và hận thù khuấy động tâm hắn.

Cùng lúc đó, Thư Vân Kỳ lặng yên không một tiếng động đứng ở trên ban công nơi bọn họ từng ác chiến. Tiệc đã tan, đêm chưa hết, ánh đèn mờ ảo, anh dựa vào ánh trăng yếu ớt đi dọc từng cái cột trên lan can. Trước đây không lâu, nơi này từng có hai người dính chặt vào nhau lưu lại nhiệt độ.

“Sao cậu lại chạy đến nơi đây? Muốn thu tập chứng cứ của gian phu dâm phụ kia sao?” Người chủ của tiệc rượu Tạ Đình Phương ung dung xuất hiện ở phía sau, vẫn là dáng dấp phong thái lồi lạc, nhưng cười lại không có ý tốt: “Tôi sớm từng nói với cậu, bạn trai cậu là tân sủng của Triệu thiếu, hai người còn ở chung, thiệt thòi cậu còn không tin. Mất thấy là sự thật, lần này thì hiểu rõ chưa?”

Thư Vân Kỳ mím chặt đôi môi, không nói một lời. Tạ Đình Phương vẫn còn thao thao bất tuyệt: “Nể cậu còn kêu tôi một tiếng anh, tôi nhắc nhở cậu vài câu, nói chuyện yêu đương chớ đem tim mình trao hết, thời đại này nào có cái gì gọi là chân tâm, bất quá là thấy người sang bắt quàng làm họ, cười lừa tìm ngựa...”

“Tôi biết rồi.” Thư Vân Kỳ nghiêng đầu qua chỗ khác đánh gãy hắn. Tạ Đình Phương nhìn thấy thân ảnh

của anh dưới ánh trăng, áo sơ mi đón gió, thân thể gầy trơ xương rất rõ ràng có thể đếm được, cũng khó cảm thấy mấy phần không đành lòng, cười nói: “Như vậy cậu đã đồng ý giúp tôi nói tốt vài câu với ông ngoại, xin ông bớt giận, chuyện cũng không lớn để lão nhân gia tức giận thì thân thể sẽ không tốt.”

Ông ngoại của Tạ Đình Phương chính là thầy của Thư Vân Kỳ, hai người quen biết từ nhỏ, Tạ Đình Phương là công tử bột ăn chơi, Thư Vân Kỳ là quân tử đoan chính, tuy rằng không chơi chung nhưng Tạ Đình Phương sớm có thói quen chọc giận trưởng bối trong nhà là đến xin Thư Vân Kỳ thay mình lừa dối qua ải. Ngày hôm nay hắn làm ra ván cờ này, trong lòng thầm muốn làm mất mặt cái người ngày thường làm ra bộ mặt thanh cao. Nhưng khi nhìn thấy người này thương tổn, còn phải miễn cưỡng đồng tình.

Hắn cũng không nghĩ hai người kia lại buông thả như thế, trong nhà người khác mà vẫn khí thế ngất trời làm tình? Tạ Đình Phương nhìn lướt qua ban công, rất muốn cho ông ngoại biết chuyện ngày hôm nay, nhưng cũng sợ mình gặp phải tai ương, vội vã làm ra vẻ mặt tươi cười rồi cùng mấy người khác rời đi.

Mãi cho đến khi hắn đi, Thư Vân Kỳ mới đột nhiên ngã vào trên lan can, cột sống giống như bị gãy, cả người không còn chút sức lực nào. Anh mở đôi mắt mơ mơ màng màng mông lung mà nhìn mặt trăng, biết mình từ nay về sau, chỉ còn một mình trải vô số đêm đông gió lạnh như vậy.

Sau hôm đó quan hệ của Triệu Thâm và Chu Duật Minh trở về như lúc đầu. Bọn họ đang chiến tranh lạnh. Qua mấy ngày Triệu Thâm mới hậu tri hậu giác phát hiện: từ trước đến giờ Chu Duật Minh đối với hắn lúc nào cũng lạnh như băng, chỉ có lúc tình cờ mới thường hắn một chút ôn nhu. Nhưng mấy ngày nay hắn trải qua quá xa xỉ, còn tưởng rằng khối băng này cũng vì hắn mà hóa thành nước. Trong giấy lát như vừa tỉnh giấc chiêm bao, nhưng lại không muốn tỉnh.

Hắn vốn cho cứ như vậy thì tốt rồi, hắn yêu thích cậu trừng mắt nhìn mình, đôi mắt lạnh lùng nhưng long lanh muốn khóc, ngũ quan đường nét sắc bén rõ ràng, sắc mặt trầm xuống quả thật là đủ lạnh, đủ tươi đẹp, đủ câu người, có thể làm hắn lên tinh thần mà đùa giỡn. Nhưng hôm nay hắn cảm thấy không đủ. Ôn nhu cũng tốt, ưu thương cũng được, nhưng tất cả đều không đủ.

Thực sự là lòng tham không đáy. Triệu Thâm cũng không nghĩ ra rốt cuộc là tình yêu hay là dục vọng, có ác ý hay không. Hắn chỉ biết là ngày đó nhìn Chu Duật Minh và Thư Vân Kỳ đã lâu không gặp đứng cùng một chỗ, lập tức hắn hoảng hốt tay run, hô hấp co giật. Bọn họ nhìn nhau ánh mắt đó làm cho hắn đổ kị đến phát điên, mặc dù hắn cũng không biết đến tột cùng là vì ai.

Dù sao Thư Vân Kỳ đã là quá khứ. Ngày đó hắn lấy album thời trung học ra xem, nhìn ảnh chụp khi đó cảm thấy tất cả sớm đã có dấu hiệu. Bắt đầu từ lúc đi học cũng chỉ có Thư Vân Kỳ được hắn kính trọng vài phần, ở trong một đám thiếu niên mặt mày xám xịt anh quả thực xuất trần, không tầm thường, làm lòng người run sợ.

Quay đầu nhìn lại mấy năm đó anh ta như hạc đứng trong bầy gà, Triệu Thâm cũng cảm thấy không uống công ...Không uống công nhiều năm yêu đơn phương không có kết quả, không uống công chờ đợi rồi thất tình.

Không uống công một thời thanh xuân của hắn.

Hắn lớn lên bước qua được cuộc tình đó nhưng Chu Duật Minh thì không được?.

Một ngày kia cậu nhìn thấy Triệu Thâm cầm ảnh chụp Thư Vân Kỳ, trong mắt lóe ra phần nộ phảng phất như dung nham tung toé, nóng đến lưng của Triệu Thâm như tê rần. Đến khi Triệu Thâm nhìn thẳng cậu, chỉ thấy trong mắt cậu những đốm lửa nhỏ từng chút từng chút tan biến, giống như dung nham núi lửa phun ra đã trở thành nham thạch.

“Anh chỉ lấy ra đảo lộn một cái, em trừng anh làm gì? Chúng ta đã tuyệt giao, chẳng lẽ còn có thể thấy vật nhớ người.” Triệu Thâm hí mắt đánh giá vẻ mặt cậu, lương bạc mà cười cười: “Đừng quên bây giờ em còn là người của anh, đừng bày sắc mặt đó với anh.”

Chu Duật Minh cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Triệu Thâm nhìn bóng lưng cậu đôi môi khê nhếch lại nói không ra lời. Mấy ngày nay hắn nhìn Chu Duật Minh, khó chịu thì khó chịu, vẫn tránh không được huyệt hơi chột dạ. Chu Duật Minh nhận định để Thư Vân Kỳ nhìn thấy là do hắn an bài, thù ghét hắn càng ngày càng tăng. Hắn liều chết không tiếp thu, tra được xác xác thực thực là trùng hợp, chỉ có thể trách mình trước tiên không điều tra rõ ràng, người chủ buổi tiệc đó có quan hệ với Thư Vân Kỳ. Hắn không có chứng cứ, trăm miệng cũng không thể bào chữa, nên thẳng thắn một chữ cũng không nói.

Hắn ra ngoài giải sầu, đám hồ bằng cầu hữu mời hắn đi tìm chỗ vui vẻ hắn cũng mất hứng thú, một mực khước từ. Người khác cười nói, từ lúc Triệu thiếu nuôi tiểu tình nhân kia thì càng ngày càng thanh tâm quả dục. Hắn nghe nói đến một nửa thì đen mặt, cố tình có người không biết thú vị, thừa dịp say rượu hỏi hắn: Còn không đúng như vậy sao?

Hắn hừ lạnh một tiếng, làm người kia đang say tỉnh lại hơn bảy phần.

Lúc Triệu Thâm trở lại biệt thự đã là nửa đêm. Đèn đuốc sáng choang, trang hoàng hoa mỹ dưới ánh sáng của ngọn đèn vàng, mà cô đơn không có một chút nhân khí. Hắn đi vòng vo nửa ngày mới ở trong hầm rượu phát hiện ra Chu Duật Minh. Hiếm thấy, cậu say như chết, ngã vào giá rượu, chất rượu đất giá chảy ở dưới chân cậu lưu lại phẩm màu đỏ tươi. Triệu Thâm biết đến cậu cũng thích rượu, tửu lượng cũng không kém, thỉnh thoảng nhìn thấy cậu say ngất ngây hắn vô cùng kinh ngạc, còn có ngay cả mình lo lắng cũng không phát hiện ra.

Hắn vội vội vàng vàng ngồi chồm hồm xuống, sờ tới da thịt của cậu mới nhìn thấy trong lòng bàn tay Chu Duật Minh đang siết chặt tấm ảnh ban ngày hắn tìm ra sau liền trả về, thiếu niên trong ảnh khoác túi vải mặc đồng phục học sinh đứng ở trong đám người, lại xuất trần như là người mặc vũ y.

Một khắc kia trong lòng hắn đột nhiên dâng lên muôn vàn tư vị không nói ra được cũng không phân rõ được.

18. Chương 18

Triệu Thâm thô lỗ lôi tấm hình ra vứt qua một bên. Ngón tay Chu Duật Minh vẫn nắm thật chặt, lông mi khê chớp, tinh tế lên tiếng gọi: Anh Vân Kỳ.

Tiếng gọi này như một đóm lửa rơi xuống làm căn phòng đầy rượu nổi lên đại hỏa. Đôi mắt Triệu Thâm cũng bị đốt cháy, hấn ôm lấy Chu Duật Minh đi ra ngoài, cắn chặt hàm răng. Chu Duật Minh dường như chưa phát hiện, ở trong lồng ngực hấn xóc nảy mấy lần, cảm thấy cái ôm này rất ấm áp, lặng lẽ co lại rút trong ngực hấn. Bị cậu thân cận, biểu tình âm trầm của Triệu Thâm hơi nói lỏng ra một chút, nhìn dáng vẻ dường như khóc mà không phải khóc.

Triệu Thâm ôm cậu lên lầu, ném lên trên giường, cuồng loạn mà hôn, mồm miệng không rõ hỏi cậu: “Anh là ai?”

Chu Duật Minh mơ mơ màng màng bị hấn cắn đau đớn, khóc lóc cuộn tròn, nói: ” Anh Vân Kỳ...em sợ...”

Triệu Thâm vùi đầu trong hõm cổ của cậu, đồng tử từng trận co lại, bỗng nhiên hấn kéo ca-ra-vat ra, vòng qua đôi mắt của Chu Duật Minh một vòng rồi cột lại, sau đó lấy quần áo của cậu cột vào đầu giường, tìm chiếc roi ‘đùng đùng đùng đùng’ quất vào lưng trần trụi của cậu, hỏi: “Anh là ai?”

Chu Duật Minh chỉ khóc lóc lắc đầu. Hấn buông roi trên tay xuống, đỡ trán, cảm thấy mình cũng vừa trải qua một cơn say, tâm loạn như ma. Bỗng nhiên Chu Duật Minh vòng tay ôm thắt lưng hấn, hỏi hấn làm sao vậy, hấn mới phát hiện mình cũng đã khóc nức nở.

Hấn tóm lấy cặp lông mày dày của Chu Duật Minh, đẩy đôi cánh hoa lông mày co chặt mềm mại ra, sau đó đâm thật sâu vào. Dững đạo khô khốc không thể lập tức trở nên ẩm ướt, Chu Duật Minh vừa nhấc lông mày, ưỡn đầu một cái, khóc lóc hỏi: “Anh trai, là anh sao?” Trước mắt cậu một mảnh đen tối, không có ánh sáng, không có người, chỉ có xúc giác bén nhọn nói cho cậu biết, giờ khắc này đang bị người xâm phạm. Là ai? Tại sao thân thể cậu lại quen thuộc như thế, cũng không muốn chống cự?

Triệu Thâm đè hai vai của cậu lại, thấp giọng nói: “Là tôi thì làm sao?” Hấn dùng đại lực mà thảo phạt, cơn thịnh không chút thương tiếc đánh vào vách tường thịt phát ra tiếng nước dâm mỹ. Chu Duật Minh không hiểu tại sao anh lại thô bạo như vậy nhưng cậu không muốn để cho anh của mình sinh khí, vì vậy một bên nhỏ giọng kêu tên anh, một bên tận lực nâng lông mày nắm chặt tiểu huyết lấy lòng người đang xâm phạm mình. Miệng huyết bị đánh lập tức đỏ, mỗi một tiếng anh Vân Kỳ thốt ra là Triệu Thâm liền một lần tàn nhẫn đâm vào, thao cho cậu rít gào thất thanh.

Trong căn phòng tắm tối chỉ có Chu Duật Minh hỗn tạp thống khổ và vui thích rên rỉ, người ở phía sau cậu không nói lời nào, đem toàn bộ tinh lực hao tổn ở trên người cậu. Vật kia thô to cứng đến nỗi hù người, mỗi một lần đè vào chỗ mẫn cảm đều đỉnh cho cậu hoa cả mắt, tiếng rên rỉ vang tận mây xanh.

Thân thể cậu dần dần ngã xuống, bị người kia không nói lời gì kéo nâng lên, dùng da thịt toàn thân linh giác cường độ đỉnh lộng của hấn. Chu Duật Minh rất khó chịu, tại sao cậu bỏ công như vậy, lại không có được một chút âu yếm? Cậu khóc thút thít nghẹn ngào kêu tên của anh, đổi lấy càng bị làm sâu hơn đau hơn. Người này coi cậu là công cụ tiết dục thuần túy, không có yêu thương, không có ôn tồn.

Cuối cùng đến lúc tiết tinh, người kia dựa vào sức hút của tiểu huyết đang cao trào cậy mạnh đâm vào phía trước thêm một bước, quy đầu đi sâu qua tầng tầng thịt mềm chưa bao giờ bị khai mở, đem nồng tinh phóng sâu vào bên trong. Cuối Chu Duật Minh cũng nghe hấn nói chuyện: “Nhớ kỹ, trong thân thể của em có hạt giống của anh, mùi vị của anh.” Sau đó ca-ra-vat che mắt của cậu bị bắt ngờ kéo xuống.

Ánh đèn sáng choang, Triệu Thâm rút ra khỏi thân thể của cậu, lấy một ly nước lạnh trên đầu giường từ đỉnh đầu cậu dội xuống, sau đó quăng cho cậu một bạt tai. Hắn cúi đầu nhìn đôi mắt mơ hồ của Chu Duật Minh, nhàn nhạt cười cười, hỏi cậu: “Nhìn rõ ràng, tôi là ai?”

Chu Duật Minh chớp mắt một cái, nước chảy xuống làm cậu rớt cục tỉnh táo. Đôi mắt đen láy giống như trẻ con lo sợ nghi hoặc. Cậu giật giật thân thể, phía sau chất lỏng sền sệt dâng trào ra không thể khống chế. Còn người đàn ông rớt cục bị cậu nhận ra chỉ cúi đầu nhìn cậu làm trò hề, trào phúng mà lắc lắc đầu.

“Em đang làm gì trong giấc mộng? Số mệnh an bài em là người của anh, không đổi được, nhận mệnh đi.”

Cậu nghe hắn nói chuyện, những chữ rất đơn giản nhưng cậu dùng thời gian rất dài mới có thể hiểu được ý tứ trong đó. Chu Duật Minh ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Triệu Thâm, mặt không hề cảm xúc, ánh mắt như tỏa ánh sáng, ánh sáng đó như sao băng như sấm chớp.

Triệu Thâm không nghĩ cậu sẽ lập tức nhào tới. Không cho hắn kịp phản ứng, dùng hai tay bóp cổ của hắn. Hai tay Chu Duật Minh chặt chẽ bóp cổ họng của hắn, đó là chỗ yếu ớt nhất. Một người như hắn tâm nhất định phải cứng như đá chỉ có cuống họng mới là chỗ trí mạng. Hô hấp của Triệu Thâm bị nghẹn lại, trước mắt của hắn cũng nổi lên một mảnh hắc ám, giống như thế giới trong mắt khi nãy của Chu Duật Minh vậy, hắn giãy dụa rất chậm rất buồn cười...

Chu Duật Minh đem một đời sức mạnh hợp lại, cái gì cũng không còn sót lại, chỉ còn lại nanh vuốt nguyên thủy nhất. Gương mặt của Triệu Thâm trong mắt của cậu không ngừng khuếch đại, nhưng trong thời khắc sống còn ...không nghĩ đến, cuối cùng cậu lại khóc...

Một người đem hết toàn lực muốn giết người hiện tại lại khóc giống một đứa nhỏ.

Không có dấu hiệu nào, cánh tay như sắt thẳng tắp rơi xuống, giống như gấn bó với tính mạng của cậu dây cót đang hoạt động coong một tiếng vỡ vụn.

Trong phút chốc Triệu Thâm phảng phất thấy được cánh cửa địa ngục mở rộng. Nhưng mà cũng chỉ trong chớp mắt liền lặng yên khép lại. Quang minh ở trong mắt hắn thức tỉnh, linh hồn trở xuống thân thể, nhưng hắn đã là người từng trải qua địa ngục, từ đây cũng không có cách nào sinh hoạt như bình thường.

Trong quỹ môn quan đi một lượt, hắn sắc khụ, nước mắt rơi xuống. Qua thật lâu hắn ngẩng đầu lên, sắc mặt sưng phồng đến hoàn toàn đỏ ngầu, lúc mở miệng tiếng nói gằn như khàn khàn: “Em muốn giết anh?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn cũng ngây ngẩn cả người. Triệu Thâm run rẩy sờ lên cổ mình, đau đớn rất mới mẻ mà sâu sắc. Nếu là ảo giác, tuyệt đối không thể, nhưng nếu không phải ảo giác...

Chu Duật Minh nửa quỳ ở trên giường, cúi đầu, ánh mắt nhìn vào khoảng không hoàn toàn mờ mịt, như bị tuyết tháng mười hai. Tay cậu còn đang run. Đây là một đôi tay mềm yếu, không dám giữ một người, không dám khát vọng giết người. Một khắc kia cậu hận hắn hận muốn chết, nhưng cuối cùng lúc nhìn vào cặp mắt kia cậu vẫn buông lỏng tay. Là lý trí trong đầu của cậu lên tiếng cảnh báo, hay cuối cùng cậu là

người lòng dạ mềm yếu? Hoặc là... Cậu không có hận hấn như vậy?

Nhưng tất cả vấn đề không cần đáp án. Cậu chỉ rõ ràng một điểm, những cách muốn thoát khỏi tất cả những thứ này đã thất bại. Cậu đã không còn sức lực. Chu Duật Minh không có nhìn thấy khuôn mặt Triệu Thâm đang mất khống chế, chỉ cực kỳ mỗi một nhắm mắt lại.

Triệu Thâm chậm rãi đứng dậy, tim đập muốn xông ra lồng ngực. Hấn không thể nghĩ gì, chỉ thần thờ kéo Chu Duật Minh tới phòng tắm, đem đầu cậu ấn vào trong nước. Trong dòng nước lạnh lẽo hấn lần lượt nắm tóc Chu Duật Minh kéo trên mặt nước, lại một lần nữa mà nhấn xuống, làm nước trong bồn tắm bắn tung toé. Chu Duật Minh nghẹt thở từng cơn, mãi đến tận khi cậu sắc nước mới kéo lên ném xuống đất. Cậu như một xác chết trôi nằm trên mặt đất ở buồng tắm, vô tri vô giác, nước lạnh từ hai bên má không ngừng chảy xuống.

Triệu Thâm vẩy vẩy nước trên trên tay, hấn không thể thở nổi, không thể tiếp tục ở chỗ này. Nếu nhìn Chu Duật Minh thêm một chút nữa trái tim của hấn sẽ nứt ra, từ giữa chảy xuống dòng máu đỏ tươi nóng bỏng.

Hấn đi khám bác sĩ, giấu giếm hành tung đi lén lén lút lút. Hấn hỏi: Bác sĩ có thể nhìn ra em ấy dùng mấy phần sức lực, xuống tay có lưu tình không? Bác sĩ nói, tôi chỉ có thể giúp cậu trị, bất quá, suýt nữa phải nhờ pháp y giải thích vấn đề của cậu. Hấn trầm mặc không nói. Bác sĩ có thói quen không để ý đến bọn họ con nhà giàu sau lưng hỗn loạn, nhắc nhở hấn một câu, khi cần quyết đoán thì nơi quyết đoán, quá hung ác thì không lưu lại được.

Chu Duật Minh còn bị hấn nuôi dưỡng ở trong biệt thự. Nhưng hấn đã rất nhiều ngày chưa trở về đi. Người người đều kinh ngạc khi Triệu Thâm chuyển biến, hiện tại hấn chơi rất điên cuồng, nóng lòng cực hạn muốn vận động, suy nghĩ kỳ lạ cả gan làm loạn, mỗi ngày đều đem mạng của mình đặt ở trên mũi dao mà chơi. Không gần đến cái chết thì không lạc thú. Tất cả mọi người nói, hấn hiện tại cái gì cũng không sợ, chết còn không sợ thì có gì phải sợ.

Không có gì sợ bởi vì không có gì đáng lưu luyến. Nhưng hấn vẫn còn có một chuyện để tâm. Ban đêm hấn chơi điên cuồng đến một mỗi liền lái xe đi đến biệt thự hấn và Chu Duật Minh ở chạy vòng quanh. Đứng xa xa mà ngắm nhìn, cũng không dám đến gần.

Ngày nào đó hấn chưa thấy thuộc hạ báo tin tức bình an, trong ngứa ngáy khó chịu suy nghĩ cả ngày. Mấy tháng qua chỉ có vào lúc này mới có thể biết tình trạng gần đây của Chu Duật Minh. Cuối cùng không nhìn được đi chất vấn, thuộc hạ ấp úng nửa ngày mới nói là lão gia tử đã bắt cậu đi.

Triệu Thâm kinh ngạc không thôi. Ông nội hấn từ trước đến giờ đối với hấn mắt nhắm mắt mở, không ra tay thì thôi, vừa ra tay lại là đòn sát thủ. Hấn lòng như lửa đốt chạy trở về, chuẩn bị đầy đủ lời giải thích, nhưng khi hấn nhìn thấy Chu Duật Minh hết thấy đều bị bóp ở trong cổ họng.

Triệu lão gia nói, ông nghĩ ít nhất con còn biết đúng mực, không nghĩ tới vì một thằng đàn ông thiếu chút nữa bán mình. Con xem mấy ngày qua, phát điên cái gì?

Triệu Thâm mạnh miệng nói, con muốn làm cái gì thì làm cái đó, không liên quan đến người khác. Triệu

lão gia tử nhìn hấn bằng cặp mắt đã trải qua tang thương, nhưng vẫn sắc bén như chim ưng, hỏi hấn: “Vết thương trên cổ là xảy ra chuyện gì?”

Hấn cảm thấy mình bị ánh mắt kia xuyên thủng, chính hấn cũng không dám nhìn thẳng tình cảm của mình, bây giờ xảy ra chuyện đúng là không chỗ che thân. Tay Triệu Thâm không tự chủ sờ lên cổ mình, vết bầm nơi đó đã sớm tiêu mất, nhưng hấn từ đầu đến cuối đều cảm thấy nó còn ở nơi đó.

Hấn không nói ra được, cuối cùng chỉ lão đảo quỳ rạp xuống trước mặt lão gia tử rạp đầu lay.

Đều là lỗi của con, thật ra em ấy vô tội, nếu như không phải con ép em ấy...

Ông ngoại nhìn hấn, bỗng nhiên thở dài một cái: “Ông là ông của con, nhưng con cũng chưa từng quỳ trước mặt ông. Ngày hôm nay con quỳ ông, lại vì một người ngoài.” Ông tùy tiện vung tay một cái: “Đi thôi, lại cho con một cơ hội. Ông chỉ muốn con hiểu làm chuyện cho đúng mực, sẽ không có lần tới.”

Triệu Thâm vẫn không hiểu vì sao ngày đó ông nói luôn ngang ngược lạnh lùng của mình lại mở ra cho mình một con đường. Mãi đến khi ông bệnh đến giai đoạn cuối, trước giường chỉ có một mình hấn hầu hạ, ông nội mới nắm tay hấn nói: Ngày đó vừa nhìn thấy hấn quỳ xuống, liền nhớ lại cha hấn năm đó cũng quỳ ở trước mặt mình, muốn kết hôn với cô gái mình yêu. Cuối cùng cha hấn khuất phục, nhưng cuộc hôn nhân này vẫn không được chết tử tế. Lúc đó cha hấn đã đoạt hết quyền hành của ông nội, để con riêng đăng đường nhập thất, thủ hạ nịnh nọt cũng dần dập thay đổi địa vị. Một đời phong quang lại cô đơn thua ở trong tay con mình, thủ hạ cũ thì nằm trong tay thằng cháu nội ngoài giá thú, khiến ông muốn khóc cũng không xong. Hoàng hôn gió thổi qua sân trước, trên cây mấy lá khô thư thốt cũng rơi rụng như mưa.

Tầng hầm không gió tối tăm, đưa tay không thấy được năm ngón. Chu Duật Minh bị treo rất lâu trước mắt dần dần có bóng chông, thoáng qua như mây mù. Hai cánh tay của cậu bị trói lên đỉnh đầu, dây thừng thô ráp trói buộc thân thể của cậu, một vòng lại một vòng như con rắn lớn cuốn lấy làm cậu không thể thở nổi. Dây thừng cọ xát vào vết thương, bị máu thấm vào trở thành màu đỏ tươi.

Triệu gia quả nhiên là thông thạo hắc bạch lưỡng đạo cự phách, nuôi dưỡng chó săn rất có bản lĩnh dẫn dắt người có thể nói là lô hỏa thuần thanh. Chu Duật Minh bị bọn họ đánh cho chết đi sống lại, đau đến thấu tâm nứt cốt, muốn sống không được chết cũng không thể. Lúc cậu thoi thóp bị treo lên nghe những người kia còn có lòng thanh thản nói chuyện phiếm, nói người này vốn là tình nhân của thiếu gia, gan to bằng trời tổn thương thiếu gia mới rơi xuống kết quả như thế.

“Thứ gì, cũng dám động thủ với thiếu gia? Cũng không nhìn lại thân phận của mình.” Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cậu nghe bọn tay chân cười nhạo, mang theo ác ý và khinh bỉ không hề che giấu chút nào: “Bất quá đây cũng là người thiếu gia yêu thích, tiếp tục sủng thì cũng phải cần cho chút giáo huấn.”

Đầu cậu đau đến muốn ngắt đi, phản phản phục phục nghĩ, quả thế. Triệu Thâm biến mất mấy ngày nay, không phải quên cậu cũng không muốn buông tha cậu, chỉ là đi dưỡng thương, chờ khi hấn trở về chính là giờ chết của mình. Triệu Thâm là người như vậy, tính cách hẹp hòi, trừng mắt tất báo. Hấn là một vòng xoáy ác ý, người tới gần hấn đều không có kết quả tốt.

‘Loảng xoảng’ một thanh âm vang lên, cửa tầng hầm cửa bị người một cước đá văng, dương quang và bụi bặm đều sáng lên, như sóng nước ở trước mắt cậu lay động. Chu Duật Minh bỏ ra thời gian rất dài mới thích ứng với ánh sáng, thân ảnh kia ở trong mắt cậu không ngừng khuếch đại, từ từ chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn. Người này dáng kiên cường, khuôn mặt tuấn mỹ, hấn đứng ở trung tâm nguồn sáng, dương quang đều như là sinh trưởng ở trên người hấn.

Người đàn ông tỏa sáng đó dùng đôi tay run rẩy mở dây trói trên thân thể rồi ôm lấy cậu. Ngón tay hấn chạm vào lưng cậu ngay lập tức dính một vũng máu. Chu Duật Minh nghe thấy hấn la lên ‘tê’ một tiếng, giống như vết thương kia ở trên người hấn làm cho hấn đau đớn.

Triệu Thâm ôm Chu Duật Minh đi đến bác sĩ, ở nơi đó cũng không nỡ lòng buông cậu ra, nắm chặt đầu ngón tay còn hoàn hảo của cậu. Hấn trước sau cau mày, sắc mặt sần khổ, chỉ nói ra một câu: “Chúng ta không cần phải làm ra như vậy, buông xuống không thể sao?”

Chu Duật Minh không hề trả lời, không nghĩ, cũng không thể nghĩ. Triệu Thâm vuốt ve gò má của cậu, nhẹ nhàng như xoa một con mèo. Lòng bàn tay của hấn cùng những cái ôm ấp đều vô cùng ấm áp, cho dù trong lòng Chu Duật Minh tràn đầy phòng bị, vẫn không nhịn được ở trong lồng ngực ấm áp đó ngủ say. Đây chẳng qua là vừa đánh xong lại vừa thưởng cho quả táo, cậu vốn rõ ràng. Nhưng quả táo ngọt ngào kia là trái cấm nơi vườn địa đàng, mà cậu chỉ là một người lữ hành bên ba khổ sở trong sa mạc hoang vu.

Triệu Thâm dẫn cậu đến T thành. Đây là một thành phố hoàn toàn mới, nhưng cũng không có khởi đầu hoàn toàn mới. Triệu Thâm thu liễm không phóng đảng như trước bắt đầu nghiêm nghiêm túc túc kinh doanh phát triển sự nghiệp của mình. Người trong nhà ít khi quản hấn, mà lão gia tử thái độ khác thường, đưa tới cho hấn một cậu trai trẻ. Người này tuổi còn trẻ, khuôn mặt sạch sẽ, thân thể nóng bỏng, có thanh xuân đủ để tiêu xài và kỹ năng diễn xuất rất tốt.

Vui đùa một chút thì có thể, không nên động chân tâm. Ông nội của hấn nói cho hấn biết, yêu một người so với đùa bỡn một người phiền phức hơn nhiều lắm, huống hồ bọn họ không có kết quả.

Một người đã từng động thủ giết hấn có thể yêu hấn hay không? Triệu đại thiếu tiền đồ như gấm có thể cùng một người đàn ông trải qua bao lâu?

Không có đáp án, không có kết quả.

Triệu Thâm quỳ thẳng ở mặt đất, sức hút mặt đất quá lớn, thân thể của hấn như chìm xuống, nước mắt cũng không cách nào che giấu. Hấn nói, những chuyện này con đều hiểu, chỉ là con không thể khống chế được.

Hấn không dám thừa nhận nhưng cũng không cách nào dứt bỏ. Ông nội của hấn ở cái tuổi này đã được cho là văn minh, cổ vũ hấn phải nhìn ra vấn đề, học được cách khắc chế bản thân làm chủ tình cảm của mình. Một người đàn ông thành thực cần phải có quyết đoán.

19. Chương 19

Bên người Triệu Thâm ong bướm vô số. Dù sao thói đời chỉ cần có tiền tài thì có nhiều người xu nịnh. Có cậu trai trẻ đặc biệt ngoan ngoãn khiến ai cũng thương, thiếu nợ lãi suất cao bị người nhà bán đứng, cậu trai không chỗ có thể đi, một lòng chỉ muốn bên cạnh hắn, vì vậy hắn đối với cậu trai này cũng rất tốt. Cậu này được sủng cũng dần dần lớn gan, ngày nào cũng chạy đến nhà Chu Duật Minh nói: tôi rất yêu hắn, anh nhường hắn cho tôi có được hay không?

Khi đó Triệu Thâm phải tận lực lạnh nhạt với Chu Duật Minh, tất cả mọi người không coi cậu ra gì, người mới có thể trực tiếp vào nhà người cũ một đường thông suốt không trở ngại. Có thể cậu trai kia đã nhận ra Triệu Thâm rất để ý cậu. Triệu Thâm mua cho tình nhân mỗi người một căn nhà, nhưng chỉ xem nhà của Chu Duật Minh là nơi đi về, điểm này chính cậu cũng không phát hiện ra.

Cậu trai trẻ nhào tới trước mặt cậu nói: “Tôi yêu anh ấy, anh nhường anh ấy cho tôi, có được không?” Chu Duật Minh kinh sợ đến nỗi sách từ trên tay rơi xuống, cậu nhìn thiếu niên tính tình trẻ con bướng bỉnh, đột nhiên cười rộ lên.

Lúc Triệu Thâm vừa đẩy cửa ra nghe được tiếng cười của Chu Duật Minh, cậu cười rất vui vẻ, bởi vì vấn đề này thật sự rất trào phúng nhưng đồng thời cũng mang theo đau đớn. Cậu nghiêng đầu nhìn ánh nắng từng đường từng đường chiếu qua khe hở giữa tấm chớp trên cửa sổ cười ra nước mắt. Mỗi ngày cậu đều nói với mình, Triệu Thâm chính là người như thế, có thể lúc cậu quần bách nhất vươn tay viện trợ, cũng có thể vì trả thù mà sỉ nhục cậu tàn hại cậu, lúc cao hứng thì ôm hôn cậu, từ sớm đến tối dính vào nhau không buông tay, mà lúc tức giận sẽ coi cậu là nô lệ đến kêu đi hét, không để lại cho cậu một chút sĩ diện.

Cậu đã sớm tập thành thói quen, cho nên khi tình nhân của hắn tìm tới cửa làm nhục cậu không nên có một chút khổ sở, bằng không cậu sẽ tự tìm lúng túng. Chu Duật Minh chớp mắt một cái, nước mắt từ những sợi lông mi cong cong rơi xuống, cậu luôn dùng giọng nói lạnh nhạt trả lời: “Tôi nghĩ là cậu sai rồi, tôi và anh ta không có quan hệ, mà có thì cũng chỉ là quan hệ thân thể. Còn loại tình yêu như cậu nói, từ trước không có, hiện tại không có, tương lai càng không thể. Mỗi ngày tôi ngồi ở chỗ này tính toán xem khi nào đoạn quan hệ này sẽ đi tới phần cuối.”

Triệu Thâm đứng ở ngoài cửa, im lặng trừng hai mắt, thoát nhìn như kẻ ngu si. Có lẽ hắn chính là kẻ ngu si — Chu Duật Minh nói đều đúng, giữa bọn họ bắt nguồn từ tội ác, kéo dài với sai lầm tất sẽ kết thúc vào một ngày nào đó trong tương lai, đạo lý đơn giản như vậy, tại sao hắn không nghĩ ra?

Trong nhà này bố trí rất ấm áp, càng có phong vị gia đình hơn những căn nhà ở ngoài trang hoàng hoa mỹ mà không có tình người. Trên vách tường treo những tấm ảnh chụp của hai người, cậu trai trẻ nhìn thấy trong lòng vô cùng uể oải: Triệu Thâm không bao giờ chụp ảnh lưu niệm với bạn tình. Trong nhà có đốt trầm hương, mùi thơm này có tính an thần, mùi vẫn còn lưu lại trên ống tay áo của Chu Duật Minh, chuyện này đồng dạng lật đổ nhận thức của cậu trai trẻ. Triệu Thâm nói qua, hắn chỉ thích người sạch sẽ, hắn chán ghét tất cả mùi hương. Hắn đến bên tình nhân như tờ giấy trắng, lúc đi cũng như tờ giấy trắng.

Chu Duật Minh không nghĩ tới trong lòng cậu trai trẻ đang vô cùng yếu ớt, tâm tư cậu nhẩn nhai, nghiêng đầu lại nói: “Hiện giờ cậu đã hiểu chưa? Tôi và cậu không hề khác nhau. Cậu muốn cái gì, đi cầu anh ấy, đừng đến van cầu tôi. Nhưng thấy cậu còn trẻ như vậy tôi nhắc nhở cậu một câu, không nên đối với anh ấy ôm ấp kỳ vọng không thiết thực.”

Gương mặt cậu cũng còn rất trẻ trung, nhưng khi cười rộ lên lại thêm mấy phần già nua, thần thái thoải mái sáng ngời giống cậu thiếu niên này đã rời xa cậu rất lâu, cậu nói: “Cậu biết anh ta là hạng người gì sao?”

Tiếng khóa cửa rơi xuống, Triệu Thâm đẩy cửa đi vào nói: “Anh cũng rất muốn biết, ở trong mắt em anh đến tột cùng là hạng người nào?”

Gương mặt cậu tái nhợt, đôi môi bầm đen, giống như người bệnh nặng, ba phần giống người bảy phần giống quỷ.

Lúc Chu Duật Minh nhìn thấy hấn cũng có mấy phần giật mình, ánh mắt cậu đảo quanh hấn và cậu trai kia mấy vòng, cuối cùng mở miệng: “Em có tư cách gì xứng đáng để đánh giá anh?”

Mặc cho Triệu Thâm điên cuồng trừng mắt nhìn cậu, cậu cũng không sợ không lùi, mím chặt đôi môi không muốn mở miệng. Đôi mắt Triệu Thâm sáng rùng rục rồi dần ảm đạm, giống như toàn bộ hành trình của một vì sao từ khi ra đời đến khi lịm tắt, bao nhiêu trắng lẹ, bao nhiêu cố sự ở trong đó cũng biến thành tro bụi.

Cậu trai trẻ sợ đến cả người phát run, rốt cuộc Triệu Thâm cũng cho cậu ta một nửa ánh mắt, chênh chếch mà đâm tới, giống như tuyết đầu mùa đông, ít nhưng mà rất lạnh: “Xem ra em ấy rất tự mình biết mình, còn cậu, căn bản không rõ ràng thân phận của mình.”

Triệu Thâm gạt tay cậu thiếu niên muốn nhào lên nắm góc áo của mình, lạnh như băng nói: “Sớm biết có ngày hôm nay, tôi sẽ không làm cho cậu có ảo giác như vậy.”

Cậu trai trẻ ngồi sập xuống đất gào khóc, khóc như tan nát cõi lòng. Chu Duật Minh muốn đỡ cậu ta lên nhưng Triệu Thâm trực tiếp gọi người kéo cậu ta ra ngoài, không cho làm bẩn gian phòng này. Tiếng khóc kia thê thảm như vậy, làm cho hấn vô cùng đau đầu.

Hồi lâu sau hấn nghe Chu Duật Minh nói: “Anh thật sự là một người bạc tình.”

Triệu Thâm cho cậu trai kia gấp đôi phí chia tay, an trí công việc nhưng rốt cuộc cũng không gặp lại cậu ta. Những tình nhân trước cũng thế, chia tay là đứt đoạn hết. Bên cạnh hấn chỉ còn lại một người, mà giữa bọn họ chẳng hề như người ngoài tưởng tượng là tình đầu ý hợp. Triệu Thâm biết là vì hai người còn có cái bóng của người thứ ba.

Lúc hấn đối với Chu Duật Minh ôn nhu, Chu Duật Minh nghĩ đến một người càng ôn nhu hơn hấn; hấn đối với Chu Duật Minh ác liệt, Chu Duật Minh vẫn nghĩ đến người kia có thể an ủi cậu. Hấn tự mình hăm sâu trong cục diện quá đỗi này, hấn hận.

“Có phải là còn muốn Thư Vân Kỳ?” Lúc hoan hảo hấn không có cách nào khắc chế tự ngược hỏi.

Không hề nghe câu trả lời. Hắn bóp cổ Chu Duật Minh, lạnh lùng cười cười, sau đó càng tiến vào cơ thể cậu sâu hơn nữa.

“Đáng tiếc em vĩnh viễn không có cơ hội ở bên cạnh anh ta, em không xứng.”

Triệu Thâm đã từng nghĩ, bọn họ có thể cứ như vậy sống hết đời hay không, đây dựa, tuyệt vọng, lãnh tình. Nhưng vận mệnh lại khiến người không ứng phó kịp.

Từ trước đến giờ cha của hắn đường làm quan luôn rộng mở, tuy nhiên ngựa chiến cũng có một ngày thất bại. Nơi quan trường ông gặp phong ba, may là đúng lúc chuyển đổi nên tránh được một kiếp, vì địa vị lung lay vì muốn leo lên vị trí mới nên đánh chủ ý lên con trai mình.

Thông gia.

Cái từ này đặt trước mặt Triệu Thâm làm cho hắn trở nên hoảng hốt, hắn biết ngày này sớm muộn cũng sẽ tới, cũng không ngờ được lại xảy ra trong tình cảnh này... Hắn đã vứt bỏ hết thấy những cái cơ có thể tư lợi được.

Đối tượng là người hắn quen biết, dung mạo đẹp và thông minh sáng suốt. Cô ta là một tiểu thư con nhà quan chức đồng thời cũng là bạn học khóa sau của hắn. Hắn vô cùng thương thức cô cũng chưa từng che giấu chuyện mình thương thức. Nhưng thương thức và yêu thích khoảng cách khác biệt đâu chỉ lệch trời. Hắn suy nghĩ, tưởng tượng thấy tương lai hắn và cô gái này nắm tay vượt qua một đời bỗng nhiên cảm thấy tê nhạt vô vị.

“Tại sao muốn con dấn vào vết xe đổ của cha?”

Hắn bỏ lại lời nói liền đi, không nể mặt mũi cha mình. Cha con nhà người khác tuy có khách khí, nhưng bên trong vẫn có một phần máu mủ tình thâm, nhưng cha con họ nỗ lực mới duy trì được sự khách khí, từ trong xương đã như người xa lạ.

Cha của hắn có lẽ là tức đến bất tỉnh hay đã sớm có tâm tư khác: dọn đường cho con trai riêng Triệu Khuyết thay thế Triệu Thâm theo đuổi Bàng gia tiểu thư. Anh trai phong độ nhẹ nhàng, em trai lại lưu lý lưu khí, vừa bĩ vừa hõn, Bàng tiểu thư ghét đến chịu không được, một mặt đối với em trai không coi ra gì, một mặt nhìn trộm ông anh. Nếu cô không bỏ tâm tư với Triệu Thâm, người nhà họ Triệu không thể buông tha hắn, thức ép càng ngày càng nhiều. Mỗi ngày Triệu Thâm sống với Chu Duật Minh giống như là qua lập thu, thăm thăm thích thích, đại nạn sắp tới, không còn nhiều thời gian.

Lúc ban đêm Triệu Thâm đánh thức Chu Duật Minh giữ lấy vai cậu nhìn vào đôi mắt thanh sáng, hỏi cậu: “Nếu như anh kết hôn em... Sẽ nghĩ như thế nào?”

Chu Duật Minh nghiêng đầu nhìn hắn. Cái nhìn gần trong gang tấc, mỗi sợi lông mi của Triệu Thâm đều hiện rõ từng đường nét, cậu thấy rõ ưu sầu giữa hai lông mày nhíu chặt và ánh sáng nhàn nhạt trong mắt hắn, tia sáng kia như gai nhọn nhẹ nhàng đâm vào trong trái tim làm cậu đau nhói. Cậu nói: “Anh sẽ thấ

tôi đi sao?”

Triệu Thâm trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói: “Không.”

“Vậy tôi có thể nghĩ cái gì?” Chu Duật Minh xoay người, một lần nữa nhắm mắt lại.

Bóng đêm lạnh lẽo như bao bọc hai người. Triệu Thâm hô hấp từng cơn, bỗng nhiên cúi người cắn vào gáy Chu Duật Minh, thô bạo không nói lý như con thú hoang thoát ra khỏi lồng, trong mắt đầy tơ máu, men theo khí vị quen thuộc. Hai cánh tay của hắn lộn xộn giữ vòng eo nhỏ gầy của Chu Duật Minh, hàm hàm hồ hồ phát ra âm thanh giận dữ: Hắn nói không, vĩnh viễn không...

Những giọt nước mắt từ khóe mắt Chu Duật Minh lặng lẽ chảy ra, thấm hết tất cả vào gối, không người phát giác.

Triệu Thâm đã chuẩn bị xong trường kỳ kháng chiến, nhưng người trước tiên ra chiêu không phải là hắn mà lại là người muốn lấy hắn làm chồng Bằng gia tiểu thư, Bằng Mỹ Vũ.

Buổi sáng hôm đó Chu Duật Minh theo thói quen đi đến câu lạc bộ tennis chơi bóng, vừa đến nơi liền trông thấy một cô gái trẻ tuổi, dung mạo uyển lệ cười khanh khách chờ ở nơi đó. Cô gái cử chỉ tao nhã, tất nhiên là có phong độ của đại gia khuê tú, rất giống những cô gái ra vào câu lạc bộ này nhưng thần thái lại như con gái rượu quyến rũ mẹ người.

Bằng Mỹ Vũ chủ động khiêu chiến với cậu. Trình độ của cô không tệ, đánh với cậu mấy ván đều đánh rất thoải mái, khi thắng cũng không cao hứng, ném vợt đi rồi khóc lên. Bộ dáng cô khóc nức nở rất là động lòng người, chớp mũi đỏ chót, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ở trên mặt, như hai chuỗi trân châu. Cô nghẹn ngào nói rõ ý đồ đến đây muốn cậu giúp cô đến được với người đàn ông kia, làm trao đổi, cô sẽ đem đến tự do cho cậu.

Cô nói, có rất nhiều chuyện người khác tìm hiểu không tới, nhưng tôi biết được.

Hô hấp Chu Duật Minh như ngừng lại một chút, bóng tối của người kia trước sau bao phủ ở trên người cậu, làm cho cậu co cụm lại, làm cho cậu không chỗ có thể đi. Cậu hỏi cô gái thoát nhìn đáng thương như em gái của mình nhưng lại cầm vận mệnh của mình trong tay: “Vậy thì cô đã biết anh ta là người thế nào, tại sao còn muốn sống cùng với anh ta?”

Cô gái này nhìn tuy đáng thương nhưng vẫn là thiên chi kiêu nữ, tại sao cố tình muốn chọn phương thức như thế trói chặt một người không yêu mình? Nghe được nghi vấn của cậu, Bằng Mỹ Vũ hơi ngoài ý muốn cười cười, nói: “Cuộc đời của tôi chú định không thể có hôn nhân theo ý muốn, bọn họ không thể buông tha tôi. Người cha mẹ tôi để mất toàn quốc cũng không có mấy người. Cùng với là người khác, tôi thà rằng là anh ta. Huống hồ... Đối tượng là tôi chẳng lẽ anh ta dám dùng thủ đoạn thô bạo? ”

Đúng thế. Cậu đã quên trên bản chất cô ta và người kia là một. Đứng ở chỗ cao phải chịu được lạnh, xem người ở dưới chân nhỏ bé như giun dế, như rơm rác. Triệu Thâm ở trước mặt cô tất nhiên sẽ giấu đi bản

tính, thu liễm thái độ, còn cậu nên chịu sỉ nhục tổn hại. Chu Duật Minh mím môi, cậu không nên hỏi vấn đề này, không nên suy bụng ta ra bụng người.

Đấu pháp của bọn họ là thần tiên đánh nhau, mà cậu bắt quá chỉ là người phàm theo nước chảy bèo trôi.

Cậu gật đầu, đáp lời nói được.

Triệu Thâm tổ chức tiệc đứng, không thể thiếu cũng phải có lời mời Bằng tiểu thư. Mặc dù bọn họ quan hệ mập mờ nhưng đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi trong vòng xã giao nên cũng phải cho cô mặt mũi. Dù sao cũng là người trẻ tuổi, ở hoàn cảnh riêng tư sẽ loạn đến mất khống chế. Rượu ngon, thức ăn ngon, người đẹp, khơi dậy tính khí tiềm ẩn làm người động lòng cũng làm người lớn gan hơn. Chu Duật Minh xuyên qua tình cảnh dâm ẩn mê loạn, bưng canh giải rượu đi tìm Triệu Thâm.

Cậu biết tử lượng của Triệu Thâm rất thấp nhưng lại không muốn biểu lộ ra, chỉ để người tin cẩn tới chăm sóc hắn. Chu Duật Minh cũng là người duy nhất hắn tin cẩn, hoặc có thể nói, sau khi say người hắn luôn ý lại chính là cậu. Nhưng hắn vốn không nên như vậy. Thứ duy nhất Triệu Thâm có thể dùng để trói buộc cậu chính là hắn mạnh mẽ, hắn không nên lỗ lờ yếu điểm như vậy trước cậu.

Chu Duật Minh biết vâng lời mà bưng chén canh giải rượu kia. Cậu biết đây không phải là canh giải rượu đơn giản như vậy, ở trong đó có bỏ thứ gì cậu rất rõ ràng. Trước đây rất lâu cũng trong một buổi tiệc đứng như vậy, Thư Vân Kỳ cũng bị cho uống một loại thuốc “Trợ hứng” như vậy, và vì như vậy bọn họ mới có một giấc mộng xuân.

Gió thổi qua hành lang, thổi đi mấy phần nước hoa hòa lẫn mùi rượu cùng mùi nicotin ô nhiễm. Chu Duật Minh nhìn vào gương khảm trên cây cột, thấy mặt của mình, ngũ quan sâu thẳm, nét mặt gầy gò, khác nào hồn ma báo thù nương theo gió bay vào.

Cậu thấy mình diễn không sai. Nhưng Triệu Thâm nhìn thấy chén canh kia chỉ cười khổ hai tiếng, sau đó quăng nó xuống đất.

20. Chương 20

Lập tức Chu Duật Minh ngừng thở, trán toát mồ hôi lạnh. Cậu nhìn về phía Triệu Thâm nghiêng người dựa vào ghế sa lon, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh và đường nét cơ ngực ưu mỹ, da thịt bị ánh đèn vàng óng ánh phản chiếu thành màu mật ong, cả người cũng giống như một mảnh thú lười biếng bất cứ lúc nào cũng có thể từ trạng thái nghỉ ngơi lộ ra nanh vuốt sắc bén.

Cậu nhìn chăm chú vào cặp mắt sáng rực kia, từ từ nói: “Anh không có say.”

Tử lượng của Triệu Thâm rất tệ, nếu như hắn say tuyệt đối không thể có một dáng dấp thành thạo điêu luyện như thế này. Triệu Thâm gờ ly rượu lên, nhìn chăm chú vào ly rượu ánh lên màu diễm hồng như lửa,

từ từ mở miệng: “Em rất thất vọng, đúng hay không?”

Chu Duật Minh chỉ cười cười: “Anh biết tất cả mọi chuyện.”

Lúc này trong lòng cậu lo sợ và cũng hối hận. Thủ đoạn như vậy cậu vốn khinh thường, nhưng vì muốn trốn chạy khỏi người kia cậu cũng nguyện ý. Dù sao xấu nhất cũng chỉ đến như thế.

“Chuyện của em và những người ở bên cạnh, anh đều rõ rõ ràng ràng.” Triệu Thâm ngẩng đầu nhìn cậu lạnh nhạt tàn nhẫn mà cười, tuyên bố rõ ràng hẳn tuyệt đối có thể khống chế Chu Duật Minh. Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn linh hoạt thưởng thức đế cao của ly rượu, phảng phất như một Ngũ Chỉ Sơn được điêu khắc từ bạch ngọc đè ép lên đầu người khác.

“Anh nhất định muốn giám thị tôi suốt như vậy sao?” Chu Duật Minh trầm thấp nói. Thanh âm cậu uể oải già nua, Triệu Thâm bất giác gơ tay ra hiệu để cậu đi tới: “Đến đây, uống hết ly rượu này. Anh sẽ dạy em biết thế nào là tác dụng của xuân dược.”

Lúc đi tới Chu Duật Minh dẫm nát những mảnh vỡ sắc bén dưới đất cũng không cảm thấy đau. Triệu Thâm đề cậu xuống ghế sa lon, đem ly rượu đỏ tươi như máu đổ vào miệng cậu. Rượu mạnh như đao, xoắn đến ngũ tạng lục phủ của cậu muốn chảy máu, rồi máu kia như ngọn lửa đốt cháy gan ruột, đốt cháy trái tim, làm đôi mắt cậu mơ màng, da thịt cũng trở nên đỏ hồng như sắc màu của rượu.

Triệu Thâm thả lỏng tay, ly rượu rơi xuống đất phát ra một tiếng ‘loảng xoảng’ vỡ thành hàng vạn mảnh thủy tinh long lanh lộng lẫy. Một tay đỡ lấy sau gáy Chu Duật Minh, một tay giữ mặt của cậu, hắn hôn cậu thật sâu.

Tác dụng của thuốc kích thích tình dục là giả, nhưng tâm hỏa dấy lên tình dục là thật. Chu Duật Minh nhắm mắt lại, từ nụ hôn đầy dục vọng nồng nhiệt vội vàng đòi lấy một chút không khí.

Dù sao xấu nhất, cũng chỉ đến như thế.

Rượu đỏ lâu năm thơm ngọt, mùi thơm tiêu tán ở trong không khí, pha tạp vào từng chút từng chút mùi vị xạ hương, ngọt mà nị, mơ hồ thúc giục tình dục. Trên ghế salong rộng lớn, hai cổ thân thể trần trụi trắng nõn liều chết triền miên, cao giọng phóng đảng, dường như muốn chết đuối trong tình dục nghiệp hỏa.

Bàng Mỹ Vũ với một đầu tóc dài đi vào hành lang mịt mờ hơi nước, tư thái thong dong, ý cười uyển ước, dù đã được sương mù che đậy nhưng quần áo mỏng manh như lụa xốc xếch trong linh lung mơ hồ có thể thấy được. Cô đi đến trước cửa phòng bỗng dừng ngừng bước. Cánh cửa kia vẫn chưa gài chốt, ngăn trở cô chính là chuyện khác.

Từng tiếng rên rỉ, gọi cảm phát ra khỏi cửa, hai thân hình bị tình dục thiêu đốt vụn vụn như rắn. Cách một đường khe cửa, có thể mơ hồ trông thấy người đàn ông đang mạnh mẽ ra sức, một đôi tay đẹp đẽ tái nhợt tay bám ở trên tấm lưng to lớn, bấm ra những vết bầm đen. Trái tim cô bỗng nhiên đập mất trật tự, lùi về sau một bước.

Bước đi này bất thiên bất ý, vừa vặn giẫm vào giày của một người đàn ông ở phía sau. Bàn Mỹ Vũ kinh ngạc thốt lên một tiếng, lúc quay người lại mặt ửng hồng mất hết dáng vẻ. Tâm phúc của Triệu Thâm theo sau lưng cô trùng một đòn giày cao gót sắc nhọn cũng không để ý, sắc mặt bình tĩnh, cúi đầu nói: “Chào buổi tối, Bàn tiểu thư.”

Lần này Bàn Mỹ Vũ đã biết mình tính sai, nụ cười gương gạo trên mặt lập tức đánh tan, trừng gã: “Là Triệu Thâm kêu cậu tới sao?”

“Thiếu gia nói, Bàn tiểu thư mới đến, sợ không biết đường đi, nếu đi nhầm thì tôi có nhiệm vụ đưa cô trở về.”

Bàn Mỹ Vũ làm ra vẻ mặt lạnh lùng cùng gã đi về, cắn răng, khép chặt quần áo. Người đàn ông kia tao nhã lễ phép đưa cô đi ra ngoài, trước khi chia tay nói: “Bàn tiểu thư thân phận cao quý, tài hoa hơn người, thiếu gia từ trước đến giờ đối với cô vô cùng thương thức. Thiếu gia nói hi vọng lần sau nhìn thấy cô ở một nơi xứng đáng với thân phận của cô hơn.”

Nơi Triệu Thâm tổ chức tiệc là ở vùng ngoại ô, gió thổi mang theo mùi hoa dại thơm ngào ngạt xộc vào mũi người. Bàn Mỹ Vũ ức chế không được thê lương trên mặt, lạnh lùng liếc gã một cái: “Lúc này còn có cái gì để bàn?”

Gã đàn ông khê mỉm cười: “Không làm được vợ chồng cũng không hẳn không thể làm đồng bọn. Thiếu gia nói, cõi đời này không phải chỉ có vợ chồng mới có thể dắt tay nâng đỡ, đồng sức đồng lòng.”

Ánh mắt Bàn Mỹ Vũ sáng ngời, nghe huyền ca hiểu rõ nhã ý, lúc này gương mặt thay đổi, cười duyên cùng gã hàn huyên, lúc cáo từ cũng tận hết lễ nghi, còn bồi thêm một câu: “Lúc đầu tôi nguyên bản không rõ ràng quan hệ của người kia và Triệu thiếu mới bị cậu ta dụ dỗ. Sau này tôi hiểu được sẽ đứng mực, không nhúng tay vào chuyện riêng tư của Triệu thiếu nữa.”

Dù sao cũng là một người thông minh, Bàn tiểu thư một phen cân nhắc, cảm thấy được kết quả này cũng coi như không tệ, chỉ là... Lúc đó tâm hồn thiếu nữ như nụ hoa đầu mùa xuân, bên trong nụ hoa chứa đựng vọng mơ hồ chờ mùa xuân sẽ nở rộ nhưng xuân chưa kịp tới thì bị mưa rào, gió lạnh làm nụ hoa kia trở thành bùn đất.

Trong phòng tiếng thở dốc rốt cục dừng lại, Chu Duật Minh mở to một đôi mắt hỗn độn, xụi lơ ở trên ghế sa lon. Da thịt của cậu như bị lược chín chuyển sang màu hồng mềm mại, mồ hôi tuôn ra lẫn vào mùi rượu làm say lòng người. Triệu Thâm lau mồ hôi cho cậu, sắc mặt lại nhàn nhạt, hoàn toàn không có vui thích sau khi được thỏa mãn. Đối với cậu, lúc nào hẳn cũng có lòng tham không đáy.

“Cô ta đi, em không có cơ hội chạy trốn.” Hắn như chặt đinh chém sắt mà nói.

Chu Duật Minh cật lực không cho thất vọng hiện lên trên mặt. Cậu sớm nên rõ ràng, cậu không nên tin tưởng một cô gái không ràng thế sự... Nhưng cuộc sống như thế cậu không thể chịu nổi đến lúc cuối cùng, cậu sợ sệt một ngày nào đó mình cũng sẽ tê dại.

“Lẽ nào anh phải nhốt tôi cả đời? Tôi đến cùng thiếu nợ anh bao nhiêu, nhất định phải dùng hết thanh xuân của tôi để bồi thường?” Được tính từ từ hạ thấp, loại hỏa diễm kỳ dị trong thân thể cậu bị dập tắt, nhưng cảm giác toàn thân như bị đốt cháy đã khó khôi phục nguyên trạng. Bất kể là thân thể này, hay là thế giới này, cuộc sống này, người trước mắt này, đều làm người ta uể oải.

Triệu Thâm nghe lời này, ánh sáng trong đôi mắt bỗng nhiên ảm đạm, chợt hần cười rộ lên, tinh thần phấn chấn, trong tiếng cười có sự thích thú khó giải thích được.

“Đây chính là cái lồng của anh.” Hần cao cao mở hai tay ra, sau đó ôm chặt Chu Duật Minh, giống như muốn ép cậu hòa vào trong cốt nhục của mình.

“Anh muốn nhốt em cả đời.”

“Tại sao?” Hần nghe thấy Chu Duật Minh ở bên gáy của hắn thì thầm, hơi thở thổi vào những sợi tóc của hắn làm hắn ngứa ngáy. Những sợi tóc của hắn bay, tâm cũng muốn bay, nhưng những lời hắn muốn nói vẫn như trước cứ nặng trĩu trong cổ họng không thể nào thoát ra được.

Đột nhiên Triệu Thâm cảm giác thấy nơi cổ một trận ảm áp, hắn hoàn hồn nhìn thấy Chu Duật Minh dán mặt của mình vào cổ hắn mà cười, nụ cười kia tự dưng làm cho hắn cảm thấy rùng mình. Sau đó hắn liền nghe thấy mùi máu tanh, xuyên thấu qua mùi hương rượu cảm nhận như vừa trải qua một kiếp người.

Chu Duật Minh lén lút nắm chặt một mảnh thủy tinh bị vỡ, đưa nó thật sâu vào cổ của mình. Mảnh vỡ kia không lớn nhưng vết thương cũng rất sâu, máu tươi chảy ra như suối. Cậu dùng ánh mắt vừa thương hại vừa bi thương nhìn người đàn ông ôm sát mình, hơi thở mong manh mà nói cho hắn biết: “Tôi không giết được anh... Nhưng xem chút xíu nữa tôi quên mất, tôi còn có một biện pháp để giải thoát...”

Độ ấm nóng của thân thể theo máu tươi dâng trào trôi đi hầu như không còn, trước khi ngất xỉu Chu Duật Minh theo bản năng dính sát vào lồng ngực ảm áp của người đang ôm mình, nghe người đó thất kinh la lên, tan nát cõi lòng gào khóc... Thanh âm này rất xa lạ, phảng phất như đến từ một nơi rất xa tận chân trời. Cậu chỉ cười cười, từ biệt trần thế nào động nhắm mắt lại.

Nhân sinh không chuyện vui, thì chết cũng không có gì hối tiếc.

Nhưng muốn chết cũng không phải dễ dàng như vậy. Nói cho cùng cậu chỉ là con chim trong lồng của Triệu Thâm là vật trong lòng bàn tay của hắn. Khi cậu tỉnh lại nằm ở trong phòng bệnh, Triệu Thâm vẫn canh giữ ở bên giường của cậu, dung nhan tiêu tụy, đáy mắt đầy tơ máu dẹt thành một tấm lưới màu đỏ tươi. Hần vững vàng mà nắm chặt tay Chu Duật Minh, giống như chỉ cần bưng bình nắm lấy bàn tay này, có thể đem người trên giường bệnh điềm nhiên như tượng sáp kéo về dương gian, bảo hộ ở trong lòng bàn tay của mình.

“Đừng lại muốn thử nghiệm, anh sẽ không để cho em chết.” Triệu Thâm nói như vậy.

Lúc này hắn đã hạ quyết tâm, nói là làm. Chu Duật Minh vừa ra viện liền bị nghiêm mật trông giữ, mỗi

ngày Triệu Thâm đều hận không thể cắt cậu vào trong túi áo để ở bên người, luôn luôn cảm thụ nhịp tim đập của cậu. Lúc Triệu Thâm không thể ở bên cậu sẽ có bè lũ hộ vệ vây bên cạnh cậu, giám thị cậu, trông giữ cậu. Lúc nào cậu cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt như mắt chim ưng sắc bén mà bắn tới, làm cho cậu sinh ra một loại ảo giác mình luôn nằm dưới móng vuốt sắc bén của chim ưng. Còn ra ngoài, không có Triệu Thâm cùng đi, cậu không có cách nào bước ra khỏi cửa lớn một bước. Công việc quyền lợi càng bị tước đoạt, bởi vì Triệu Thâm cảm thấy được biến hóa quá lớn, quá nguy hiểm... Cái lồng nhốt cậu rốt cục đã trở thành chân thực che đậy cuộc sống của cậu, từ đây toàn bộ thế giới và cậu cách mấy tầng lớp song sắt.

Triệu Thâm nhắc nhở cậu: “Nếu như em chết, anh sẽ làm mọi cách khiến cho có người chôn cùng với em, muốn hủy diệt ai cũng dễ như là ăn cháo.”

Khi đó Chu Duật Minh loạn nhịp tim mà đứng ở bên cửa sổ xem tuyết, nghe nói như thế toàn thân chấn động, chậm chạp nghiêng đầu sang chỗ khác. Ánh lửa của lò sưởi trong tường chiếu lên mặt Triệu Thâm nhưng không cách nào làm gương mặt lạnh lùng với những đường nét sâu sắc có thêm một chút ấm áp. Sự uy hiếp của hãn giương cung bạt kiếm, lộ ra màu đỏ của máu. Chu Duật Minh bỗng nhiên cười rộ lên, cười đến không đứng lên nổi, tay chống vào khung cửa sổ, ho ra một bụm máu.

Thật sự là một chuyện cười. Cậu một lòng muốn chết, trái lại nhận được kết quả sống không bằng chết. Cuộc đời của cậu thật sự là một chuyện cười.

Kéo dài hơi tàn sinh hoạt cậu không để ý, nhưng giam cầm và gò bó như vậy có thể bức điên bất kỳ một người bình thường nào. Khi Triệu Thâm phát hiện cậu không đúng thì mới tìm ra đầu mối là do tâm lý của cậu bị chấn thương. Lúc biết được kết quả này Chu Duật Minh tự mình cảm thấy không đáng kể, đối với cậu mà nói, mọi chuyện từ lâu đã chết rồi. Nhưng đối với Triệu Thâm, giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Đêm rất tối, Triệu Thâm và Chu Duật Minh trần truồng ở trên giường, tay chân quấn lấy nhau, da thịt giăng co. Triệu Thâm cúi đầu xuống, nước mắt liền chảy xuống làn da mát lạnh như ngọc của Chu Duật Minh. Trầm mặc kéo dài dằng dặc rốt cục làm hãn yếu thể, tựa đầu vào hõm cổ người trong ngực mình nghẹn ngào nói: “Anh không có cách nào... Anh phải làm sao, em mới có thể cam tâm tình nguyện lưu lại?”

Chu Duật Minh cảm thấy hãn nguyên lai thật sự là một kẻ ngu si. Nhưng hãn gốc không có quan hệ gì đến cậu, tâm của cậu sớm đã bị kẻ ngu ngốc này cắt thành bụi phấn.

Triệu Thâm dẫn cậu đi du lịch giải sầu, thay đổi một chỗ trời cao biển rộng, có lẽ trợ giúp cậu thoát khỏi hồi ức không đẹp. Nhưng mà bất kể là kỳ quan điều luyện sắc sảo cỡ nào, phong tình lãng mạn kiều diễm cỡ nào, đối với Chu Duật Minh mà nói đều là thùng rỗng kêu to. Căn nguyên những cơn ác mộng của cậu luôn ở bên cạnh cậu, nắm tay cậu, ôm lấy eo, nắm trong tay cuộc đời của cậu, thống khổ và hồi ức luôn theo cậu như hình với bóng.

Hãn dẫn cậu đi leo núi. Núi cao gió gào thét như chim diều hâu bay gấp rút. Chu Duật Minh hơi run, Triệu Thâm liền ôm cậu vào lòng. Bọn họ nhìn xuống chân núi, mây mù dọc theo vách núi trút xuống, thay vực sâu bịt kín một tầng vải mỏng. Triệu Thâm lau mồ hôi trên mặt cậu, nói với cậu: “Đứng ở nơi cao thế này có sợ hay không?” Chu Duật Minh mặt không thay đổi lắc đầu. Triệu Thâm cười, nói nhỏ: “Lúc trước anh chơi nhảy bungee chính là từ trên vách núi cheo leo như thế này nhảy xuống, gió và mây đều thổi lướt qua người anh... Chỉ có như vậy mới biết chết có bao nhiêu đáng sợ.”

Hắn duỗi ra một tay che khuất đôi mắt của Chu Duật Minh: “Cuối cùng, còn sống là tốt nhất. Sống sót, thì một ngày nào đó đôi mắt này còn có thể nhìn thấy những gì mà em muốn thấy.”

Lúc Chu Duật Minh leo núi mất tập trung cộng thêm tổ chất thân thể cậu rất yếu ớt, dọc theo đường đi có thể nói là kinh tâm động phách. Đến đỉnh núi nơi hiểm trở cậu bị trượt chân, nếu không phải Triệu Thâm tay mát lạnh lẹ nắm lấy, chỉ sợ lúc đó cậu đã ngã xuống rơi vào vực sâu vạn trượng.

Núi đá lởm chởm do cậu đạp vỡ vôi vữa lăn xuống, đôi chân cậu lơ lửng giữa không trung chao đảo như hoa bồ công anh trước gió, nguy hiểm vô cùng.

“Nắm chặt anh! Đừng buông tay! Đừng buông tay!”

Triệu Thâm run cả người, mù quáng, hồi hận thấu tâm. Năm ngón tay hắn nắm chặt liều mạng mà níu kéo cánh tay Chu Duật Minh. Thời khắc này trong lòng hắn giống như dây đàn bị đứt đoạn, vạn sự vạn vật đều chết. Hắn không thể mất đi người này. Hắn bỗng nhiên rõ ràng, cõi đời này có chuyện đáng sợ hơn với đối mặt với tử vong, đó là sợ mất đi người này, người mình đem hết toàn lực cũng phải giữ cho được này.

Chu Duật Minh chỉ cảm thấy trong đầu tràn đầy máu, đầu đau như sắp nứt, tầng tầng lớp lớp gió như cơn sóng thần xông tới, đè ngập đầu. Cậu duy nhất cảm thấy được cánh tay Triệu Thâm như sắt thép, cùng âm thanh gào thét khàn cả giọng, thanh âm kia đau thấu tim gan, hình như xé toạc lồng ngực ra nghe thấy thân kinh huyết thống cộng hưởng, ở trên đầu cậu cuộn cuộn lôi đình.

Tôi không muốn chết... cậu muốn nói ra câu nói này, một cánh tay khác cũng mơ mơ màng màng tìm kiếm một cọng cỏ cứu mạng xung quanh, không hề phòng trên vách núi một tảng đá rơi xuống, một tiếng hét thật chói tai, thoáng chốc máu chảy như suối. Nghe thanh âm kia, Triệu Thâm một trận hoảng hốt, đúng lúc này các nhân viên cứu hộ hò hét gấp gáp chạy lại đây, bảy tám lần khuyên giải đề nghị, lại có nhân viên leo núi chuyên nghiệp muốn vươn tay viện trợ. Triệu Thâm không dám buông tay của mình ra, hắn chỉ hy vọng làn da của bọn họ có thể như sợi dây leo quấn quít cùng nhau, huyết nhục dính liền. Bên trong khung cảnh huyền ảo hắn bỗng nhiên cảm nhận rõ ràng bàn tay tinh tế mà ấm áp từng chút từng chút thoát ra, không chấp nhận hắn đã phí công giữ lại sinh mệnh cho mình.

Lúc Chu Duật Minh rơi xuống suy nghĩ cuối cùng là: Lần này buông tay vì bất ngờ đột nhiên xuất hiện, đây không phải là ý cậu muốn, nhưng có lẽ cả đời Triệu Thâm cũng sẽ không biết.

21. Chương 21

Đây là lần đầu tiên cậu ngủ một giấc ngủ thật dài thật yên ổn. Cậu không có mơ thấy khi còn nhỏ ngồi trong phòng trẻ con màu sắc rực rỡ cùng cha mẹ xếp những thanh gỗ đồ chơi, tất nhiên cũng không có mơ thấy vụ tai nạn xe cộ trong buổi chiều tà ngày đó. Cậu không có mơ lúc còn thiếu niên trên con đường đầy dây thường xuân Thư Vân Kỳ lên lút nắm tay cậu bỏ vào trong túi áo rồi dắt cậu đi, cũng không có mơ thấy lúc chia tay trời mưa to giàn giụa cậu như xác chết di động lững lờ trên con đường đó. Cậu cũng không có mơ thấy những buổi tối ngồi sau xe mô tô ôm lưng Triệu Thâm nghe hắn hát những bài ca không thành làn điệu, vì thế cuộc sống nhiều năm như vậy dường như cũng chưa bao giờ bắt đầu.

Không đau khổ, không vui, không ràng buộc, không thích, không lo, không sợ, là một giấc mộng đẹp không thể tốt đẹp hơn.

Lúc tỉnh lại ngay chính cậu cũng vô cùng kinh ngạc, ý thức đã tỉnh táo, nhưng mắt vẫn nhắm lại rất lâu. Mãi đến khi nghe được một tiếng thở dài quen thuộc mới trở lại nhân gian.

Triệu Thâm ngồi ở bên giường của cậu, vai kiên cường, khuôn mặt lạnh lùng. Tóc của hắn cắt ngắn, một thân trang phục cũng gọn gàng đơn giản, không còn trang phục cầu kỳ kiêu công tử nhà giàu như trước. Sau khi Chu Duật Minh kết thúc giấc mộng dài an ổn, thứ nhìn thấy trước tiên là đôi mắt của hắn, trong vắt như trời xanh, mênh mông như biển cả, nhưng cậu nhìn không hiểu tại sao ánh mắt đó lại ôn nhu mà vắng lặng.

Hắn giống biến thành người khác. Những sắc thái trước kia dường như hôm qua đã chết.

“Rất cực tỉnh rồi, có nhận ra anh là ai không?” Hắn hỏi.

Chu Duật Minh lạng quàng trừng mắt nhìn, phí đi sức lực thật lớn mới cử động môi lưỡi từ lâu như sắt rỉ, như cây khô, phun ra hai chữ: “Triệu... Thâm...”

Triệu Thâm từ từ cười rộ lên, trong mắt hắn trời và biển cũng dần dần tan ra thành màu đen nguyên bản, tất nhiên nhìn vô cùng tịch liêu tiêu điều. Hắn nhẹ giọng đáp lại: “Em đã tỉnh.”

Cậu đã ngủ mê man tám tháng — Chu Duật Minh nghe được cảm thấy khó mà tin nổi, theo tình huống của cậu có thể còn sống chính là may mắn. Triệu Thâm mời bác sĩ giỏi nhất làm giải phẫu lấy đi máu bầm trong đầu cậu. Sau đó cậu được đưa đến viện điều dưỡng ở một hải đảo, mỗi ngày Triệu Thâm đều đỡ cậu đi khắp nơi tản bộ, ở trên cầu dài nhìn ánh tà dương chìm dần xuống biển, nhìn loài chim di cư bay lượn.

Chiếc cầu bằng gỗ có hoa văn vẽ bằng sơn nước quanh co vươn ra biển như là một bến phà trên biển. Ánh mặt trời màu da cam kết hợp với biển như hòa vào nhau ở phía trên đường chân trời làm một nửa nước biển đều được ánh mặt trời nhuộm hồng, màu sắc mềm mại như tranh vẽ rất ấn tượng. Đã rất lâu Chu Duật Minh không được nhìn thấy cảnh an bình như vậy, cậu nghĩ những điều này như là một giấc mộng, một giấc mộng sống động vui tươi.

Người duy nhất cậu quen thuộc chính là Triệu Thâm, nhưng hắn cũng đã thay đổi rất nhiều. Thái độ của Triệu Thâm đối với cậu ôn nhu và ấm áp, tất cả mọi người cảm thấy hắn là một kẻ si tình không muốn xa người yêu. Chu Duật Minh từng nghe thấy y tá dùng tiếng Anh len lén nói với đồng nghiệp của mình: “Anh ấy nhất định yêu tha thiết cậu trai này”, cậu lập tức hiểu lời nói kia ám chỉ người nào.

Có một ngày cậu đứng ở trên cầu nhìn chim hải âu vỗ cánh bay cao, Triệu Thâm bỗng nhiên hôn vào tóc cậu, hỏi cậu: “Em có muốn giống như nó được tự do hay không?” Qua rất lâu Chu Duật Minh mới hiểu được ý của hắn. Nhưng những điều đó đối với cậu mà nói đã quá xa xôi. Đã trải qua quá nhiều tuyệt vọng trái lại làm con người sinh ra sợ hãi. Triệu Thâm nắm tay cậu, từng chữ từng câu mà nói: “Nếu em có thể đối với anh như người yêu thì chờ sau khi em khỏi bệnh, em có thể rời đi.”

Mãi cho đến khi cậu xuất viện Triệu Thâm đưa cậu lên máy bay đi qua Mỹ, cậu cũng không dám tin tưởng hai chữ hần nói đồng ý là thật. Đoạn thời gian đó bọn họ tuy ở gần mà như cách rất xa, thời gian trôi qua như cố ý tránh bọn họ, hoa sẽ không héo tàn, cỏ sẽ không phát triển, bọn họ dĩ nhiên tương kính như tân. Sau lần đó mỗi khi cậu nhớ lại đều cảm thấy đó là một loại ảo giác yên tĩnh rất dài.

Triệu Thâm ở nơi cửa lên máy bay nhìn cậu một lần cuối cùng, bỗng nhiên ôm lấy cậu. Tay Chu Duật Minh cầm hành lý kim lòng không dặng co rụt lại, mặc nó rớt xuống đất. Nhiệt độ của người đàn ông đó như một đám lửa nho nhỏ đốt cháy da thịt của cậu. Cậu bị ngọn lửa đó đốt cháy đến lòng ngứa ngáy.

Cậu muốn hỏi tại sao, cơ hồ muốn thốt ra nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại kìm nén. Mấy tháng này Triệu Thâm hoàn toàn thay đổi, nhưng trong lòng cậu rõ ràng sự ôn hòa đó vẫn như cũ có chôn giấu hỏa diễm. Chỉ là hần tình nguyện muốn mình như thân sĩ như nho nhã lễ độ ôn nhu, cũng không nguyện để bản tính thú hoang tiềm tàng tỉnh lại.

Mặc dù cậu rất hiếu kỳ nhưng cậu không thể mạo hiểm. Tự do mê hoặc quá lớn, đến cũng không dễ, nên cậu không dám thăm dò sợ sẽ bước đi một bước đi sai lầm.

“Đừng bao giờ quay trở về.” Triệu Thâm từ trên bả vai cậu ngẩng đầu lên, nước mắt cuối cùng cũng từ trong hốc mắt rơi xuống: “Nếu để cho anh gặp lại em, e rằng.. rớt cuộc anh không còn biện pháp buông tay ra...”

Hần ở bên tai Chu Duật Minh nói, chúng ta không có duyên phận, cho nên xin em đừng bao giờ trở về.

Chu Duật Minh ở nước Mỹ sinh hoạt bận rộn mà phong phú. Quá lâu cậu không dung nhập xã hội đột nhiên nhịp điệu sinh hoạt tăng nhanh đặt nhiều trách nhiệm trên vai làm cho cậu vầng đầu hoa mắt. Nhưng trong lòng cậu vui mừng, vui mừng và mệt nhọc đủ khiến cậu quên mất các loại tình cừ. Cái lồng giam giữ cậu mở ra, gông xiềng tưởng như vĩnh viễn gắn vào đôi tay cũng thuận theo thả xuống.

Nhưng cậu vẫn thường xuyên nhận ra được cái bóng của người kia. Công việc của cậu là do Triệu Thâm an bài, tiền lương phong phú, đãi ngộ rất lớn. Khởi đầu cậu làm không có gì khởi sắc, khó tránh khỏi nhận một ít lời nói bóng nói gió, những câu nói này cậu chỉ mơ hồ phát giác vì có người tận lực không cho những lời này truyền tới lỗ tai cậu. Mỗi khi cậu gặp phải cảnh khốn khó đều được bất ngờ viện trợ, giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn. Chu Duật Minh biết mình không có vận may như vậy, hết thảy đều do người đó ở sau lưng xe chỉ luân kim.

Bóng tối Triệu Thâm lưu lại trở nên rất nhạt nhòa, dường như đến một lúc nào đó sẽ không thể ảnh hưởng đến cuộc đời của cậu. Nhưng có lúc nửa đêm tỉnh lại, nhìn ánh trăng như thủy ngân cuộn cuộn chiếu xuống giường trắng noãn cậu lại sản sinh một loại ảo giác, ánh sáng kia giống như cái bóng của hần nằm ở trên giường này.

Đến lúc cậu đã quen với nhịp điệu sinh hoạt ở nước Mỹ thì cậu nhanh chóng thay đổi một công việc khác. Không có “Đặc quyền” như trước nhưng trái lại càng mệt thì càng an lòng. Chu Duật Minh không có cách nào đi cảm tạ Triệu Thâm, có người chú định không thể tương cứu trong lúc hoạn nạn, chỉ có thể quên đi. Cái bóng của Triệu Thâm cách cậu xa hơn, không còn ẩn nấp ở trong ánh trăng chiếu sáng mỗi khi đêm về, những lúc bình thường cũng không nhớ tới.

Chỉ có một lần duy nhất cậu đi phỏng vấn những người Hoa ở một diễn đàn tài chính, trước cửa hội trường vừa vận dụng phải Triệu Thâm. Xe BMW xa hoa, dòng người như dệt cử, rất nhiều tiếng nói chói tai, rất nhiều tạp âm, rất nhiều hình ảnh lay động, rất nhiều ánh đèn flash chớp nhoáng, cậu trông thấy hẳn... rất cô đơn. Cách một đường xe chạy thật dài, bên trong cửa xe đã hạ xuống cậu nhìn thấy một người đã lâu không gặp.

Tay Chu Duật Minh run run, ‘răng rắc’ một tiếng chụp một tấm hình. Triệu Thâm dường như cũng có linh cảm ngẩng đầu, vừa thấy là cậu lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, cửa xe nhanh chóng được kéo lên, dứt khoát cắt đứt ánh mắt lưu luyến dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng giữa hai người. Sau khi về nhà cậu lật tới tấm hình kia, phát hiện trong mắt Triệu Thâm có vô số ánh sáng nhạt lấp loé, giống như trong mười triệu người chợt nhìn thấy cố nhân mà vui mừng như điên, nhưng hai hàng lông mày đã không tự chủ mà nhíu chặt, cái nhíu mi dường như cắt đứt tình cảm dâng lên tựa núi cao sóng lớn. Đầu ngón tay Chu Duật Minh nhẹ nhàng lướt qua màn hình, cuối cùng xóa bỏ tấm ảnh này.

Giá như ký ức của một người cũng có thể nhúc nhích ngón tay là xóa bỏ thì có bao nhiêu hạnh phúc. Nên quên hay không nên quên thì toàn bộ cũng sẽ xóa bỏ hết.

Nếu như cậu không biết tin Thư Vân Kỳ chết, nếu như cậu không trở về nước, nếu như cậu không chạy đi chất vấn Triệu Thâm... Có lẽ cậu vẫn mê muội trải qua những ngày bình thường quên mất bản thân.

Nhưng hết thảy đều đã trở thành hồi ức.

Rất nhiều năm sau Chu Duật Minh ngồi ở trên sàn nhà mới ở T thành, không yên lòng mà rót rượu. Cậu nhìn lại những chuyện đã xảy ra trong những năm gần đây cũng chỉ có thể liên tục cười khổ, thực sự là một hồi ức rất lung tung.

Ngày hôm nay nếu không phải em gái khóc lóc nói những chuyện kia đã biết rõ rõ ràng ràng, có lẽ rất nhiều chi tiết nhỏ cậu thật quên mất. Vết sẹo của quá khứ bây giờ cũng đã vấy kết, bị xé toạc ra cũng không làm sao chảy máu, chẳng qua là khi đôi mắt chưa bị ô nhiễm của em gái nhìn cậu, cậu cảm thấy xấu hổ và đau đớn.

Em gái nói, cậu không thể tiếp tục như vậy, không thể vĩnh viễn để hẳn mang đến cho mình khuất nhục và thống khổ, nơm nớp lo sợ mà sinh hoạt.

Nếu như sau đó em gái không có bổ sung thêm một câu nữa cậu sẽ cảm thấy em gái nói kỳ thực không sai.

Chu Ảnh Lộ nói: “Một mực chạy trốn là không được, hẳn rất lợi hại... Một tay che trời. Chúng ta muốn hoàn toàn thoát khỏi hẳn, cũng chỉ có một cách là đánh đổ hẳn.”

Bạch Ngạn ở bên cạnh chờ đợi đã lâu đi tới, ngữ điệu ôn nhu, triền miên như một con rắn, khuôn mặt diêm dúa tươi cười lại càng giống như hồ ly. Hẳn dùng ngữ khí tràn ngập mê hoặc nói, có một vị tiên sinh nguyện ý trợ giúp hai anh em, chỉ cần chúng ta chân thành hợp tác, không có gì là không làm nổi.

Vị tiên sinh kia tên là Triệu Khuylết.

22. Chương 22

Có một số việc từ trước đến giờ Triệu Thâm luôn giấu cậu, nhưng sớm chiều ở chung sao lại không có manh mối. Cậu biết cái tên Triệu Khuylết này là vậy ngược của Triệu Thâm bình thường không thể chạm vào, nhắc đến là muốn đại khai sát giới. Chuyện anh em trong nhà cãi cọ nhau không cần thiết để người ngoài tham dự. Huống hồ hai người họ đều lòng dạ độc ác, bị cuốn vào chuyện long tranh hổ đấu của anh em nhà họ Triệu thì cũng chỉ có thể bị điều động, làm nô dịch, làm quân cờ trong tay bọn họ, sao lại có kết quả tốt.

Bạch Ngạn được Triệu Khuylết kêu đến khuyên nhủ dụ dỗ muốn cậu giúp đỡ trong ứng ngoài hợp làm gián điệp thương mại cho Triệu Khuylết, như một cây đinh dài đâm sâu vào tận trái tim Triệu Thâm. Chu Duật Minh nghe xong cảm thấy rất hoang đường, cậu nhún nhật cười rồi hỏi: “Các người có phải quá coi trọng tôi hay không?”

“Không” Bạch Ngạn nói. Hắn đưa mắt liếc nhìn Chu Duật Minh một cái, đôi mắt được trang điểm đậm như bao bọc con người màu trà, làm cho ánh mắt của hắn trở nên mỏng manh, xanh biếc lạnh lùng. Bạch Ngạn nói: “Hắn đối với anh không giống những người khác. Chuyện anh có thể làm được người khác không ai làm được.”

Hắn dùng ngữ khí trần thuật rất bình thường, nhẹ nhàng như những giọt mưa mùa đông vờ tung trên mái ngói, nhưng những lời ấy lại như một tiếng sét đập vào tim Chu Duật Minh. Có vài chi tiết lúc ẩn lúc hiện làm cậu hiểu được nhưng tuyệt đối không thể làm rõ. Không làm rõ, cậu còn có thể trắng đen rõ ràng mà hận, nhưng một khi mọi việc rõ ràng quan hệ của bọn họ vốn đã mập mờ lại càng thêm dây dưa không rõ. Cậu không thể tiến vào, rút lui lui cũng không được.

Bạch Ngạn thu hồi ánh mắt sắc bén, mỉm cười hỏi cậu: “Không muốn sao? Đây chính là một cơ hội tuyệt vời. Bỏ lỡ, chỉ sợ sau này càng khó trốn thoát hơn. Hay là anh nguyện ý ở bên cạnh hắn, cứ không mình bạch như vậy mà sống hết đời?”

“Lẽ nào anh yêu hắn hay sao?”

Hắn còn chưa nói hết, liền bị tiếng nói sắc bén của cô gái miễn cưỡng cắt đứt: “Đừng nói anh của em như vậy anh. Anh của em đã chạy trốn rất nhiều lần, chỉ là...” Chu Ảnh Lộ lắc đầu, trong mắt mang theo một chút bi thương. Cô nhìn Chu Duật Minh, Chu Duật Minh lại không nhìn ai, nét mặt cô bởi vì cụt hứng mà trở nên chật vật, như mắt hồn rơi phách, thần sắc không biết nên làm sao thu xếp.

Tiếng than của cô đột nhiên cũng rơi xuống. Chu Ảnh Lộ bỗng nhiên không còn sức lực, cô nhớ lúc trước Chu Duật Minh lừa cô nói mình và Triệu Thâm ở cùng một chỗ, cô không hiểu gì cả nên càng thêm phần nộ, không hiểu vì sao Chu Duật Minh lại bỏ Thư Vân Kỳ nhảy vào ngực của người khác. Cô không tiếp thu bọn họ, nhưng Chu Duật Minh lại tỏ phào nhẹ nhõm, từ đây quan hệ giữa hai anh em càng thêm ngăn cách.

Từ khi cô biết được chân tướng tới nay, cô cho là anh mình trước sau kiên quyết không đi là vì bảo vệ mình, không muốn để cho mình bị liên lụy, sợ mình chịu ảnh hưởng thị phi bên trong tình cảm của bọn họ. Nhưng ở giây phút này, cô nhìn khuôn mặt không có chút hồng hào và đôi mắt yếu đuối của anh mình bỗng nhiên không có cách nào tiếp tục kiên trì sự tín nhiệm mỏng như tuyết mùa xuân nữa.

“Anh, anh làm sao có khả năng yêu hẳn? Anh một lòng muốn rời đi đúng không?” Cô nắm chặt cánh tay của Chu Duật Minh. Chu Duật Minh nhìn kỹ em gái không chỉ có trang phục thời thượng hào hoa phú quý hơn xưa rất nhiều, móng tay còn được chỉnh sửa rất đẹp, móng tay dài rất cứng bám vào làm cho cậu đau đớn.

“Anh. Anh theo chúng em đi, mình cùng đứng chung một chỗ đi?”

“Chúng ta?” Chu Duật Minh nói nhỏ một tiếng. Trong lòng Chu Ảnh Lộ đang bị hoài nghi từng bước xâm chiếm, không lưu ý trong giọng nói của cậu có thêm vài phần trào phúng, chỉ theo bản năng lung lay cánh tay của cậu. Đây là động tác của một cô bé con nhưng cô không còn là trẻ con. Chu Duật Minh cảm thấy cánh tay của mình nặng trĩu, như cánh chim bị chôn vào trong đầm lầy, muốn tránh thoát nhưng chỉ làm dính thêm nhiều bùn, càng lún càng sâu.

“Nhị thiếu là người có năng lực có quyết đoán, còn có cha chống đỡ, y nhất định có thể thắng được Triệu Thâm. Anh vẫn tiếp tục hao tổn như thế cùng Triệu Thâm đến lúc đó chỉ có thể bị hắn liên lụy...”

Chiêu thức Triệu Khuyết sử dụng với cậu có thể nói là vừa đấm vừa xoa, một nửa cho đường một nửa là dao. Vừa có cương bức, lại có khuyến dụ. Bạch Ngạn không nhanh không chậm đe dọa cậu, em gái của cậu thì lại liều mạng miêu tả tương lai tốt đẹp khi nhận lời của Triệu Khuyết. Nhưng trong lòng Chu Duật Minh cực kỳ rõ ràng, người bình thường tranh ăn với hổ thì chỉ có nộp mạng.

Chu Duật Minh gạt tay Chu Ảnh Lộ ra, xoay người lạnh lùng hạ lệnh cho cô: “Anh vẫn muốn suy nghĩ thêm một chút nữa. Trước tiên em nên cùng anh đi về thôi.”

“Trở về? Trở về nơi đó?” Chu Ảnh Lộ vừa nghe, vành mắt liền đỏ hơn một nửa: “Anh muốn em về chỗ anh và tên kia. Tên biến thái kia đang ở nơi đó? Nếu anh muốn em cũng bị nhốt như anh tại sao còn phải đưa em đi?”

Chu Duật Minh cứng đờ, sau một hồi mới từ cắn chặt hàm răng cố phun ra mấy chữ: “Anh thật tâm muốn đưa em rời xa chỗ này, rời xa những việc này, không phải đưa em đến nơi của Triệu Khuyết.”

Chu Ảnh Lộ sững sốt, cô oan ức, nhưng càng tức giận hơn. Trong lúc cô không biết chuyện, anh của cô qua loa mà quyết định cả đời của bọn họ. Cô muốn bù đắp, muốn giúp anh mình trả thù người đàn ông cần phải bị trả thù kia, nhưng anh của cô cũng không cảm kích. Cô vừa muốn mở miệng, âm thanh ôn hòa của Bạch Ngạn lại chen vào: “Chúng ta hà tất bảo trì thành kiến với Triệu thiếu như vậy?”

Khuôn mặt hẳn tựa hồ có hai tầng trang sức, một tầng trang điểm, một tầng mặt nạ. Chu Duật Minh nhìn nụ cười hoàn mỹ của Bạch Ngạn phảng phất giống như đang quảng cáo một chương trình ở trên TV, cuối cùng cậu đã rõ ràng: Cậu bé thích cười cả ngày đuổi theo phía sau mình đã biến mất.

“Không phải tôi đối với y có thành kiến. Chỉ là anh em họ có tranh chấp gì đó thì có thể dùng thủ đoạn quang minh chính đại. Nếu như có tâm tư đối phó với Triệu Thâm tại sao không dùng những thủ đoạn trên thương trường? Lẽ nào Triệu tiên sinh không có tự tin, cảm thấy trên chính sự không thắng được anh trai của mình?”

Triệu Khuyết là con riêng, từ nhỏ sinh hoạt trong tam giáo cửu lưu, còn Triệu Thâm từ nhỏ tiếp thu giáo dục tinh anh tuyệt nhiên bất đồng. Cho dù sau đó cuộc đời Triệu Khuyết thay đổi giữa chừng, sau khi nhận tổ quy tông có một quãng thời gian rất dài cũng chỉ là một cây đao ẩn trong bóng tối của Triệu gia, xử lý những việc không thể lộ ra ngoài. Vòng xã giao của Triệu Thâm y không vào được, tất cả mọi người châm biếm y “Không ra gì”, đây chính là nỗi đau khổ riêng của Triệu Khuyết.

Quả nhiên Bạch Ngạn vừa nghe, sắc mặt hơi thay đổi, nửa ngày mới trúc trắc nói: “Đó là bởi vì nhị thiếu không dự định buông tha hần, bất kể là một điểm nhỏ nào cũng không dự định buông tha... Hần không phải yêu anh sao? Nhị thiếu nói nhất định muốn nhìn thấy cảnh hần bị chúng bạn xa lánh.”

Ở một góc không người nhìn thấy, tay Bạch Ngạn nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào thịt mềm nơi lòng bàn tay, da thịt trở nên đỏ như máu. Nhưng cái đau này làm cho hần tỉnh táo, làm cho hần có thể duy trì biểu tình lạnh lùng tàn nhẫn.

Trên đường trở về, Chu Duật Minh tận lực biểu hiện thần sắc như bình thường, không cho người bên cạnh nhìn ra đầu mối. Đột nhiên cậu nhận ra Triệu Thâm đối với cậu rất khẩn trương, đại để cũng liên quan đến hành động của Triệu Khuyết đã càng ngày càng hung hăng ngang ngược. Hần phí hết tâm tư phòng ngừa nhiều người như vậy nhưng không có phòng Bạch Ngạn. Chu Duật Minh cúi đầu, cậu nghĩ giữa hai người này e rằng sẽ tự có hiểu ngầm. Dễ tin nhất là những lời nói bên gối, nếu như Triệu Thâm biết tân hoan của hần khuyên nhủ cậu nhằm gây xích mích ly gián, thì lập trường của hần sẽ ra sao?

Chờ đến khi Triệu Thâm biết Bạch Ngạn là người do em trai mà hần nghiêng rặng thống hận sắp xếp ở bên cạnh hần nằm vùng, những lời nói thái độ ôn nhu cũng chỉ là làm bộ làm tịch, hần sẽ làm ra vẻ mặt gì?

Trong đầu Chu Duật Minh một mảnh hỗn độn. Cậu cảm thấy mình chôn thân trong dòng nước xoáy hắc ám, không tìm được không khí, nắm bắt không được ánh sáng. Bạch Ngạn bức cậu đến vách đá cheo leo, tiếp tục giả vờ từ bi nở nụ cười, dặn dò cậu: “Sau này anh Chu có việc phiền phức, em sẽ tìm đến anh.”

Trước khi đi, Chu Ảnh Lộ mạnh mẽ ấn mũ xuống, cuối cùng quay đầu nhìn anh mình một cái. Đôi lông mày thon nhỏ tú lệ chặt chẽ nhíu lại, cơ hồ không nhìn ra diện mạo thật sự. Cô giận hờn lên tiếng, âm thanh kéo dài run rẩy: “Anh nên suy nghĩ cho ba mẹ đi. Nếu như ba mẹ vẫn còn nhất định không muốn nhìn thấy anh sống khuất nhục như vậy.”

Câu nói này như một bạt tai giáng vào mặt, Chu Duật Minh nghĩ, đây là tự tôn còn sót lại và lương tâm mượn cánh tay em gái cậu tát một cái làm cậu đau đớn. Người thế gian không thể lay động thước đo đạo đức, vạn thủy thiên sơn cũng luôn như thế.

Vừa về tới căn nhà hiện nay cậu tạm cư Chu Duật Minh liền rút vào trong phòng đóng cửa lại. Cánh cửa gỗ rất kín và dày màu cà phê đậm đậm nhiên yên tĩnh âm áp, phẳng phất có thể ngăn trở hết tất cả tâm mất lạnh lùng của ngoại giới. Chu Duật Minh cuộn tròn ở trên giường, đệm chần như nhung vũ nhẹ phẩy

trên mặt của cậu. Đệm chần hàng đêm cậu đều thay đổi, đây là quy củ. Cậu sợ sệt khi nghĩ thấy khí vị của người đàn ông khác. Nhưng hôm nay ôm lấy đệm chần mới sạch sẽ lần đầu tiên cậu hoài niệm mùi hương thoang thoảng và nhiệt độ của người ban đêm còn quán lấy mình. Lúc này khí tức đó chậm rãi kéo tới, bất động thanh sắc xâm lấn, làm cho lỗ chân lông của cậu cũng hoàn toàn thư giãn.

Chu Duật Minh lão đảo chạy đi lấy rượu mà Triệu Thâm dự trữ. Cậu uống một cách gấp gáp, một ly rồi đến một ly, một chai rồi đến một chai, khí thế hùng hổ, từng chai rượu vỡ nát ở dưới chân. Rượu càng uống càng lạnh, nhưng có thể làm say lòng người. Cậu uống đến mờ hai mắt, phong cảnh thế gian không thấy rõ. Không nhìn được ngũ sắc, không phân biệt ngũ vị, hỗn độn nhưng yên tâm thoải mái.

Lúc Triệu Thâm đi vào phòng ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn cậu thì Chu Duật Minh không còn nhận ra hẳn là ai. Khuôn mặt này quá quen thuộc, tính kích thích và sức ảnh hưởng còn mạnh hơn cả men rượu, làm cho cậu vừa nhìn thì đầu óc và trái tim cùng phát trướng. Chu Duật Minh giật giật gơ tay lên làm thành hình cây súng, ở trên huyệt thái dương của hắn “Ầm” một tiếng, nã một phát súng. Triệu Thâm cau mày chữ nhỏ một câu “Không được hồ đồ”, liền bẻ tay cậu ra ôm lấy cậu, còn quát lớn những người trong nhà, chỉ trích bọn họ bỏ mặc Chu Duật Minh say rượu.

Chu Duật Minh nằm ở trong lồng ngực của hắn hai mắt nhìn vào không trung, mãi đến tận khi Triệu Thâm nói: “Dạ dày của em ấy không tốt, sau này đừng cho em ấy dính vào những thứ này.” Cậu mới tỉnh táo thêm một chút. Mỗi một lần Triệu Thâm đối với cậu thực hành việc quản chế nghiêm ngặt là lúc cậu càng đau dạ dày kịch liệt. Nhưng cậu cảm giác đau rất ít, so với đau dạ dày thì sinh hoạt bị trói buộc càng làm cậu thống khổ. Triệu Thâm dùng bạo lực hại cậu ở vào tình cảnh như thế, lại muốn lấy bạo lực đem tất cả những thứ này xoay chuyển, đối với điều này cậu chỉ cười lạnh mà chờ sự thay đổi. Nhưng tối nay cậu nhìn vào đôi mắt của Triệu Thâm bỗng nhiên cảm thấy giận hờn cũng trở nên tẻ nhạt vô vị.

Đôi mắt của Triệu Thâm như làn gió lạnh như bầu trời tối om om trong ngày đông rất lương bạc thâm trầm một mảnh. Lúc hắn cúi đầu nhìn cậu lại như mây bị ánh trăng phá tan hiện ra ánh sao đầy trời. Những tảng băng di động đều tan vỡ, vụn băng trong đêm đen đầy sao lập lờ phát ra những ánh sáng trong trẻo.

“Anh có biết hẳn đối với anh và những người khác không giống nhau?” Chu Duật Minh nhớ tới câu nói của Bạch Ngạn. Hẳn đối với cậu đặc biệt kém, có lúc cũng đặc biệt tốt, dù sao cũng chỉ muốn giữ chặt cậu. Trước khi quen biết Triệu Thâm, Chu Duật Minh chưa bao giờ biết lòng người có thể vi diệu và phức tạp như vậy.

Trong bồn tắm dần dần tràn lên sóng nước. Hơi nước bao phủ những hoa văn màu vàng như ẩn như hiện rất là xinh đẹp, như là hoa nở như là tảo biển ở dưới đáy nước. Chu Duật Minh nằm ở trong nước ấm, dòng nước ấm áp như hòa vào thân thể của cậu làm cậu sắp mất đi ý thức. Một cánh tay của Triệu Thâm đỡ sau lưng cậu, hẳn bước vào nước tư thế tùy tính mà an nhàn, như là thai nhi ở trong tử cung của mẹ. Những giọt nước như những hạt thủy châu chảy dọc trên da thịt trắng nõn, lan tỏa khắp thân thể vẫn ưu mỹ căng mịn như trước. Chu Duật Minh chậm rãi lung lay, Triệu Thâm không chớp mắt theo dõi cậu, hai tay không tự chủ càng dán chặt vào da thịt ôn nhuận trắng mịn, như là cầm một cục xà phòng thơm, lưu hương không tiêu tan.

Chu Duật Minh nhắm mắt lại, lông mi ôn thuận dán vào hai má, như là đang ngủ. Triệu Thâm từ từ xoa mặt của cậu, sâu sắc hôn xuống. Nụ hôn của hắn nhanh chóng hung mãnh, như là sư tử nuốt sống con mồi. Bỗng nhiên Chu Duật Minh dùng sức giằng co, đôi môi tươi đẹp cắn vào bả vai Triệu Thâm. Cậu cắn gặm không phải muốn phát tiết bất kỳ tâm tình gì, cũng chỉ đơn thuần cố chấp mà cắn xuống, như muốn xé

rách người đàn ông mà cậu vĩnh viễn vô pháp không chế.

“Làm gì? Tại sao lại phát điên?” Triệu Thâm bị đau, đến nửa ngày mới chế phục được cậu, vừa muốn răn dạy thì nhìn thấy cậu chậm rãi ngẩng đầu lên. Trên khóe miệng của cậu chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, khóe mắt cũng chảy ra một dòng nước mắt, đỏ trắng giao hòa chảy xuống làm gương mặt xinh đẹp phẳng phất như một pho tượng sáp, không hề tức giận, bởi không có linh hồn, cho nên biểu tình thủy chung không biết là khóc hay là chế nhạo. Trong lòng Triệu Thâm tự dưng chột động, cũng quên mất hưng binh vấn tội, cũng quên thương tổn trên vai mình, hần chỉ hỏi: “Đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Chu Duật Minh lẳng lẳng nhìn hần. Mái tóc của hần ướt đầm dán sát ở trên trán làm khuôn mặt như nhỏ đi mấy phần, giống như bộ dáng năm đó trong lần đầu gặp gỡ, đã thu hồi một thân gai. Thoạt nhìn hần như rất cần một lồng ngực để dựa vào, cần nói ra hết tất cả, nhưng cuối cùng hần không hề nói gì, chỉ ở trong nước ôm đầu vùi vào giữa hai đầu gối.

Uống rượu rồi quây một trận xong Chu Duật Minh đi ngủ. Kỳ thực một buổi tối cậu ngủ không được yên ổn, cứ nửa tỉnh nửa mê giãy dụa. Nhưng nếu cậu đã quyết định chủ ý đem tất cả những thứ này quy tội cho việc say rượu thất thổ thì sẽ không biểu hiện ra nữa điểm dị thường. Cậu biết Triệu Thâm cũng đồng dạng một đêm chưa chợp mắt, có lúc ngồi ở bên cạnh lẳng lẳng nhìn cậu ngủ, có lúc đi ra ngoài một lúc, khi trở về mang theo cảm giác mát mẻ cùng mùi hương cafe nhàn nhạt.

Không như mọi người bên ngoài dự đoán Triệu Thâm rất ít dính đến rượu và thuốc lá. Những thứ đồ này đối với hần không khác gì với ma túy, làm liên lụy đến mình cũng không có ý hồi tưởng ký ức. Cho nên bây giờ hần tình nguyện lựa chọn cà phê, ít nhất lúc hần thanh tỉnh còn có thể tao nhã. Có lẽ chính vì loại cố chấp này nên cho dù thân hần ở trong trường hợp não động mê say thanh sắc cỡ nào cũng hiện ra vẻ tự nhiên khó hoà hợp.

Sáng sớm hôm sau, lúc Triệu Thâm tạm biệt Chu Duật Minh thần sắc hai người đều như lúc bình thường. Trước khi ra ngoài Triệu Thâm ôm vai Chu Duật Minh vai, do dự, cuối cùng vẫn ấn một nụ hôn mềm mại ngây ngô trên trán cậu. Trước khi đôi môi chạm được vào da thịt Triệu Thâm nhắm hai mắt lại, lông mi đen rậm rạp của hần rung động buông xuống, như trong con chim bị nhốt trong lồng phí công đập cánh, cuối cùng giống như chấp nhận số mệnh mà hạ xuống.

23. Chương 23

Ngày hôm nay Bạch Ngạn từ chối hết công việc ở trong nhà trọ do công ty an bài xem kịch bản. Nói là xem kịch bản nhưng kỳ thực hần căn bản không có tâm tư kia. Hần nghiêng người dựa vào lưng ghế rộng lớn, hai chân trần trụi được đắp bởi chiếc chăn bằng lông nhung mềm mại, lông dài mượt mà cọ vào lòng bàn chân của hần dường như cũng cào đến tâm làm cho hần ngứa ngáy. Hần xem đồng hồ, chiếc kim của đồng hồ treo trên tường không nhanh không chậm di chuyển, mười ngón tay của Bạch Ngạn đặt ở trên quyển kịch bản cũng vô thức vung vẩy nhịp theo. Hần đang đợi Triệu Thâm, hần biết Triệu Thâm nhất định sẽ đến. Việc quan hệ đến Chu Duật Minh, Triệu Thâm tuyệt đối không thể giữ yên lặng.

Trước khi hần đi, Triệu Thâm đã dặn đi dặn lại hần nhiều lần là phải khuyên Chu Duật Minh, làm cho cậu bớt buồn, đùa giỡn làm cho mặt cậu giãn ra. Trong mắt của Triệu Thâm hần không phải là đại mình

tinh, chỉ là một thẳng hề trên sân, nhấn tâm bảo hần phải mặc y phục rực rỡ để cho mình tiêu khiển. Môi Bạch Ngạn câu lên một nụ cười, một nụ cười thâm đậm tái nhợt, phảng phất như ánh sáng ban ngày rực rỡ trong sắc trời mùa đông, Triệu Thâm bắt hần làm một chiếc cầu bắt qua vực sâu quan hệ giữa Triệu Thâm và Chu Duật Minh. Còn Triệu Khuuyết xem hần là một con dao găm mà y nắm ở trong tay có thể đâm vào ngực Triệu Thâm. Trong mắt của người khác hần đơn giản chỉ có tác dụng như vậy,

Lúc Triệu Thâm đẩy cửa vào thì Bạch Ngạn đã pha xong cà phê, đang vẽ hoa bằng kem trên mặt cà phê. Hần nuôi một con mèo Ba Tư thân hình tròn vo muốn leo lên trên bàn, sém một chút đem khăn trải bàn kéo xuống. Bạch Ngạn vội vã đem nó vớt qua một bên, tức giận trừng nó. Một người một con mèo đều có khuôn mặt nhỏ mắt to, tinh xảo mà tự phụ. Làn da của Bạch Ngạn còn muốn trắng hơn lông mèo như quả cầu tuyết, dương quang ấm áp rơi xuống trên mặt trên người hần giống như là mặt ong từng chút từng chút thấm vào sữa bò. Trong nhà là một phong cảnh mỹ lệ ấm áp như vậy, cho dù Triệu Thâm đầy bụng tâm sự, vừa nhìn thấy cũng không khỏi mỉm cười.

“Triệu thiếu, anh đã đến rồi!” Bạch Ngạn ôm con mèo vào trong ngực, quay đầu lại nhìn thấy hần lập tức nở một nụ cười, đôi mắt óng ánh sáng lên, như hoa hướng dương thấy ánh nắng mặt trời. Triệu Thâm nhìn hần gật đầu, hần liền chớp chớp mắt một cái.

Chính là một thiếu niên đang ở độ tuổi thanh xuân, vô hạn phong quang.

Triệu Thâm ngồi xuống ghế dựa, Bạch Ngạn dâng cà phê, rồi bắt đầu líu ra líu ríu nói về công việc và cuộc sống của mình tại T thành. Triệu Thâm do dự một chút, vẫn đánh gãy hần, hỏi hần ngày hôm qua đến cùng xảy ra chuyện gì không bình thường làm cho cảm xúc của Chu Duật Minh trở nên khúc chiết như vậy. Ly cà phê ở trước mặt hần đã nguội một nửa, bông hoa bằng kem tỉ mỉ điều chế gần như hòa tan, nhưng hần không ném thử một chút, chỉ tha thiết hỏi: Anh cho là em ấy đi gặp em sẽ vui vẻ, tại sao kết quả lại như thế?

Gương mặt xinh đẹp của Bạch Ngạn xẹt qua một tia âm trầm. Nhưng sóng mắt của hần đảo qua một cái lại nở nụ cười duyên dáng của một mỹ thiếu niên. Hần dùng giọng nói có vài phần oan ức mà nói: “Lúc anh Tiểu Chu gặp lại em rất là vui vẻ, lúc sắp đi mới bắt đầu phiền muộn. Em nhìn bộ dạng lúc anh ấy tạm biệt còn tưởng rằng anh ấy là không nữa xa em...”

Một phút đồng hồ trải qua cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe tiếng kim đồng hồ di chuyển làm trái tim cũng theo đó mà chậm rãi co giật, trì độn phun ra máu tươi như dòng suối. Một lúc lâu Bạch Ngạn lặng lẽ thở phào một tiếng, trong lòng đồng thời cũng dâng lên sự thích thú khi tự ngược.

Bạch Ngạn tỉnh táo hưởng thụ cảm giác đau đớn, cân nhắc biểu tình trên mặt cho đến khi hoàn mỹ hoàn hảo. Hần tiến đến trước mặt Triệu Thâm, nhẹ nhàng nói: “Anh Tiểu Chu rất hoài niệm quãng thời gian trước... Anh ấy không thích cuộc sống bây giờ. Em không hiểu, nếu như anh yêu anh ấy tại sao phải làm cho anh ấy thống khổ như vậy? Nếu như không phải yêu, thì vì sao cam chịu dẫn vật như vậy? Nếu đã chú định không có kết quả vậy thì xin anh.. Buông tay đi.”

Cả phòng không hề có một tiếng động, yên tĩnh như là sóng nước lặn lộn ở trong không khí trầm muộn. Triệu Thâm chán nản thở dài, lấy tay che trán của mình, trên mu bàn tay nổi gân xanh, lòng bàn tay mềm mại của người quen sống trong nhung lụa. Giữa những ngón tay có thể thấy được đôi mắt đỏ bừng, con ngươi đỏ đến mức nhìn thấy mà giật mình. Hần nói: “Mỗi ngày anh đều nghĩ đến việc buông tay.”

“... Phương pháp gì cũng thử qua, nhưng anh không làm được.”

“Mới bắt đầu anh thật tâm muốn thả em ấy đi. Vừa nhìn thấy em ấy trái tim của anh sẽ mất khống chế đập mạnh, nhắc nhở rằng trong lòng anh có một chỗ trống mà vĩnh viễn vô pháp bù đắp. Em ấy đối với anh mà nói như một loại bệnh, lúc bệnh cấp tính, thương tổn đến vừa mệt vừa nhanh; lúc thì bệnh mãn tính cứ duy kéo dài, vĩnh viễn còn lâu mới khỏi bệnh. Có lúc anh cũng nghĩ nói cho em ấy biết... Nhưng không được, anh đã phát thệ không nói cho bất kỳ người nào, em không hiểu đâu...”

Âm thanh Triệu Thâm từ bình tĩnh đến hồng mắt, rốt cục nói năng lộn xộn: ” Em có thể hiểu không? Chờ đến khi anh ý thức được anh yêu em ấy thì anh đã bị loại tâm tình này hành hạ đến quá lâu, từ khi anh chịu thua thì anh bắt đầu hận em ấy. Có lúc anh hi vọng mình chưa từng gặp em ấy nhưng nghĩ đến em ấy và mình có suy nghĩ giống nhau, anh lại cảm thấy không có cách nào khoan dung. Anh càng muốn chạy trốn, lại càng muốn dựa vào. Càng muốn buông tay, lại càng lưu luyến.”

Hai mắt Triệu Thâm nhắm nghiền, dựa vào trên ghế thở hổn hển. Chiếc cổ thon dài đoạn trang tao nhã của hắn dựa vào trên ghế gỗ được sơn màu trắng như là tư thế ngẩn cổ chờ đợi. Một lúc lâu hắn mới một lần nữa mở mắt ra, như vừa tỉnh giấc chiêm bao đánh giá bốn phía, nhìn Bạch Ngạn áy náy cười cười: “Xin lỗi, không hù đến em chứ? Những câu nói này anh vẫn luôn để ở trong lòng, không nói với người nào, rốt cục vẫn không nhện nổi. Kỳ thực anh vẫn luôn nghĩ, nếu tiếp tục cùng em ấy dây dưa một ngày nào đó anh có thể biến thành người điên? Hoặc là hiện tại anh đã điên rồi? Nếu như anh điên rồi, em còn nguyện ý xem anh là anh sao?”

Bạch Ngạn bỗng nhiên chảy nước mắt, những lời điên khùng này ngược lại làm cho hắn bị tổn thương. Hắn muốn tiến lên ôm ấp Triệu Thâm, làm cho Triệu Thâm thức tỉnh, sau đó nói những lời mình vẫn luôn muốn nói... Nhưng hắn không có. Lý trí làm hắn vững vàng đứng ở chỗ cũ. Có người khuyết thiếu là quá dễ dàng động tình, có người khuyết thiếu là quá mức tỉnh táo.

Bạch Ngạn lau nước mắt, chậm chậm mà thành kính nắm chặt tay Triệu Thâm nói: “Anh, đừng quá khó chịu... Chuyện tình cảm nói cho cùng cũng là chuyện nhỏ, vì chuyện như vậy xoắn xuýt không đáng...”

“Việc quan hệ đến sinh tử, chính là chuyện lớn.” Triệu Thâm thì thào nói: “Giữa anh và em ấy không đơn giản như vậy... Khi Vân Kỳ chết anh muốn gạt em ấy, nhưng em ấy vẫn biết. Khi em ấy về nước bị người của anh ngăn lại, câu nói đầu tiên là ‘Có phải là Triệu Thâm hại chết anh ấy không?’. Em xem, em ấy luôn hoài nghi anh như vậy. Kỳ thực cũng không trách được, dù sao tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, anh là người có hiềm nghi rất lớn. Nhưng lúc nghe em ấy nói câu đó anh rất là khổ sở, bởi vì anh biết, tình cảm giữa hai người rất cục... rất cuộc không còn có khả năng.”

Bạch Ngạn vội vàng vàng biện bạch: “Không đúng, chúng ta đều biết anh Vân Kỳ bởi vì bị u ác tính mới đi như thế, chúng ta đều đến thăm anh ấy, không có hiểu nhầm.”

Triệu Thâm yên lặng nhìn hắn lễ phép cười cười, ý cười lại thanh thản không dấu vết: “Cảm ơn. Thế nhưng xin đừng quá tin nhiệm anh, anh không đáng để cho em tin tưởng. Lúc mới đầu kiểm tra ra u ác tính là bởi vì chuyện của anh và Chu Duật Minh nên anh ta mới có suy nghĩ coi thường mạng sống bản thân, từ chối tiếp nhận chữa trị. Sau đó người nhà anh ấy tìm tới anh, anh ở trước nhà bọn họ từ ban ngày quỳ đến nửa đêm, anh ấy mới bằng lòng đi ra gặp anh. Anh ấy nói với anh, anh ấy chỉ vì người nhà của mình và cũng không có tha thứ cho chúng tôi. Mãi cho đến khi anh ấy chết, chúng tôi cũng không nhận

được sự khoan dung. Nguyên nhân cái chết của anh ấy là u. Theo lí lẽ anh không có tội; nhưng theo tình lý thì tội của anh không thể đặc xá.”

Bạch Ngạn lấp bắp muốn an ủi hắn. Triệu Thâm mỗi mệ xoa mi tâm, không có nói tiếp. Triệu Thâm thấy Bạch Ngạn thân thể thanh xuân dung mạo vẫn còn rất trẻ con, đang ở trong những năm tốt nhất của cuộc đời, đương nhiên sẽ không hiểu trơ mắt nhìn một người tử vong đáng sợ đến dường nào. Trong thời kỳ Thư Vân Kỳ gian nan trị liệu, hắn một lần lại một lần giống như gặp quỷ chạy đi nhìn anh, nhìn một người mà lúc thanh xuân hắn luôn coi là thiên thần, cao cao tại thượng không nhiễm phàm trần từ đám mây rớt xuống

thì sẽ chịu đựng sinh lão bệnh tử, đau khổ dằn vặt của người phàm như thế nào. Đến cuối cùng thiếu niên kia từng như thiên quang mây ảnh cũng trở thành bộ xương khô.

“Trong cuộc đời anh đã làm rất nhiều chuyện không có cách nào cứu vãn, đến bây giờ cũng không biết chuộc tội như thế nào.” Triệu Thâm nhẹ nhàng nói, phủ thêm áo khoác đứng dậy

“Mà anh nói những chuyện này với em làm gì? Em vẫn còn con nít —— anh hy vọng em vẫn luôn là một cậu bé.”

Hắn nhìn Bạch Ngạn cô quạnh mà cười: “Như vậy thì sẽ được nhiều hạnh phúc.”

Bạch Ngạn cắn cắn môi, trong lòng nổi lên bi ai khó mà giải thích được. Hắn thấy Triệu Thâm phải đi, vội vã mở miệng: “Triệu thiếu, sau này không bằng để cho em đến thăm anh Tiểu Chu nhiều hơn đi? Cũng có thể giúp anh ấy thả lỏng tâm tình.”

Triệu Thâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật gật đầu: “Được, anh không ngăn cản em.”

Thời cơ rất vừa vặn. Lúc này tâm trạng của Triệu Thâm bất an, hoảng hốt sẽ trở nên yếu đuối, đúng là cơ hội để hắn nêu ý kiến. Bạch Ngạn lộ ra nụ cười rụt rè nói với hắn: “Kỳ thực em nghĩ anh Tiểu Chu cảm thấy quá cô đơn, trống trải... Không bằng để cho anh ấy đi làm đi. Nếu như không muốn cho anh ấy quá mệt mỏi thì đi làm ở công ty Triệu thiếu là tốt rồi. Dù sao anh ấy vẫn là người rất coi trọng sự nghiệp.”

Triệu Thâm cứng đờ, cúi đầu, đột nhiên hỏi: “Tiểu Ngạn, em có cho rằng anh là một người hà khắc và tàn nhẫn?”

Bạch Ngạn kinh ngạc đứng ở nơi đó, không biết nên làm sao đáp lời. Triệu Thâm lắc đầu một cái cười khổ: “Anh quá ích kỷ, đối với người khác không tốt cũng khó có thể phát hiện. Lần sau anh lại làm hỏng việc, em cần phải nhớ nhắc nhở anh. Hi vọng khi đó anh còn có thể nhớ được.”

Hắn vung vung tay rồi đi về phía trước: ” Anh đồng ý với em.”

Lúc đi ra khỏi nhà trọ ánh sáng như từ trên vòm trời trút xuống, từng tia nắng gắt chiếu xuống trên thân

thể con người như thiêu đốt cảm thấy rất đau. Triệu Thâm nhớ Chu Duật Minh cũng không thích nắng nóng, chán ghét ban ngày, chán ghét tiếng người, tình nguyện cùng hắc sinh hoạt như cú mèo. Con người thuộc về quần thể động vật sống vào ban ngày, người sợ ánh sáng, không muốn thấy ánh sáng thì chỉ có tội nhân.

24. Chương 24

Trên sân thượng ánh nắng nhẹ nhàng lan tỏa tạo ra một cảm giác ấm áp, làn gió thổi tới mang theo một mùi hương nào đó rất ngọt ngào. Chu Duật Minh ngồi ở trên chiếc ghế màu trắng, tay cầm cốc trà lắc lắc. Ngón tay của cậu trắng hơn cả chiếc cốc bằng sứ trắng, từng tia nắng chiếu vào ly sứ như rót mật sấp. Trà đen từ ấm chuyển sang nguội lạnh, cậu vẫn chưa uống một ngụm. Đây là một buổi chiều rất yên tĩnh, cậu hy vọng mình có thể như đường ở trong cốc, chậm rãi hòa tan trong trà đen, ngọt ngào, ấm áp, yên tĩnh, không vì suy nghĩ bất cứ chuyện gì mà thống khổ.

Bất tri bất giác cậu dựa vào ghế rồi ngủ. Lúc tỉnh lại, trên vai có phủ thêm một cái áo khoác không thuộc về mình, cổ tay áo mềm mại quấn quanh hàm dưới, truyền đến khí tức đậm làm chóp mũi, là hương vị quen thuộc vừa khô mát vừa thanh lạnh. Triệu Thâm ngồi trên một cái ghế khác bên cạnh bàn, ánh chiều tà phủ trên người hắn, chiếu rọi rõ ràng ngũ quan sắc sảo của hắn, đôi mắt đen lầy trước sau chỉ nhìn chăm chú vào Chu Duật Minh – một người. Hắn đã nhìn chăm chú rất lâu, nhìn đáng đấp hắn giống như muốn nhìn mãi mãi, muốn nhìn đến vô tận, không dừng được.

“Trở về cũng không đánh thức em?” Âm thanh của Chu Duật Minh có chút khó chịu. Cậu ngủ không có đẹp bị Triệu Thâm nhìn như vậy trong lòng dĩ nhiên sinh ra cảm giác ngượng ngùng. Triệu Thâm chỉ nhìn cậu cười, nụ cười kia ôn nhu hiếm thấy, phẳng phất như qua một đêm những yêu oán quần quýt si mê đều chưa từng xảy ra.

“Sợ đánh thức em.” Hắn nhẹ nhàng nói. Chu Duật Minh không nói gì lấy áo khoác trả lại hắn, quay người vào phòng. Dựa vào ánh sáng của cửa sổ sát đất cậu thoáng nhìn Triệu Thâm đem áo khoác có mùi cơ thể mình ôm vào trong ngực, hai tay căng thẳng, như dùng sức mà tiếp cận với khí tức từng vờn quanh qua quần áo của mình, sau đó mới đem áo khoác mặc vào.

Cả buổi tối Chu Duật Minh đều có chút thất thần. Trong lòng cậu lo sợ không dám ngẩng đầu nhìn người trước mặt. Lúc trước luôn cậu chống cự với hắn, giữa bọn họ cách như cách vạn năm sông băng, bây giờ đầu bên kia của Triệu Thâm băng cứng đã hòa tan, về phía cậu thì chỉ cần đưa tay ra thì băng tuyết cũng sẽ tiêu tan. Nhưng cậu không thể đưa tay ra, giữa bọn họ có một khoảng cách rất sâu một trời một vực. Dù cho giờ phút này cậu tứ cố vô thân, cực kỳ cần cánh tay kiên cố của hắn.

Lúc trước Chu Duật Minh ở trước mặt Triệu Thâm luôn cố gắng không để cho mình rời xa hắn, chọc giận hắn, mà hôm nay cậu lại cố gắng không để cho mình tới gần hắn. Cậu phát giác mình mềm yếu, nhưng cậu tình nguyện đem tất cả những thứ này quy tội cho thành em đáng chết của Triệu Thâm, là y ép cậu đến cùng đường mặt lộ.

Bữa cơm này hai người đều ăn mất tập trung, ăn không biết vị. Triệu Thâm dùng cơm xong cũng không có đứng dậy, nhìn cậu trừ trừ một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “Bây giờ em... Có dự định đi làm hay

không?”

Chiếc đũa trong tay Chu Duật Minh bỗng nhiên run lên, lạnh lùng trả lời: “Anh cảm thấy em nên có tính toán gì?” Triệu Thâm yên lặng không nói, rất thù hận mình lỗ mãng. Trước đây hắn trông coi Chu Duật Minh rất nghiêm khắc, coi cậu như tù nhân trong lòng bàn tay của mình, cho tới bây giờ muốn buông tay cũng không biết nên làm từ đâu.

Không nói ra được, đầu lưỡi của hắn lăn lộn một vòng, cuối cùng lại nặng nề nuốt trở xuống bụng, rồi nặng nề đánh vào trong ngũ tạng lục phủ. Cuối cùng Triệu Thâm chỉ bỏ ra một nụ cười yếu ớt, nói cho cậu biết: “Trước tiên em đi đến công ty của anh làm một số việc công văn luyện tay nghề một chút, sau đó muốn đi nơi nào, có tính toán gì, trở lại nói cho anh biết Chỉ cần anh có thể làm, thì sẽ tận lực làm cho em.”

Sau đó, sau đó là bộ dạng gì? Hắn không biết. Chu Duật Minh cũng không biết. Cậu chỉ thần thờ gật gật đầu. Cậu hiện đang sợ tất cả thay đổi, phảng phất như chim sợ cành cong.

Bên ngoài chiếc lồng có tự do nhưng cũng có vô cùng vô tận nguy hiểm, còn có những đôi mắt như hổ rình mồi.

Mấy ngày đầu đi làm công việc của cậu vô cùng thanh nhàn. Triệu Thâm không dành lòng để cho cậu mệt nhọc, giám đốc ít nhiều biết thân phận của cậu khác với tất cả mọi người, đối đãi cậu vừa ca tụng vừa lo sợ tất mét mặt mày. Đối với Chu Duật Minh mà nói đây giống như là một chức quan nhàn tản.

Mà chức quan nhàn tản cũng rất quý giá. Ngoài miệng cậu không nói nhưng trong lòng cũng hoài niệm những ngày trôi qua phong phú như vậy. Có mong đợi, có nhớ nhung, có thể làm cho cậu nhớ tới thuở thanh xuân nhiệt huyết nóng bỏng của mình.

Triệu Thâm một khi rảnh rỗi sẽ tự mình lái xe tới đón cậu. Chu Duật Minh không thích kiêu căng, nên xe thể thao được Triệu Thâm đổi thành xe bình thường với vẻ ngoài mộc mạc. Vừa tan tầm Chu Duật Minh ra khỏi văn phòng chen chúc giữa dòng người đông đúc cũng có thể nhìn thấy ở góc đường Triệu Thâm đang chờ cậu. Cửa sổ xe tối màu hạ xuống một góc, lộ ra dáng người Triệu Thâm ngồi ở bên trong giống như pho tượng, lặng yên ngồi ngay ngắn ở sau cửa xe chờ đợi cậu. Khuôn mặt của hắn không ngừng ẩn hiện giữa dòng người đi đường qua lại đông đúc, ánh mắt lại mang theo sức mạnh xuyên thấu tất cả trở ngại, thẳng tắp rơi vào trên người Chu Duật Minh. Chu Duật Minh cũng cực kỳ tự nhiên xuyên qua đoàn người đi về phía hắn, ngồi xuống ở vị trí phó lái cùng hắn trở về nhà. Xe của bảo vệ xa xa ở phía sau xe hai người như phong bế thiên địa. Làm cho hai người như những người bình thường tan tầm trên đường đi về nhà.

Chu Duật Minh là một người thích yên tĩnh lúc hai người ở chung thời gian trầm mặc kéo dài cũng sẽ không làm cậu cảm thấy dị dạng, trái lại thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước thái độ của Triệu Thâm đối với cậu không phải lạnh như băng thì là mưa to gió lớn, sau này tự cậu đồng ý ở lại, mặc dù có hòa hoãn nhưng cũng trở nên vô cùng lúng túng và không ai lên tiếng.

Lúc nhìn nhau cậu vẫn như cũ có thể nhìn thấy giữa hai người vẫn có một bức tường chắn ngang. Là bức

tường này làm cho hai người dù có đối mặt trò chuyện, lễ phép hàn huyên, cũng trước sau không có cách nào bước thêm một bước.

Liên tục mấy ngày Triệu Thâm không tới đón cậu, buổi tối gặp mặt cũng không đàm luận công việc của mình. Chu Duật Minh nhìn thấy giữa hai lông mày hắn uể oải nhú chặt, cậu hiểu kỳ lạ không dám hỏi. Ban đêm Triệu Thâm lục lọi ôm thân thể của cậu vội vàng xông vào cậu cũng không có kịch liệt chống cự. Hết thấy đều như một tia lửa nhỏ ẩn chứa bên trong, là sự yên lặng trước khi bão táp.

Tiếng gió là cậu nghe từ những người đồng nghiệp. Công ty Chu Duật Minh đang làm cũng coi như là sản nghiệp dưới cờ của Triệu Thâm, những tin tức bất quá liên quan đến lãnh đạo trên tầng cao cũng là tầng tầng lớp lớp. Chu Duật Minh nguyên bản đối với những tin tức ngầm này hoàn toàn không có hứng thú, nhưng khi cậu ở trong phòng giải khát nghe người ta nói đến hai người thừa kế của Triệu gia mấy ngày gần đây khí thế hùng hực tranh đấu, vẫn không tự chủ được mà dừng bước.

Người nói chuyện âm thanh còn rất trẻ, chắc chắn cũng là con ông cháu cha của một quan chức ở trên tầng cao phái xuống rèn luyện, tin tức khá là linh thông. Cậu ta gần giọng, sinh động như thật nói về tình thế những ngày gần đây. Anh em nhà họ Triệu tranh đấu đã từ tối chuyển thành sáng, trên thương trường chém giết chỉ là một điểm nhỏ của tầng băng chìm. Cha của bọn họ thiên vị người em, vận dụng các mối quan hệ thế lực của mình lót đường, đối với Triệu Thâm thì luôn ép buộc, muốn hắn giao ra sản nghiệp dưới danh nghĩa của Triệu gia. Nhưng T thành là sản nhà của Triệu Thâm, thương trường cũng là chiến trường đều thuộc về hắn. Cha hắn giúp đỡ Triệu Khuyết từ trên tay hắn đoạt một số hợp đồng, Triệu Thâm liền tương kế tựu kế cho chút ngon ngọt, dụ Triệu Khuyết dùng giá cao mua mấy miếng đất không hề có giá trị buôn bán, tiếp nhận mấy công ty chỉ có cái xác trống rỗng. Chưa đợi Triệu Khuyết kịp phản ứng lại, hắn lại cùng bạn bè hợp mưu đem Triệu Khuyết kéo vào cạm bẫy thương mại phức tạp quỷ quyệt. Người nói chuyện kia nhìn có vẻ hả hê cười trộm, nói liên miên: “Nghe nói gần đây Triệu Khuyết đang bận đi khắp nơi liên hệ vì vấn đề tài chính là dây xích quan trọng, chắc phải nhọc lòng đây.”

Chu Duật Minh không tự chủ cũng nghe đến mê mẩn. Người bình thường đến cùng cũng không thể sánh bằng thành thạo, Triệu Thâm tốt nghiệp trường thương mại tốt nhất quốc nội, những người phụ tá nòng cốt cũng toàn là nhân tài, còn lịch sử làm giàu của Triệu Khuyết lại không sạch sẽ, thủ đoạn không minh bạch, chính diện giao phong đương nhiên không thắng được Triệu Thâm. Nhưng cậu nhớ trong mấy ngày này Triệu Thâm luôn luôn nhíu lông mày, cảm thấy anh em họ đánh nhau chết sống tuyệt đối không thể hời hợt như những người này nói, tình thế hung hiểm, từng bước sát cơ, chỉ có thân ở trong cuộc mới hiểu được. Người ngoài cuộc chỉ nhìn thấy kết quả.

Căn cơ của Triệu Khuyết cũng rất sâu lại kết hợp với thế lực ngầm lúc trước nên Triệu Thâm muốn đánh gục y thì cũng phải nhổ tận gốc rễ thế lực hắc đạo. Chu Duật Minh biết bản thân Triệu Thâm chưa bao giờ đặt chân vào thế giới dưới lòng đất kia. Thế lực duy nhất hắn có thể mượn chính là sức mạnh bên nhà ngoại ở T thành... Cậu đang suy nghĩ đến xuất thần thì điện thoại di động bỗng nhiên chấn động, cầm lấy vừa nhìn, thoáng chốc liền đổi sắc mặt.

Từng tia sáng chiếu qua cửa sổ, từ ánh sáng màn hình phản xạ vào trong mắt của cậu. Chu Duật Minh trợn mắt lên, nhìn kỹ, nhìn tới nhìn lui đều là mấy chữ kia, không có thay đổi.

Bạch Ngạn nhấn một tin nhắn hẹn cậu ngày mai đi đến một trung tâm triển lãm mới khánh thành gặp mặt, bàn bạc công việc. Chỉ cần cậu tránh né tất cả ánh mắt mọi người và đi một mình.

Một lát sau, hình ảnh trên điện thoại di động một trận lấp loé, tin nhắn kia đã bị hủy, dữ liệu ở trong dòng lũ internet đã bị nhấn mạnh biến mất. Nhưng nó lại bỏ vào trong lòng Chu Duật Minh một trận lôi đình và một vòng xoáy mãnh liệt như trước, thật lâu không tiêu tan.

Đêm đó Triệu Thâm hiềm thấy không tới đón cậu. Lúc vệ sĩ báo cho cậu tin tức này cậu đứng ở trước cửa cao ốc thần thờ một phút mới giật mình quay đầu nói được rồi. Ánh tà dương nhạt nhẽo chiếu vào những tảng đá hoa cương dưới chân tạo ra một mảnh ánh sáng màu vàng, lần đầu tiên cậu cảm thấy con đường này trở nên chói mắt và trống trải như vậy. Giờ tan tầm Chu Duật Minh sợ sệt nhìn thấy Triệu Thâm, lúc không nhìn thấy lại bắt đầu vì không gặp được hắn mà khủng hoảng. Trong lòng cậu vì do dự mà hoàn toàn mất đi phương hướng, cứ ở vô biên trong bể khổ không trọng lực mà xoay chuyển.

Đêm hôm đó Triệu Thâm rất muộn mới trở về. Chu Duật Minh ôm sách ngồi ở trên ghế sa lon chờ hắn, trong lòng lo lắng thấp thỏm, tâm tư dấy dưng, những chữ trên trang sách như những con kiến cũng bò vào trong đôi mắt, nhưng lại không bò nổi vào đầu óc. Đợi đến khi ngoài cửa sổ sương đêm nổi lên, đèn xe của Triệu Thâm mới từ hoa viên xa xa ở bên kia chiếu lại đây.

Lúc vào cửa khoe miệng hắn ngậm lấy nụ cười, thần thái sáng láng, chẳng hề thấy uể oải, vẻ mặt buồn lờng mà mấy ngày nay khó gặp. Nhìn thấy Chu Duật Minh ngồi ở trên ghế sa lon, vẻ mặt tinh thần rất khác, trên người chỉ khoác lên một cái áo mỏng manh, hắn cũng hơi sửng sốt một chút, đi lên trước tiện tay cởi áo khoác khoác trên vai cậu, nói: “Đã trở thể này, tại sao còn chưa ngủ?”

Bên ngoài áo khoác còn mang theo cảm giác mát mẻ của trời đêm, hàn khí lập tức phủ vào mặt, nhưng bên trong là nhiệt độ ấm áp lưu luyến, làm người hoài niệm. Chu Duật Minh đem đầu chôn vào trong áo khoác, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Gần đây anh đang bận việc gì?”

Triệu Thâm đang rót nước thì dừng lại, vẩy mấy giọt nước rơi xuống tay. Giọng nói của hắn trở nên lạnh lẽo cứng rắn, cố bác bỏ mà trả lời: “Chuyện không liên quan tới em. Chỉ đi xử lý một chút chuyện kinh doanh.”

Hắn không muốn để cho Chu Duật Minh nhúng tay, rất rõ ràng. Vòng xoáy hắc ám và loạn như vậy kéo thêm một người vào là thêm một phần tai họa. Chu Duật Minh rũ mắt xuống, hết thấy đạo lý cậu đều rõ rõ ràng ràng, nhưng bên cạnh cậu cũng có một vòng xoáy mà cậu chạy không thoát. Triệu Thâm có lẽ sẽ cứu vớt cậu, nhưng cũng sẽ tạo thành thương tổn không gánh vác được. Nếu như em gái của cậu không phải hùng hổ dọa người như vậy, Bạch Ngạn không phải dụng tâm hiểm ác như vậy ... Chu Duật Minh dùng sức mà lắc đầu, không biết bắt đầu từ khi nào, lúc cậu suy nghĩ không chỉ có lý trí mà cả tình cảm cũng bắt đầu nghiêng về phía Triệu Thâm.

Rõ ràng mấy tháng trước đây là sinh hoạt làm cậu vô cùng tuyệt vọng. Nhưng bây giờ cậu đã bắt đầu không tự chủ lưu luyến cuộc sống yên ổn và vững vàng này. Lòng người mềm yếu và cô quạnh thật giống một loại thuốc độc, trái tim bị độc tố ăn mòn nên mọi thời khắc đều muốn dùng sự ấm áp của người khác để lấp đầy, dù cho trong lòng biết rõ ràng loại ấm áp là nghiệp hỏa không thể chạm vào, càng bị thiêu đốt thì càng đau đớn, nhưng vẫn muốn uống rượu độc giải khát.

Chu Duật Minh hốt hoảng đứng dậy chạy gấp vào phòng ngủ, trong miệng lâm bầm, ngay cả mình cũng không biết giải thích cái gì. Nhưng Triệu Thâm nghe cũng không tỉ mỉ. Nụ cười nhạt nhẽo trên môi đã sớm biến mất, từ từ mím môi lại giống như là thưởng thức một ly rượu đắng. Gần đây chuyện phiền lòng cũng

đã quá nhiều, những ngày này đều tiếp xúc với những người mà hắn chán ghét, bận bịu câu tâm đầu giác, một bước cũng không nhường, thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn, tâm địa trở nên cứng rắn rất nhiều. Hắn không dám ở thời khắc như vậy nghĩ đến chuyện tình cảm của mình, hay là bất cứ lúc nào hắn cũng không có dũng khí như vậy.

Trong lúc hắn bị vây ở trong góc tối của thế giới, lúc cùng anh em ruột thịt của mình như dã thú chém giết, hắn chỉ hy vọng trên đời một người duy nhất có thể nhiều loạn tâm hắn tâm đi thật xa, không nên tới nhìn đôi mắt của hắn.

25. Chương 25

Ngày hôm nay Triệu Thâm đi ra ngoài rất sớm. Sau một đêm toàn ác mộng khi Chu Duật Minh tỉnh lại giường chiếu đã trống trơn. Tại sao hắn không nói gì cả mà đã đi ra ngoài. Chu Duật Minh đứng ở bên cửa sổ nhìn mưa rơi một lúc, khi ra cửa thần sắc đã trở nên bình thường, như là mưa vào buổi sáng, đôi mắt thanh nhuận mang theo làn hơi nước mờ mịt.

Bảo an đưa cho cậu một chuỗi hạt bồ đề, nói là sáng sớm trước khi đi Triệu Thâm để lại cho cậu. Đây là những hạt bồ đề tốt nhất, từng viên như những hạt châu trơn mịn, chất gỗ sáng bóng, mộc mạc không giống như phong cách của Triệu Thâm, nhưng dù thời gian có trôi qua bao lâu nó vẫn xinh đẹp như cũ. Nghe nói là cao tăng đã khai quang có công hiệu như bùa hộ mệnh. Chu Duật Minh cầm lên nhìn một chút, khẽ mỉm cười nói: “Thoạt nhìn cũng rất thật.” Bảo an nghe liền cuống lên, nói: “Triệu tổng tự mình đi cầu, phương trượng liền cho hai chuỗi, khẳng định không giả rồi!”

Hai chuỗi. Chu Duật Minh đeo vào cổ tay gầy trơ xương của mình, nhẹ nhàng vuốt ve một chút. Cậu nghĩ dây chuỗi khác nhất định là đeo vào cổ tay khác mà cậu cũng hết sức quen thuộc. Cậu luôn luôn không thể hiểu được tại sao Triệu Thâm tình nguyện đem hi vọng ký thác vào thần phật vào loại đồ mị mớ này. Có thể người làm ăn thì có chút cổ quái. Ngoại trừ tiền tài thì ảo tưởng là cách giải quyết thống khổ tốt nhất. Nhưng vào giờ khắc này đột nhiên cậu hiểu, nhân sinh khổ đoản, biển khổ vô biên, ngoại trừ thần phật, không người nào có thể độ.

Trong công ty tất cả vẫn bình thường, như trái đất mỗi ngày vẫn chuyển động vững như núi Thái mà vận hành. Chu Duật Minh bấm thẻ chấm công rồi tìm lý do đi ra ngoài, dù sao thì từ trước tới nay thủ trưởng cũng không quản cậu. Trước khi đi, cậu vẫn đi quấy rầy đồng sự, nói cho người đó biết: “Ngày hôm nay tôi có việc đi ra ngoài, đến...”

Cuối cùng cậu vẫn là nói ra cái địa chỉ kia.

“Nếu có người hỏi, thì xin thay tôi chuyển lời giúp.” Chu Duật Minh một vòng một vòng mà lần những hạt bồ đề trên tay, cảm thụ được độ cứng của những hạt châu cộm nơi cổ tay, cậu nói tiếp: “Nếu như không có...”

Cậu dừng lại, cười cười: “Thôi.. Quên đi đi.”

Cậu không dám chọn, không thể lựa chọn, vậy thì hãy để cho vận mệnh quyết định đi. Lúc trước cậu đã nhiều lần bước vào cửa ải đều là gió bão lôi đình, nhưng lần này cậu vẫn không cách nào khắc chế mong mỗi được thần linh che chở.

Tầng cao nhất của trung tâm triển lãm thương mại có một hoa viên trên không, những bức tường bằng kính tràn ngập màu sắc từ xanh nhạt đến xanh biếc. Đủ loại giống cây kỳ lạ được trồng ở nơi này che hết cả mái nhà, như là những loài hoa được sinh trưởng ở vách núi cao vạn trượng có thêm mấy phần tiên khí. Trung tâm thương mại này là tòa nhà lớn có kiến trúc độc lập với sắt thép lạnh lẽo cứng rắn sắc bén, đây chính là tác phẩm tâm huyết của một vị kiến trúc sư người nước ngoài. Hoa viên trên không này được thêm vào sau này như đội một vòng hoa tươi trên đầu một con cự thú uy mãnh bằng sắt thép, mãnh hổ với hoa tường vi, dù không ra ngô ra khoai, cũng có một vẻ đẹp động nhân khác biệt.

Bạch Ngạn đứng ở dưới những bụi hoa, những tia nắng ấm phản chiếu qua những tán lá lên mặt hắn thành những ánh sáng màu vàng lấp lánh nhưng lại rất phù du. Ngón tay trắng nõn của hắn ngắt lấy nhành hoa, ngửi mùi hương hoa thoang thoảng. Hắn vẫn còn độ tuổi thanh xuân thiếu niên, gương mặt vốn còn non nớt nhưng ngũ quan lại trang nghiêm, hắn đứng ở dưới hoa đẹp linh lung không bút mực nào có thể nào vẽ được.

Ngón tay của hắn bóp nát cánh hoa, dính vào mùi hương của cây cỏ. Bạch Ngạn nghĩ, Triệu Thâm nhất định cũng rất yêu thích những nơi như thế này. Trung tâm thương mại này là do công ty của hắn nhận thầu, đối với hoa viên trên không được thiết kế với phong cách khác biệt này lúc hắn đến thị sát lại bất ngờ tỏ vẻ rất ngưỡng mộ. Trong chiếc lồng bằng sắt thép cũng có thể sinh ra một nơi phong nguyệt khiến hoa và chim cũng yêu thích.

Bạch Ngạn ở bên này vừa nghe chín hót vừa ngắm hoa, bên kia phụ tá của hắn A Phong vội vội vàng vàng chạy tới, lớn tiếng nói với hắn: “Cậu ta đã đến, đang đi vào cổng D. Cậu ta đi xe taxi, một người đến.”

“Quả nhiên thật là đến một mình.” Bạch Ngạn tự nói, lắc đầu một cái, bóp nát cánh hoa trong tay hoa, buông tay để nó bị gió thổi bay xuống mặt đất. Cặp mắt của A Phong giống như mắt trâu mở to nhìn hắn, chờ phân phó. Bạch Ngạn sớm quen với ánh mắt như thế của gã, lỗ mãng, thô bạo, nóng rực, cũng đại biểu cho một người khác.

Người ngoài chỉ biết A Phong là bạn của hắn ở cô nhi viện, lúc thiếu niên đi đường vòng đã từng làm lưu manh, được hắn có lòng tốt kéo về chính đạo cho gã đi theo mình làm tùy tùng trung thành tuyệt đối, kiên trì trợ lý. Nhưng cả hắn cũng không người biết người đàn ông hung ác này đã sớm là cơ sở ngầm của một tên ác bá khác.

Bọn họ như hai con châu chấu trên một sợi dây mà Triệu Khuyết nắm trong tay đầu dây lôi kéo sinh tử của hai người bọn họ. A Phong ở bên cạnh hắn vừa bảo vệ, cũng vừa uy hiếp. Chỉ là... A Phong hiển nhiên là thủ hạ mà Triệu Khuyết rất ưa thích, biết đùa giỡn tàn nhẫn, dám liều mạng, nói nghĩa khí, như là một tên Thiên Lôi sai đâu đánh đó, y muốn gã canh gác ở bên cạnh Bạch Ngạn chung quy cũng muốn gã trả ơn cho mình.

“Tất cả đã bố trí xong chưa? Cuối cùng tin tức cũng gửi tới?” Bạch Ngạn xem thường dùng lời nói nhỏ nhẹ hỏi. Hôm nay trời trong mây trắng, ngữ khí của hắn càng thêm mềm nhẹ, ánh mắt đón lấy những tia nắng sớm càng thêm lộng lẫy, diễm lệ như bảo thạch vừa được lấy ra khỏi hộp.

“Làm xong!” A Phong nặng nề gật đầu, tràn ngập mong đợi nhìn phía Bạch Ngạn.

” Như vậy, chúng ta đi thôi.” Bạch Ngạn đáp lại. Nụ cười trên mặt hắn rất tươi, vẻ tươi đẹp bức người kia như một ánh sáng diễm lệ làm cho gương mặt của hắn như vừa được xoa một lớp phấn trang điểm.

A Phong sững sờ, hỏi: ” Cậu ta vẫn chưa có lại đây, anh không cùng cậu ta ...”

” Không cần đợi, kế hoạch có biến.” Bạch Ngạn miễn cưỡng đánh gãy lời nói của gã: “Cậu cũng không phải chưa quen biết với anh Tiểu Chu, không lẽ không lý giải anh ấy là hạng người gì? Ngay cả em gái cũng không thể thuyết phục anh ấy, cậu cảm thấy chúng ta có thể lấy cái gì để uy hiếp? Triệu Thâm không để cho anh ấy nhúng tay vào công việc, cậu xem, hắn chỉ an bài cho anh ấy một công việc nhàn tản. Hi vọng anh ấy có thể nằm vùng cho chúng ta, thật sự không quá thiết thực.”

” Nhưng lúc đầu rõ ràng anh không nói như vậy...” Trên gương mặt ngăm đen của A Phong bất ngờ nổi lên mấy sợi gân xanh, gã càng lo lắng thì biện giải thì càng sứt mẻ nói lắp. Bạch Ngạn cười với gã rồi nói: “Đó là vì tôi đã nghĩ ra một biện pháp tốt hơn.”

“Nhị thiếu muốn cho Triệu Thâm ném tử tư vị bị chúng bạn xa lánh. Tôi có thể đảm bảo, chỉ cần ngày hôm nay Chu Duật Minh chết ở chỗ này, Triệu Thâm nhất định đau đến không muốn sống.”

“... Khi đó, nhị thiếu cũng coi như là đại thù đã được báo.”

“Triệu Thâm giận dữ công tâm, đau xót gần chết chính là thời cơ tốt nhất cho nhị thiếu.” Bạch Ngạn mỉm cười, dùng đầu lưỡi linh hoạt mềm mại của hắn từng tắc từng tắc phun ra những lời nói bén nhọn như đao phong: “Huống hồ cậu chớ quên tôi và nhị thiếu có quan hệ như thế nào, đương nhiên hiểu rõ con người của y hơn cậu. Tôi dẫn đo suy nghĩ mới thay đổi kế hoạch. Nhị thiếu khi nào không đồng ý tính toán của tôi?”

Ánh mắt Bạch Ngạn lấp lánh như điện, đe dọa nhìn người đàn ông trước mắt. Hắn nói chuyện rất nhanh, không cho đối phương cơ hội phản ứng. Nhìn biểu tình chần chờ luống cuống trên mặt A Phong, hắn biết mình đã chắc chắn thắng.

“Đi nhanh đi” Hắn rất nhanh và cũng thanh thản mà thấy cho gã một cây đuốc, như một tội hậu thư: “Không thể do dự không quyết định được. Cậu cũng muốn bị thiêu chết ở chỗ này sao?”

Cũng là cơn mưa vào buổi sáng nhưng người bên cạnh khác thì tâm cảnh cũng sẽ khác đi. Triệu Thâm mới vừa kết thúc một cuộc họp, cùng phụ tá bước nhanh ra khỏi văn phòng, còn chưa kịp hít thở bầu không khí

mới mẻ thì được thả hạ chờ bên ngoài lo lắng ngần ngại: “Triệu tổng, vị trí GPS định vị đã thay đổi...”

Triệu Thâm bỗng đứng ngừng bước chân, giống như bị một tảng đá từ trên trời giáng xuống ngăn trở con đường phía trước, cổ họng như bị trút axit vào, cảm giác thiêu đốt rất đau đớn. Hắn khàn cổ họng hỏi: “Mới vừa sáng sớm, làm sao lại thay đổi? Bây giờ em ấy ở đâu?”

Thả hạ vội vã đáp: “Ồ trung tâm triển lãm vừa mới khánh thành...”

“Thế nào, sao lại ở đó?” Trong lòng Triệu Thâm không rõ, cũng có do dự, tay phải của hắn không tự chủ ấn vào chiếc chuỗi hạt bồ đề ở cổ tay trái. Từng hạt bồ đề như những viên ngọc châu tròn sáng bóng, tản ra mùi đàn hương do lâu năm để nơi cửa Phật được thấm vào. Hàng mỹ nghệ xa hoa nhưng trên thực tế trong một hạt châu nào đó đã được giấu thiết bị GPS định vị. Cho dù bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu thì hành tung của cậu đều bị thả hạ của hắn quản chế. Tọa độ của Chu Duật Minh cũng như của hắn, tất cả nằm trong lòng bàn tay.

Cái này cũng là hành động bất đắc dĩ. Thế lực đen tối của Triệu Nguyệt sau khi bị hắn phản công đã kích càng thêm càn rỡ, thế lực hắc ám đáng ghê tởm nhưng những cánh tay muốn vươn đến những người bên cạnh hắn. Hắn không chịu được dù cho một tổn thất nhỏ nhất. Thế nhưng Chu Duật Minh chưa chắc sẽ hiểu.

Chu Duật Minh luôn phản cảm vì sự khống chế của hắn, ngay cả lúc đi làm được hắn an bài bảo vệ canh giữ ở gần đó đều có vẻ không vui, nếu biết hắn lén lút để máy camera theo dõi hành vi, chỉ sợ sẽ giận không nhận nổi.

Nhưng hắn không có cách nào khác Khống chế dục vọng của hắn vốn mạnh hơn người thường, lại cố tình đi vào một con đường càng ngày càng hẹp, nguy hiểm là người bạn mà hắn quen thuộc nhất. Từ nhỏ Triệu Thâm hay bị mất đồ, đồ vật mất đi càng nhiều, thì những vật hắn cầm trong tay lại càng giữ chặt hơn. Dù cho biết rằng nắm càng chặt thì lại càng dễ dàng mất đi, cũng không thể buông tay ra được.

” Chắc không phải chỉ đi dạo shopping, mua ít đồ?” Triệu Thâm lầm bầm lầu bầu. Khóe miệng của hắn câu lên uốn cong như mặt trăng khuyết, ý cười so với ánh trăng càng sâu hơn, nhưng trong đôi mắt thâm thúy càng có một tia sâu khở.

Tiếng giày cao gót của cô Thư ký ở phía sau hắn vang lên, gót giày chạm vào mặt đất phát ra âm ‘cùm cụp’ một tiếng lại một tiếng. Hắn quay đầu lại, cô thư ký cung cung kính kính cúi đầu, trầm giọng nói với hắn. “Triệu tổng, anh có hẹn gặp mặt với Lý tổng xe đã chuẩn bị xong rồi, xin hỏi ngài có muốn lập tức đi không?”

Trên lầu một của trung tâm triển lãm Chu Duật Minh lão đảo ngồi ở một chỗ nghỉ ngơi, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển giống như cá mắc cạn nhếch miệng lại không phát ra được âm thanh. Trong thương xá ánh đèn rất sáng, sàn nhà rất sạch sẽ, bốn vách tường cũng được trang trí bằng những đồ vật có màu sắc rực rỡ, phản xạ với ánh đèn vô cùng chói mắt, ánh mắt quét nhìn khắp nơi đâu đâu cũng được phủ một

tầng ánh sáng rực rỡ. Mọi người đi lại bên trong tầng sáng đó như được ân sủng, phong thái rực rỡ chói lọi. Chỉ có Chu Duật Minh ngồi một mình nơi chốn phần hoa náo động này nhưng trong lòng hoang vu như một tòa tử thành.

Thật ra khi vừa đến nơi này cậu mới phát giác mình rất căng thẳng. Tim đập thình thịch càng lúc càng mạnh, mỗi một lần đập như một quả bom nhỏ ở sâu trong tòa thành linh hồn cậu vốn đã hoang tàn nổ tung trở thành bình địa, cậu cũng không dám nhìn những mảnh vỡ bên trong đó nữa. Hối hận không? Cậu muốn hô to, thế nhưng bị vận mệnh như một bàn tay sắt giữ lại yết hầu.

Lúc trước khi uy hiếp cậu, Bạch Ngạn nói sẽ cùng em gái của cậu đến đây. Nhưng khi cậu đứng hẹn mà tới thì lại gửi tin nhắn muốn cậu chờ ở phía dưới, bọn họ sẽ nhắn cho cậu một chỗ gặp gỡ khác. Mỗi một giây chờ đợi kéo dài cậu cảm giác mình như bị nướng ở trên ngọn lửa. Chu Duật Minh không biết có phải bọn họ cố tình tạo áp lực, muốn ép vỡ trái tim đã không chịu nổi gánh nặng của cậu. Cậu chưa bao giờ sợ hãi khi bị hành hạ hỗn độn như vậy. Từ lúc sinh ra tới bây giờ đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy nếu như Triệu Thâm ở đây thì thật tốt... Tuy rằng hắn cũng đáng ghét nhưng ít ra trước mặt những người dùng yêu thương làm những mũi tên làm thương tổn cậu thì lồng ngực dày rộng kiên cường mạnh mẽ của hắn có thể che chở cậu.

Lần trước khi khước từ yêu cầu của Bạch Ngạn cậu cũng không liên hệ với em gái. Chu Ảnh Lộ chắc đã quyết định cùng hội cùng thuyền với Bạch Ngạn, chỉ ở chỗ của Bạch Ngạn cậu mới có cơ hội nói chuyện. Xem ra cục diện này Chu Duật Minh nhìn đi nhìn lại không khỏi có ảo ảnh giống trong một giấc mộng bị ai. Coi như là cho cậu thêm thời gian hai mươi năm suy nghĩ cậu cũng không nghĩ tới, hai anh em luôn sống nương tựa lẫn nhau lại vì lý do như vậy mà tách ra.

Chu Duật Minh lấy tay để nơi lồng ngực, nơi lớp da thịt mỏng manh tim vẫn đập kịch liệt như cũ. Nó hãy còn đập huyết dịch hãy còn chảy. Đây là một trái tim liều mạng sinh trưởng, nhưng mà không có người hỏi thăm.

Khi cậu còn đang giãy giụa trong khốn cảnh của mình, thì ở một góc nhỏ trong khu thương mại lại đột nhiên vang lên một hồi chuông cảnh báo, ánh lửa hừng hực bốc cháy, khắp nơi có thể thấy được ngọn lửa nhảy múa như thiêu đốt tất cả.

Sau đó là tiếng rít gào đinh tai nhức óc.

26. Chương 26

Trở lại chỗ của Triệu Thâm, lúc này thời gian sớm hơn lúc Chu Duật Minh xảy ra chuyện một chút. Triệu Thâm còn đứng trụ trụ ở hành lang của công ty. Hắn nên xuất phát đi gặp người hắn muốn gặp, xử lý chuyện làm ăn hắn nên đi xử lý. Nhưng hắn vẫn không thể bước đi được. Chuỗi bờ dề trên cổ tay hắn phát nóng, như một chiếc còng tinh tế trói chặt cổ tay hắn, trói hắn làm hắn đứng tại chỗ, khiến hắn buồn bực mất tập trung. Bên tai giống như có âm thanh ám muội rầm rầm vang lên gọi tên của hắn. Qua thật lâu hắn mới hiểu được, đó là tiếng tim đập nhanh, huyết dịch bên tai lần lượt theo nhịp tim đập tuôn trào mà nổ vang rền.

Máu chảy rần rần, tiếng tim đập không ngừng khuếch đại, không ngừng hồi tưởng, giống như diêm báo của tử thần.

Đến cùng trong lòng vẫn nóng như lửa đốt. Triệu Thâm muốn giải quyết bất an này thuận miệng quát lên: “Những bảo an bên cạnh Chu tiên sinh đâu? Bọn họ theo không được em ấy sao không tiếp tục đi tìm xem? Tôi trả cho lương cho bọn họ để bọn họ bỏ rơi nhiệm vụ à?”

Thủ hạ đang lo sợ bất an nghe được câu này như được đại xá, nhìn hẩn bầm báo: “Bọn cận vệ nghe đồng nghiệp của Chu tiên sinh nói. Trước khi đi Chu tiên sinh để lại lời nhắn nói cậu ấy đi đến trung tâm triển lãm, nếu có chuyện gì thì đi đến đó tìm...”

Theo suy nghĩ cũng thuộc hạ thì sau khi Triệu Thâm nghe lời này sẽ an tâm không duy trì một sắc mặt tái xanh tức giận uy nghiêm đáng sợ nữa, làm cho bọn họ nhìn thấy cũng kinh hồn bạt vía. Nhưng nằm ngoài sự dự liệu của mọi người, Triệu Thâm không những không thở một hơi dài nhẹ nhõm, trái lại quay đầu, ánh mắt u ám, đồng tử lại sáng ngời lân lân như hai ngọn lửa quỷ, tên thuộc hạ cũng bị hẩn làm cho hết hồn.

“Không, em ấy sẽ không bao giờ để lại cho tôi lời nhắn?” Tốc độ nói chuyện của Triệu Thâm càng lúc càng nhanh, ngón tay không tự chủ mà co giật. Kỳ thực hẩn sớm nên nghĩ đến, Chu Duật Minh là một người nghiêm túc, đối với công tác luôn cẩn thận tỉ mỉ làm sao có thể đang trong giờ làm việc mà ra ngoài đi dạo phố? Huống hồ cậu chưa bao giờ chủ động nói cho hẩn biết cậu sẽ đi đâu. Một người nội liễm và luôn phòng bị như cậu, lần đầu tiên để lại cho hẩn một câu không rõ ý tưởng như vậy ...

“Không đúng...”

Bên cạnh thuộc hạ nhìn thấy thần sắc trên mặt hẩn như mây gió biển ảo, hai hàng lông mày vắt thành một chữ ‘nhân’, trong lòng đều thất kinh. Thư ký Thôi nhìn vào thời gian biểu, cuối cùng vẫn lên tiếng nhắc nhở: “Triệu tổng, thời gian sắp đến rồi, ngài còn muốn đi không?”

Lưng của Triệu Thâm rung lên, lúc này mới thanh tĩnh lại. Nhưng sắc mặt của hẩn vẫn đông lạnh, hô hấp dồn dập, ánh mắt tan rã như băng tuyết vào đầu xuân, giống như từ trong một cơn ác mộng tỉnh lại, xong tiếp tục rơi xuống một tràng ác mộng khác. Hẩn như chặt đinh chém sắt mà nói: “Không đi! Bây giờ lập tức thông báo tài xế, tôi phải đi đến trung tâm thương mại! Lập tức!”

” Nhưng... Thời gian của Lý tổng rất quý giá, nếu bỏ lỡ...”

“... Việc này tôi cũng không biện pháp gì.” Triệu Thâm phun ra một hơi nặng trĩu. Hẹn với Lý tổng đàm luận vốn là một khâu trọng yếu trong bố cục của hẩn, nhưng nếu như mất đi Chu Duật Minh thì những tổn thất kia đều bé nhỏ không đáng kể. Chỉ có đến bước ngoặt cuối cùng không còn lựa chọn nào khác mới biết lựa chọn kỳ thực lại có thể dễ dàng như thế. Lòng người trời sinh không ở giữa, bất luận là vật gì khi để xuống đều có thiên hướng không cân bằng, đến cùng vẫn phải phân ra bên nào nặng bên nào nhẹ.

T thành ngày hôm nay xuất hiện một chiếc xe chạy như bay, dọc theo đường đi bấm còi ỉng ỏi. May mà hôm nay giao thông coi như thông, Triệu Thâm với trái tim sôi trào không miễn cưỡng bị chặn ở trên đường.

Ô tô lao cực nhanh như tia chớp ở trên đường, Triệu Thâm cảm thấy thân thể của mình cũng bay ra ngoài xe, linh hồn bay ra khỏi thân thể, như một mũi tên bay đi không trở lại. Hắn đã làm sai chuyện nhưng hôm nay vào thời khắc này, rốt cục hắn đã nhận rõ bản tính của mình, biết rõ là sai cũng không chịu hối cải. Hắn là một mũi tên một đời chờ đợi cũng vì thời khắc này mà bắn ra. Dù cho mục tiêu của hắn từ lâu nhắm chìm bên trong một mảnh tăm tối cũng quyết không quay đầu lại. Nhưng khi hắn đã chuẩn bị mọi việc để hi sinh, hắn mới chân chân chính chính biết được là mình đã yêu thật sự một người.

Yêu một người, dùng sức mạnh của con thiêu thân bay về phía hỏa diễm.

Bên trong trung tâm thương mại cực kỳ phô trương, đâu đâu cũng trang trí tráng lệ cũng không biết hao phí bao nhiêu đồ tinh quý. Một khi lửa lớn bốc cháy, tựa như đốm lửa nhỏ bay vào rồi bắn lên từng tia lửa, chỉ một chút là có thể tạo thành cảnh tượng lửa cháy lan ra đồng cỏ. Cố tình trong trung tâm thương mại tiếng người huyên náo, những âm thanh phát ra từ những tia lửa nhỏ được giấu ở trong tiếng cười cười nói nói thác loạn âm ỉ. Một ngọn lửa chỉ ở trong bóng tối sẽ không kinh tâm động phách nhưng khi ngọn lửa này càng ngày càng lớn mãi đến khi cả tòa kiến trúc rộng lớn đều bị khí thế hùng hổ của ngọn lửa này tràn ngập, thì trái tim mọi người đều vì nó đồng thời chấn động, đồng thời nổ vang.

Mọi người ngẩng đầu lên, đập vào mí mắt chính là từng mảng từng mảng ánh sáng từ chỗ yên tĩnh cuộn cuộn mà đến, trong ánh lửa đỏ tươi vạn sự vạn vật cũng bắt đầu vạn vụn. Trước khi xảy ra cháy nơi này vẫn còn rất an lành từ khi ánh lửa bắt đầu bốc lên nhanh chóng biến thành dung nham từ địa ngục phun ra tung toé thì xương cốt và tâm linh của tất cả những người ở đây đều như bị đốt cháy từ bên trong, bị nghiền nát, bị đánh đập phát ra tiếng kêu kêu kẹt.

Chu Duật Minh ở nơi này nghe tiếng kêu gào thê thảm mà thức tỉnh. Vài phút ngắn ngủi lúc trước cậu cảm thấy sinh hoạt của mình đã sơn cùng thủy tận, không thể tệ hơn nữa... Nhưng khi cậu mở mắt ra trong nháy mắt liền hiểu, dưới đáy vực vẫn còn đáy vực, dưới vực sâu còn có vực sâu hơn. Tiếng than khóc tuyệt vọng hóa thành làn sóng bi thương từng chút nhấn chìm cậu.

Đột nhiên xuất hiện tai hoạ khiến người người đều mất đi bình tĩnh. Nếu như từ trên trời nhìn xuống phía dưới thì những con người đang hoảng loạn tháo chạy kia như những con kiến đang ở trong chảo dầu giã dụn. Chu Duật Minh cũng chỉ là một con kiến bên trong chảo dầu đó, nhưng cậu là người từng trải qua sống chết, so với người khác càng bình tĩnh hơn, từ trong trí nhớ lấy ra những tri thức tự cứu khi hỏa hoạn, mong có một phần vạn cơ hội chạy thoát.

Đến lúc này, cái gì cùng Bạch Ngạn ước định đều bị cậu ném ra sau đầu, cậu không muốn suy nghĩ đến chuyện hứa hẹn hay đánh đổi, cũng không suy nghĩ Bạch Ngạn hiện tại ở đâu... Tình cờ xẹt qua trong lòng cậu là một tia hối hận: Nếu như hôm nay cậu không có tới đây thì giờ khắc này cậu vẫn an an ổn ổn đi làm, buổi tối sẽ có người tới đón cậu, nằm ở trên giường lớn cậu có thể nghe cây thông sau nhà theo gió rung động phát ra âm thanh ồ ồ như sóng lớn. Nhưng cậu đã đến đây, cậu chết ở chỗ này, những ngày bình thường như vậy sẽ vĩnh viễn phai màu. Càng bi ai hơn là không có ai biết nguyên nhân đích thực cái chết của cậu, cậu không có tận lực chạy trốn, tận lực trả thù, cũng không có ai biết cậu bất ngờ chết ở nơi này ngậm lấy bao nhiêu oan khuất.

Tất cả mọi người, bao gồm cả cái người kia khi tìm thấy cậu trong đám lửa chỉ còn một mẩu hài cốt cháy đen, sẽ cảm thấy cậu gieo gió gặt bão.

Thậm chí là cầu nhân được nhân.

Thế nhưng chỉ có cậu mới biết rằng: mình tâm không cam, tình không muốn.

Ngọn lửa mãnh liệt nuốt chửng tất cả những thứ cậu nhìn thoáng qua, đột nhiên cậu rất muốn tiếp tục sống. Sợ hãi cái chết là bản năng của con người.

Trung tâm triển lãm này thiết kế hình vòng tròn, cố tình cậu lại ở ngay trung tâm cách cửa ra vào xa nhất, nhất định phải vòng qua mấy gian phòng mới có thể chạy xuống dưới. Theo lý thuyết lối thoát hiểm bất cứ lúc nào cũng phải thông suốt, thế nhưng ngày hôm nay không biết xảy ra trục trặc gì có vài chỗ đều gặp phải bế tắc, hơn nữa... Chu Duật Minh ra sức ngẩng đầu ngắm nhìn bốn phía, người ở nơi này thật sự rất nhiều.

Không tìm được lối thoát hiểm những con người chen vai thích cánh từ lâu đã loạn tung tùm phèo. Trong đám cháy không khí vốn đã rất ít nên lúc Chu Duật Minh hô hấp cảm giác phổi như bị xé ra. Người chen người, người đẩy người, người đạp lên người, tất cả mọi người không thể ở trong lửa nóng như quay nướng mà di chuyển tốc độ như con rùa, cơ hồ là trong phút chốc sẽ có sự cố dẫm đạp lên nhau xảy ra.

Chu Duật Minh cũng khá cao, bị đoàn người xô đẩy miễn cưỡng có thể đứng vững vàng. Bên cạnh cậu có một cô bé bất hạnh không có cha mẹ ở bên cạnh, thân hình nhỏ nhỏ bị đẩy một cái liền ngã xuống, ở trong đám người như bọt nước trôi vào biển rộng, không để lại bất cứ dấu vết gì. Chu Duật Minh theo bản năng nghiêng người tiến lên kéo cô bé lại. Người bên cạnh qua lại không dứt chạy về phía cửa sổ cuối cùng, còn cậu chỉ có thể một tay vịn lan can, một tay ôm chặt đứa bé uy trì cân bằng trong nguy cơ tràn ngập.

Bốn phía là đoàn người như mưa to sóng lớn, xa một chút là biển lửa như địa ngục giữa trần gian. Bóng người của bọn họ là một chiếc thuyền con và một cây lau sậy, khó khăn không chỗ nương tựa mà tới lui, sinh mệnh tồn tại chỉ trong khoảnh khắc.

Nhiệt độ cao làm Chu Duật Minh cảm thấy trước mắt hoàn toàn mơ hồ. Cậu biết mình cần phải đi về phía trước, tiếp tục đi, dù một bước cũng được... Nhưng cậu không thể buông tay ra, không dám di chuyển bước chân. Trong tầm nhìn mơ mơ hồ hồ của cậu xuất hiện một thân ảnh kiên cường cao ngạo ra sức đẩy đoàn người chạy về phía cậu. Trong làn người đông đúc hẳn là người duy nhất đi ngược chiều. Chu Duật Minh không thấy rõ mặt của hắn, nhưng thấy hình ảnh lúc ẩn lúc hiện đó cậu biết nhất định là Triệu Thâm, là cái người hiện tại cậu đang nghĩ đến.

Là một người không thể xuất hiện ở lúc này, ở nơi đây.

Quả nhiên là cậu sắp phải chết rồi? Chu Duật Minh trợn mắt lên, nỗ lực tập trung, muốn truy tìm thân ảnh do sự tưởng tượng là ảo giác để tự an ủi mình. Cậu che chở bé gái đang khóc rất lớn, khóc tan nát cõi lòng, đứa bé rất đáng thương cậu muốn an ủi nó nhưng cậu cũng nói không ra lời. Có thể nói cái gì? Tử vong rất đáng sợ, ai cũng không muốn chết, những điều này kỳ thực cậu đều biết.

Cậu thấy Triệu Thâm chạy về phía mình. Trong đại hồng thủy diệt thế Nặc Á đứng ở trên thuyền cứu nạn nhìn chim bồ câu mang đến tin tức cứu mệnh có lẽ cũng có tâm trạng như vậy. Mặc dù chim bồ câu của

cậu không chân thật, tất cả ngoài dự đoán của mọi người cậu vẫn cảm thấy vui sướng.

Nhưng rất là kỳ diệu, hết thấy hận, đau khổ, gút mắc không thể nói

trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau đều tan thành mây khói. Chu Duật Minh cực kỳ tỉnh táo mà nghĩ, cậu giống như trở về thời kỳ sơ sinh như một tờ giấy trắng, hiện tại có thể lên thiên đường.

Trong ảo giác Triệu Thâm đưa tay về phía cậu, dùng giọng nói rõ ràng còn mang theo tiếng khóc nức nở, chấn động đến mức lồng ngực cậu rất đau: “Rốt cuộc anh đã tìm được em!”

Mãi đến tận khi bàn tay kiên cố kia đặt trên cánh tay của cậu thì Chu Duật Minh mới hậu tri hậu giác phát hiện tất cả những thứ này đều là thật, không phải cậu là người đang ở trong sa mạc khát nước mà nhìn thấy ảo ảnh. Da thịt của bàn tay Triệu Thâm dán vào da thịt của cậu, hoa văn trên da thịt hần hòa cùng hoa văn trên da thịt cậu, mạch đập của hần cũng đập theo mạch đập của cậu. Cậu có thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể hần rất cao, so với hỏa diễm bao vây bốn phía càng nóng hơn nhưng cũng không làm cậu bị bỏng. Cảm giác ấm áp thật giống như đang ở trong mùa đông được ngâm ôn tuyền, nhiệt khí tê tê đại đại chảy khắp toàn thân.

“Anh... Tại sao lại đến?” Chu Duật Minh hoảng hoảng hốt hốt, khàn cổ họng hỏi. Triệu Thâm hỏi một đấng trả lời một nẻo, chỉ dùng đôi mắt với con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú cậu, muốn đem hình bóng cậu hút vào trong đôi mắt đen như dòng nước xoáy không thấy đáy: “Anh tới cứu em ra ngoài, anh nhất định sẽ không để cho em chết.”

27. Chương 27

Triệu Thâm mất công tốn sức một chút gỡ cách tay chống đỡ lan can của cậu ra, nắm chặt lấy tay của cậu. Bước chân của Chu Duật Minh phù phiếm vô lực, Triệu Thâm đỡ cậu chậm rãi từng bước đi về phía trước. Hằng ngày Triệu Thâm ở trong phòng tập thể hình rèn luyện vào giờ khắc này rất cực mới có đất dựng võ, trong làn khói dày đặc hần vẫn đứng sừng sừng không ngã. Chu Duật Minh cứu cô gái nhỏ đi cùng bọn họ, cô bé cũng không khóc không lộn xộn, giống như chiếc đuôi nhỏ theo thật sát phía sau bọn họ, dựa hết vào vị cứu tinh cuối cùng của mình.

Hỏa hoạn đã không thể áp chế. Xa xa nhìn thấy toàn là màu đỏ của lửa, ngọn lửa âm thầm từng chút nuốt chửng hết thảy, mãi đến tận khi tòa kiến trúc hoa lệ chỉ còn sót lại những khung thép trọc lốc san sát. Triệu Thâm dẫn theo cậu nằm rạp xuống đất mà đi, nhiều lần chân Chu Duật Minh như nhũn ra muốn té xuống đất đều là Triệu Thâm mạnh mẽ cầm lấy cánh tay cậu kéo lên. Chu Duật Minh cảm thấy cánh tay của Triệu Thâm hình như làm bằng sắt thép hoặc là xi măng đổ bê tông, so với tòa kiến trúc này còn ngoan cường hơn.

Hần dẫn cậu đi tìm lối thoát hiểm lại phát hiện cửa không biết đã bị ai khóa. Triệu Thâm tức giận đến cả người phát run, rống lên một tiếng: “Đệt!” Hần giơ tay một quyền đánh vào cửa kính, sắc mặt lạnh như băng. Cửa kính bị hần đánh cho lác lư, Triệu Thâm sững sờ một giây, rồi mới nhảy dựng lên tìm mảnh vỡ vật liệu xây dựng chạy đến đập cửa kính. Chu Duật Minh cũng học theo động tác của hần. Trong đám

cháy vô cùng vắng lặng chỉ có âm thanh phá cửa của bọn họ vang vọng, họ như giành giật từng giây mà thi chạy với ngọn lửa đang lan tràn.

Sau khi từ cửa thủy tinh vỡ bò ra ngoài trên tay và thân thể hai người đầy vết máu. Nhưng dù sao đã nhìn thấy ánh rạng đông. Chu Duật Minh cảm thấy khí lực từng giọt nhỏ trở lại thân thể mình, tay cậu cùng tay Triệu Thâm nắm lấy nhau, lần này là nâng đỡ lẫn nhau, đem khí lực của hai người hợp thành một.

Bò đến tầng thấp nhất thì những đội viên cứu hỏa cũng vội vã chạy tới. Chu Duật Minh đem cô bé gái kia giao cho bọn họ, còn mình vẫn như cũ nắm chặt tay Triệu Thâm không buông. Trái tim trì độn của cậu cảm nhận sự sợ hãi, sợ mình nhúc nhích sẽ làm cho hắn phiền lòng, hoảng hốt, hồi hộp. Có lẽ ở sau lưng cậu lửa vẫn cháy đỏ trong bóng tối, màu đỏ như trái tim cậu rỉ máu, vào giờ khắc này cậu vẫn có nhu cầu cần người bên cạnh.

Bọn họ chậm thật chậm đi ra khỏi đám cháy. Đâu đâu cũng có những người sống sót sau tai nạn đang ôm nhau khóc, nhưng thần sắc của hai người lại nhạt nhẽo, chỉ tay cầm tay. Hai cánh cửa mở ra ngoài, gió bỗng nhiên thổi lại đây, mát mẻ như mùa hè ở trong dinh viện có dòng nước chảy qua những phiến đá. Ngọn gió ung dung thổi qua hai má, Chu Duật Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại, thoát lực mà ngã vào lòng Triệu Thâm. Triệu Thâm cũng ngã ngối trên đá hoa cương dưới đất, hai cánh tay cẩn thận ôm thân thể đang run rẩy trong ngực mình.

“Xin lỗi, để em nằm một chút đi.” Chu Duật Minh thì thào nói, ý thức của cậu dần dần mơ hồ, linh hồn lại từng chút trở về thể xác ấm áp, cậu nói: “Thật rất có lỗi.”

T thành, một tòa kiến trúc lớn đột nhiên phát hỏa, thương vong nghiêm trọng. Sự kiện này cùng ngày liền gây nên sóng lớn trên truyền thông. Nguyên nhân hỏa hoạn là do một tiệm cơm thao tác trái quy tắc, nhưng chân chính đưa đến trận thảm kịch này là do quản lý của trung tâm thương mại không chuyên nghiệp. Còi báo động trực trặc, lối thoát hiểm không thông, chỉ huy sơ tán bất lực, cùng với bộ phận chuyên gia thiết kế đường ống có vấn đề, trong báo cáo những nguyên nhân này đều đổ cho người quản lý thất trách.

Đây là một hạng mục trọng điểm của thành phố lần đầu tiên giao công ty tư nhân gánh vác. Triệu Thâm cũng dựa vào quan hệ bên nhà ngoại mới bắt được cơ hội này. Tầng quan hệ này một khi bị người đâm thủng sẽ gặp phải vô cùng vô tận công kích. Triệu Thâm biết Triệu Khuyết nhất định sẽ dựa vào đó thực hiện mưu đồ lớn, đành phải tạm hoãn một loạt kế hoạch hợp tác với chính phủ.

Dư luận tấn công như lôi điện, hung ác như mãnh thú, Triệu Thâm vừa thở được đã bắt đầu ứng đối quan hệ xã hội, bận rộn không rảnh nhắm mắt. Chu Duật Minh bị thương nặng hơn hẳn được hắn đưa đến bệnh viện an dưỡng. Lúc cáo biệt Triệu Thâm nắm thật chặt tay cậu, rừ mi mắt nói: “Anh giải quyết xong chuyện lại tới thăm em. Trước tiên em cứ an tâm nghỉ ngơi, có lời gì muốn nói với anh tới khi đó tiếp tục nói.”

Cậu muốn nói lại thôi, đôi môi vừa hé mở rồi lại đem than thở nuốt trở vào. Gió nhẹ thổi vào gương mặt Chu Duật Minh như là lúc cậu ở trong lòng Triệu Thâm nghe thoảng mùi hương của mái tóc. Triệu Thâm trước khi đi còn nói thêm một câu: “Có chuyện gì, anh đều có thể giúp em chia sẻ.”

Chu Duật Minh ở trên giường bệnh lặng lẽ xoay mặt, im lặng không lên tiếng nhìn bóng lưng của hắn. Trên mặt trên người của hắn đều có vết thương ngoài da, vô số những vết thương nhỏ chi chít, hắn chỉ xử lý qua loa liền muốn mặc giáp che thương tổn tiếp tục đi đến chiến trường với những bụi gai khắp nơi, tiếp tục cứu một trận hỏa hoạn hung hiểm vô tình khác.

Hắn có thể thay Chu Duật Minh chia sẻ, mà trọng trách trên vai hắn Chu Duật Minh lại không giúp gì được. Chu Duật Minh nhắm mắt lại, thở dài một hơi, nghĩ thầm, lần này rốt cục cậu cũng thua thiệt Triệu Thâm một lần, món nợ này cậu không trả nổi.

Chuyện lo sợ từ trước tới nay chung quy cũng đã xảy ra. Lại như sự chuyển mùa không thể cứu vãn thay đổi, băng tuyết bên ngoài cửa sổ rồi cũng có một ngày tan chảy... Từ khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu rọi vào cửa sổ đóng chặt thì cậu bắt đầu có cảm giác như vậy. Chỉ là nước bị đông lạnh tạo thành băng tuyết khi mùa xuân về thì đi nơi đâu?

Triệu Thâm ôm theo lửa giận trở lại, lời lệ phong hành mà chinh đốn công ty, đem những hiểm nghi liên quan đến các nhân viên quan trọng đều nhất nhất loại bỏ. Chuyện này nghi điểm tầng tầng, nhưng thực tại thì thiên y vô phùng, dù lực lượng cảnh sát có hoài nghi là cố ý phóng hỏa nhưng cũng tìm không ra chứng cứ. Trong lòng Triệu Thâm kìm nén một cơn tức giận không thoát ra được, chỉ có phát tiết bằng cách hết sức tranh đấu với Triệu Khuyết. Con sói bị thương càng trở nên hung mãnh, hai người bọn họ một người thương tích khắp người, một người thân hãm trong tuyết cảnh, khi tranh đấu tất nhiên là giết đỏ cả mắt rồi, một chút đường lui cũng không để lại.

Lúc có mặt trước giới truyền thông Triệu Thâm cố ý phô bày những vết thương không hề che giấu. Hắn biết rõ mách lới mà giới truyền thông theo đuổi, tổng tài tự mình cứu hoả có sức hấp dẫn như thế nào. Đúng như dự đoán, gương mặt tuần mỹ với đầy rẫy vết thương của hắn chính là thời cơ tốt nhất giải quyết nguy cơ quan hệ xã hội.

Sau đó đã xảy ra một khúc nhạc dạo ngắn. Cô bé được Chu Duật Minh cứu ở vào thời điểm hắn tạ lỗi nhận ra hắn, khóc lóc cảm ơn hắn đã cứu mạng. Người nhà của cô bé đã vây quanh hắn thiên ân vạn tạ, những ánh đèn flash của phóng viên hiện trường đùng đùng đùng đùng không ngớt mà chớp tắt. Những lời Triệu Thâm chuẩn bị tỉ mỉ ứng phó đều chặn ở trong cổ họng không nói ra được, nước mắt của cô bé làm hắn kinh tâm hơn những ánh đèn flash của camera, máy ảnh. Chưa bao giờ hắn được một người nhìn chăm chú như vậy, con người như hắn nguyên lai cũng có một ngày được người khác cảm tạ.

Hắn biết những lời ca tụng này nguyên bản đều thuộc về Chu Duật Minh. Chu Duật Minh tốt như vậy lấy lời nói này hình dung đều không quá phận, mà hắn chỉ không cẩn thận dính một chút hào quang khi ở bên cạnh cậu. Chu Duật Minh mới thật là người muốn cứu cô bé kia, Triệu Thâm chỉ muốn nỗ lực làm cho cậu cao hứng.

Lúc trở về đem những chuyện này nói cho cậu biết, nhất định cậu sẽ vui vẻ. Triệu Thâm âm thầm nghĩ, lộ ra nụ cười duy nhất trong ngày hôm nay.

Trong phòng bệnh ánh đèn được hạn chế ở mức tối đa, Chu Duật Minh mạnh mẽ nhắm đôi mắt lại, một

lần nữa mở mắt ra lại mang theo một nụ cười bi thảm. Cậu hỏi Triệu Thâm: “Anh tin tưởng tôi không?”

“Chỉ cần em nói, anh sẽ tin.” Triệu Thâm đứng ở đầu giường nhìn thân hình mỏng manh của cậu không nhận được thay cậu đáp chần. Thanh âm của hắn trầm thấp ở bên trong phòng bệnh từng vòng vang vọng: “Kỳ thực khi em nói dối, liếc mắt liền nhìn thấy rất rõ ràng.”

Thì ra Triệu Thâm cũng không phải hoàn toàn không hiểu cậu. Hai vai Chu Duật Minh hơi chấn động, một cảm giác an lòng vững vàng rơi xuống, như rơi vào cục bông mềm mại, giống như trong thân thể bỗng nhiên có trọng tâm.

“Là Bạch Ngạn” cậu nhẹ giọng nói: “Là hắn lừa tôi, anh tin không?”

Sắc mặt Triệu Thâm đột nhiên biến đổi, đáy mắt của hắn dâng lên mây đen cuộn cuộn như ngày hè chuẩn bị đổ mưa, sau đó sắc mặt lại bỗng nhiên chuyển trắng. Hắn không thể tin lập lại một lần: “Là Bạch Ngạn?” Lúc này trong lòng lại nhớ đến ngày đầu tiên gặp lại Bạch Ngạn, đó là hoa hạ thiếu niên mi thanh mục tú, kéo lên quần áo không vừa vụn lộ ra tay chân thon dài trắng trẻo, như một chồi non mới nhú.

Chu Duật Minh lẩm bẩm nói: “Tin tôi.”

Cậu bắt đầu tự thuật những hành động Bạch Ngạn đối với mình, cương bức dụ dỗ, hai mặt, hãm cậu vào chỗ chết. Ngữ khí của cậu gần như tê dại, chỉ có cậu mới phát giác mình sợ hãi, nguyên lai cậu đối với con người phản bội này đã hận thấu xương.

Triệu Thâm nghe xong cũng im lặng một hồi, sau đó khi mở miệng trong cổ họng phảng phất như bị hòn đá nặng ngàn cân đè lên: “Không nghĩ tới thì ra hắn là người như vậy... tại sao hắn phải dẫn em vào đường chết?”

“Tôi cũng không hiểu, tôi chưa từng làm chuyện gì có lỗi với hắn.” Chu Duật Minh mỗi một nói: “Anh muốn tôi giải thích động cơ của hắn tôi cũng không có cách nào. Nhưng những việc này đích đích xác xác đều là do hắn ban tặng.”

Triệu Thâm bỗng nhiên tiến lên ôm lấy cậu, đem đầu cậu ấn tới trước ngực mình, gấp gáp như muốn đánh gãy suy nghĩ của cậu, không muốn tiếp tục thấy vẻ mặt như thế của cậu: “Đương nhiên là anh tin em, không quản hắn suy nghĩ gì, vì cái gì, chỉ cần hắn hại em thì tội không thể đặc xá.”

Chu Duật Minh ở trong lồng ngực của hắn nhắm mắt lại, buồn ngủ mông lung ở trong đầu lớn vồn. Từ lâu cậu đã quen ngủ giường đôi, bởi vì khi Triệu Thâm trở về thường đánh thức cậu, sau đó nếu không phải hai người nằm cùng nhau thì cậu ngủ không yên. Ngày hôm qua trong căn phòng bệnh rộng rãi trống trải này chỉ có một mình cậu nằm trần trọc trở mình, bây giờ mới ở trong lồng ngực quen thuộc này tìm về nhiệt độ ngọt ngào quen thuộc.

“Xin anh nhất định phải cứu giúp em gái tôi, tôi sẽ không cho phép nó tiếp tục đối nghịch với anh. Xin anh tha thứ cho nó...”

Chu Duật Minh biết hắn sẽ làm gì, lại tin tưởng người này nhất định sẽ đứng về phía mình. Có lẽ Bạch Ngạn đã đi nhầm một nước cờ, nhưng ngay cả cậu cũng vừa mới vững tin mình đối với Triệu Thâm quan trọng như thế nào. Đó là một người có thể nhảy vào đám cháy vì cậu.

Triệu Thâm nhẹ nhàng xoa tóc của cậu, ôn nhu nhận lời: “Anh đồng ý với em, anh sẽ vì em làm được.”

Trong căn phòng tối đen Bạch Ngạn cụt hứng nằm trên mặt đất. Drap trải giường, chăn, gối như đổ sụp đè ở trên người hắn, tản ra mùi ẩm mốc. Hắn không dám bật đèn, nằm ở trong phòng đóng kín, bật đèn hắn sẽ sợ, thống khổ, nhưng mà khi tắt đèn, hắn sẽ từ từ mà mốc meo.

Hắn không có dũng khí suy nghĩ, cái gì cũng không muốn làm. Từ khi biết được Chu Duật Minh bình yên vô sự bắt đầu từ giờ khắc đó hắn đã lâm vào tuyệt vọng. Hắn muốn đánh cược một phen nhưng trời cao không cho hắn thắng. Khi bước vào cuộc chơi hắn luôn tính toán cẩn thận như đi trên băng mỏng, tuy nhiên tất cả chỉ là dã tràng xe cát. Nguyên bản Bạch Ngạn cẩn rắng không chịu thua, nhưng khi nhìn Triệu Thâm trong trận hỏa hoạn cùng Chu Duật Minh giúp đỡ lẫn nhau đi ra, hắn liền biết mình thua thất bại thảm hại.

Triệu Khuyết gọi điện thoại cho hắn, chửi bới hắn, nói móc hắn. Nhưng hắn thậm chí không có khí lực nhìn nhục ưỡn mặt lấy lòng.

Bạch Ngạn làm một chuyện cuối cùng, chính là để cho A Phong lừa Chu Ảnh Lộ đi cùng hắn vào địa bàn thể lực của Triệu Khuyết để hắn có thể dễ dàng khống chế cô. Sau đó hắn liền trở về căn phòng mốc meo này, tùy ý làm cho mình trở thành một vật thể không có sự sống, vùi lấp dần dần sức sống.

Hắn vốn nên đào tẩu, nhưng hắn không đi. Hắn vẫn luôn nằm ở đây, đợi chờ giờ phút thẩm phán vừa ngọt ngào vừa đau khổ.

Cửa bị đẩy ra, ánh sáng bên ngoài căn phòng chiếu vào, bên trong vắng lặng có một khuôn mặt quen thuộc, sáng sủa rực rỡ chói lọi. Bạch Ngạn che mặt trầm thấp mà cười rộ lên, tiếng chuông tận thế của thẩm phán ở bên tai hắn đã gõ vang.

28. Chương 28

Triệu Thâm đứng ở cửa, từ trên cao nhìn xuống khắp căn phòng. Lúc trước hắn chỉ biết ánh sáng có thể làm hỏng đôi mắt của người sống lâu năm trong bóng tối, cũng không biết bóng tối dày đặc khi rơi vào võng mạc cũng sẽ đau. Trước mắt cậu trai này nửa người đều chôn ở trong bóng tối, chỉ lộ ra một gương mặt vẫn như trước: Sống mũi thẳng, lông mi cong vút, đôi môi kia hơi vênh lên, độ cong khác nào cánh hoa đang nở rộ, tự đáy lòng khiến người triu mến.

Nhưng dáng vẻ thanh xuân tốt đẹp như vậy lại che giấu nọc độc bên trong. Triệu Thâm dùng ánh mắt quan sát tỉ mỉ hẳn một lần, nhận rõ đây chính là người mà mình đã từng cực kỳ tin cậy. Nhìn thấy dáng vẻ chán chường của Bạch Ngạn không cần trải qua thăm dò cũng có thể vững tin hẳn là đầu sỏ. Hẳn phạm vào tội nghiệt, giống như một vòng thâm quầng như bóng đen dưới mắt hẳn vừa xem là hiểu ngay.

Đương nhiên dùng tính cách của Triệu Thâm cũng sẽ không thăm dò, hẳn quá hung ác và cũng quá quyết đoán. Bạch Ngạn biết rõ người này, từ thời khắc Triệu Thâm bắt đầu bước vào cửa chính là lúc tuyên cáo án tử hình cho hẳn.

” Tôi thật không nghĩ tới, dĩ nhiên em lại làm ra chuyện như vậy.” Triệu Thâm khẽ lắc đầu, ngữ khí như than tiếc, ánh mắt cũng rất lương bạc.

“... Xin lỗi, em không có cách nào, em thật không có biện pháp.”

Bạch Ngạn cúi thấp đầu, không dám nhìn, rồi lại không đành lòng liếc nhìn Triệu Thâm.

” Không có cách nào?”

Triệu Thâm nở nụ cười: ” Thì ra ngược lại là bị ép buộc. Tôi rất hiểu kì, y làm sao có thể khống chế em? Em là một tay tôi nâng lên, không có tôi em sẽ không có ngày hôm nay. Nhưng em lại đầu phục y, phản bội tôi.”

Bạch Ngạn giơ tay lên, sau đó nặng nề hạ xuống che mắt. Qua rất lâu, lâu đến khi Triệu Thâm cho là hẳn không có trả lời, chuẩn bị gọi người tiến lên bức cung, mới nghe được hẳn hoàn toàn không có tức giận mở miệng: “Trên tay y có hình của em, rất nhiều... Rất nhiều bức ảnh.”

“Cùng rất nhiều người, cũng có... không phải cùng một người. Cái gì cũng đều chụp. Toàn bộ đều có mặt của em, mặt và hạ thể còn đặc tả...”

Bạch Ngạn dùng tay che mắt, răng cắn chặt môi, mãi đến khi máu tươi chảy xuống hàm dưới mới khóc thút thít, như một con thú nhỏ rơi vào cạm bẫy.

Nhưng phản ứng của Triệu Thâm lại không giống như tưởng tượng của hẳn.

“Thì ra vì những thứ này? Chỉ là một vài bức ảnh?” Triệu Thâm mang theo một chút kinh ngạc hỏi: “Bất quá là một vài bức ảnh, lại khiến cho em không muốn làm người, muốn đi làm súc sinh?”

Bạch Ngạn cơ hồ không quản gì hét gào thét một tiếng, không phải để hả giận, hẳn gào khóc cũng không giống người bình thường. Hẳn nói năng lộn xộn, hỏi ngược lại: “Cái gì mà những thứ này? Anh biết những chuyện này đối với em mà nói có ý nghĩa như thế nào không? Những năm tháng em vất vả cố gắng làm việc chỉ vì những bức hình này toàn bộ bị phá huỷ...”

“Em nói cho tôi, cũng không phải là tôi không có biện pháp.” Triệu Thâm không hề bị lay động, nói tiếp: “Chỉ cần tôi xử lý thằng tạp chủng kia, em vốn có thể bình chân như vại, an an ổn ổn mà làm đại minh tinh của em. Nhưng em vẫn cảm thấy y có năng lực hơn tôi.”

Ánh sáng bị tấm chớp của cửa sổ phân cách, từng tia sáng đều chiếu vào mặt Bạch Ngạn, đem gương mặt vạn người mê muội cắt gọt đến vụn vặt. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên bỗng nhiên nói với Triệu Thâm từng chữ cực kỳ rõ ràng: “Triệu đại thiếu, không phải người nào cũng có thể đánh cược nổi.”

Bạch Ngạn không dám đánh cược. Thói quen được ánh đèn chiếu sáng, nước hoa quanh quẩn, sinh hoạt trong hoàn cảnh vạn người chen chúc lấy lòng, không ai có thể đem hắn trở về cô nhi viện, bên trong có căn nhà nhỏ cũ nát tản ra mùi chua thối của rác thải. Ai cũng không được.

“Tôi hiểu được.” Rốt cuộc Triệu Thâm thu hồi ánh mắt trên người hắn. Người như vậy Triệu Thâm gặp nhiều lắm rồi, cũng không khiếp sợ. Chỉ là người như vậy xưa nay hắn cũng lười nhìn thẳng.

“Một vấn đề cuối cùng, muốn tính mạng của Chu Duật Minh có phải là em hay không?”

Câu nói này như một nguồn điện, đem một chút lý trí còn lại của Bạch Ngạn trở về trong cơ thể. Hắn chiến chiến nguy nguy nói: “Không phải em, là Triệu Khuyết buộc em.. Y nói, y muốn nhìn thấy anh đau khổ khi mất người mình yêu...”

Kỳ thực câu nói này nguyên văn là của Triệu Khuyết, về chuyện này hắn không có nói dối. Đồng tử của Triệu Thâm đột nhiên co lại, hắn không hề trả lời, nhưng mà trên người hắn dâng trào tức giận kịch liệt đó cũng chính là câu trả lời duy nhất.

“... Thật sự là một tên nhóc con đê tiện nhu nhược!”

Bạch Ngạn nghe những lời thóa mạ đầy hàn ý của hắn thân thể hư nhược run rẩy. Nhìn Triệu Thâm nhấc chân phải đi, hắn không biết lấy dũng khí từ đâu nhào tới ôm lấy chân của Triệu Thâm.

“Y sẽ không bỏ qua cho em! Cứu giúp em! Anh Triệu! Cứu em!”

Giọng nói của Bạch Ngạn giống như chim sơn ca khóc lóc bi thương uyển chuyển biến đổi rất bất ngờ. Nhưng Triệu Thâm không thương hương tiếc ngọc chút nào, quay người đá hắn một cái. Bạch Ngạn giống như một món đồ chơi hết pin bị té ngã trên mặt đất, hai tay sờ soạng ôm lấy thân thể của mình.

“Anh...” Nước mắt của hắn chảy đầy mặt. Không giống như trước màn ảnh làm bộ làm tịch khóc lóc, không còn để ý đến vẻ ngoài thân tượng của mình, khóc như những người bình thường, vô cùng xấu xí.

Hắn thật không muốn đánh cược. Bởi vì hắn lúc ẩn lúc hiện biết rằng một khi đánh cược, mãi mãi cũng chỉ có thua.

Không tìm được mệnh, không kiếm được tâm.

Triệu Thâm không để ý đến hần nữa, quay đầu dặn dò những thủ hạ bên cạnh: “Canh giữ hần cẩn thận cho tôi. Tạm dừng tất cả hoạt động nghệ thuật của hần. Khiến cho hần thành thật khai báo những hành động của hần đối với công ty.”

“Nếu như không phối hợp...” Con mắt của Triệu Thâm hơi cong, đi ra ngoài đóng cửa với bộ dáng cực kỳ thân sĩ: “Vậy thì sẽ không có gì sau đó.”

Cửa hơi hệt đóng lại, cùm cụp một tiếng, có thứ gì đó vình viển hạ xuống, bóng tối và mùi hôi lại một lần nữa vui thích chiếm lĩnh căn phòng tĩnh mịch.

Triệu Thâm dùng toàn bộ thể lực của mình đi tìm tung tích Chu Ảnh Lộ, ngay cả cục cảnh sát cũng bị hần điều tra toàn bộ, nhưng từ đầu đến cuối không thăm dò ra một chút tin tức. Theo những nơi Bạch Ngạn từng cư trú qua chỉ thấy trong những căn phòng cho thuê ngổn ngang vài món đồ của thiếu nữ chưa kịp thu dọn.

Chu Duật Minh đã xuất viện, về đến nhà thấp thỏm chờ tin tức. Từ trong lòng cậu cũng có cảm giác bọn họ không tìm được em gái. Em gái của cậu tính cách quật cường, quyết không chịu cúi đầu. Cậu nhớ khuôn mặt của em gái, thanh tú, xinh đẹp, nhu mì, trắng trẻo với đôi gò má mỏng manh, chỉ có đôi lông mày vô cùng sắc bén.

“Sai chính là hần, tại sao muốn em quay đầu lại?” Giọng nói của em gái trong trẻo giòn sáng vang lên trong lỗ tai cậu. Em gái chỉ vì quá hận, hận người kia như ác ma có thể dễ dàng xoay chuyển vận mệnh của người khác trong lòng bàn tay, thà rằng liều mình thành ma cũng phải kéo hần đi vào vũng bùn.

Có lẽ vì nguyên nhân này mà đến nay cậu cũng không cách nào chỉ trích em gái. Cô liên tục chất vấn, cậu vô lực cãi lại. Nhiều năm như vậy cậu đều cho rằng Triệu Thâm làm hại mình, nhưng tại sao cậu không trở tay trả lại hần một đao? Khó bề phân biệt thái độ, ôn nhu lướt qua rồi quên hết cũng không phải lý do. Chỉ có cậu tự mình biết, đánh bại cậu chính là những năm tháng cô quạnh dài đằng đặc.

Thời gian có thể thuần hóa một người. Chu Duật Minh tình nguyện mình bị thời gian thuần phục cũng không hy vọng mình bại ở trên tay người này. Một người khi phá tan biển lửa mà đến giống như một vị thần làm nội tâm của cậu bị đánh thành hai nửa, một nửa như gặp cam lộ, một nửa như đọa vào liệt hỏa.

Giữa lúc cậu hãy còn xuất thần, một đôi tay từ trên trán vòng qua che đôi mắt của cậu lại. Triệu Thâm đi tới phía sau cậu, vòng hai tay ôm lấy cậu, vai sát bên vai, đầu chạm đầu, da thịt cách quần áo dán vào nhau, trao đổi mơ hồ nhiệt độ.

“Xin lỗi, không tìm được em gái của em.” Triệu Thâm ghé vào lỗ tai cậu nói, vô tình hay cố ý khí tức đều quanh quẩn bên tai cậu. Chu Duật Minh cảm thấy hơi ngứa, muốn giãy giụa, Triệu Thâm đột nhiên xoay

đầu cậu lại hôn một cái vào môi cậu.

Cái tư thế này làm cho bọn họ không cách nào hôn quá sâu. Đầu lưỡi Triệu Thâm linh hoạt mà mãnh liệt, đối với răng môi từ lâu rất quen thuộc mà tìm kiếm, trao đổi hơi thở ấm áp mà thanh đạm. Lúc tách ra trên môi hai người đều dính một đường chỉ bạc lấp lánh, làm nổi lên dục vọng dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng. Triệu Thâm thì thào nói: “Xin lỗi... Anh quá mệt mỗi...” Sau đó hắn cúi đầu, ở xương quai xanh của Chu Duật Minh chốc chốc mút vào liếm láp, trên da thịt hiện ra những dấu hồng ửng ửng.

Chu Duật Minh trước sau vẫn đứng yên, theo thói quen đón ý nói đùa. Song khi ngón tay của Triệu Thâm tiến vào cổ áo cậu vẫn không nhận được rung mình lạnh lẽo, ánh mắt mơ hồ có được một chút thanh minh, càng hiếm thấy đầy bàn tay đang dao động trước ngực ra.

“... Làm sao vậy?”

Khi cậu đẩy bàn tay hắn ra một chút, trên ngón tay phẳng phất mang theo tia lửa điện, một cái giật mình lập tức gõ vào đáy lòng của cậu. Triệu Thâm lo sợ bất an mà thu tay về nhìn Chu Duật Minh. Lúc mới vừa trở về hắn nhìn thấy cậu tất cả mệt mỏi trong lòng lập tức định xuống, vô hạn bình an vui vẻ, nhưng giờ khắc này không cách nào ức chế cứ muốn trút ra tất cả mà cũng không biết phải trút ở nơi nào, có lẽ là vận mệnh đã chú định.

Chu Duật Minh chậm rãi cúi thấp đầu, nhìn mình đẩy đầu ngón tay của hắn ra, từng chữ từng câu mà nói: “Triệu Thâm, tôi rất cảm kích ngày đó anh tới cứu tôi, trước sau tôi sẽ luôn nhớ tới ân cứu mạng của anh. Tôi... Không tiếp tục ghi hận. Hận một người quá mệt mỏi. Đã nhiều năm như vậy, nhìn gương, tôi cảm thấy mình đã già rồi. Chuyện cũ xóa bỏ đi, không nên nhắc lại. Chỉ là anh.. Giờ này ngày này rốt cuộc anh muốn tôi như thế nào?”

Lời nói của cậu cũng rất chậm cuối cùng như mất khí lực. Tại sao lại phải liều chết như vậy? Từ trong đám cháy đến khi tỉnh lại trong ngực Triệu Thâm vấn đề này vẫn trước sau xoay quanh ở trong lòng, cậu rất muốn hỏi. Nhưng đến giờ phút này cậu lại bắt đầu cảm thấy mình chẳng cần đáp án.

Triệu Thâm nhìn chăm chăm cậu, ánh mắt như hai ngọn lửa muốn ở trên người Chu Duật Minh chọc thủng hai cái lỗ, nhưng cuối cùng bỗng nhiên hắn né tránh, mở rộng tầm mắt, sợ ánh mắt nóng bỏng làm tổn thương cậu. Triệu Thâm không tự chủ tay nắm thành quả đấm, móng tay sắc sắc bấm vào trong thịt... Trong nháy mắt đó hắn muốn bạo phát, muốn gào thét, muốn giống như quá khứ nổi trận lôi đình. Nhưng rồi dường như có một gông xiềng hư ảo nào đó tồn tại còng tay hắn, khóa mắt của hắn, kèm cổ họng hắn lại.

Từ trong đám cháy tràn ngập nguy cơ khi hắn nhìn thấy thân ảnh cậu hắn đã phát thê, không bao giờ liên lụy cậu, không nên để cho người này tiếp tục lộ ra biểu tình đau đớn với vết thương đầy rẫy. Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng, hắn thê với lòng, sau này sẽ không như thế nữa.

Chu Duật Minh rốt cuộc không chịu nổi tổn thương, hắn cũng không chịu đựng nổi một lần Chu Duật Minh gặp nguy hiểm nữa... Bởi vì hắn cũng già rồi.

“Được. Anh biết rồi.” Triệu Thâm khó khăn đem cơn giận này phun ra lồng ngực. Hắn nói ra mỗi một từ rất nhỏ nhưng Chu Duật Minh vẫn nghe thấy, bởi vì thân thể căng thẳng của cậu đã từ từ ung dung thả lỏng, Triệu Thâm muốn cười một nụ cười không khó coi như vậy, nhưng hắn thất bại, bắp thịt trên mặt đã mất chỉ huy.

Triệu Thâm tản mạn không mục đích kéo thể xác đi ra ngoài, hắn muốn trở về biệt thự ven biển nơi bọn họ ở lúc trước, có lẽ nơi đó còn sót lại một chút an ủi, ở trong mộng hôm qua, hôm nay và tương lai mỗi ngày.

Hắn còn chưa đi bao xa thì thủ hạ liền thất kinh tìm hắn báo cáo một tin tức động trời: Triệu Khuyết truyền tới một tin: muốn cùng hắn gặp mặt.

Y viết: Dừng em gái của nhân tình anh, đổi bình an cho thủ hạ của tôi.

Bệnh như dầu lâu rồi không bị, một khi bị sẽ đau đến lợi hại, đau đớn giống như thủy triều cuốn tới, phút chốc trước mắt hắn đều tràn ngập những cơn thủy triều lên xuống. Ở bên trong những cơn thủy triều tối tăm khó lường kia trong lúc hoảng hốt hắn nhìn thấy cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp mặt người em trai cùng huyết thống.

Khi đó bọn họ đều là hai đứa bé được hai người mẹ dắt tay. Bất đồng chính là Triệu Khuyết và mẹ của y quần áo rẻ tiền rứt rề, cuộn tròn đứng trong căn phòng nhỏ chật chội, còn cậu bé Triệu Thâm dáng người nhỏ dài nhưng hiền ngang cùng mẹ ung dung tao nhã đứng ở ngoài cửa. Họ cứ như vậy mà đứng đối diện nhau, ngoài cửa là hai mẹ con thanh thế lừng lẫy như chủ nhân, trong nhà thì hai mẹ con kinh hoàng bất an, giống như là ăn mày đi nhằm vào nhà cao cửa rộng.

Triệu Thâm và mẹ hắn là người cao quý đi nên đến những nơi nghèo khổ hắn cảm thấy rất mới mẻ. Hắn quá nhỏ, nhỏ đến chưa học được thế nào là hận. Nhưng đứa em trai nhỏ tuổi hơn hắn lại thành thực hơn rất nhiều, cực khổ thúc ép con người phải lớn lên, cặp mắt độc ác tràn đầy nước mắt của nó rõ ràng đều là vết tích của cực khổ. Triệu Thâm ngoẹo cổ nhìn bọn họ, cảm thấy bộ dạng bọn họ khom lưng không còn chỗ ẩn thân thật giống như con ốc sên, yếu đuối, vô lực, mềm mại, vì vậy hắn không nhìn được nhếch miệng nở nụ cười. Hắn cười ngọt ngào như búp bê sứ rất là đáng yêu, người đàn bà khiếm khuyết kia lại một lần nữa ngẩng mặt lên dùng ánh mắt phẫn nộ cuồng loạn, gần như tuyệt vọng đâm về phía hắn.

Khuôn mặt của người phụ nữ thanh lệ đẹp đẽ đột nhiên trở nên dữ tợn, từng đường nếp nhăn xuất hiện trên da mặt như trong nháy mắt làm bà chợt già đi mười tuổi, hung mãnh đáng ghê tởm, giống như hình ảnh Vu Bà trong sách tranh. Triệu Thâm sợ lui về phía sau một bước, nhưng mẹ của hắn, Triệu phu nhân, rất nhanh và tàn nhẫn đỡ lấy hắn, cũng vô tình đẩy hắn về phía trước.

“Con trai của mẹ thì không sợ loại tiện nhân bại hoại này.” Âm thanh của người phụ nữ cao quý như một thanh đao từ trên trời giáng xuống xuyên thủng người phụ nữ nghèo khổ đang phô trương thanh thế. Bà ta giận dữ và xấu hổ lão đảo cơ hồ muốn té ngã, con trai bà đỡ lấy bà, che chở bà, kêu to: “Bà mới tiện! Cút ra ngoài! Cút khỏi nhà của chúng tôi!”

Triệu phu nhân lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Ông ta cho các người ở nơi như thế này.”

Bà ngẩng đầu nhìn chung quanh thiên đường nghèo hèn bí ẩn này. Cái nhà này rách nát nhưng đích đích xác xác là một cái nhà, trong nhà tràn đầy nhân khí sinh hoạt. Trên khay trà có rất nhiều vật trang trí đáng yêu, ở trung tâm để một bức ảnh chung, một nhà ba người. Người đàn ông dùng cánh tay kiên cố ôm vợ con, như đem bọn họ đặt ở dưới cánh chim của mình. Khuôn mặt người đàn ông kia vui sướng tràn trề, vẻ mặt tươi cười mà bà chưa từng gặp, trong lòng bà đau nhói nhưng bà càng phải ngẩng đầu cao hơn.

Triệu Thâm nhìn chăm chăm người phụ nữ cách đó không xa. Triệu Khuyết nhận ra được ánh mắt của hắn, nắm chắc nắm đấm nhìn hắn chửi bậy. Một là tiểu thiếu gia tự phụ, một là con thú nhỏ giương nanh múa vuốt thú, hoàn toàn không nhìn ra bọn họ có quan hệ huyết thống. Triệu phu nhân không nghe được những lời ô ngôn uế ngữ, cau mày phất tay, hộ vệ của bà liền xông lên muốn khống chế hai mẹ con không xem ai ra gì này.

Vừa lúc đó...ký ức Triệu Thâm vào lúc này trở nên nhỏ vụn. Cha của hắn chạy vào, tự mình gạt tay bảo an ra, khiến cho bọn họ thối lui, sau đó giang hai tay ôm người vợ chân chính trong lòng mình. Cánh tay đó vung lên – trong trí nhớ của hắn – như được làm bằng sắt, là cánh chim đúc bằng kim loại, dưới cánh chim đó che chở người khác.

Sau đó hắn nghĩ, trong mắt mẹ kế và em trai cha hắn nhất định là một đại anh hùng, là một thiên thần, rất xứng đáng được yêu thương, khác nào thần tượng được tất cả các bé trai tín ngưỡng.

Nhưng ở trong mắt hắn, người cha nhất quán trầm tĩnh nghiêm túc như biến thành người khác. Khi ông ngẩng đầu lên trong cặp mắt đoan chính không hề che giấu căm hận. Ông nhìn con ruột của mình như nhìn chăm chú vào một người xa lạ. Thậm chí đó không phải ánh mắt của một người lớn nhìn một đứa bé, bởi vì không có ai thù hận một đứa bé tuổi nhỏ như vậy.

“Tôi đã cho rằng mình đã nói rõ ràng, chớ quấy rầy cuộc sống của tôi.” Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn vợ con được pháp luật công nhận của mình. Giữa chân mày của ông có một đường nếp nhăn lâu năm do nhíu mày tạo thành, rất sâu và sắc bén, bí ẩn trầm mặc như ông – một kẻ vô tình.

Nhiều năm sau Triệu Thâm nhớ lại vẫn cảm thấy như ngã vào một tấm lưới lớn, con đường phía trước mênh mông, không có cách nào chạy trốn. Nhiều năm như vậy hắn không muốn đối mặt với người đàn ông kia, ở mọi thời khắc hắn đều có thể nhìn thấy cái bóng của ông, chất vấn hắn: ‘Mày dựa vào cái gì tới quấy rầy tao?’ Cho nên những năm này hắn luôn nhẫn nhịn, nhìn con riêng đặng đường nhập thất, nhìn cha làm quan to, thế nhưng hắn chưa bao giờ lên tiếng.

Nhưng vào thời khắc này bỗng nhiên hắn mới hiểu được tâm trạng của mẹ mình khi đó. Bà di truyền cho hắn hai yếu điểm rất lớn, một là kiêu ngạo, hai là chung tình.

Ái tình có thể đem người đánh thành tro bụi. Nhưng bọn họ quá mức kiêu ngạo, cho nên chỉ có thể trở mặt tiếp nhận lãng trì. Chung tình và kiêu ngạo luôn giống nhau là không được chết tử tế.

Triệu Thâm thở ra một hơi thật dài. Hắn dặn dò thủ hạ: “Nói cho Triệu Khuyết, tôi bằng lòng.”

29. Chương 29

Hắn cho tất cả mọi người ra ngoài nhắm mắt trầm tư rất lâu, cuối cùng vẫn bấm điện thoại gọi cho thư ký. Ở trong điện thoại thanh âm của hắn mờ ảo, như là khách đến từ thiên ngoại: “Đồ vật tôi để trong két sắt vẫn cứ để đó đi. Vạn nhất tôi có gì bất trắc, cần phải để cho Chu Duật Minh đi linh. Nếu như tôi còn sống sót, chẳng có chuyện gì phát sinh... Vậy thì” Hắn ngửa đầu nở nụ cười: “Vậy thì vĩnh viễn không để cho em ấy biết.”

Chu Duật Minh sẽ không biết giờ khắc này Triệu Thâm đang đứng ở đâu trong khi hai bên giao chiến. Cậu vẫn như cũ ở nhà, dùng cơm, tắm rửa, cố định thời gian tắt đèn. Bên cạnh trống rỗng theo thói quen lẽ ra cậu nên mất ngủ nhưng thần sắc của cậu vẫn như bình thường, nhắm mắt lại. Hết thấy đều kết thúc, tâm của cậu giống như bị ép thành hư không, phiêu bạt ở trong gió, bên trên không chạm trời bên dưới không chạm đất.

Khi Triệu Thâm trong nháy mắt phá cửa mà đi cậu lại không có vui sướng khi được giải thoát, chỉ có hoang mang luống cuống. Từ trước tới nay cậu đều bị người này vững vàng nắm ở trong lòng bàn tay, hắn là người duy nhất cậu có quan hệ trên thế giới này. Nếu như cậu là một con diều, thì Triệu Thâm chính là người nắm sợi dây, hắn dùng sức không cho cậu bay về phương xa. Hiện tại dây đã đứt đoạn cậu hoàn toàn không có gò bó, cũng hoàn toàn không có lo lắng.

Khi người kia mới vừa đi cậu vô cùng trấn định, uống một hộp nước rồi chậm rãi để ly xuống, lại vừa vặn thả cái ly vào khoảng không. Lúc tiếng gốm sứ bị vỡ ở bên chân vang lên cậu mới hoàn hồn chuyển mắt nhìn đến. Tiếng rơi vỡ vang lên giống như một tiếng nổ tung ở trong lòng ngực, để lại một chỗ trống thật lớn. Cậu mất đi toàn bộ khí lực thể nhưng các giác quan dần dần trở lại trong thân thể, một lần nữa trở nên nhạy cảm. Đột nhiên cậu ý thức được mình vừa uống không phải nước mà là cà phê, cà phê đắng từ đầu lưỡi bắn tung toé xâm chiếm toàn bộ khoang miệng.

Nửa đêm, nửa kia trên giường lớn vẫn là chăn hàn gối lạnh. Cậu nghĩ Triệu Thâm sẽ không trở về, cậu cũng không thiếu một chỗ dung thân. Chu Duật Minh trở mình, đem đầu chôn ở trong chăn, theo thói quen cậu tự nói với mình. Cậu cho rằng mất ngủ là bởi vì thói quen, sau đó một mình ngủ say cũng sẽ trở thành thói quen. Hết thấy đều là thói quen mà thôi, không phải cậu cô độc. Bất quá, muốn quen mỗi ngày không có ai ở bên cạnh cần phải có một khoảng thời gian, dù sao cũng phải trải qua một đợt trị liệu dài đằng đặc.

Sáng sớm hôm sau, Chu Duật Minh thức dậy rất sớm, rửa mặt sạch sẽ, dùng nước lạnh tạt vào hai má, xác nhận trừ vành mắt đen bên ngoài mình hoàn toàn không có gì khác thường. Cậu nhìn mình chằm chằm trong gương mãi đến khi xác định hết thấy bình thường.

Cậu phá lệ gọi điện thoại cho Thôi An Di. Bên cạnh Triệu Thâm kiện tướng đặc lực không ít, nhưng đáng tiếc cậu chỉ biết người này từng vươn tay giúp đỡ cậu – Thôi tiểu thư. Trong điện thoại thanh âm của cô có vẻ bối rối, không giống như thường ngày gần như lãnh đạm khắc chế. Nghe ý đồ của cậu cô hơi trầm ngâm giống như tìm ai xin chỉ thị rồi mới trả lời cậu.

Chu Duật Minh đi gặp Bạch Ngạn. Trước khi đi trong lòng cậu không có một chút gợn sóng, vô cùng bình tĩnh. Ở trong lòng cậu một chút tình cảm cuối cùng giành cho Bạch Ngạn đã bị trận hỏa kia thiêu cháy hết.

Không phải là không có hận, chỉ là bây giờ không phải lúc, dù sao hắn là người cuối cùng gặp em gái của cậu.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch Ngạn cậu vẫn không tránh được kinh ngạc. Ngắn ngủi mấy ngày trước hắn vẫn là một đại minh tinh ở trên TV miệng cười xán lạn như triều dương. Thế nhưng từ khi bị giam cầm hắn lại khô héo như bông hoa trong phòng tối. Bạch Ngạn ngẩng đầu lên nhìn cậu, trên gương mặt có một màu sắc kỳ lạ như cỏ khô, điều này làm cho hắn kích động đến da mặt đỏ ửng cũng trở nên không rõ ràng. Hắn khàn giọng cười cười, lớn tiếng hỏi cậu: “Rốt cuộc anh đã tới? Để thưởng thức cảnh tôi bị anh đánh bại thế thảm như thế nào sao?”

“Đánh bại?” Chu Duật Minh trầm thấp nói: “Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ tranh đấu với cậu, còn nói gì tới đánh bại. Người thắng cậu là hắn, không phải tôi.”

“Khác nhau ở chỗ nào?” Bạch Ngạn nghiêng đầu cười với cậu, ánh mắt chợt lóe như loan đao: “Tôi hại anh, anh khai tôi ra, hiện tại anh và Triệu Thâm cùng chung mối thù, hắn thắng không phải là anh thắng?”

“Tôi không phải đến giành thắng lợi với cậu. Nói cho tôi biết Lộ Lộ ở nơi nào?” Chu Duật Minh ngồi xổm xuống nhìn chăm chú vào hắn, trong đôi mắt bình tĩnh của cậu lại đen kịt sâu thẳm, như biển cả vào lúc nửa đêm ẩn chứa vô hạn nguy hiểm không lường trước được. Cậu như vậy làm cho Bạch Ngạn cũng cảm thấy rất xa lạ: Không lẽ con người vừa bước qua ngưỡng cửa sinh tử cũng có thể trong biển lửa tìm được niết bàn.

Bạch Ngạn cắn răng, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một trận phẫn hận. Hắn không tin, không tin một con người nhu nhược vô dụng như vậy có thể chuyển biến, cậu không xứng để hắn cảm thấy sợ hãi. Cậu không thể sánh nổi với mình... Bạch Ngạn xưa nay đều là cho là như vậy. Bỏ đi vẻ ngoài đẹp đẽ, bất quá cậu cũng là một con người tầm thường, Bạch Ngạn cũng cho rằng ngay cả bề ngoài cũng hơn xa cậu. Chỉ là thiên đạo bất công, hắn vẫn thua bởi một người không bằng hắn.

Căm ghét này chính là độc dược trong tâm hắn, hắn có thể dùng nó hại người, cũng không dám chữa trị chỉ dám lén lút mài răng mút huyết.

Hắn nhắc lên gương mặt xanh tím loang lổ, nở một nụ cười oán hận, từng chút phun ra độc dược của hắn: “Đã ở trong tay nhị thiếu thì ở nơi nào cũng giống nhau. Giờ chết của các người sắp tới. Hiện tại Triệu Thâm cũng đã xuất phát? Nhị thiếu đã sớm nhện không nổi nữa...” Tiếng nói của hắn đột nhiên ngừng lại, khi mở miệng nói tiếp ngữ khí có thêm mấy phần tối nghĩa: “Hắn vốn có thể không thua, chỉ cần hắn chọn không phải là anh ...”

“... Cái gì xuất phát?” Chu Duật Minh không lưu tâm những lời điên khùng của Bạch Ngạn, nghe thấy tên của Triệu Thâm thì trong lòng căng thẳng. Sau vụ phóng hỏa cậu mới hiểu được những người trong giới xã hội đen có bao nhiêu cần rở, tình thế của Triệu Thâm sẽ nguy cấp thế nào.

Bạch Ngạn không lên tiếng, chỉ âm âm nhìn cậu như là quỷ ở cõi âm theo dõi người ở dương gian. Chu Duật Minh nhìn thấy đôi mắt của hắn rất lạnh, giống như đôi mắt kia sẽ nói cho cậu biết: “Kết cuộc của các người cũng sẽ giống như tôi thôi”.

Chu Duật Minh bỗng nhiên quay người, bước nhanh đi. Trong lòng cậu vô cùng sốt ruột nôn nóng, cậu cảm giác vận rủi vẫn trước sau bám lấy mình như hình với bóng, trong cõi u minh nhất định phải hủy diệt hết thấy những gì cậu yêu tha thiết.

Triệu Thâm đang ở trong phòng làm việc chuẩn bị những bước cuối cùng, hắn đem văn kiện kiểm tra lại một lần, bỏ vào trong va ly da. Khi làm những việc này biểu tình trên mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, giống như là đi đến một cuộc hội nghị bình thường. Thôi An Di ở một bên nhìn, cuối cùng vẫn không nhịn được nêu ý kiến nói: “Triệu tổng, có cần liên lạc trước với bọn người tỉnh trưởng không?”

Phó tỉnh trưởng chính là cậu của Triệu Thâm, tại T thành có thể nói là một tay phiên vân phúc vũ. Lúc trước Triệu Thâm cũng mượn ông không ít lực, chỉ là lần này không những không đi cầu viện còn cố ý tránh né tai mắt của ông. Triệu Thâm dùng ánh mắt động viên cô: “Nếu như cậu tôi biết nhất định sẽ ngăn cản tôi, để cho ông an bài... Nhưng chỉ cần ông chưa chịu trở mặt với Triệu Thư thì tình cảnh của Chu Ảnh Lộ tràn ngập nguy cơ.”

Triệu Thư là cha của hắn. Cha hắn là là một người có thể chịu đựng còn cậu của hắn là một người nhất quán khéo đưa đẩy. Bọn họ cùng đi trên một chiếc thuyền nhiều năm như vậy, coi như hiện tại quan hệ thông gia đã đoạn tuyệt cũng duy trì bề ngoài hòa bình. Năm đó lúc cha mẹ hắn ly hôn, cậu hận nhất không phải là em rể lạm tình mà là cô em gái không chịu đựng nuốt cơn giận này xuống. Người quá coi trọng quyền lợi dục vọng thường thì tình thân vô cùng đậm bạc, chưa tới thời khắc sống còn hắn không đánh cuộc được.

“Chuẩn bị xong chưa?” Trong cơn sóng gió Triệu Thâm không sợ mà hạ lệnh: “Đi. Tất cả nghe theo sắp xếp của tôi.”

Hắn nhìn quanh một vòng, gian phòng làm việc sáng sủa sạch sẽ này là bộ chỉ huy của hắn. Nhiều năm như vậy, hắn đối với chiến tích của mình luôn luôn thoả mãn, xưa nay đều chuyện trò vui vẻ nhưng khi ra trận thì nhất định phải đánh, chỉ có lần này trong lòng hơi do dự.

Dù sao hắn cũng đang bị uy hiếp, Triệu Thâm cười khổ một tiếng đẩy cửa ra, sau đó thì ngạc nhiên khi trông thấy thân ảnh của Chu Duật Minh hoảng loạn chạy tới. Đã rất lâu cậu không có chạy hết tốc lực như vậy, giống như một thiếu niên mười bảy tuổi, khi chạy lá phổi như bị giấy nhám ma sát rất đau đớn, lúc dừng lại hai tay cậu găt gao chặn đầu gối, đề phòng mình bị té ngã.

Chu Duật Minh đứng ở trước bọn họ ngẩng đầu lên, thở hổn hển hỏi hắn. Cậu chạy quá nhanh nên giọng nói trở nên đứt quãng phá vụn: “Anh... Có phải anh muốn đi tìm Triệu Khuyết?”

Ánh mắt của hai người ở trong không khí im lặng giằng co, mài ra vạn sợi ngàn tơ cọ sát ra tia lửa điện. Đúng như dự đoán, cuối cùng thua trận vẫn là Triệu Thâm. Hắn dời ánh mắt, khàn cổ họng than một tiếng: “Không có quan hệ gì với em, nói chung em không nên nhúng tay.”

“Không có quan hệ gì với em?” Chu Duật Minh yên lặng nhìn hắn, bỗng nhiên đôi mắt đào hoa có một

chút ẩm ướt, những giọt nước mắt run rẩy chảy ra nhưng cậu vẫn không hề biết, chỉ dùng đôi mắt ngập nước làm người đút gan ruột nhìn Triệu Thâm: “Không dùng những cơ như vậy để qua loa lấy lệ, em biết em gái vô dụng của em đang ở trong tay Triệu Khuyết.. Nếu như không phải vì nó tình cảnh của anh sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Cuối cùng, đều bởi vì tôi, nếu như không phải... Không phải tôi...”

Cậu nói một hơi rất nhiều, nói xong lời cuối cùng lại nghẹn ngào, cậu biết tất cả những thứ này đều là vì Triệu Thâm yêu cậu. Nhưng tình cảm này hẳn không dám nói, không thể nói. Trong lúc cậu bất tri bất giác chuyện này như sương mù quanh quẩn ở bên người cậu, trong lúc lơ đãng liền nhiễm đến đôi gò má mềm mại của cậu. Nhưng khi cậu muốn hiểu thì mọi việc lại bị dẫu đi không để dẫu vết làm cho cậu mờ mịt thất thố. Giống như ngày đó Triệu Thâm ở phía sau mạnh mẽ đóng cửa lại, đến như mộng xuân, đi tựa mây bay.

Mỗi lần Chu Duật Minh hô hấp trong miệng mũi luôn cảm thấy đắng chát. Cậu thở hổn hển, cật lực không để ý đến tim mình đang đập hỗn loạn, như chặt đinh chém sắt mà nói với Triệu Thâm: “Anh đã cứu tôi một lần, không cần tiếp tục phải trả giá như vậy, vì tôi ủy khúc cầu toàn...”

“Tôi tha thứ cho anh” cậu kiên quyết nói với Triệu Thâm, giống như muốn kết thúc tất cả quá khứ thống khổ: “Cho nên, anh không cần giúp tôi làm cái gì. Anh... Không nợ tôi cái gì. Em gái của tôi, tôi sẽ tự mình đi cứu.”

Triệu Thâm nghe cậu nói, hít một hơi, trên mặt nhưng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, biểu tình không có bao nhiêu khổ sở. Tất cả gút mắc, tất cả quyết đoán đã nằm trong dự liệu. Hắn chỉ giơ tay lên giúp Chu Duật Minh lau đi nước mắt, động tác cẩn thận mà ôn tồn như đang săn sóc một đứa bé bị ủy khuất.

“Đừng nói những lời ngốc đó, không được làm chuyện điên rồ. Đối phó với một kẻ điên cuồng như Triệu Khuyết thì chỉ có anh mới làm được.” Hắn nhẹ nhàng vẫy ngón tay làm cho giọt nước mắt rơi xuống, áp chế kích động muốn hôn cậu: “Không nên ép mình đi thử nghiệm làm chuyện mình làm không được. Chỉ có anh mới có thể giúp em cứu em gái.”

Ngón tay của Triệu Thâm vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cậu, xoa xoa đầu cậu, đây là việc hẳn muốn làm, cũng rất ít khi làm. Hắn nói:

“Nếu như em hận anh, vậy càng nên lợi dụng anh. Anh bảo đảm sẽ đem em gái trả lại cho em.”

Cho đến lúc này em đã có thể nắm giữ ước mơ tha thiết của em là sống một cuộc sống mới. Lời này Triệu Thâm muốn nói nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở vào. Dù nỗ lực thế nào hẳn vẫn chưa học được chân chính rộng lượng.

Chu Duật Minh cũng phát hiện sự thất thố của mình vì thế cậu cảm thấy quân bách. Bàn tay Triệu Thâm kê sát đỉnh đầu cậu cuộn cuộn không ngừng đưa tới âm áp, cậu mới vừa khóc, nhất thời càng không có cách nào từ chối nhiệt độ này.

” Không quản thế nào, tôi không thể ngồi ở chỗ này, mắt thấy anh vì cứu em của tôi đi vào hang hổ mà tôi không hề làm gì...”

Giọng nói của Chu Duật Minh càng ngày càng nhỏ: “Tôi sẽ không làm anh thêm phiền, ít nhất anh cũng phải dẫn tôi cùng đi.”

Triệu Thâm nhìn cậu, nụ cười trên mặt dần dần mở rộng, một chút ý cười rớt cục rơi vào trong đôi mắt.

” Được không, tiếp tục nghe theo tôi một lần đi.”

Hắn lẽ ra nên từ chối, nhưng hắn vẫn không có. Lần trước bọn họ dắt tay phá tan biển lửa, có lẽ sắp đối diện với tử vong kích thích làm cho hắn có khát vọng kỳ diệu, còn có một lần là có thêm một cơ hội khiến cho bọn họ đồng sinh cộng tử. Có thể thời gian cho bọn họ bên nhau không nhiều lắm. Lần này hắn tự nói với mình: Ngược lại lần sau tiếp tục cùng nhau nắm tay không biết là lúc nào. Có lẽ chỉ còn ở trong mộng.

30. Chương 30

Triệu Thâm được Triệu Khuyết hẹn gặp mặt tại một điểm ở thành tây, nơi đó là một mảnh đất trống hoang vu. Đầu năm nơi này từng được mọi người nhất trí coi trọng, được quy hoạch mở rộng vì mạng lưới giao thông trong thành phố, là một nơi trọng yếu, tiềm lực rất lớn. Lúc đó cạnh tranh Triệu Thâm lại chấp tay nhường cho Triệu Khuyết, khi đó Triệu Khuyết tự cho là đã thắng anh trai mình 1 trận, hãnh diện, điều vô dương oai. Ai ngờ mấy tháng sau quy hoạch đột nhiên biến đổi, rừng núi hoang vắng vẫn là rừng núi hoang vắng, rời xa huyền ảo, bị quy hoạch của tàu điện ngầm cao giá vô tình ngăn cách. Giá đất hạ xuống rất nhanh, Triệu Khuyết thiệt hại một khoảng tiền lớn, đúng lúc này Triệu Thâm mới bắt đầu phản kích, thế như mãnh hổ.

Lần tranh chấp này Triệu Khuyết phải tuyên bố phá sản một công ty con mà y đặt nhiều kỳ vọng mới kết thúc, mà nguyên bản mỗi dẫn hỏa chính là mảnh đất này đã sớm bị Triệu Thâm bỏ quên đến chín tầng mây. Mãi đến tận khi Triệu Khuyết cố ý hẹn đây là nơi giao người lấy hàng hắn mới đột nhiên nhớ tới. Xưa nay Triệu Khuyết là một người thù dai, tính toán chi li, trừng mắt tất báo. Những việc Triệu Thâm xem là chuyện nhỏ đối với Triệu Khuyết không phải việc nhỏ. Cậu bé năm đó ở trong căn phòng nhỏ hẹp bảo vệ mẹ mình dùng ánh mắt cừu địch nhìn hắn, bây giờ ánh mắt đó vẫn không thay đổi, nhìn hắn vẫn căm thù đến tận xương tuỷ.

Triệu Thâm cùng Chu Duật Minh ngồi ở phía sau xe, không ai nói gì. Tay Triệu Thâm tay vô thức đặt ở trên vai Chu Duật Minh cậu cũng không né tránh. Ô tô chạy trên đường cao tốc, tốc độ như sấm sét, bọn họ dường như nghe thấy mưa to gió lớn gào thét ở phía trước, thời điểm như thế này chỉ có nhờ sức mạnh từ người bên cạnh mới có dũng khí chống đỡ, vai lưng đứng thẳng hướng về phía trước mà đi.

“Sau này tình cảnh có thể sẽ hơi doạ người, đừng sợ...” Triệu Thâm giơ tay lên vuốt nhẹ trán cậu, tinh tế ôn tồn: “Chưa có trải qua trường hợp này lần đầu sẽ không chịu được. Nếu như có thể anh hi vọng cả đời em sẽ không nhìn thấy tình cảnh như thế này.”

“Tôi đã tới thì sẽ không sợ.” Chu Duật Minh nhắm mắt lại trả lời hắn: “Không thể bởi vì tôi mà phân tâm. Tôi không muốn trở thành gánh nặng của anh.”

Triệu Thâm nghiêng đầu yên lặng nhìn cậu, bỗng nhiên lại gần đem trán của mình để sát trán của cậu nhẹ nhàng chạm vào một phát: “Tin tưởng anh không có việc gì. Vô luận bên trong xảy ra chuyện gì anh cũng đem hai anh em của em bình an vô sự đưa đi, em muốn đi chỗ nào cũng được.”

“Đưa đi...?” Chu Duật Minh mở mắt ra, nhưng cậu chưa kịp hỏi tí mĩ thì xe nổ máy ầm ĩ rồi vững vàng dừng lại. Câu hỏi của cậu bị tiếng ô tô rít gào át đi mất.

Đây là nơi bọn họ cần đến. Triệu Thâm bỏ tay ra khỏi bờ vai của cậu, đồng tử theo tiếng bước chân lộn xộn ở bên ngoài cửa xe từng tắc từng tắc nhứ chặt, khi cửa xe mở ra ánh mắt của hắn đã lãnh nhuệ như chim ưng, hiện ra một ánh nhìn lạnh lùng.

Triệu Thâm xuống xe tư thế vẫn tản mạn, tao nhã như đến dự một buổi tiệc của giới quý tộc, mạn bất kinh tâm nhíu mày, chờ người khác quét sạch chướng ngại đến mở cửa xe cho mình. Hắn biết rõ Triệu Khuyết ghét nhất loại phong thái nào, loại thái độ nào. Hai anh em họ vô sự tự thông, đều thích làm những chuyện khiến đối phương tức giận.

“Đã lâu không gặp, mày lại ở địa phương này đãi khách?” Triệu Thâm liếc mắt quét nhìn một vòng, đây là một công trường bỏ hoang, cát bụi lúc nào cũng bay đầy trong không khí làm cho hệ hô hấp nhạy cảm của hắn một trận khó chịu. Trên mặt đất trống trải ngoại trừ những thanh thép thì không có một vật gì cả, không có che chắn, không có mai phục, bởi vậy nên thủ hạ của Triệu Khuyết đứng vững mà đứng giữa ban ngày, người đông thể mạnh, uy phong hiển hách. Tại đây có rất nhiều người khô ngô hùng tráng, mắt lộ ra hung quang đứng phía sau lưng một người thanh niên. Tà dương màu máu dài dằng dặc ở phía trên đường chân trời hòa lẫn với ánh nắng chiều.

Hào quang tráng lệ mà cũng rất quen thuộc làm mặt đất và bầu trời đều trở thành một màu hồng nồng nặc chói mắt. Chu Duật Minh nhớ lại rất nhiều năm trước trên vách núi cheo leo kia những áng mây như lửa, màu sắc cũng ửng đỏ thê thảm như thế, tâm của cậu mạnh mẽ co chặt. Trong ánh chiều tà thân ảnh em gái của cậu như ẩn như hiện, giấu ở trong đám người. Cậu chỉ thấy tóc dài của cô được ánh nắng chiều chiếu vào như một mảnh lông xù phẳng phất khi chạm tay vào thì hòa tan, tới gần liền biến mất.

“Anh em chúng ta gặp mặt cũng không phải việc vui gì, chẳng lẽ còn phải làm lớn hơn nữa?” Đoàn người chính tề cất ra, Triệu Khuyết ngậm cười khi các thuộc hạ tự giác nhường đường cho y từng bước từng bước đi đến đứng ở trước mặt bọn họ. Y bước đi tản mạn nhưng mỗi một bước đều vững vô cùng, tư thế giống như một thằng lưu manh, thân thể được rèn luyện rất tốt, bước đi vững như núi Thái. Triệu Khuyết ngẩng đầu nhìn lại, khóe miệng nhếch lên, nụ cười này quái dị như một liềm đao chênh chếch xẹt qua khuôn mặt y: “Đương nhiên, việc này bàn bạc tốt thì sau này tao cũng không cần phải nhìn tới mày.”

Triệu Thâm cũng nở nụ cười hờ hững: “Đây cũng chính là mong đợi của tao.”

Hắn đứng vô tình hay cố ý vừa vặn che khuất Chu Duật Minh ở phía sau. Nhưng Chu Duật Minh vẫn có thể lúc ẩn lúc hiện mà cảm giác được tầm mắt của Triệu Khuyết, cậu có cảm giác ánh mắt đó giống như chiếc roi thảo phạt ở trên người mình. Ánh mắt kia lạnh lẽo âm trầm như băng, đâm vào người giống như tàn thuốc chạm vào da thịt. Băng hỏa giao nhau, đây chính là toàn bộ ẩn tượng của cậu đối với Triệu Khuyết.

Triệu Khuyết vóc dáng không cao, thể trạng trung bình, da dẻ như lúa mạch chín vào cuối mùa thu, tướng mạo không tuấn mỹ như anh trai nhưng có một gương mặt làm người vừa thấy sẽ khó quên. Ngũ quan sâu sắc, đường nét gọn gàng góc cạnh giống như lưỡi dao khai phong. Chỉ cần liếc mắt một cái có thể biết y là một người luôn luôn có thói quen khắt khe với mình, sống trên thế giới này từ xưa đến nay chỉ bằng một luồng sức lực từ lúc sinh ra đã có, nói chuyện làm việc đều kìm nén khẩu khí, không phải là người có phúc tướng. Khi y nhìn ai đều dùng một đôi mắt sói lạnh khốc khinh bỉ, chỉ khi nhìn anh mình mới có biểu tình kích động đến co giật, ánh mắt sinh ra ra nhiệt lượng như thiêu đốt.

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, đồ mày muốn tao mang đến tao đã mang đến. Như vậy chúng ta bắt đầu giao dịch đi?” Triệu Thâm đưa tay về phía y. Triệu Khuyết không chớp mắt theo dõi hẳn, hô hấp không phân biệt rõ y đã lâu không trải qua vui sướng thắng lợi. Y kiêu căng ngẩng đầu lên, cười khẩy nói: “Làm sao, mày còn muốn cò kè mặc cả? Cũng không hỏi tình nhân của mày có đồng ý hay không? Đây chính là một mạng người a.”

Theo tiếng nói của y sắc mặt Chu Ảnh Lộ trở nên trắng bệch như giấy dán tường. Hai người đàn ông cường tráng lắc tay cô, đưa cô từ trong đám người đi ra. Tóc dài rối tung xõa ở trước mắt, cô sợ hãi rụt rè nhìn xung quanh, bắt lực tìm hình bóng của anh trai. Lúc bốn mắt giao nhau con mắt của cô như ngọn đèn trong đêm tuyết mịn mờ nhấp nháy tỏa sáng. Trước khi đến đây Chu Duật Minh đã quyết định chủ ý, sẽ không xem cô như một cô bé vô tri không nhận thức một mực che chở không để ý gì khác, nhưng khi cậu nhìn thấy đôi mắt của cô rụt rè y hết năm đó, trong lồng ngực vẫn cảm thấy đau.

Chỉ là lần này cậu không thể làm thần linh của cô, giúp cô vượt mọi chông gai, giúp cô cải tử hồi sinh. Bởi vì cậu cũng là người phạm, mà cái phao còn sót lại đã theo sóng trôi đi.

Triệu Thâm nghe Triệu Khuyết nói ra lời hung ác, vẻ mặt vẫn bất động, đôi mắt cũng không nhúc nhích một chút. Hắn cười nói: “T thành không giống như chỗ lúc trước mày ở dân phong nhanh nhẹn, nơi này là xã hội văn minh, không phải tùy tiện ai cũng có thể muốn làm gì thì làm. Nếu gây ra chuyện thì lão già cũng không bảo vệ được mày, nói không chừng.. Lúc đó anh trai này có thương cũng không giúp được gì, chỉ hi vọng các người đừng liên lụy tôi.”

Nghe vậy, Triệu Khuyết chỉ cười nhẹ một tiếng, nói lớn: “Yên tâm, tao đối với mạng nhỏ của những người này không có hứng thú. Cô ta chỉ đáng giá với mày. Chỉ cần mày đem hết những gì thuộc về Triệu gia trả lại cho tao, vậy thì mạng của cô ta sẽ thuộc về mày.”

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người hô hấp ngưng trệ, ánh mắt phun trào, mỗi người một ý. Chu Duật Minh nhìn thấy Triệu Khuyết tinh thần phấn chấn, ánh mắt của y và đám thuộc hạ lóe lên tham dự, như bầy sói trong rừng vừa xuất động nhìn thấy con mồi. Em gái của cậu ngược lại thân hình chấn động, nước mắt chảy ra, gương mặt tái nhợt đầy tuyệt vọng. Chỉ có sắc mặt Triệu Thâm vẫn như thường, trầm tĩnh, bình yên, bất động thanh sắc, sừng sững như núi.

Dáng dấp Triệu Thâm như vậy cậu chưa từng gặp, như là trong nháy mắt thấy một cậu bé chưa từng trải biến đổi thành một người đàn ông trưởng thành vô cùng thành thực, hấp hối không sợ, một chút không loạn, phảng phất vô luận xảy ra chuyện gì hẳn đều có thể một vai gánh vác. Thế nhưng trong hiểm cảnh như vậy hẳn làm được cái gì? Hẳn thật sẽ đem những năm tâm huyết này của mình chấp tay nhường cho người khác?

Trong lòng Chu Duật Minh đột nhiên căng thẳng. Kỳ thực cậu luôn rõ ràng, cơ nghiệp Triệu gia đối với hai anh em này có ý nghĩa như thế nào. Giao cho ai, đều làm cuộc sống của người kia lật tàu. Triệu Thâm tiêu hao tâm lực vì sản nghiệp của gia tộc nhiều hơn bất cứ một ai, tâm huyết của hắn dung hợp ở trong đó, từ lâu phân cách không rõ. Bức bách hắn như vậy thật quá mức tàn nhẫn, trong lòng Chu Duật Minh rõ ràng, người chân chính bức bách hắn đúng ra là mình, nhưng mà cậu chỉ có trầm mặc.

“Có thể chuyển nhượng, tao đã đem tất cả văn kiện đến. Chỉ là tất cả cổ phần đều do nhiều người sở hữu, mọi việc cổ đông vẫn có thể khống chế, nhất thời muốn thay chủ tịch chỉ sợ rất nhiều người không thể chấp nhận.” Triệu Thâm nhàn nhạt đáp, thoát nhìn như đang trải qua đắn đo suy nghĩ: “Nếu như mày nhất định phải lấy đi toàn bộ sản nghiệp, cần phải có một khoảng thời gian nhất định để chuyển giao.”

“Muốn kéo dài thời gian với tao?” Triệu Khuyết lắc đầu nở nụ cười, trong ánh mắt hung bạo tràn đầy vẻ quyết tâm: “Lợi thế không đủ, cái gì tao cũng sẽ không đem ra trao đổi.”

“Lợi thế tuyệt đối là đầy đủ.”

Chân trời nổi lên gió to, trên công trường sôi sục tất cả đều là cát bụi, trong bụi bặm đầy trời Chu Duật Minh cảm thấy Triệu Thâm đứng cách chỗ cậu rất xa, cách một sa mạc lớn đang bị tàn phá bừa bãi, như một ảo ảnh chạm tay không được. Cậu miệng khô lưỡi khô, không nói ra được một lời khuyên ngăn chỉ âm thầm vô vọng ở trong lòng ích kỷ mà khẩn cầu thời khắc này mau mau tới.

Coi như là cậu thua thiệt hẳn, nhanh chóng kết thúc đi.

Triệu Thâm cười mỉm, thần thái tự nhiên mà khẽ gật đầu: “Không bằng để tao thay thế cô ta làm con tin đi, mãi đến khi tao thuyết phục được bọn họ, giao dịch hoàn thành mày mới thả tao đi.”

“Nghĩ đi cuối cùng tao với cô ta ai đáng giá hơn?”

Phảng phất như không gian yên tĩnh bỗng rơi xuống sấm sét, người của hai bên đều mất hồn, trở mắt ngoác mồm, nghi ngờ lỗ tai của mình. Chu Duật Minh cảm giác đỉnh đầu của mình bị đánh một gậy, cậu còn nhanh hơn Triệu Khuyết lớn tiếng hỏi: “Anh nói cái gì?!”

Triệu Thâm quay đầu nhìn cậu, trong nụ cười có ôn nhu lẫn bi ai, tiếng nói khinh thường rồi lại như chặt đinh chém sắt, như mũi tên trong đêm tuyết xé gió lao đi: “Anh nói để anh đi trao đổi, lần này cũng nên tin tưởng thành ý của anh đi?”

“Nhưng mà...” Đại não Chu Duật Minh như bị kết băng, bị gỉ, cậu liều mạng muốn cho nó động, nhưng chỉ có thể nghe âm thanh của kim giờ tí tí tách tách chuyển động. Cuối cùng Triệu Khuyết thay cậu hỏi: “Mày cứ như vậy tin nhiệm tao? Không sợ tao giở trò? Phải biết trên đời này, người mày nên đề phòng nhất chính là tao.”

Triệu Thâm nhìn y mặt đầy trào phúng, chế nhạo cười cười: “Nhưng tao biết mày không có ngu như vậy, tuy rằng mày muốn phá hủy tao nhưng không đến mức trả giá bằng cuộc đời của mình. Làm sao, lẽ nào

tao đem mình đưa đến tay mày mà mày còn sợ bàn tay mình không chế không được tao?”

Vẻ mặt hần như Phong Thần trong tranh vẽ, hai hàng lông mày ngạo nghễ: “Chẳng lẽ mày cảm thấy mình vẫn bại bởi tao?”

Sắc mặt Triệu Khuuyết đột nhiên biến đổi, y biết đây là phép khích tướng, nhưng chỉ cần khiêu khích đến từ Triệu Thâm thì dù một khắc y cũng nhẫn không được. Người kia từ nhỏ đã là một thiếu niên ăn mặc hoa lệ, tướng mạo tinh xảo, cử chỉ nhẹ nhàng quý khí, là đám mây đen ở trên đầu y, như bóng đen trong mộng không tiêu tan. Y nỗ lực nhiều năm như vậy cũng vì sợ bị hần đạp ở dưới chân, sợ vừa ngẩng đầu sẽ nhìn thấy Triệu Thâm với gương mặt kiêu ngạo, vẫn như cũ ngồi đằng hoàng bên trên y, dù cho y đã phải đổ máu hy sinh.

Y phất tay gọi đến cố vấn thương mại của mình, hạ thấp giọng cùng bọn họ thương nghị nửa ngày, cuối cùng kèm chế lửa giận trong lòng gạn đục khơi trong, nhìn người anh cùng cha khác mẹ của mình lộ ra thái độ thuộc về người bề trên thẳng lợi mỉm cười: “Được, tao có thể chơi với mày ván này. Bây giờ thì lăn đến đây đi.”

Một khắc kia Chu Duật Minh trợn mắt lên, trong mắt tơ máu làm cho võng mạc hoàn toàn mơ hồ. Trước mắt cậu giống như vắt ngang một vòng đỏ như máu, đó là ánh sáng của mặt trời đỏ như màu máu từ trong trí nhớ xa xôi chợt đến làm ô nhiễm toàn bộ sinh mệnh. Hết thấy mọi việc đều phát sinh trong bức màn ánh sáng đỏ như máu đó, tất cả hình ảnh đều rõ ràng, rơi vào trong mắt cậu thật lâu không thoát ra.

Cậu nhìn thấy Triệu Thâm khí định thần nhân cất bước, đi về phía Triệu Khuuyết. Hần đi tới một bước thì cách mình càng xa một bước. Đột nhiên Chu Duật Minh lo sợ nghi hoặc không nói ra được, cậu cảm thấy Triệu Thâm cứ tiếp tục đi như vậy giống như đang đi vào trong bức màn ánh sáng đỏ như máu của mặt trời, vĩnh viễn biến mất ở trong mắt cậu. Cậu lo lắng tay chân trở nên lỏng ngóng, ánh mắt của mọi người đều đồng loạt quét tới, lúc này Chu Duật Minh mới hoàn hồn, phát hiện dưới tình thế cấp bách mình đã tiến lên kéo tay áo của Triệu Thâm lại. Cậu chỉ dùng đầu ngón tay nhưng sức mạnh như vậy lại khiến Triệu Thâm dừng lại nhìn cậu. Ánh mắt ấy như đang đứng lặng ở trên vách núi rất cao rất xa nhìn xuống. Xa không thể với tới, cao cao không thể với tới, làm tâm của Chu Duật Minh lập tức chìm xuống đáy biển.

“... Chúng ta đi là lấy tiền đổi người, không phải bắt người đổi người. Các người bắt anh ấy đến lúc đó chúng ta lấy cái gì tin các người?” Chu Duật Minh lấy dũng khí, nhìn chằm chằm vào mặt cái người mà mình rất chán ghét như là chim ưng nhìn lang sói. Trên mặt Triệu Khuuyết tràn ngập dã tâm và ác ý làm cho cậu mê hoặc hoa mắt, làm cho cậu rất chóng mặt như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Triệu Khuuyết thối phù một tiếng bật cười, nhìn cậu làm ra một hành động hạ lưu: “Chị dâu, xem không hiểu a? Bây giờ không phải là tôi xin hần đến, là hần cầu xin tôi, tự nguyện bị tôi nắm lấy. Tinh táo một chút, phải biết quyền lựa chọn tại người, thế nhưng quyền quyết định tại tôi.”

Ngữ khí của y như đánh một bạt tai vào mặt Chu Duật Minh. Triệu Thâm kéo tay cậu, vuốt ve gương mặt nóng như hỏa thiêu của cậu, đau lòng nói: “Đừng lo lắng, anh không có việc gì. Chờ anh đi ra, nhất định sẽ báo bình an cho em.”

Quá trình trao đổi ngoài ý muốn bằng phẳng thông thuận. Triệu Thâm đi lên phía trước liền bị trời buộc,

còn các thủ hạ vjing vàng theo sau đem Chu Ảnh Lộ lại đây. Nhạc đệm duy nhất là lúc chuẩn bị thoát thân thì Chu Ảnh Lộ bỗng nhiên kịch liệt giằng co, trong miệng nức nở muốn nói cái gì đó. Nhưng hai gã đang khống chế cô nhanh tay nhanh mắt tàn bạo mà bấm vào da thịt của cô đến ứa máu, một cước đạp cô té nhào xuống đất.

“Quản tốt cái miệng của mày!”

Chu Ảnh Lộ ra sức ngẩng đầu lên, một dòng máu tươi chảy xuống cái trán trơn bóng của cô. Người của Triệu Khuyết lấy khăn chặn miệng của cô, cô phun không ra không được, chỉ một lần lại một lần như cá ở trong ruộng cạn cá lặn lộn trên mặt đất, đôi môi mở ra đóng lại nhưng mà nói không ra được lời gì.

Cô bị đẩy vào trong xe lập tức cửa xe đóng lại, khóa kín, sau đó xe cũng nhanh chóng khởi động. Trên chiếc xe này trừ hai anh em cô còn lại đều là tâm phúc của Triệu Thâm. Cho dù chủ nhân đã không ở nơi này cũng không biết mệt mỏi, cẩn thận nghe theo chỉ thị của hắn để lại mà làm việc. Xe chạy rất nhanh, cách nơi nguy hiểm càng ngày càng xa, cũng cách người kia càng ngày càng xa.

31. Chương 31

Chu Duật Minh nhào tới kính xe liều mạng muốn ra ngoài, bảo an bên cạnh gắt gao kèm chặt tay cậu, mười ngón tay thon dài nắm chặt thành nắm đấm, móng tay bấm vào lòng bàn tay. Đau đớn kích thích cảm quan nhưng linh hồn cậu đã vỡ thành ngàn mảnh vạn mảnh, ở trong gió nhẹ nhàng tìm không ra phương hướng. Em gái của cậu thất hồn lạc phách ngã ngồi ở một bên, có người giúp cô mở dây thừng, thân thể cô run rẩy như lá thu trước gió, bỗng nhiên hai giọt nước mắt trong suốt đột ngột chảy xuống gương mặt thanh tú.

Triệu Thâm yên lặng nhìn chăm chú chiếc xe lao nhanh như chớp, chiếc xe màu đen chạy với tốc độ lòi đình chỉ một chút liền hòa nhập với đường chân trời, đến nơi hắn không nhìn thấy. Hắn liên tục nhìn chăm chăm về phía con đường rộng hoang vu kia mãi đến khi đôi mắt mỏi mới quay mặt đi.

“Mày, thật là một kẻ si tình làm tao cảm động đến phải nở nụ cười.” Triệu Khuyết thấy thế châm biếm, không chút lưu tình: “Chỉ tiếc —— ”

Đuôi mắt y giương lên, mi phong sắc bén.

“Mày cho là bọn họ chạy đi thì sẽ an toàn?”

Bên trong xe, dây thừng trên người Chu Ảnh Lộ đã được mở ra vôi vãi trượt xuống đất. Dị vật trong miệng bị đẩy ra ngoài cô chặt vật ói ra những vật bẩn thỉu trong miệng. Cuối cùng tinh thần của cô đã như cung giương hết đà, oa một tiếng khóc lên, vô cùng chặt vật.

“Anh..anh ơi...” Cô nức nở: “Cứu giúp em...”

Ngón tay tái nhợt mềm mại của cô run run cởi ra áo sơ mi bị mồ hôi làm ẩm ướt, trên vòng eo nhỏ nhắn bị những vòng dây điện quấn quanh, chính giữa dây điện là một hộp thiệt bị nho nhỏ màu đen trên chiếc hộp có một chiếc đèn màu đỏ rất nhỏ không ngừng chớp tắt như đôi mắt ác thú lập loè.

“Sao lại dễ dàng mà bỏ qua các người như vậy?” Triệu Khuyết bỗng nhiên quay người, ánh mắt trời chói chang rớt lại ở phía sau y khiến mái tóc rối bù của y như đám lửa, trong mắt dần dần hiện lên hận thù khắc cốt, sáng lên như đang thiêu đốt: “Mày cho rằng tất cả mọi việc có thể như mày mong muốn?”

Triệu Khuyết từng bước đi đến, đôi giày da nặng nề đập trên mặt đất bụi bặm: “Nói cho mày rõ, tao đã cài bom điều khiển từ xa trên người em gái của tình nhân mày, chỉ cần nỗ lực hủy nó đi hoặc là mày làm cái gì không vừa ý tao, tao liền...”

Hai người cao đàn ông cao to ở sau lưng không chế hai tay Triệu Thâm, đè lại hai vai của hắn, như bắt được đôi cánh của thiên nga. Triệu Khuyết đi tới gần, nhìn thấy anh của mình luôn là một người cao quý kiêu căng giống như thiên nga với chiếc cổ thon ửng đỏ cuối đầu, rốt cục cảm nhận được thích thú khi nắm quyền sinh quyền sát trong tay.

Sắc mặt Triệu Thâm tái nhợt, một giọt mồ hôi lạnh dọc theo thái dương chảy xuống hai gò má trơn bóng, nhỏ xuống giống như là nước mắt. Triệu Khuyết bình tĩnh nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên dùng tay làm thành hình cây súng ở trên huyết thái dương của hắn giả vờ nã một phát súng.

“Sau đó tao liền —— ầm ——! Ha ha ha ha ha ha ha ha! Làm cho cô ta nổ tung! Máu và thịt bị nổ thành một đoàn! Ruột vỡ từ trong bụng bay ra ngoài!” Triệu Khuyết hưng phấn cười to, khuôn mặt trở nên dữ tợn: “Tình nhân của mày hiện tại nhất định cùng cô ta ở một chỗ đi? Có muốn đoán xem uy lực của thuốc nổ mạnh thế nào hay không?”

Ầm thanh của ác ma từ trên đỉnh đầu hạ xuống, giống như sấm nổ liên hồi, chói dữ nhao nhao. Triệu Thâm cau chặt lông mày, nhắm mắt lại, lần đầu tiên hắn mờ mịt như vậy, mệt mỏi như vậy, cũng là lần đầu tiên biết đến thì ra cừu hận có hữu hình, có trọng lượng, rơi vào trên người mình đau không thể đề xuống, rơi vào trên người mình yêu lại đau đến tận xương cốt.

Hắn chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không biết cái tư thế lẫm liệt lãnh đạm này đối với Triệu Khuyết mà nói không khác nào tưới dầu lên lửa. Triệu Khuyết cười lạnh một tiếng, lửa giận càng sôi sục, bàn tay y giống như cây gậy sắt đánh thẳng vào hai má tái nhợt của Triệu Thâm. Trên tay y có nhiều vết chai lâu năm, một đao một súng chém giết để lại nhiều vết thương, đều muốn mượn việc da thịt chạm nhau để trả thù hắn. Triệu Thâm chưa từng chịu qua bị thô lỗ làm nhục không còn phong độ chút nào, khi lòng bàn tay đánh vào trên mặt phát ra một tiếng vang giòn, hắn ngạc nhiên và trầm mặc còn nhiều hơn đau đớn và tức giận.

“Tại sao không nói gì? Mày không biết đau sao?” Triệu Khuyết vung lên nắm đấm, đánh ầm ầm ở trên mặt hắn, đánh cho hắn liên tục ho khan, đây mặt xanh tím: “Đã đến mức này còn dám ở trước mặt tao đùa giỡn? Nghĩ đến tính mạng của tình nhân mày, nghĩ lại tính mạng của chính mình đi!”

Triệu Thâm cảm thấy trong cổ họng của mình đều là bọt máu, hai mắt hoa lên không thấy rõ ánh sáng không hiểu lý lẽ của thế giới này. Những nắm đấm đến như cuồng phong mưa rào, giữa kẽ hở của những

nắm đấm hấn khó khăn ngăn cổ nhìn y gầm nhẹ: “Mày điên thật rồi, vậy thì hãy đánh chết tao đi! Nhìn xem mày có kết cục gì!”

Có lẽ Triệu Khuyết là người điên, nhưng phía sau y tất nhiên còn phải dựa vào thế lực của người khác, còn có cha ruột quyền cao chức trọng cây lớn thì đón gió to. Triệu Thâm dám một mình ở lại chính là đang đánh cuộc, đánh cược y không dám đem mình chôn vùi ở đây. Dù sao bọn họ đều đã không đơn thuần sống vì bản thân mình, trên người bị buộc vào vô số phức tạp lợi ích gút mắc. Một khi manh động chính là đồng quy vu tận. Đó cũng là một chuyện kỳ diệu, vận mệnh của bọn họ vui buồn tương quan.

Cuối cùng Triệu Khuyết cho hắn một đòn thật nặng không tình không nguyện ngừng lại. Y âm tình bất định nhìn kỹ người bị mình tàn phá đến hoàn toàn thay đổi, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười lạnh: “Bất luận làm sao người thắng cũng là tao. Trừ cái mạng này của mày tao sẽ không để lại cái gì cho mày. Nửa cuối cuộc đời mày phải sống trong hối hận thôi!”

Ánh nắng chiều từ phía chân trời từng chút tản đi, lưu lại chỉ có bóng đêm vĩnh hằng hắc ám, lại như làn khói tan biến trong mưa. Bọn thủ hạ của Triệu Khuyết khác nào một đám linh cầu được nghiêm chỉnh huấn luyện, khi di chuyển, che đậy hành tung đều làm rất yên tĩnh rất chuyên nghiệp.

“Phải làm cho bọn họ như con ruồi mất đầu chạy loạn khắp nơi đi.” Trên mặt Triệu Khuyết mang theo nụ cười trào phúng, cuối cùng y đắc thắng nhìn người anh của mình nằm dưới đất một cái, quay người đốt thuốc lá.

Bên trong xe như vắng ngắt im lặng.

Con đường phía trước vẫn bằng phẳng trống trải, lại không còn là con đường thành thang rặng rờ kim quang. Nơi bọn họ cần đến vốn là thiên đường, bắt đầu từ địa ngục lại đi tới địa ngục, vực sâu đi xuống chỉ là vực sâu.

Sắc mặt Chu Duật Minh trong phút chốc trắng đến kinh người, giống mặt sông băng vào mùa xuân vừa chạm vào lập tức nát tan. Nhưng rất nhanh cậu vì mình gắn lên một tầng mặt nạ, thấp giọng hỏi: “Xác định là bom sao?”

Bảo an bên cạnh chần chờ quan sát kỹ cái hộp đen trên thân thể trắng như tuyết mà giật mình, thấp giọng đáp: “Đúng... Đúng thế.” Tiếng nói càng về sau càng trở nên nhẹ đi nhiều, nặng nề rơi xuống. Chu Ánh Lộ nghe được run rẩy phát ra một tiếng rên nhỏ dài như khóc như tố. Chu Duật Minh nhìn thấy khóe mắt của cô chảy ra một giọt nước mắt, chung quy vẫn có chút nhẹ dạ lấy tay lau cho cô, miệng lại hướng về phía Thôi An Di đặt câu hỏi: “Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Anh ấy có cần nhắc qua tình huống như thế này không?”

Thôi An Di thân là thư ký của Triệu Thâm lúc nào cũng là áo choàng trang trọng mà thoải mái đi tới. Nhưng dù sao cô cũng chưa từng cùng với loại xã hội đen giờ được cầm gậy qua lại, trong lúc nhất thời cũng có mấy phần hoang mang lo sợ. Cô hoảng loạn nói: “Hay là trước tiên theo an bài của Triệu tổng trước đây đi... Không biết bom này phát động thế nào? Uy lực ra sao? Chúng ta có cần tránh đi không?”

Lời của cô chưa qua đần đo suy nghĩ, chỉ hoang mang đến cực độ mà bật thốt lên. Sắc mặt Chu Ảnh Lộ liền thay đổi, thân thể lão đà lão đảo, bị thương quay đầu nhìn anh trai. Chu Duật Minh đưa tay ra cầm tay Thôi An Di để cô trấn định lại, mới từ từ mở miệng nói: ” Trong chuyện này tôi khẳng định anh ấy hiểu hơn chúng ta rất nhiều, chúng ta cũng không thể làm hỏng việc của anh ấy, vậy thì cứ theo an bài mà làm đi. Chỉ là không biết anh ấy và bên công an có liên lạc hay không, chúng ta có thể mời chuyên gia về bom mìn đến, đưa em gái tôi đi hay không?”

“Anh...” Chu Ảnh Lộ rùng mình lạnh lẽo, thân thể hơi co rụt lại, sau đó cố gắng nhìn anh mình thăm dò, nước mắt bất lực chảy xuống. Chu Duật Minh nhìn cô rất lạnh nhạt không còn ôn tồn như trước để cô dựa vào, ỷ lại, không còn ánh mắt nhìn cô khi cô còn nhỏ cầm vảy vui cười chạy trên cát, anh trai cầm theo đồ chơi chạy đuổi phía sau. Hiện tại anh trai nhìn cô giống như một người đàn ông trưởng thành nhìn một cô em gái đã thành người lớn, chỉ có tôn trọng lẫn nhau mà thôi.

“Chúng ta cũng không có cách nào” Cậu tỉnh táo an ủi em gái: “Chúng ta không có chuyên nghiệp, cứu không được em. Tuy rằng rất khó có khả năng anh ta biết đến, nhưng khi chúng ta tách ra có thể sẽ ít cản tay cản chân hơn, không cần phiền phức như vậy.”

Đôi môi của Chu Ảnh Lộ run rẩy, cô còn muốn nói cái gì nữa nhưng khí lực đã hoàn toàn biến mất. Xưa nay cô đều yếu đuối như vậy, nên đối với chuyện này cô rất chán ghét, tuy mình yếu thế nhưng không cầu tình. Cô nhắm mắt lại, nói: “Xin anh nhanh một chút tìm người đến đây giúp em đi, anh trai.” Sau đó thân thể trở nên căng thẳng như một giun vào mùa đông muốn xuyên gió tuyết trốn vào trong đất.

Thôi An Di thở ra một hơi, lấy điện thoại di động ra bắt đầu liên hệ chỉ huy. Đây mới là chiến trường quen thuộc của cô một khi bắt đầu giao tiếp cô lại biến thành một nữ cường nhân bình tĩnh tao nhã thông minh, trong bất động thanh công thành rút trại. Triệu Thâm ở T thành quả nhiên căn cơ thâm hậu, vừa nghe người bên cạnh hẩn xảy ra chuyện, thì có nhiều người dồn dập biểu thị nguyện ý vươn tay viện trợ.

Đoạn đường này Chu Ảnh Lộ rất là yên tĩnh, cuối cùng khi bước lên xe cảnh sát cô quay đầu lại nhìn anh trai nói: “Liên lụy anh, em rất xin lỗi.”. Khi nói đến chữ “Anh” cô hơi chần chờ, nhưng sau đó cũng không đề cập tới vấn đề gì khác nữa. Lúc chia tay cô nhắm mắt lại, cậu cũng ngậm miệng không nói. Trong lòng giống như bị đất đá đè lên năm dài thảng rộng hình thành một ngọn núi, ngoại trừ bị những cơn gió năm này thảng nọ bào mòn cũng vô lực dời đi. Có lẽ huyết thống cũng chỉ là một loại duyên phận từ lúc sinh ra đã mang theo, nếu là duyên phận sẽ có một ngày có người làm tiêu hao hết.

Rốt cuộc Thôi An Di để điện thoại di động xuống, thở dốc một hơi. Trong lòng cô như dây đàn căng ra quá mức, không dám thư giãn, thật quá chặt vật đổ dây mồ hôi, áo sơ mi hàng hiệu cũng trở nên nhăn nheo xộc xệch treo móc ở trên người. Tuy rằng cấu thông đều thuận buồm xuôi gió, trong lòng cô vẫn nặng trĩu, không dám thở mạnh. Chu Duật Minh tận lực trầm mặc nhưng giữa chân mày mây đen chưa một khắc tản ra. Thôi An Di sửa lại mái tóc tán loạn nỗ lực cười nói với cậu: “Để cậu đợi lâu... Bây giờ xin hãy cho tôi hộ tống cậu đi đến chỗ an toàn được không?”

Có chỗ nào là an toàn? Chu Duật Minh không nghĩ ra được, hiện tại vô luận cậu đi tới chỗ nào thì tâm của cậu cũng chịu đủ dày vò, trước sau vẫn ở trong núi đao biển lửa không được giải thoát. Em gái của cậu trên người vẫn còn bom, bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy cô vào chỗ chết. Triệu Thâm còn ở trong tay thẳng em trai cùng cha khác mẹ hận hẩn đến thấu xương, muốn một mình hẩn độc chiếm che chở thì tâm cậu làm sao an ổn.

Thôi An Di đưa cậu đến biệt thự ven biển của Triệu Thâm, đây là một khu do công ty của hắn phụ trách khai phá, quen cửa quen nẻo nên căn biệt thự của hắn rất đắc địa. Trở lại chốn cũ, tránh không được tâm sự nặng nề, Chu Duật Minh nhớ tới đây là nơi ở đầu tiên khi cậu đến T thành, trong lòng không khỏi nhớ lại vết sẹo trước đây, một bên thống khổ, một bên lại cảm thấy vui mừng, vui mừng thống khổ này đều đã là quá khứ.

Cậu đứng ở hành lang trên lầu hai, nghe âm thanh của nhịp đập trái tim cũng giống như ngoài tiếng sóng biển rầm rĩ ngoài cửa sổ, không có một khắc an ổn. Trước mắt bụi bặm bay bay trong tia sáng cuối ngày giống như tàn thuốc lá rì rào hạ xuống, biến mất ở đại sảnh lầu một yên tĩnh. Cậu không có khí lực gì, dựa vào lan can chậm rãi ho suyễn, đột nhiên nhớ lại nhớ tới lần đầu đến nơi này từng bị Triệu Thâm đặt ở trên thảm trải sàn màu đỏ tươi cưỡng ép tiến vào.

Khi đó cậu nghiêng đầu, đôi mắt vô thần nhìn hoa văn của thảm trải sàn lắc tới lắc lui, ‘đỏ sẫm thiên phi, nòng vàng tử kim’, kỳ quái lạ lùng đến cực điểm. Cậu nhìn những hoa văn kia đếm rất lâu, trước sau đếm không hết, từ đầu đến cuối không có kết thúc. Hiện tại trên sàn nhà thảm trải sàn đã sớm thay đổi, từ phong vị lộng lẫy Ba Tư đến phong tình ủ dột Địa Trung Hải, các loại vết tích ngày xưa đã không còn. Chu Duật Minh chậm rãi giơ tay lên đón dương quang, làn da tái nhợt đã rất lâu không thấy ánh mặt trời có một vết dao có mà phát hiện, là vết sẹo lúc trước cậu tự mình hại mình.

Có vết sẹo thì không cách nào mất đi. Chẳng qua là cậu cảm thấy kỳ quái, một người làm sao có thể ghi nhớ mỗi hận với một người, đồng thời tiếp tục vì hắn ưu chi thành tật, nhớ hắn như điên. Sau đó cậu mới ý thức từ sau đám cháy hai người dặt tay đi ra trong lòng cậu kéo dài đau đớn không hết được, chẳng lúc tâm bị xé thành hai nửa gào thét, hai nửa này liên lụy lẫn nhau, chém giết lẫn nhau làm cho tâm cậu loạn như ma.

Trong phòng khách Thôi An Di đang định giở xách ra cửa. Cô đứng ở góc chết, không nhìn thấy Chu Duật Minh đứng trên lầu nhưng Chu Duật Minh lại thấy cô, càng nghe cô nói chuyện rõ ràng rành rành. Giọng nói của cô điềm nhiên xa xôi truyền đến: “Đồ mà Triệu tổng thay Chu tiên sinh cất giữ trong tủ sắt vẫn tiếp tục giữ đi, không được để cho người khác thấy. Dù sao ngài ấy nói là chờ ngài... Xảy ra chuyện lại nói. Hiện tại kế hoạch của chúng ta vẫn dẫu vào đây, không được tức giận, tin tưởng Triệu tổng.”

Chu Duật Minh lấy làm kinh hãi, cánh tay rơi xuống đập vào lan can, xương cốt chạm vào phát ra tiếng động lớn, nhưng cậu cũng không thêm để ý đau đớn. Không chờ cậu phản ứng lại, thân thể đã hành động, từng bước một đi xuống, ánh mắt tìm được gương mặt ngạc nhiên của Thôi An Di, cậu mở miệng hỏi cô: “Cô nói đồ vật gì của tôi?”

Về mặt của cô chần chờ, còn có mấy phần buồn nản. Nếu không phải ngày hôm nay mọi việc quá nhiều quá loạn, cô sẽ không xem thường tạo ra sai lầm như vậy. Bây giờ bị chính chủ nghe được, cũng chỉ có từng chữ giải thích: “Triệu tổng không hy vọng cậu sớm nhìn thấy cũng là vì cậu thôi...”

“Bất kể là cái gì, tôi nghĩ nhất định là tôi có quyền được biết.” Chu Duật Minh nhẹ nhàng nói, giống như tự nói: “Huống hồ tương lai nếu như anh ấy xảy ra điều gì bất ngờ cũng chưa chắc tôi vẫn còn ở nơi này. Ai biết một ngày nào đó còn có thể nhìn thấy hay không.”

Kỳ dị chính là trong tích tắc cậu liền hiểu suy nghĩ của Triệu Thâm. Mặc dù không biết hắn nhọc lòng che giấu đến tột cùng là vật gì, nhưng Chu Duật Minh biết rõ ràng để hắn tự tay đưa ra khiếm khuyết của

mình thì cần rất nhiều dưỡng khí.

Có lẽ là câu nói sau cùng kia cũng chột trúng tâm tư Thôi An Di, dù sao giữa hai người cũng không có bao nhiêu “Ngày mai” có thể tính toán. Trước khi đi cô dặn dò người đưa đồ vật tới, sau đó liền vội vã cáo từ đi ứng đối với cục diện thay đổi trong nháy mắt. Chu Duật Minh suy đoán và thấp thỏm vượt qua hai giờ cực dài đằng đặc. Đây là đem tim của cậu đặt ở trên lửa quay nướng hai giờ.

Thuộc hạ của Triệu Thâm vẫn luôn tay chân lạnh lẽo. Khi cái tủ sắt đưa tới cậu dùng đôi tay run rẩy mở ra. Đồ trong tủ không nhiều, chỉ có một phong thư mỏng manh cùng với một chiếc chìa khóa.

Cậu nhìn kỹ địa chỉ được viết trên chìa khóa, phát hiện chính là biệt thự này, đây là chìa khóa của một cái phòng. Lúc đó cậu còn không biết, bắt đầu từ khi cậu được đưa đến nước Mỹ căn phòng này đã bị khóa lại nhiều năm.

Mà lá thư đó lúc cậu mở ra trong lòng vẫn là có mấy phần hiếu kỳ, nhưng khi ánh mắt chạm được chữ viết trên giấy dù cậu có nỗ lực chống đỡ thì tâm tình của mình cũng sụp đổ. Hết thấy bi thương như mắt không chế bị thủy triều chậm rãi cuốn đi, thế giới của cậu thành phế tích sau cơn biển động.

Đây là chữ viết cậu đã từng rất quen thuộc. Người này đã từng dạy cậu hành thư, nhất bút nhất hoạ như nước chảy mây trôi, dẫn cậu vẽ ra một mảnh thủy sắc thiên quang. Thế nhưng bây giờ cậu nhìn một hồi lâu mới nhận ra đây là bút tích ‘Hoa cảnh tranh phát, thải vân lưu nguyệt’.

Đó là bức thư người nhà họ Thư từng nhiều lần yêu cầu Triệu Thâm trả lại mà không được.

Di thư của Thư Vân Kỳ.

32. Chương 32

Chu Duật Minh nhìn chăm chú một hồi lâu mới tiếp tục đọc xuống phía dưới. Mỗi khi đọc một chữ là máu trong lòng cậu chảy ra một ít, trái tim dần dần đập mạnh, âm thanh huyết dịch chảy chậm chậm chỉ có một mình cậu nghe thấy, hình như là thay cậu gào khóc.

“Tôi sắp chết rồi.”

Mở đầu anh ta như vậy viết. Thiếu niên thiên tài của nhiều năm trước kia phong thái nhẹ nhàng tao nhã trong dải dầu sương gió và ốm đau dần vật dưng một câu nói hời hợt như vậy mở đầu di thư của mình. Khi anh viết câu này thì tâm tình sẽ như thế nào?

Ngón tay Chu Duật Minh nhẹ nhàng vuốt tờ giấy đã ố vàng. Đây là một trang giấy viết thư rất bình thường. Cậu hiểu rất rõ Thư Vân Kỳ là hạng người gì, thiên tính mẫn cảm, phong nhã đa tài, phải tận

thiện tận mỹ. Nếu là lúc trước khi viết di thư anh sẽ chuẩn bị tỉ mỉ, nhất định sẽ không dùng một tờ giấy tầm thường thô lậu như thế này thay vào đó chính là tờ giấy như mây tiên, như tùng mặc, có thể trong phòng còn đốt huân hương, đó là mùi hương anh thích dùng, mới có thể làm cho anh tự chấp nhận nhân sinh. Nhưng bây giờ chỉ có một tờ giấy khô khốc như vậy. Chu Duật Minh nghĩ, nhất định là anh ở trong bóng đêm thăm đạm nào đó, vào một buổi tối dưới ánh đèn mờ nhạt, chuyện cũ bỗng nhiên hiện lên rõ ràng trước mắt, cảm xúc như biển, tất cả tâm tư lặn trào, vì vậy làm cho thân thể bệnh tật trở nên mạnh mẽ, có thể ở bệnh viện anh vội vàng tìm giấy rồi vội vàng viết ra những áp lực đè nén trong lòng mình.

Đúng như dự đoán. Khởi điểm anh viết những chuyện mình từng trải qua ở bệnh viện, làm sao từ một kiện tướng tuổi trẻ tài hoa từng bước một suy yếu hao gầy. Lúc chẩn đoán được xác thực anh liên tiếp chạy đến bảy, tám bệnh viện cũng không chịu tin tưởng, cơn bệnh bất thành linh như một lưỡi dao của Thượng đế từ trên trời giáng xuống chặt đứt cuộc sống như phồn hoa cẩm tú của mình.

Khiếp sợ, thống khổ, phong bế, phẫn nộ, mất khống chế, mất khống chế, mất khống chế, cuối cùng là tuyệt vọng. Khoảng thời gian dài đằng dặc anh chỉ dùng một bút pháp nhẹ nhàng mà viết ra, cách nhiều năm sau Chu Duật Minh cầm tờ giấy vẫn có thể cảm nhận sự lạnh lẽo tuyệt vọng như sương mù tỏa ra trong lồng ngực. Sau mỗi một chữ đều cất giấu nỗi thống khổ, đối với cậu mà nói có thể kéo dài một trăm năm.

Cậu nghiêng đầu dùng sức chớp mắt một cái, nỗ lực nhìn xuống. Trong khoảng thời gian không có cậu Thư Vân Kỳ vẫn ngày tiếp nối đêm mà lột xác. Thiếu niên ôn hoà như gió xuân tình tự vĩnh viễn lưu trong trí nhớ của bọn họ, sau này anh vẫn ôn nhu, chỉ có điều là sự ôn nhu của một người trưởng thành, một thân góc cạnh đều bằng phẳng, bằng quan mà đếm từng ngày mình sắp cáo biệt hồng trần.

Những câu tiếp theo đều là Thư Vân Kỳ viết cho người nhà của mình. Nói liên miên cần nhắc một chuỗi dài, từng chữ đều là nhiệt huyết từ trong tâm can phề phủ móc ra. Chu Duật Minh không dám nhìn kỹ, những ám áp này không giành cho cậu, cậu cảm thấy mình như một tội nhân trong bóng tối rình rập. Đột nhiên cậu rõ ràng người nhà họ Thư tại sao lại hận Triệu Thâm như vậy, người thân họ mong nhớ lưu lại những lời cuối cùng đều bị hấn cưỡng ép lấy đi, có thể nào không hận hấn thấu xương.

Sau đó là viết cho Triệu Thâm.

Chu Duật Minh nhìn cái tên kia, tim lập tức đập nhanh hơn.

Khi Thư Vân Kỳ viết xuống cái tên này mang theo trúc trắc, anh có nhớ nguyên nhân năm đó làm cho Triệu Thâm thất thố, mất khống chế, cuối cùng dẫn đến điên cuồng hay không? Chu Duật Minh tin tưởng Triệu Thâm chưa bao giờ có một khắc quên Thư Vân Kỳ, bất kể là nguyên nhân gì, thái độ gì, cũng chỉ vì lo lắng cho anh. Vẫn có một cái bóng vắt ngang giữa bọn họ, là tội ác của hai người như một đường biên ‘sở hà hấn giới’.

Những dòng chữ của nhiều năm trước giống như là mật mã tính mạng của cậu.

“Suy nghĩ rất lâu, đến cùng vẫn muốn nói đến anh một chút. Lần cuối cùng chúng ta nói chuyện đàng hoàng là lúc nào? Có lẽ là thời điểm chúng ta học cấp ba đi, khi đó tôi còn tưởng rằng chúng ta sẽ là bạn bè cả đời.”

“Anh nói yêu thích tôi, nhưng thái độ của anh và bạn bè của anh đối với tôi đều là bất cần và phóng túng. Rất xin lỗi, chưa bao giờ tôi tin tưởng anh đối với tôi có một tình yêu chân chính, dù sao anh cũng là một người không thích yêu, cũng sẽ không đi yêu người khác. Nếu như tôi nói sai cũng chỉ có thể xin lỗi, ván đã đóng thuyền, ở trong lòng tôi ấn tượng xấu về anh đã thâm căn cố đế, cũng như thương tổn anh gây ra cho tôi cũng không thể cứu vãn.”

“... Anh, hoặc là nói hai người.. Ngày đó, khi nhìn thấy cậu ấy lôi kéo tay anh lại giả vờ không nhìn thấy tôi, không quen biết tôi, tôi cảm thấy cả đời cũng sẽ không tha thứ cho hai người. Lúc trước tôi còn luôn nghĩ có một ngày trời cao biển rộng tôi sẽ quên đi tất cả, còn có thể cùng quá khứ hòa giải. Bắt đầu từ ngày đó tôi mới biết, thì ra tôi vẫn chưa học được thế nào là chân chính thù hận.”

Giấy viết thư trên tay cậu rì rào run rẩy, sắp hóa thành hồ điệp bay đi. Chu Duật Minh mê man mà hấp háy mắt, Thư Vân Kỳ nói người này là cậu? Vì sao cậu hoàn toàn không có ấn tượng?

Lúc sinh thời lần cuối cùng cậu nhìn thấy Thư Vân Kỳ rõ ràng là lúc tan buổi tiệc rượu. Mặc dù anh đối mặt với cậu có vẻ hung ác nhưng mà nhìn trong đôi mắt anh đều là nước mắt.

“Sau đó anh quỳ gối trước mặt tôi, nói cho tôi biết các người đã chia tay, cậu ấy đã đi đến một bên khác của trái đất, đến một quốc gia xa xôi, bây giờ hai người đều cô đơn một hình một bóng. Khi đó trong lòng tôi không phải là không có vui vẻ, dù đã nói không quan tâm đến các người, từ lâu quan hệ của hai người đã không liên quan đến tôi.”

“Khởi đầu nguyên nhân tôi từ chối trị liệu kỳ thực không có phức tạp như trong tưởng tượng của mọi người. Có lẽ khó tránh khỏi vì tình gây thương tích, thế nhưng những ngày gian nan nhất tôi đều gắng vượt qua. Để tôi mất đi hết thảy niềm tin là do tôi không có cách nào tiếp tục đánh cờ. Khối u trong đầu cản nuốt sinh mệnh của tôi cũng cản nuốt trí tuệ và tài nghệ một đời mà tôi vẫn lấy làm kiêu ngạo. Thay vì chậm chạp kéo dài hơi tàn, không bằng ‘ngắt đầu lên ló, nghển cổ liền lục’. Thế nhưng người nhà của tôi đem việc tôi coi thường mạng sống của bản thân quy tội cho anh hoành đao đoạt ái...điều này sai lầm, mà xin lỗi, mãi đến tận cuối cùng tôi cũng không làm sáng tỏ, bởi vì bọn họ cần phải tìm một người nào đó đổ tội. Vận mệnh quá vô thường, nếu như không có oán hận, bọn họ làm sao có thể tiếp thu nhân sinh bất công như vậy?”

“—— Huống hồ tôi cũng hận anh. Mỗi lần anh đến trước giường bệnh của tôi, tôi thấy ánh mắt anh tràn đầy đau đớn, kính hãi và hối hận của anh lại làm cho tôi vui vẻ chịu đựng. Cho nên tôi không ngăn trở anh, việc anh chuộc tội đối hai người chúng ta mà nói đều là dần vặt. Mỗi một lần nhìn thấy anh là màu đen hôm qua liền ở trong lòng tôi tái hiện một lần.”

Chu Duật Minh rùng mình lạnh lẽo. Tay cậu không tự chủ được tóm chặt vạt áo trước, trong lòng đau đớn như cắt, mà không biết là vì ai. Cậu nghĩ trong đoạn thời gian đó, Triệu Thâm từng ngày từng ngày nhìn thiếu niên phong thái tuấn tú kia tiêu tụy suy yếu, đối diện với tử vong sẽ như thế nào, sẽ giống như vô số lần thấy tận mắt nhìn thấy hoa quỳnh héo tàn. Còn Thư Vân Kỳ với thân thể và tâm linh cùng lúc khô héo, lần lượt đem trái tim của mình lãng trí như thế nào?

“Tôi cả một đời chưa bao giờ hại người. Đây là lần thứ nhất tôi nếm trải tư vị thương tổn một người là như thế nào. Học xong trả thù, học xong cừu hận, cũng coi như biết thêm một chút tư vị lúc trước mình chưa từng trải qua, chỉ là tư vị này cũng không có gì hay ho. Cảm giác thỏa mãn cũng chỉ là nhất thời, nó

như một cái lồng đem tôi nhốt ở chỗ này, làm tôi cùng anh vì chuyện cũ mà dần vặt. Tôi nghĩ tôi cần phải tha thứ cho anh, nhưng khi tôi còn sống có lẽ vĩnh viễn sẽ không có được dũng khí nói ra hai chữ này. Tôi không thể tha thứ cho anh, giống như không thể tha thứ cho chính mình.”

“Tất cả cứ để đến khi tôi chết, giao cho Thượng Đế thẩm phán đi.”

Giấy viết thư bay xuống đất, nhẹ như không có trọng lực, nhưng khi cầm ở trong tay lại cảm thấy rất nặng nề. Những câu nói yêu hận gút mắc ở trong thư đều quá nặng nề, không người nào phụ trách nổi. Thuở niên thiếu tùy ý tiêu xài yêu hận tình cừu là bởi vì không biết trong đó tích chứa sức mạnh kinh tâm động phách như thế nào. Đợi đến sau khi yêu hận tiêu tận nước đổ khó hốt.

Chu Duật Minh không ngừng thở hổn hển, cuối cùng tim đập đến chết lặng, mới mở ra tờ giấy viết thư cuối cùng.

Những lời Thư Vân Kỳ để lại cho cậu là ngắn nhất.

“Trong lòng có rất nhiều lời, mà cuối cùng vẫn là lựa chọn để bút xuống. Những lời nên nói thì thời gian chúng ta bên nhau cũng đã nói cho em biết. Còn những gì quên nói cũng không có duyên phận nhắc lại. Gặp gỡ em là chuyện khổ sở nhất trong cuộc đời của tôi, nhưng những lúc vui sướng cũng không ít. Nhưng suy nghĩ một chút, tóm lại nếu như không gặp sẽ tốt hơn. Nếu có đời sau, tôi hi vọng chúng ta có thể có giống như lúc mới bắt đầu, nhưng không giống như kết cục, nhưng đáng tiếc cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.”

“Có lúc tôi quá đau đớn không nhận được hi vọng có em ở bên cạnh, dù cho trong lòng em, trong mắt em chứa một người khác, như vậy cũng được. Nếu như em tận mắt nhìn tôi chết, thì mấy chục năm về sau trong lòng em cũng chỉ có hình bóng của một mình tôi, tia sáng bên ngoài đều không chiếu vào được. Nhưng như thế thì rất là bi ai, còn không bằng giống như tôi thống thống khoái khoái mà đi. Cho nên tốt nhất là em không cần đến, không nên biết tin tôi qua đời, tôi không muốn em chảy nước mắt, nếu ở bên kia bờ đại dương tình cờ nhớ tôi thì qua tám hay mười năm cũng dần dần mà quên mất.”

“Hi vọng mẹ không đem tin tôi chết cho em xem, nếu như em thấy được vậy thì mời đến trước mộ phần dâng cho tôi một bó hoa, sau đó quay người rời đi đi. Sinh mệnh quá ngắn ngủi, chúng ta chỉ có thể quý trọng những người còn sống.”

Chu Duật Minh rất dùng sức mà siết di thư của Thư Vân Kỳ, giấy viết thư theo cánh tay của cậu qua lại run rẩy. Mãi đến tận khi tạo ra nếp nhăn cậu mới vịn phần hoảng sợ thả thư xuống cẩn thận mà vượt thật phẳng, cất đi. Cậu nhìn chăm chăm những dòng cuối cùng của di thư, nước mắt bất giác chảy xuống. Nước mắt càng chảy càng nhiều, chảy qua đôi gò má ưu mỹ, xuống hàm dưới tinh xảo, giống như phải đem trái tim khô cạn đã lâu của cậu ngâm trong muối biển mặn chát. Sau đó dần dần tiêu hủy.

Qua rất lâu, cậu mới học được khóc rống thất thanh.

Cậu sắp đem tất cả những chuyện ngoài thân quên mất. Không cẩn thận đá phải chiếc chìa khóa rơi dưới đất, mới nhớ tới Triệu Thâm còn những đồ vật không cho cậu nhìn thấy. Tại sao mọi người đều như thế, ngoài miệng nói không muốn cho cậu nhìn thấy, nhưng trong lòng trước sau vẫn mang theo kỳ vọng lưu

luyện không rời? Chu Duật Minh dùng tay cứng ngắc nhặt lên chìa khóa, lúc đứng lên cảm thấy thân thể này như bị rỉ sắt đến độ không còn của mình, linh hồn tách rời khỏi thân thể.

Phí đi nửa ngày mới tìm tới gian phòng bị khóa lại, nhưng cậu đứng trước cửa không đi thêm một bước. Từ nơi sâu xa cậu sợ hãi tất cả, chống cự tất cả, có lẽ bởi vì cậu cảm thấy nơi đây rất là quen thuộc, nhưng mà trong ký ức chưa chắc đặt chân.

Bên trong cửa không có quỷ quái, không có dị thường, đây chỉ là một gian phòng bình thường. Thậm chí so với những nơi khác trong biệt thự được trang hoàng lộng lẫy nhưng lạnh lẽo trong phòng này nhiệt độ ấm áp hơn nhiều, làm người thấy thoải mái. Dù cho đã bị che dấu rất lâu, tất cả cũng vẫn như ngày hôm qua.

Chu Duật Minh vừa ngẩng đầu là nhìn thấy những bức ảnh treo đầy tường. Những khung tranh màu sắc rực rỡ, treo một hàng lại một hàng như là những bức ảnh trang trí trong cửa hàng trà sữa mà các cô bé rất thích, nhưng để ở chỗ này khó tránh khỏi có chút buồn cười.

Nhưng cậu không cười nổi.

Người trong hình là cậu. Gương mặt đẹp đẽ, vóc người gầy gò, đôi mắt như hai vì sao trong đêm hè lờ lờ nhấp nháy. Nhưng chỉ có thần sắc là xa lạ: Ngây thơ, dương quang, không cười, không muốn xa rời nghịch ngợm kéo cánh tay của người thanh niên bên cạnh. Cánh tay đó là của Triệu Thâm. Bọn họ dựa vào nhau, nhìn nhau cùng cười, ở trên ruộng hoa oải hương, ở trên biển chạy thật nhanh tránh cơn sóng thủy triều, ở trong căn nhà sáng sủa sạch sẽ của mình, như một đôi tình nhân thân ái.

Đây cũng là cậu nhưng không nên là cậu. Tại sao cậu đối với những điều này không biết gì cả? Trên người Chu Duật Minh đột nhiên phát lạnh, hô hấp lạnh lẽo, cậu lùi về sau. Gót chân của cậu đụng vào chân bàn, làm lọ hoa trên bàn rơi xuống, những mảnh vỡ của gốm sứ văng khắp nơi. Những mảnh vỡ như vụn vụn ngàn ngàn ánh sáng bạc, cũng tựa như sóng biển rì rào phát ra ánh sáng lạnh.

Những cánh hoa hồng tối tím héo tàn rơi nhẹ xuống đất, từ giữa rớt ra một cái cái hộp nho nhỏ bằng nhung tơ màu đỏ sẫm. Cậu thất thần nhìn chằm chằm cái hộp kia, đầu đau như búa bổ.

Có thứ gì bi thương vô cùng sống động ở dưới đáy biển dần dần trôi lên.

Cậu mở ra chiếc hộp ma thuật Pandora.

Hai chiếc nhẫn kim cương lộng lẫy cùng dựa vào nhau, hai chiếc nhẫn được gắn những viên kim cương là phù hiệu đại biểu cho sự vĩnh hằng. Chiếc nhẫn có được sự “vĩnh hằng” của kim cương sẽ mãi mãi rạng ngời rực rỡ.

Đầu cậu rất đau rất cực không có cách nào áp chế, lão đảo một cái té xuống, liền bị những mảnh gốm vỡ đâm đầy tay, toàn bộ tay đều bị chảy máu. Ở trong nỗi đau đón trước mắt cậu hiện lên một tầng nước mắt, mơ mơ hồ hồ, càng nhìn thấy hào quang của viên kim cương sáng ngời đến khiếp người.

Ánh sáng chói lọi trước mắt dần dần khuếch đại, cuối cùng chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn của cậu. Một luồng ánh sáng rực rỡ đẩy ra ký ức bị phong ấn trong đầu cậu, khiến cho linh hồn gào thét khóc thảm, ký ức như sóng triều ầm ầm tuôn ra.

Ngày đó cậu leo núi bị té, sau đó tỉnh lại trong phòng cấp cứu của bệnh viện dưới chân núi, trước giường bệnh một người thanh niên chờ đợi lập tức ngẩng đầu lên gắt gao trừng mắt nhìn cậu, trên cầm râu mọc tua tủa xanh xanh, đáy mắt một mảnh tơ máu, nước mắt lã chã.

“Em đã tỉnh! Em đã tỉnh...” Hấn há há mồm, nói qua hơi thở.

Nhưng cậu chỉ có thể cảm nhận được đầu mình đau đớn, cơn đau càng ngày càng tăng làm cậu phiền lòng.

“Xin lỗi, anh.. Là ai?”

33. Chương 33

Bên trong căn hầm không có gió, không có ánh sáng, đưa tay không thấy được năm ngón tay, hắc ám ở đây phẳng phất như có hình dáng, như một chất lỏng nặng nề dính nị nhét đầy cả phòng, tiêu tán ra mùi vị mốc meo. Mùi vị này như độc được xông vào mũi của Triệu Thâm làm cho hắn không có cách nào ngủ được.

Hắn đã quen sống trong hung lụa, chưa từng chịu qua khổ sở như thế. Hai cổ tay bị trói lên một cái cây trên đỉnh đầu, dây thừng ở trên da thịt ghim ra vết máu thật sâu, uốn lượn quấn quanh, muốn hăm vào da thịt, khắc sâu vào xương tủy. Lúc mới bị treo lên thực sự là đau đến trụy tâm thực cốt, sau đó thì chết lặng, cánh tay giống như không thuộc về mình.

Đợi đến ngày mai, hắn ở trong lòng nửa đấng chất nửa châm biếm mà nghĩ, treo một buổi tối, đợi đến ngày mai nói không chừng tay hắn sẽ bị phế bỏ.

Nhưng ít nhất hắn vẫn là có ngày mai.

Triệu Nguyệt cưỡng chế hắn chuyển nhượng tài sản, bàn giao cơ mật mà lại không dám hoàn toàn tin tưởng những lời hắn hứa hẹn, suốt đêm phái người đi thẩm tra xác nhận. Triệu Thâm thấy y bận bịu khóe miệng hiện ra nụ cười trào phúng, cười y vô tri, thời điểm như thế này còn bị một tên tù nhân trêu đùa đến rối loạn chạy quanh. Nhìn y vênh vác tự đắc nhưng chỉ là một con ruồi mất đầu. Triệu Nguyệt trông thấy, trên mặt gân xanh nổi tung, không chút nghĩ ngợi liền đạp cho hắn hai cước. Sau đó là một phen hình phạt nghiêm khắc tra tấn.

Thủ hạ của y mỗi người đều xuất thân không sạch sẽ, giới dâm vật người, coi trời bằng vung. Triệu Thâm ho ra một ngụm máu, buộc mình phải nuốt xuống sự nhục nhã này, tự nhắc nhở mình bạo lực chưa chắc là điếm báo cho sự thắng lợi.

Cũng không biết mảnh đất này có phải được người chủ lúc trước thiết kế tỉ mỉ hay không, hiệu quả cách âm khá là đặc thù, trên lầu không phát hiện được dưới lòng đất này còn có cái hầm ngầm, nhưng bên trong hầm có thể nghe được tiếng động phía trên rất rõ ràng. Triệu Thâm nghe trong phòng có âm thanh đi lại lộn xộn không ngừng, liền biết đám liều mạng này còn có công việc.

Hắn ngẩn đầu nhìn thấy người đi qua đi lại chính là Triệu Khuyết. Rốt cục toại nguyện đem anh mình đạp dưới lòng bàn chân, sắc mặt y lại không có bao nhiêu vui mừng, cau mày, đáy mắt che lấp nặng nề, nhìn chăm chú vào điện thoại di động giống như muốn thiêu cháy cái tên trên điện thoại di động. Cái tên đó ở trong hang động vô tận tối tăm là đầu nguồn của những năm làm y hậm hực không thể nói ra tâm sự, cũng không biết là nên hận hay không.

“Ba” nhưng y không thể không tiếp điện thoại, y nói: “Đã trễ thế này, gọi điện thoại tới làm cái gì?”

“Ba nghe nói con bắt được anh của con?”

Đầu bên kia điện thoại giọng nói của người đàn ông vẫn trước sau như một, trầm ổn, uy nghiêm, sóng lớn không sợ. Nhưng Triệu Khuyết quá hiểu ông, từ những lời này vẫn phát hiện những gợn sóng nhỏ bé bên trong, y có thể khai quật ra thanh âm này khô khốc và run rẩy, do đó sáng tỏ giờ khắc này tâm trạng của ông cũng khúc chiết bất an.

“Vâng, ” Triệu Khuyết từ từ nở nụ cười: “Hắn là một kẻ si tình ngu si, chỉ cần con uy hiếp hắn liền ngoan ngoãn đồng ý. Loại người này hành động theo cảm tình ngu xuẩn không tư cách chưởng quản gia nghiệp nhà chúng ta, đúng hay không?”

“... Việc này chúng ta sẽ bàn lại. Đã đáp ứng cho con, tất nhiên là sẽ cho con, tại sao nóng lòng như thế?”

“Tất nhiên? Vậy tất nhiên đến lúc nào?” Triệu Khuyết bỗng nhiên kích động, thanh âm của y ùng ùng vang động, bên trong hầm Triệu Thâm vẫn có thể nghe đến y phẫn nộ kêu to: “Con không nóng lòng, con đã chờ lâu như vậy, quá lâu! Lúc trước con thất bại thảm hại ba kêu con chờ, hiện giờ con sắp thành công, tại sao ba còn muốn con chờ?”

“Con quá lỗ mãng” giọng nói có chút già nua từ trong sóng điện thoại truyền tới: “Tại sao lại dùng biện pháp nguy hiểm lớn như vậy? Mới vừa rồi ông ngoại nó tự mình gọi điện thoại cho ba đây, rất nhiều năm ba chưa từng nghe ông ấy tức giận như vậy. Cậu của nó dùng từ cũng vô cùng nghiêm khắc, giống như là rất quyết tâm. Con chỉ muốn khoe khoang nhất thời nhanh chóng, có nghĩ tới đây là bị người nắm cán hay không? Con đã tự mình lựa chọn một con đường hẹp nhất. Hiện tại ngừng tay, hai nhà thương thảo, muốn cũng chưa chắc không thành, bằng không mọi người cùng nhau cá chết lưới rách, ai cũng không muốn nhìn thấy loại cục diện phát sinh này.”

Ánh sáng trong mắt Triệu Khuyết từng tắc từng tắc chuyển lạnh, y ngẩng đầu lên cười âm thanh như sài lang đang khóc: “Hai nhà? Là hai nhà nào? Đó là nhà của hắn, không phải nhà của con. Nếu như ba sợ sệt người nhà của hắn thì lúc bắt đầu nên nói thẳng với con, nói rằng ba không dám! Ba xưa nay đều không dám chống đối bọn họ!”

Trầm mặc thật lâu. Cuối cùng người đàn ông kia nói: “Cái này con cũng đang hành động theo cảm tình. Tỉnh táo một chút con đã không phải là con nít.”

“Vâng, con tuổi trẻ, mà ba già rồi, chu đáo sợ phiền phức.” Triệu Khuyết từng chữ từng câu mà nói: “Ba không dám, con dám. Cháu ngoại bảo bối của bọn họ ở trong tay con, con xem bọn họ lấy cái gì tiếp tục đối với con vênh váo tự đắc?”

Thừa dịp người đàn ông chưa kịp tiếp tục lải nhải y cúp điện thoại trước, cũng ra sức đem điện thoại đi động ném ra xa, ở trên sàn nhà đập ra một tiếng vang rất lớn.

Ở dưới hầm Triệu Thâm cũng mơ mơ hồ hồ nghe được đại khái, nhưng hắn chỉ cười lạnh một tiếng, một lần nữa nhắm mắt lại. Làm cho hắn kinh ngạc chính là người đàn ông đã từng dành cho hắn huyết thống này đã không có cách nào dùng một câu nói làm cho tâm tình của hắn kích động nữa. Hắn tình nguyện tiết kiệm khoảng thời gian này suy nghĩ nhiều hơn về Chu Duật Minh.

Ban đêm cô quanh dãi dằng dặc như vậy em ấy đang làm gì đấy? Em ấy ở bên ngoài có thể nhìn thấy mặt trăng? Nhưng tình thế của em gái nguy cấp, em ấy cũng không có hứng thú để ý bất cứ chuyện gì đi? Không biết trong tình thế lòng nóng như lửa đốt em ấy có một chút nào quan tâm đến mình? Triệu Thâm cười khổ, tỉnh táo biết đây chỉ là hy vọng xa vời. Nhưng cứ cho hắn hy vọng xa vời một đêm đi. Hắn quá đau, trên tay đau, trên người đau, trong lòng cũng đau, nếu không có mấy phần hy vọng xa vời thì một người vốn được nuông chiều từ bé như hắn làm sao chịu đựng được.

Cứ để hắn mượn cớ vào lúc này đi, cứ suy nghĩ nhiều về người kia đi. Chờ hắn trở về, người kia có lẽ đã ra đi, từ nay về sau hết thấy những tưởng niệm quý mến của hắn đều là vô cơ xuất binh.

Nhưng mà vô luận cho Triệu Thâm bao nhiêu buổi tối, hắn cũng đoán không ra giờ khắc này Chu Duật Minh đối mặt với tai ương ngập đầu như thế nào. Gió mát và ánh trăng tràn vào căn phòng không một chút nhân khí, ở trên sàn nhà gỗ ánh sáng lộng lẫy tràn ra như thủy ngân tao nhã nhưng có độc. Lọ hoa sứ bẽ nát đã được người hầu thu dọn sạch sẽ, Chu Duật Minh nằm trên sàn nhà đắm chìm trong ánh trăng, tư thế lại như nằm rạp trong bụi gai.

Lúc người hầu đi tới thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của cậu mà giật mình. Tuy rằng lúc thường cậu cũng hay lạnh nhạt như vậy, hồ hững, chán đời coi thường mạng sống bản thân, nhưng cho dù ở trong lúc tuyệt vọng nhất thì cậu vẫn là cậu, dù cho linh hồn thủng trăm ngàn lỗ vẫn nỗ lực chống đỡ. Song lần này ánh sáng trong mắt cậu đã tắt, hết thấy đều quy về hỗn loạn tiêu điều.

“Ngài không có sao chứ?” Người hầu cẩn thận gọi cậu, gọi vài lần Chu Duật Minh mới giãy dụa từ dưới đất bò dậy, thở hổn hển dựa vào chiếc tủ, từ đầu đến chân đều toát mồ hôi lạnh, rất giống một thủy quỷ từ trong nước bò lên.

“... Tôi không sao.” Cậu nhẹ nhàng trả lời, âm thanh mềm mại, nhưng cảm xúc lại rất máy móc: “Mời đi ra ngoài đi, tôi muốn một mình yên lặng một chút.”

Cậu cất lực làm ra vẻ ôn hòa lễ độ, nhưng người hầu nghe thấy thanh âm này trôi nổi bồng bềnh, như đến

từ chân trời xa xôi. Dáng dấp suy yếu chiếu vào vông mạc khiến người cảm thấy cậu cũng như một lọ hoa bằng sứ mỏng manh, vừa chạm vào lập tức nát tan, không thể thu thập. Vì vậy những người khác đều lặng lẽ lui ra. Chỉ còn dư lại một mình cậu cô đơn trầm mặc lưu lại trong bóng tối, bỗng nhiên lại ngã xuống.

Chu Duật Minh hai tay ôm vai, run rẩy không ngớt, là động tác khi khóc nức nở nhưng từ đầu tới đuôi không có một giọt rơi lệ xuống, cậu cảm thấy mình chắc bị gió làm lạnh. Linh hồn của cậu bị vận mệnh vô tình lột trần, một đao chém thành hai nửa, một nửa ở hiện tại lưu lại không biết làm thế nào, một nửa đã thất lạc ở quá khứ, còn sinh mạng của cậu bị mai táng trong mê cung bởi những người còn sống sót.

Sau chuyện leo núi bất ngờ bị thương, não của cậu tổn thương quên mất tất cả mọi người, cũng bao gồm cuộc đời của mình. Nói đúng ra cậu chỉ quên những ký ức sau tai nạn xe cộ, ký ức chỉ dừng lại ở lần gia biến lúc tuổi thơ. Nhưng tâm trí của cậu vẫn là người trưởng thành, ăn nói trầm tĩnh, cử chỉ thận trọng, ngoại trừ ký ức trống không còn nhu thuận vẫn không khác bình thường... Có thể gọi là phong độ nhẹ nhàng.

Kỳ quái là cậu cũng không hoang mang, không giống bất luận những người mất trí nhớ khác, cậu không nóng nảy khát cầu quá khứ của mình, trong lòng chỉ tò mò giương mắt nhìn xem biến chuyển từng ngày trong thế giới lạ lùng này.

Thế nhưng Triệu Thâm sắp điên rồi.

Hắn bỏ xuống tất cả công tác ở bên cạnh Chu Duật Minh cần y hỏi thuốc...tưởng niệm chất đầy trong mắt hắn, mà tưởng niệm kia kết thành một chiếc lưới thật dày.

Sinh hoạt ngọt ngào rất nhanh làm Chu Duật Minh chán ghét. Ngày nào đó cậu muốn đi tìm em gái của mình, dựa theo lời giải thích của Triệu Thâm em gái là người thân hiếm hoi duy nhất của cậu còn sót lại trên cõi đời này. “Luôn dựa vào sự hỗ trợ của anh sao được? Em cũng không tiện làm phiền anh.”. Cậu nói với Triệu Thâm.

Người đàn ông này đối với cậu quá câu chấp, chấp nhất đến làm cho người kinh hãi, dường như toàn bộ ý nghĩa sinh tồn của hắn chính là ở bên cạnh cậu, làm vệ tinh chói mắt của cậu. Nhưng tại sao hắn đối với cậu một người vô danh không phận tốt như vậy. Lúc Chu Duật Minh vừa tỉnh lại đã dò hỏi hắn: “Quan hệ của chúng ta như thế nào”. Hắn chỉ trở mắt ngoác mồm, gian nan chống đỡ, cười một tiếng, nói: “Anh là bạn của em.”

Hai chữ này từ đầu lưới hắn nhảy ra, nóng đến kinh người, hồ thẹn đau đớn, phảng phất như có sức nặng ngàn cân. Trong lòng Triệu Thâm biết rõ ràng mình là kẻ cầm đầu, nhưng chỉ có thể không biết xấu hổ mà lừa gạt, đem sự mờ mịt đối lấy cơ hội để được bù đắp. Hắn không dám nhìn vào đôi mắt tinh khiết như tuyết mới của Chu Duật Minh, ánh mắt thanh minh vút bỏ hết thủy yêu hận đau xót, vì vậy chỉ có quay mặt đi.

Chu Duật Minh nhìn bộ dạng che che giấu giấu của hắn, trên mặt cười rất lễ phép, trong miệng nói lời khách khí, nhưng trong lòng đã có một chút khả nghi bộc phát. Dù loại tưởng tượng ở trong lòng cậu như cổ đại sinh trưởng, như mơ hồ quen biết, có đau thấu tim gan, có tối tăm đôi bại, có kiêu diễm lãng mạn, mang theo tình ý êm tai làm cho trong lòng cậu kinh hoàng, chỉ là không thể nói ra.

Trước khi mất trí nhớ tình cảm của Triệu Thâm đối với cậu không đơn giản như hai chữ “Bạn bè”. Cho dù mất hơn mười năm nhân sinh từng trải cậu cũng có thể dễ dàng hiểu được ánh mắt nóng rực kia, chỉ là không biết ánh mắt tập trung này lúc trước có nhìn cậu như vậy hay không.

Quan hệ mập mờ như vậy giống như lọt vào một vùng lầy tràn đầy si rô, là một cảm bầy cực kỳ ngọt ngào. Cậu lưu lại bên cạnh Triệu Thâm sẽ làm cậu càng lún càng sâu. Nhưng cậu là một người không hoàn chỉnh, không có quá khứ, tương lai cũng là một mảnh xa vời, cậu không thể cho hắn bất kỳ cam kết nào cả.

Lúc trước các loại tình cảm chân tâm giả ý, có hay không nổi khổ âm thầm đều đã không thể nào nhận biết. Tình cảm sau này kết quả ra sao, liệu sẽ hối hận, cũng không biết được. Nói tới cùng bây giờ cậu kỳ thực đã không phải là người mà Triệu Thâm từ lâu chân chính nhìn kỹ.

Cho nên cậu quyết định cáo từ.

“Cám ơn anh trong lúc em bất lực nhất anh đã vươn tay viện trợ, em chưa từng nghĩ tới có thể nắm giữ một người bạn tốt như vậy, anh em tốt.” Chu Duật Minh tận lực nói uyển chuyển, nhưng trong lòng cũng có mấy phần hoảng hốt: Đây là lời nói thật lòng của mình chẳng? Lẽ ra cậu nên biết thân biết phận, không vi phạm, lúc chưa thân thiết nên mạnh tay cắt đường dây tình cảm này nhưng cậu vẫn mơ hồ không muốn. Từ lần đầu tiên mở mắt nhìn thấy thế giới xa lạ, chỉ có hắn có thể đem đến cho cậu sự ấm áp duy nhất.

Ngày đó trời trong nắng ấm, Triệu Thâm dẫn cậu đi ra giải sầu. Ánh nắng ấm áp thư thích chiếu lên trên người, chiếu thành sắc mật ong vàng óng khiến toàn bộ tâm đều trở nên ngọt ngào. Vì vậy Chu Duật Minh biết khi cậu đi thì phần ấm áp này sẽ bỏ khuyết chỗ trống trong nội tâm của mình làm cho cậu rất cuộc không cất bước nổi.

34. Chương 34

Triệu Thâm nghe cậu nói sắc mặt đột nhiên tái nhợt. Nhưng vẻ mặt hắn lập tức trấn định như cũ, khi mở miệng ngữ khí vẫn ôn tồn như trước, như chưa từng nghe ra bất kỳ cái gì gọi là ‘ý tại ngôn ngoại’, hắn nói: “Bây giờ thân thể em còn rất yếu, cần thiết điều dưỡng, thương tổn động gân động cốt phải dưỡng một trăm ngày, không dưỡng cho tốt làm sao sinh hoạt bình thường. Hiện giờ em gái của em đang thi đại học ngàn cân treo sợi tóc, anh sợ làm ảnh hưởng đến em gái nên nói em chỉ bị thương nhẹ. Em mất trí nhớ, trở lại bị em gái nhìn ra, ảnh hưởng đến em gái làm sao bây giờ?”

Chu Duật Minh đã nghĩ ra rất nhiều cách để đáp lại nhưng không nghĩ tới Triệu Thâm cho mình một lý do hợp tình hợp lý như vậy, hoàn toàn không có tư tâm. Ít nhất cậu đã mất đi toàn bộ kinh nghiệm từng trải, khác nào một tờ giấy trắng, nghe hắn nói như vậy rất là thuyết phục.

“Vậy, em...” Cậu há mồm sứt mẻ nói lắp, trong đầu mọi thứ đều hỗn loạn.

“Nếu như em muốn nhìn em gái một chút anh sẽ đưa em trở về. Mà em như bây giờ làm sao để anh yên tâm? Không bằng trước tiên chờ vết thương tay chân của em lành đi.”

Dũng khí muốn ra đi của cậu cứ như vậy mà mất hết. Thương tổn của cậu lại lâu khỏi, làm cho cậu mất hết kiên trì cũng không tìm được lý do thích hợp. Tiền thuốc thang cực kỳ đắt, viện điều dưỡng cũng giá cả không ít, Triệu Thâm đều giúp cậu một tay xử lý. Cậu áp a áp ứng hỏi tình trạng kinh tế của bản thân lại phát hiện, về chuyện tiền tài cậu và Triệu Thâm đã sớm chặt chẽ không thể tách rời, thật giống bọn họ đã từng sinh hoạt chung rất nhiều năm.

Trong lòng còn hoài nghi nhưng lại sợ tìm hiểu sẽ đau lòng nên cậu càng hết lòng tin theo, lại càng không dám nhắc tới tới.

Tuy Triệu Thâm một lòng chỉ muốn cùng cậu dưỡng bệnh, nhưng vẫn không có cách nào đem tất cả công việc dứt bỏ không quản, tình cờ cũng sẽ hẹn đàm luận với cấp dưới và bạn bè cùng hợp tác. Ngày đó có một người quen cũ tới chơi, một đường xông vào viện điều dưỡng. Người này cũng coi như là bạn bè thân thiết của hắn, cũng gia thế hiển hách, niên thiếu tài hoa, chỉ là tính tình có chút tùy tiện, thoát không được tính khí công tử bột thiếu gia. Lúc y đến bề ngoài cờ hiệu là tới thương nghị kế hoạch hai người hợp tác nhập cổ, nhưng trong lòng đánh chủ ý là đến xác nhận lời đồn Triệu Thâm trầm mê trong “Ôn nhu thôn” vui đến quên cả trời đất.

Lâm thiếu gia vận may ngược lại không tệ, vừa vào bệnh viện là thấy hai người trên sân cỏ. Triệu Thâm nhìn y chăm chăm, một mặt táo tợn biểu tình hung dữ áp cũng áp không thể áp xuống. Lâm Vũ làm bộ không nhìn thấy, khà khà nhìn hai người cười chế nhạo, nói vài lời khách sáo, chúc Chu Duật Minh sớm ngày khôi phục. Chu Duật Minh đụng phải một người không hiểu ra sao trong lòng có chút nôn nóng, cậu không có kinh nghiệm tiếp xúc với người lạ, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống. Lâm Vũ nhìn ra cậu quần bách, tâm chơi đùa nổi lên làm Triệu Thâm tức giận sắc mặt tái xanh, nhanh chóng bảo y tá trước tiên đưa Chu Duật Minh trở về phòng.

Cậu đi mà buồn buồn, tràn đầy nản lòng. Nếu cậu không có mắt trí nhớ, có phải khi này sẽ không thất thố, Triệu Thâm cũng không cần đẩy cậu đi? Hắn sợ cậu làm mất mặt mũi. Chu Duật Minh cảm thấy mình bây giờ nhất định vô cùng buồn cười.

Lâm Vũ là một người tính tình bộp chộp, Chu Duật Minh còn chưa đi xa, y tiếp tục cười trêu ghẹo Triệu Thâm: “Cậu cũng thật là thương cậu ta nha! Lâu như vậy rồi cũng không chịu thay người, là quyết định ở bên cậu ta? Lão gia tử biết cậu quen bạn trai sao?”

Ngọn gió vô tình đem lời nói đến bên tai cậu, sắc mặt Chu Duật Minh trắng bệch, tâm thần thất thủ, ngàn loại sóng to gió lớn đều ở trong lòng ngực lẫn trào, nhưng hết thảy tình cảm đều giữ ở yết hầu không phát tiết được, trầm mặc giống như biển cả tháng mười hai không có ánh trăng sáng.

Triệu Thâm dùng hết một ngày mới đem vị đại phạt Lâm Vũ này đuổi đi. Lâm Vũ đối với việc hắn “ly kinh bạn đạo” biểu hiện rất hứng thú, một phần xuất phát từ thiên tính xem trò vui, một phần cũng là xuất phát từ giao tình đồng sức đồng lòng của hai người từ nhỏ.

“Nếu cậu thật yêu thích cậu ta muốn ở bên cạnh cậu ta cũng không thành vấn đề, nhưng phải cẩn thận, không biết sẽ có bao nhiêu người xem cậu ta là cái đinh trong mắt.” Ban đêm trong buổi tiệc rượu Lâm Vũ quá say giờ ly rượu cảm khái.

Có lẽ là say nên hai người vô tình hay cố ý đều nói vài câu tự đáy lòng. Triệu Thâm nâng ly rượu trong tay xem màu hổ phách lưu chuyển. Tửu lượng hẳn không tốt nhưng hôm nay lại đặc biệt tỉnh táo, thấp giọng nói: “Có một số việc không phải tôi không nghĩ tới, chỉ là buông tay nào có dễ dàng như vậy.”

Lâm Vũ đồng tình vỗ vỗ vai hẳn. Triệu Thâm bỗng nhiên nghiêng đầu lại nhìn y, ánh mắt sáng ngời sắc bén kinh người, giống như một tảng băng sắt bén và yếu đuối: “Đối với tôi mà nói chuyện này không thể đem ra làm đề tài nói nhảm. Lần sau trở lại tôi không muốn thấy cậu cố ý đi trêu chọc em ấy. Sau khi trở về, tôi cũng không hy vọng nghe cậu để lộ tiếng gió.”

Ánh mắt hẳn quét qua, Lâm Vũ cảm thấy giống trên đầu đổ xuống một nắm tuyết, đột nhiên tỉnh lại, rùng mình một cái, cảm giác say biến mất. Y cười gượng hai tiếng, thông minh mà ày ày đáp lời, dời câu chuyện. Một khắc kia địch ý của Triệu Thâm lộ hết ra sự sắc bén làm y sợ hãi, đồng thời trong lòng vẫn còn sợ hãi nghĩ, thì ra cậu thanh niên kia ở trong lòng Triệu Thâm phân lượng so với y tưởng tượng còn nặng hơn nhiều lắm.

Triệu Thâm đi dưới ánh trăng trở lại phòng ngạc nhiên phát hiện Chu Duật Minh vẫn còn thức. Cậu không uống thuốc ôm lấy chăn ngồi ở trên giường, sắc mặt tái nhợt trầm tĩnh, hai mắt ảm đạm vô thần. Hẳn ngồi xuống bên cạnh giường nhìn chăm chú gò má thanh nhả của người yêu, thả thấp giọng hỏi cậu: “Làm sao vậy? Muộn như vậy còn chưa ngủ, sẽ không tốt cho việc dưỡng thương.”

Từ khi cậu thức tỉnh tới nay khẩu khí của Triệu Thâm chính là như vậy, thờ ơ, không mặn không nhạt, bên trong lẽ phép lộ ra thân mật, bên trong quan tâm lại mang theo xa cách như trên cao nhìn xuống. Khoảng cách vĩnh viễn vi diệu là hẳn cố tình làm. Hẳn sợ tiếp cận sẽ gặp thất vọng? Lúc muốn rút lui lại không thể từ bỏ? Chu Duật Minh bỗng nhiên nghiêng người giang hai tay ôm lấy Triệu Thâm.

Thân thể người thanh niên cao to kiên cường trong khuỷu tay của cậu từng tắc từng tắc cứng ngắt. Chu Duật Minh cảm thấy mình ôm một tượng đá góc cạnh sắc bén, muốn ôm chặt hẳn cần có một sức mạnh rất lớn.

“... Kỳ thực, em sớm nghe những người khác nói chuyện phiếm.” Cậu ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ giọng nói: “Bọn họ đều nói em là.. Anh nuôi tình nhân, có lời rất khó nghe, em không muốn tin.”

Triệu Thâm nghẹn một chút đồng tử co lại, cắn răng nói: “Là ai phân tán ô ngôn uế ngữ như vậy?”

Cố tình không chỉ một lần, cố tình còn để Chu Duật Minh nghe được, cố tình làm cho hẳn vô lực phản bác.

“Có lẽ ở trong mắt bọn họ chuyện này chính là như vậy, không oán người được.” Chu Duật Minh mỗi một nhắm mắt lại: “Nhưng anh đối với em tốt như vậy... Anh yêu thích em sao?”

Cậu nhẫn nhịn e lệ, lấp bắp hỏi: “Trước khi em mất trí nhớ anh có phải là bạn trai của em không?”

Triệu Thâm há miệng nhưng rồi bất lực mà ngậm miệng lại. Hẳn cảm thấy mình thật sự là một kẻ ngu si, không thể chống cự mà từng bước một đi vào chàm bầy của vận mệnh. Nhưng suy nghĩ lại những chuyện

giấu diếm sát cơ này hình như là nhiều năm trước trong lúc vô tình mình đã lưu lại mầm tai hoạ. Cho đến ngày nay, mua dây buộc mình.

Rõ ràng không có nhìn thấy nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của Chu Duật Minh dẹt thành một tấm lưới che ngợp bầu trời, trói chặt hắn ở trong đó không có đường trốn. Hắn ở trong lưới co rúm lại sợ run, cuối cùng chỉ có thể miễn miễn cưỡng cưỡng tránh nặng tìm nhẹ mà giải thích: “Anh rất yêu thích em.”

“Anh thật lòng rất yêu thích em.” Hắn lập lại một lần nữa.

Đây là lần thứ nhất hắn thông báo... Hắn hoảng hoảng hốt hốt nghĩ. Trong lòng không có vui sướng, cũng không có bi ai, chỉ có cảm giác hư không vô lực sau khi được giải thoát.

Chu Duật Minh không tự chủ thở phào một cái, trên mặt lộ ra ý cười, nhưng một giây sau liền đỏ cả mắt. Những giọt lệ châu chảy xuống làm ướt đầm nốt ruồi son dưới mi mắt, giống như những giọt sương trên cánh hoa sen đỏ hồng.

Những ngày qua hắn nhìn người yêu biến thành người xa lạ, dùng thân phận bạn bè không rời không bỏ, đến tận cùng là ôm trong ngực tâm tình thế nào?

“Xin lỗi” Chu Duật Minh khàn giọng, đột nhiên hạ quyết tâm hôn lên trán của Triệu Thâm: “Em có lỗi với anh, em đã quên mất anh.”

Đó là nụ hôn đơn giản, chỉ là đôi môi dán lên da thịt an ủi. Nhưng đây lại là nụ hôn Triệu Thâm khó quên nhất, phẳng phất như thời khai thiên tích địa những nguồn sáng từ bên ngoài hỗn độn chiếu vào, như một tia chớp nổ vang ở trên trán của hắn. Tim của hắn như ngừng đập, hô hấp dừng lại, vạn vật thế gian giống như vì thời khắc này mà tồn tại, thời khắc lúc cậu hôn vào trán hắn.

“... Anh yêu em.” Triệu Thâm không tự chủ được nói ra câu nói này, gơ tay lên ôm lấy Chu Duật Minh. Bọn họ được toại nguyện, da thịt dán vào nhau, tay chân quấn lấy nhau, trong lòng cảm thấy đã ôm như vậy trăm lần, ngàn lần rồi.

Đêm hôm đó biểu lộ là một đạo ma chú, một khi nói ra thế giới cũng thay đổi. Sau này khi Triệu Thâm hồi tưởng lại đoạn thời gian này, lòng luôn nghi ngờ những ngày này được trộm từ trong tay Thượng Đế, hoặc đây vốn là giấc mộng. Ngoại trừ mộng cảnh thì là kỳ tích đến âm thầm, đi cũng không dấu tích?

Chu Duật Minh giải được nghi ngờ trong lòng tự cho là chân tướng đã rõ ràng, cục đá ở trong lồng ngực đã bỏ xuống. Cậu lặng lẽ hỏi Triệu Thâm: “Nếu như em vẫn không khôi phục ký ức, anh có bỏ lại em không quản không?” Triệu Thâm ngẩn người, cúi đầu nói: “Làm sao có thể bỏ được em.”

Chờ khi em nhớ lại tất cả, đến lúc đó không phải anh bỏ em, là em bỏ lại anh. Hắn ở trong lòng âm thầm nghĩ.

Chu Duật Minh đương nhiên không biết trong lòng hắn phun trào sóng ngầm, cậu chỉ hân hoan mà nghe Triệu Thâm cam kết, sau đó vui vẻ cười rộ lên.

Triệu Thâm mỗi lần nhìn thấy nụ cười của cậu như thể tim sẽ đột ngột nhảy một cái. Thả xuống nghi ngờ trong lòng Chu Duật Minh vô cùng nhẹ nhõm sung sướng, những ngày trong bệnh viện khô khan cậu cũng cảm thấy sinh động, trong lòng lúc nào cũng nở hoa.

Cậu muốn hồi phục lôi kéo Triệu Thâm hoạt động gân cốt, tay của Triệu Thâm để trên eo thon của cậu, cách lớp áo bệnh nhân rộng rãi cảm thụ da thịt nhẵn nhụi, dự tay hắn hãm xuống. Nhưng cái eo này gầy quá mức không khỏi chọc người đau lòng. Chu Duật Minh vụng về di chuyển gót chân động đến vết thương đang khép lại làm cậu đau đớn. Triệu Thâm trầm mặc cùng cậu di động, Chu Duật Minh tình cờ ngẩng đầu lên thoáng nhìn đôi mắt của hắn vừa nhiệt liệt vừa ôn tồn, như là hình ảnh trời thu lá phong rụng đầy tạo nên một màu hồng kinh tâm động phách. Cậu thất thần va đầu vào trong lồng ngực Triệu Thâm thuận thể liền chôn ở bả vai của hắn, sau đó nằm trên bờ vai của hắn khẽ cười nhẹ.

“Mệt mỗi quá a.” Cậu đem trọng lượng cơ thể toàn bộ chuyển giao qua người Triệu Thâm.

Triệu Thâm không nhịn được xoa mặt của cậu: “Đồ thừa không đi? Đây là đang làm nũng với anh sao?”

Chu Duật Minh lắc đầu một cái, tiếng cười bỗng nhiên lớn hơn rất nhiều, ánh nắng theo ý cười chiếu qua đuôi lông mày khóe mắt, sáng bừng lộng lẫy. Triệu Thâm nhìn ngũ quan của cậu đột nhiên mở ra, phát hiện ngũ quan tươi đẹp sâu sắc như vậy quả nhiên thích hợp với khuôn mặt tươi cười, không thích hợp với vẻ mặt lúc trước của cậu suốt ngày âm trầm buồn bã.

“Đi không nổi, anh ôm em trở về đi.” Tay cậu quàng qua vai Triệu Thâm, hai má cũng dán vào: “Như vậy mới gọi là làm nũng.”

Ngữ khí của cậu vừa chậm vừa nhẹ nhàng, lọt vào tai Triệu Thâm làm gò má của hắn cũng đỏ lên. Cơ hồ một giây sau, hắn một cái khiêng Chu Duật Minh lên, không coi ai ra gì đi về phía trước.

Có lúc Chu Duật Minh lại ấn lông mày của Triệu Thâm, nghi hoặc mà đánh giá hắn, trong miệng nói: “Không biết tại sao em luôn cảm thấy bộ dáng lúc trước của anh không phải như thế này. Anh là người yêu đời tham sống, phải hoạt bát lên.” Triệu Thâm nhất thời nghẹn lời, chỉ có buồn buồn nói: “Người thì phải thay đổi theo thời gian. Không nhớ ra được cũng không cần nỗ lực suy nghĩ, sẽ đau đầu.”

Ký ức của Chu Duật Minh còn sót lại thực sự không nhiều, ấn tượng có liên quan đến hắn càng ít. Hắn chỉ là cái bóng nhạt nhẽo khi còn là một thiếu niên thời còn học trung học, khi đó tất cả mọi chuyện chưa phát sinh. Nếu như hết thấy đều không có phát sinh, Triệu Thâm chắc chắn sẽ là một thiếu gia hãnh hái chứ không phải là một người thích chau mày, còn Chu Duật Minh phải là đáng đáp như bây giờ tinh khiết như một tờ giấy trắng, vui sướng xán lạn.

Sau nhiều lần hội chẩn Triệu Thâm cũng dần dần phỏng đoán, Chu Duật Minh mất trí nhớ không chỉ là bắt nguồn từ chấn thương đầu, nguyên nhân sâu xa vì tính ảnh hưởng ở bên trong. Những chuyện cũ bi thương bất kham cậu đều quên không còn một mống, hồi ức vui sướng vẫn còn mơ hồ lưu lại. Chỉ là qua

nửa cuộc đời thời gian vui sướng của cậu quá ít.

Cười nhiều một chút. Mỗi ngày hắn thấy đôi mắt như hắc thủy ngân của Chu Duật Minh trong lòng hắn lại âm thầm nói nhỏ. Vô luận hiện tại Chu Duật Minh có yêu cầu gì hắn đều sẽ đáp ứng. Hắn muốn đem hạnh phúc mà hai mươi năm cậu không có bồi thường cho cậu, dùng chính mình, tất cả mọi người và vận mệnh bồi thường cho cậu.

35. Chương 35

Một ngày lại một ngày trôi qua như nước chảy về đông, thời gian của bọn họ càng ngày càng ít, như mặt trời đã qua giữa trưa, từng giây từng phút không thể cứu vãn mà hạ xuống, quang minh dần tắt, bóng tối dần đến. Bên trong ngọt ngào hiếm thấy ngấm vào từng chút từng chút đau buồn âm thầm.

Chuyện Chu Duật Minh hồi tưởng lại càng ngày càng nhiều, vết thương cũ cũng tái phát đến càng ngày càng lợi hại. Triệu Thâm mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, sợ cậu thống khổ, cũng sợ cậu tỉnh táo. Dùng lãng quên để đánh đổi hạnh phúc giả tạo đến tốt cùng có đáng giá hay không? Hắn không biết. Nhưng hắn rõ ràng mình không có quyền thay Chu Duật Minh lựa chọn.

Chuyên gia rất cục đã đưa ra được phương án giải phẫu hoàn chỉnh. Triệu Thâm hỏi: “Ký ức của em ấy có khôi phục được không?” Danh y tuổi cao đức trọng dậm lắc đầu, biểu thị đó cũng không phải vấn đề có thể chường không, sức người làm sao chống nổi ý trời.

“Chúng tôi chỉ tận lực làm cho sinh hoạt sau này của cậu ấy không bị ảnh hưởng, làm di chứng thương tổn ở mức độ thấp nhất.” Triệu Thâm vĩnh viễn sẽ không có được đáp án hắn muốn, vì vậy chỉ có nỗ lực cười, tâm càng sâu càng sâu mà rơi xuống.

Buổi tối trước cuộc giải phẫu hắn nắm tay Chu Duật Minh đi tản bộ trên biển. Nơi này phong cảnh tuyệt hảo, người ở thưa thớt, là quan cảnh giành cho bọn phú hào. Biển cạn, một con nhỏ đường quanh co uốn lượn mở rộng, kéo dài rồi bị những làn sóng lớn che khuất tầm nhìn. Bọn họ dắt tay sóng vai đi trên con đường như một chiếc cầu trên biển này, trước mắt là ánh nắng chiều rất đẹp, màn đêm sắp đến xóa đi ánh tà dương nóng rực, ánh nắng chiều màu vàng kim biến thành từng mảnh màu sắc tổng hợp như một vị họa sĩ thiên tài rải pha màu nước chuẩn bị vẽ tranh. Ánh sáng này hòa tan vào biển, làm cho sóng nước lấp lư biến thành màu tím sẫm.

Triệu Thâm hãy còn mắt tập trung, Chu Duật Minh kéo hắn tay quơ quơ: “Nơi này thật đẹp thật hy vọng mỗi buổi tối đều có thể nhìn mây có màu sắc như thế này.” Hắn nhợt nhạt mà đáp một tiếng, âm thanh bằng phẳng ở trên mặt biển truyền ra rất xa, như một linh tinh ở hòn đảo xa xa vang vọng. Thời khắc này trên trời dưới đất, trừ hai người họ ra không còn gì khác, bọn họ cũng chưa bao giờ gần nhau như lúc này. Trong lòng của hắn chưa bao giờ kích thích hơn lúc này, rất muốn thời gian dừng lại. Nhưng mà tất cả cuối cùng không thể được, cũng như sẽ không bao giờ có hoàng hôn màu tím như thế này lần thứ hai. Bởi vì tia sáng mặt trời ngày mai sẽ không giống như hôm nay.

Bỗng nhiên khóe mắt hắn rất cay, sợ bị Chu Duật Minh nhìn thấy thật không tiện vì vậy lạng lẽ xoay mặt

đi chớp mắt một cái. Đợi đến khi tâm tình bình phục mới từ trong lồng ngực lấy ra một cái hộp bát âm nhỏ, cẩn thận từng li từng tí mở ra để xuống đất.

Nghe thấy tiếng nhạc Chu Duật Minh cười quay đầu lại. Tóc cậu hơi dài, gió biển thổi làm từng sợi tóc tung bay. Trong lúc dưỡng bệnh cậu chán ăn nên gầy hơn một chút, tay áo vung lên có thể nhìn thấy rõ đường nét thân hình tinh tế, giữa trời biển mênh mông cậu như một cái bóng chỉ một cơn gió có thể dễ dàng thổi bay đi.

Triệu Thâm chậm chậm chuyên chú nhìn cậu mãi đến khi vũng tin cái bóng nhỏ bé này khắc sâu trong lòng, theo nhịp tim âm áp đập đều, mỗi một lần tim đập cũng làm cho cái bóng phồng lên chiếm toàn bộ nội tâm.

“Làm sao vậy? Tại sao lại có âm nhạc?”

“Thời điểm như thế này, không có âm nhạc sao được?”

Triệu Thâm chậm rãi cúi đầu, một bên đầu gối nặng nề rơi xuống đất, âm thanh chạm đất có thể nghe rất rõ ràng. Hắn quỳ một chân trên đất, tư thái hoàn mỹ, nhưng khi từ trong lồng ngực lấy ra hộp nhẫn bởi vì căng thẳng mà run cầm cập.

Nấp hộp mở ra, hai viên kim cương tranh nhau tỏa sáng, tia sáng kia yếu ớt lại có sức bất diệt. Nó không biến hóa như ánh nắng chiều đẹp lạ thường rực rỡ nhưng ánh sáng đó là thẳng tới vĩnh hằng tinh khiết.

“Xin em... Đồng ý cùng anh vượt qua một đời...” Lúc chân chính mở miệng Triệu Thâm mới phát hiện ngôn từ của mình vô cùng ít ỏi, thiệt thòi hẳn luôn luôn khoe khoang tài ăn nói, trong bất cứ chuyện gì đều tự tin tuyệt đối đến khi tình hình ngàn cân treo sợi tóc mới phát hiện mình bất quá chỉ là tên tiểu tử vất mũi chưa sạch.

Nam nhân cầu hôn nam nhân nên nói cái gì? Tự nhiên không có thần linh từng định ra thế ước, cũng không có thi nhân từng làm những câu thơ ưu mỹ cho trường hợp này, đại não hẳn trống không, chỉ có lặp lại rất nhiều lần câu nói đã nói trước kia: “Anh yêu em...”

“Không quản sau này sẽ phát sinh cái gì”. Cuối cùng hẳn chỉ kịp nói một câu nói này: “Anh đều vĩnh viễn yêu em. Anh cam kết sẽ vĩnh viễn yêu em.”

Trên đời hết thấy đều không thể dự đoán. Chỉ có trái tim là hẳn có thể nắm giữ, có thể giao vào tay của một người khác. Kim cương chiếu ra tia sáng vĩnh hằng liên quan đến lời hứa vĩnh viễn. Hẳn không thể khống chế vận mệnh, không khống chế được ngày mai, duy nhất có thể khống chế chính là bản thân mình.

Xuyên thấu qua ánh tà dương hẳn nhìn thấy nước mắt trên mặt Chu Duật Minh chiết xạ ra màu sắc xanh biếc pha lẫn với màu hồng. Sau đó Chu Duật Minh liền xông lại ôm chặt hẳn, vong tình hôn lên đôi môi hẳn, ngón tay thon dài lục lọi tìm bàn tay của hẳn, cùng hẳn mười ngón tay quấn quýt.

Hắn đem nhẫn trân trọng đeo lên ngón tay người yêu, gió biển vì bọn họ tấu xướng một bài ca như ở lễ đường.

Ba ngày sau, Chu Duật Minh tiếp nhận giải phẫu. Khi tỉnh lại thì đúng là như một chuyện cười mỉa mai mà hoang đường: cậu nhớ lại tất cả, nhưng lại đem ký ức của mấy ngày này phủ đầy bụi.

Mặt trời mọc, ánh nắng chiều, tiếng gió, hoàng hôn màu tím của hôm qua đều chôn sâu dưới đáy biển.

Còn đôi nhẫn được chọn lựa kỹ càng kia chỉ lóng lánh trong nháy mắt rồi được cất giữ trong chiếc hộp kia, yên lặng nhiều năm như vậy. Trải qua nhiều năm tháng cô quạnh dài đằng dặc trong tuyệt vọng, cho nên rất nhiều năm sau khi Chu Duật Minh nhớ lại chuyện cũ, siết đôi nhẫn cảm thấy bên trong dường như tích lũy cảm xúc trầm trọng đến không có cách nào gánh vác.

Cậu nằm trên sàn nhà lạnh lẽo cả đêm. Em gái sống chết chưa biết, Triệu Thâm thân hãm tuyệt cảnh tất nhiên cậu không thể ngủ yên giấc. Bỗng nhiên khôi phục ký ức cậu càng ngơ ngác ngác, cho đến bình minh vẫn chưa làm rõ tâm tư rườm rà của mình.

Tốt nhất là không nên nghĩ đến cái người kia, nhưng mà có thể nào không nghĩ được?

Sáng sớm ngày thứ hai, Thôi An Di phong trần mệt mỏi bước vào cửa phòng, trên mặt cô hơi lộ ra vui mừng vì trong mấy ngày này đã có tin tức làm cô một chút thoải mái. Có lẽ vì duyên cớ này nên vốn là người vô cùng cẩn thận cô lại không phát giác Chu Duật Minh khác thường.

“Chu tiên sinh!” Cô mở miệng nói: “Quá tốt rồi, em gái của cậu đã thoát hiểm rồi!”

Chu Duật Minh ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, rốt cục nghe hiểu lời của cô, lộ ra nụ cười hiểm thấy. Mấy ngày qua đây là tin tức tốt duy nhất, thoáng đuối đi trong lòng một đám mây đen.

Thủ hạ của Triệu Thâm mời tới chính là chuyên gia gỡ mìn giỏi nhất toàn tỉnh, kinh nghiệm phong phú, ra tay vững vàng, khi đến hiện trường chỉ vài giờ ngắn ngủi đã tìm ra biện pháp tháo gỡ. Cô gái bị vây ở trong tuyệt vọng đã thoát khỏi cơn ác mộng, giành lấy cuộc sống mới.

“Nó có bị sợ hãi không? Có khôi phục như cũ không?” Chu Duật Minh thấp giọng tự nói, khi cậu cười khổ trên mặt đã hiện ra vài nếp nhăn hằn theo năm tháng. “Đã lớn như vậy, cũng nên tự mình ném thử chút dạy dỗ.”

Thôi An Di thậm trọng mà cười, kính cẩn nhìn kỹ mặt của cậu: “Ngài có thể an tâm. Hiện tại có thứ gì ngài muốn mang đi? Tôi sắp xếp người giúp ngài thu dọn, chúng đi sân bay hội ngộ Chu tiểu thư.”

Ngữ khí của cô vẫn là trước sau như một, tự nhiên hào phóng, khôn khéo già giặn đều giấu ở sau âm điệu êm tai, sóng lớn không sợ, giống như đưa ra một thỏa thuận tâm thường mà bọn họ từ lâu đã thương lượng thỏa đáng. Nhưng Chu Duật Minh cảm thấy bên tai, trước mắt, đáy lòng đều vì một câu nói của cô âm

âm biến lên sấm sét.

“Xuất phát? Đi nơi nào?” Cậu khàn giọng hỏi, chẳng biết vì sao càng không muốn nghe đến câu trả lời của cô.

Lúc này Thôi An Di mới nhớ tới mình nhất thời nóng ruột, thì ra còn chưa kịp giải thích cho cậu nghe. Cô cật lực lễ phép cười, lời nói dịu dàng hơn: “Đây là Triệu tổng trước đó dặn. Chờ Chu tiểu thư thành công thoát hiểm, sẽ đưa hai vị đi nước Mỹ. Sau khi xuất ngoại sẽ có người thay ngài quản lý, ngài và em gái đi làm đi học, tất cả như cũ.”

Tất cả như cũ. Cô nói mỗi một từ như vậy rất bình thường như nước chảy thành sông, như là chuyện đương nhiên, nhưng lại như búa tạ đánh vào màng tai của cậu. Cao bay xa chạy xác thực từng là mơ ước của cậu nhưng bây giờ nghĩ lại, đã là cách một thế hệ.

Chuyện đời của cậu sinh trưởng tại đây ở bên trong căn phòng này, trải qua trên cái giường này, còn những ngày như trong mộng ở bên cạnh bờ biển. Nếu như muốn cáo biệt là cắt đi một phần trong sinh mệnh của cậu.

“... Nhưng tình huống của anh ấy nguy cấp, bởi vì tôi anh ấy mới gặp nạn” Chu Duật Minh buồn buồn nói, trong thanh âm của cậu có một loại thê lương vô lực phát sinh ra từ phế phủ: “Anh ấy không an toàn, tôi làm sao có thể cố tình ở vào thời điểm này mà đi?”

“Ngài đi đến chỗ an toàn, anh ấy mới có thể an ổn quyết tâm...”

“Bây giờ tin tức gì của anh ấy đều không thu được, tâm làm sao an ổn? Huống hồ Triệu Khuyết có gì đáng sợ, nhất định phải tôi phải xuất ngoại mới có thể tránh?”

Thô lỗ đánh gãy lời nói của đối phương đối với Chu Duật Minh mà nói tình hình như thế rất là hiếm thấy. Cậu đã khắc chế không nổi sự tức giận và chua xót bốc lên trong lòng. Đồng thời cậu cũng có mấy phần hổ thẹn, bởi vì cậu biết tức giận này không nên trút vào những người đã tận lực bôn ba giúp em gái mình, mà vì cái người cố tình làm vậy kia, điên cuồng qua loa, lúc cậu muốn đi ép cậu lưu lại, lúc cậu muốn ở lại thì đuổi cậu đi.

Hiện tại cậu mới hiểu được, từ bỏ hết thấy vui hay không vui của quá khứ để sống một cuộc sống khác là suy nghĩ không thiết thực, ngây thơ như thế nào.

Mặc cho Thôi An Di luôn luôn thông tuệ khi đối diện với đôi mắt ngập nước của Chu Duật Minh liền mất đi sức mạnh và sự tập trung.

Cô cười vờ vụn như tiếng pha lê đột nhiên rơi xuống.

“Cậu thật không hiểu sao?” Cô thấp giọng hỏi, lần thứ nhất ở trước mặt cậu vứt bỏ kính kễ, khách khí

không một lỗ hồng của mình.

“Cậu luôn muốn đi, tại sao không vào lúc này, lúc anh ta không nhìn thấy mà bỏ đi?”

Chu Duật Minh há miệng, á khẩu không trả lời được.

Cậu hỏi của cô ngược lại nghe thật hoang đường, nhưng lại thuận lý thành chương. Triệu Thâm quả thật sẽ nghĩ như vậy, làm người như vậy. Kỳ thực giữa hai người bọn họ người chiếm cứ chủ đạo vẫn là hắn. Hắn tâm huyết dâng trào thì bọn họ dây dưa không ngớt; hắn quay người bọn họ liền xa xôi thương hải.

“Thiếu gia của chúng ta có lúc... Tâm tư đặc biệt nhẫn nại, lại như một thiếu nữ, không... một đứa trẻ.” Thần sắc Thôi An Di hỗn hợp áy náy và thương hại, lúc nhìn cậu trong đôi mắt có một loại lặng yên ưu thương: “Anh ta có thể ra quyết định này cũng rất không dễ dàng, lúc mới bắt đầu anh ấy cũng do dự chùng mấy ngày, lúc kêu tôi làm hộ chiếu đều cân nhắc nhiều lần, bởi vì anh ấy sợ mình hối hận... Hôm nay mặc dù là tôi tới đây nhưng anh ấy cũng dùng khí lực rất lớn mới hạ quyết tâm như thế.”

“Tha cho tôi nói nhiều, cậu chưa từng yêu anh ấy... Cho nên đi thôi, đừng để cho anh ấy bất kỳ kỳ vọng gì. Anh ấy không bị thương, cậu cũng có thể được toại nguyện.”

Chưa từng có yêu anh ấy. Câu nói này từ trong miệng cô nói ra, gọn gàng nhanh chóng, giải quyết dứt khoát. Đúng, lúc cậu mất trí nhớ cô không ở đó, cô được điều đến tổng bộ công ty giám sát hằng ngày vận chuyển. Chuyện xưa của cậu và hắn không có người chứng kiến.

Coi như có người chứng kiến thì lại làm sao? Cậu đã tìm không được cảm giác vui sướng mãnh liệt như lúc nhìn thấy đôi nhãn kia, cũng vô lực không thể cắn răng kiên trì chịu đựng cừ hận nhiều năm như vậy nữa. Vận mệnh vô tình mà trào phúng chém cậu làm hai nửa, một nửa khát vọng yêu, hạnh phúc, vui sướng đến không tìm không phổi, một nửa thì cô quạnh khiếm khuyết, trước sau co rúc ở trong bóng tối u ám vất ngang sinh mệnh trong hai mươi năm.

Thôi An Di thấy cậu trầm mặc coi như là đầu hàng, lộ ra một nụ cười uể oải, không cho cự tuyệt hạ lệnh: “Mời.”

Một đêm không ngủ sau khi chạy xe đến sân bay về mặt Chu Duật Minh không khỏi có chút hốt hoảng, đầu óc say xe. Chu Ánh Lộ vừa thấy cậu liền nhào tới, va chạm này suýt nữa làm cậu té xuống đất. Không dễ dàng ổn định cô gái sợ đến nước mắt không rơi xuống được.

Chu Duật Minh mất công tổn sức mà nhấc mắt lên, nhìn mái tóc dài đen nhánh của cô em gái trong lòng mình, rất cuộc tuổi trẻ là tốt nhất dù cho trên mặt còn lưu lại tiêu tụy sau một trận chịu khổ, trong mắt vẫn còn tơ máu như mạng nhện, thần thái và nguyên khí cũng đã hồi phục mấy phần, đúng là không tổn thời gian dài. Cậu vừa vui mừng vừa đau buồn mà nghĩ, gương mặt có vài phần giống cậu này, thần thái sẽ lập tức trở nên sáng láng, bất hạnh này coi như gặp phải một chuyện bất ngờ đi. Em gái còn rất trẻ, cho nên, tất cả mọi việc có thể nhanh chóng lãng quên.

“Em không có chuyện gì là tốt rồi”. Cậu bắt tay em gái để lên bả vai, động tác này anh em bọn họ khi còn bé thường làm, khi đó hai anh em rất là thân mật hiểu ngầm ý nhau: “Về sau cũng đã thành người lớn rồi, làm việc không nên vọng động.”

Cậu cũng không nói được nhiều lời, mặc dù giờ khắc này cậu không muốn trầm mặc. Em gái cần sự an ủi, nhưng mà trong lòng cậu đã không còn dư lại ấm áp, ánh sáng của cậu chiếu không tới nơi khác, không thể toàn lực đi giúp đỡ người khác.

“Em biết... Em sai rồi!” Chu Ảnh Lộ cắn chặt đôi môi, chậm rãi cúi đầu, trên người cô bị cài bom khiến trong lòng vẫn còn bị ám ảnh làm kiêu ngạo toàn bộ tiêu tan, tinh thần uể oải: “Xin lỗi, anh.”

Thời gian trôi đi quá nhanh, người thay bọn họ mang hành lý bắt đầu thúc dục họ qua an kiểm. Hai tấm vé máy bay đưa đến trên tay bọn họ, nắm tầng giấy thật mỏng này trên mặt Chu Ảnh Lộ hiện ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua. Lúm đồng tiền càng làm cô vô cùng tươi đẹp, dù sao cô cũng là một mỹ nhân.

“Rất cực có thể đi...” Cô nói nhỏ: “Lúc về nước rất muốn đi du lịch khắp nơi... Hiện tại lại không muốn. Không có chỗ nào tốt, nhớ tới đều làm người có hồi ức không vui.”

“Anh trai ” cô quay đầu nhìn cậu cười, ý cười xán lạn mà ánh mắt đáng ghét: “Sau này em sẽ không trở về. Cùng đi đi, anh cũng có rất nhiều chuyện muốn quên đi? Chúng ta cần phải đi đến đất nước mới, bắt đầu cuộc sống mới, quen biết người mới, hết thảy sẽ khác trước... Rất cực có thể bắt đầu chân chính sinh hoạt!”

Quá vội vàng. Cậu giật giật đôi môi, rõ ràng đó không phải cái cơ có sức thuyết phục. Cậu không giống em gái, rõ ràng hồi ức của cậu càng bị thăm hơn nhưng không cách nào kiên quyết một đao cắt đứt như vậy. Đối với cậu mà nói, trên vùng đất này yêu và thống khổ cùng tồn tại.

Thật phải đi sao? Chu Duật Minh bước ra một bước, dòng người hỗn loạn dâng trào từ bên cạnh như kéo cậu đi. Trên thế giới có quá nhiều người, về sau cậu sẽ gặp phải rất nhiều người, có người đối với cậu tốt, có người đối với cậu xấu nhưng chắc chắn sẽ không có người thứ hai như Triệu Thâm. Thế giới này quá quảng đại, ngẫu nhiên gặp lại chỉ có thể là kỳ tích, mà kỳ tích thì không thể gặp. Ly khai chính là ly khai, mỗi khi cậu lựa chọn đi một con đường sai lầm, thì một con đường khác sẽ biến thành tro bụi, không thể hồi tưởng.

Cậu vuốt ve vé máy bay trơn bóng trong lòng vô cùng rối loạn. Tấm vé này là giấy thông hành là chiếc chìa khóa mở ra cuộc sống hoàn toàn mới. Nhưng cậu nắm nó giống nắm một cây chủy thủ, mỗi bước đi về phía trước giống như cầm dao đâm vào lòng mình. Đương nhiên quá khứ của cậu cũng không quá tốt, không đáng lưu luyến, nếu như cậu tự giết chết quá khứ của mình, sẽ có rất nhiều người cảm thấy vui mừng, vỗ tay hoan hô cho cậu.

Sân bay ánh đèn lấp lờ, khắp mọi nơi đều là tuyết trắng xóa. Hoàn cảnh như vậy cậu thấy rất xa lạ, dù sao cậu ít giao du với bên ngoài. Có thể đến nước Mỹ cậu sẽ dần dần thay đổi thói quen? Nơi nào cũng là xa lạ, từ một địa phương xa lạ đi đến một địa phương xa lạ khác, dần dần cậu sẽ đối với cảm giác xa lạ tập mãi thành quen. Không chỗ cô đơn, không nơi kỳ quái. Thời khắc này đột nhiên cậu rõ ràng, cậu dứt bỏ không được cái người kia, nhưng cũng không chỉ cái người kia. Ở nơi này, trong cuộc đời này của cậu, dấu phía sau có nhiều hắc ám bị thương nhưng cũng tương tự chôn sâu rất nhiều kỷ niệm mà cậu yêu mến.

Trong cổ họng nổi lên mùi tanh như máu, ánh đèn bóng người trước mặt đều trở nên mơ hồ. Thời khắc này khi nước mắt rơi xuống, rốt cục cậu cũng suy nghĩ tới một chuyện cho tới nay cậu đều tận lực trốn tránh: Triệu Thâm đang ở đâu vậy? Hắn có mang thương tích khắp người mà đợi chờ tin mình bình an ra đi? Có phải một bên mong đợi tin tức này, một bên sợ phải nghe đến nó? Hắn có cảm thấy đau không?

Chu Duật Minh giơ tay lên, nhẹ nhàng xé bỏ vé máy bay, những mảnh giấy ở trong tay của cậu từng mảnh từng mảnh như bồ công anh bị gió thổi bay đi, thổi tới những người vãng lai đi đường rồi không biết ngừng lại ở nơi nào.

“Xin lỗi ” Cậu thấy em gái quay đầu lại cười khổ, trên mặt cô từng tắc từng tắc rõ ràng tràn ngập kinh ngạc, sợ hãi, cùng khôn kể khổ cầu.

“Anh không thể đi cùng em.”

“Anh không có đường lui.” Cậu nhìn đôi tay trống rỗng của mình: “Anh không muốn mình phải hối hận.”

36. Chương 36

Cách một hàng rào sắt hai anh em họ im lặng nhìn nhau, có một người khách ba lô vội vã đi tới, hai đôi mắt luân phiên lấp lánh, một rõ ràng, một tối sẫm lại.

“Anh trai” Chu Ánh Lộ từ từ nói: “Em đã quyết định muốn ở lại nước Mỹ, về sau cũng sẽ không trở về.”

“Anh rõ rồi.” Cậu trả lời: “Anh tôn trọng quyết định của em, anh sẽ ủng hộ em.”

Chu Ánh Lộ không vui mừng chăm chú nhìn cậu, bỗng nhiên nước mắt rơi xuống.

“Anh..có phải anh thật thích hắn? Em không hiểu, đến cùng anh còn có lý do gì để ở lại...”

Chu Duật Minh giơ tay lên muốn động viên em gái nhưng cuối cùng cậu lại miễn cưỡng khắc chế. Huyết thống duyên phận chưa chắc là một đời một kiếp. Từ nay về sau phải tập cho em gái có thói quen một mình kiên cường.

“Anh không muốn giấu em, bởi vì anh cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện một cách công bằng miễn cho sau này xảy ra chuyện hiểu lầm. Nhưng anh.. Thật sự không có cách nào hoàn toàn chính chính nói cho em hiểu.”

Cậu cười khổ hai tiếng, mờ mịt kết thúc câu chuyện, không biết phải mở miệng làm sao. Thích không? Cậu không cách nào trả lời, cũng không cách nào miêu tả. Yêu là một từ quá đơn bạc, mà tâm tư của cậu đối

với người kia lại hỗn độn, phức tạp, như đáy biển nghiêm chỉnh tối tăm.

Cậu không thể đơn giản dùng mấy câu khái quát để nói về tình cảm này, cũng như không người nào có thể dùng một tấm lưới đánh cá bao trùm cả biển rộng.

Giống như nửa đêm cùng nhau ngắm trăng, trước giường bệnh hai tay nắm lấy nhau truyền nhiệt độ, máu tươi giống như hoa hồng lửa, trong đám cháy cách làn khói cuộn cuộn vẫn có thể nhìn thấy nhau, hết thấy cảm xúc cũng không thể nói rõ với người ngoài.

Như người nước uống, ấm lạnh tự biết.

“Anh đã không còn hận hấn, anh quá mệt mỏi. Anh đã buông xuống, em còn có cái gì không bỏ xuống được? Rất xin lỗi anh không thể tiếp tục ở bên cạnh em, nhưng em có suy nghĩ của chính mình, anh không có quyền can thiệp.” Cậu nhẹ nhàng nói: “Em lớn rồi, đây là lúc phải độc lập, tương lai em sẽ nắm giữ cuộc sống tốt đẹp, mà... Bây giờ anh chỉ có thể bảo vệ được mình thôi.”

Cô gái khóc lóc từng bước từng bước đi tới, dùng cánh tay cứng ngắc vòng qua ôm cậu. Khi đầu cô kề sát ở bên tai cậu đôi môi lạnh lẽo của cô run rẩy thốt ra một câu: “Bảo trọng, tự chiếu cố mình tốt”, sau đó kiên quyết quay người.

Chu Duật Minh mang theo vài phần phiến muện nhìn chăm chú bóng lưng của thiếu nữ dần dần biến mất ở trong đám người. Cô càng chạy càng nhanh, giống như đang ra sức chạy trốn một cái gì nguy hiểm phía sau.

Em gái sẽ không quay đầu lại, cậu tỉnh táo nghĩ, thương cảm chỉ trong chớp mắt. Giống như khi cậu tàn nhẫn xé tấm vé máy bay, bọn họ đều sợ lưu lại cho mình cơ hội hối hận, sợ sệt phải quay đầu lại.

Cậu cúi đầu nhìn ngón ngang giấy vụn dưới chân, thở ra một hơi, bình tĩnh như vừa trong mộng tỉnh lại.

Ngoại thành, biệt thự đen tối rất cục nghênh đón bình minh. Nhưng có lẽ ở trong thành phố này, đám người bọn họ không muốn gặp ánh sáng của ngày mới nhất.

“Lão đại, tiền có thể tẩy chúng ta đã tận lực tẩy sạch, kiếm lời không ít, còn quyền kế thừa tài sản trong thời gian ngắn thì làm không được...”

Từng người vây quanh Triệu Khuyết báo cáo. Một đêm y chưa ngủ, trong mắt đầy tơ máu, râu cằm mọc tua tủa, tiếng nói khàn khàn găm nhẹ: “Sao lại chậm như vậy?! Chúng ta bây giờ cần nhất chính là thời gian!”

Tiếng người lộn xộn, không khí dần dần ấm lên, y cảm thấy hô hấp càng ngày càng không sáng khoái, buồn bực tháo cổ áo ra. Cổ tình lúc này một thủ hạ khác chạy tới trước mặt y, người này vốn là tâm phúc y tin cậy nhất, biểu tình trên mặt mang theo sợ hãi làm y chán ghét: “Nhị thiếu, cha của ngài điện thoại tới...”

Ông ấy yêu cầu ngài... Lập tức ngừng tay...”

Vẻ mặt Triệu Khuyết như bị tát một cái thật mạnh, ngũ quan đều vặn vẹo. Y cười lạnh, ngữ khí thả càng thấp hơn, lời nói nhỏ nhẹ, nhưng lại kinh tâm động phách: “Ông ta bận một buổi tối để cho ra một kết luận như vậy? Xem ra ông ấy sớm đã thương lượng xong với người nhà họ Giản, muốn bán đứng tôi!”

Y giơ tay vuốt mũi, tàn bạo mà cười: “Ông ấy nói cân nhắc, tóm lại là muốn từ bỏ tôi.”

Trong phòng rơi vào trầm mặc. Không khí giằng co ám muội, cuốn lấy mỗi người. Triệu Khuyết nhìn quanh một vòng, xem thần sắc của đám thủ hạ biến ảo như mây không khỏi cảm rằng một cái, dựa vào dũng khí của một tên côn đồ, y hạ xuống quyết tâm của dân cờ bạc.

“Các người đều nghe rõ ràng đi? Cha tôi muốn cùng chúng ta đánh lôi đài, các người sợ không?” Y từ từ quay đầu, nhìn kỹ từng người, dùng ánh mắt như hổ báo nhìn kỹ mặt của từng người.

“Tôi biết có người cũng không phải thật tâm xem tôi như người chủ, chỉ là coi trọng hậu đài của tôi. Hiện tại tôi đã không còn hậu đài, mà tôi cũng không phải tôi lúc ban đầu, muốn đi hay ở, đều tùy các người. Nhưng nếu có người để lộ tin tức thì cho dù thất bại tôi muốn xử lý một người vẫn rất dễ dàng.”

“Ba tôi là một người cẩn thận, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có một nhóm lớn người vây quanh muốn nắm lấy cơ hội ôm lấy bắp đùi của ông ấy leo lên, nhưng ông ấy ai cũng nhìn không lọt, ông ấy chỉ tín nhiệm người một tay mình bồi dưỡng. Các người muốn đi nịnh hót ông ấy coi chừng tính lầm.”

“Nhưng tôi không giống như vậy. Ngày hôm nay phạm là bất cứ ai theo tôi đều là anh em tốt cùng chung hoạn nạn với Triệu Khuyết này, có nạn cùng chịu, sau đó có phúc cũng cùng hưởng. Chờ tôi nắm được công ty của tên Triệu Thâm, các người đương nhiên phát tài cùng tôi.”

Triệu Khuyết dùng hết tài ăn nói cả đời của mình ra thuyết phục mọi người. Nhìn đám thủ hạ buông lỏng do dự, rốt cục một lần nữa đôi mắt toả ra ánh sáng tham lam y mới lạng lẽ thở phào nhẹ nhõm, biết mình tốt xấu gì cũng đã thắng bước thứ nhất, vượt qua nguy hiểm.

Một bước cũng không thể quay đầu lại. Con đường của y sau này càng chạy càng hẹp.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta thu dọn đồ đạc đi ra khỏi tỉnh. Sân bay sợ là không dễ đi, chuẩn bị cho tôi.”

Không tốn thời gian dài các vết tích đã được dọn dẹp sạch sẽ, lúc Triệu Thâm bị kéo đi vết thương cũ trên người đã kết vảy, vết thương mới máu vẫn còn đỏ tươi, còn mặt mũi thì lại tái nhợt.

Trong cuộc đời của hắn chưa bao giờ chịu thương tổn nhiều như vậy, chưa bao giờ mặc quần áo ngắn ngang đến như vậy, chưa bao giờ mặt mày xám xịt như vậy. Hiện tại với dáng vẻ chật vật này không những hắn cảm thấy hoang đường, mấy tên phụ trách áp giải hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, liên tiếp liếc mắt. Trong

ánh mắt bọn họ ác ý cũng không sâu nhưng với một người từ trước đến giờ kiêu ngạo như Triệu Thâm mà nói, đã đủ làm người chán ghét, như từng con từng con giò ăn tận trong xương.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Bây giờ Triệu Thâm không làm gì được bọn họ, cưỡng bách mình không nhìn tới, không nghĩ nữa. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi hắn đã nhìn ra đám người kia dần mất đi sự ương ngạnh kiêu ngạo ban đầu, lúc bình thường dù có già dặn đến đâu, khi gặp phải sai lầm vung tay nhắc chân sẽ trở nên hoảng loạn.

Quả nhiên, bọn họ cũng nên dừng phải phiền toái. Triệu Thâm ở đáy lòng cười lạnh, ung dung mặc người đem hắn kéo lên xe ô tô. Lúc lâm vào hiểm cảnh cứu tử nhất sinh sắc mặt của hắn lại càng trầm tĩnh, như băng tuyết trên đỉnh núi cao vào ngày mùa hè, trong ngọn lửa khốc liệt vẫn giữ được sự lạnh lùng.

Triệu Khuyết bên này gấp đến độ là sứt đầu mẻ trán, bên kia thủ hạ của Triệu Thâm cũng vội vàng hấp tấp. Thôi An Di thư ký giám đốc cùng với Lý Hành giám đốc cao cấp quản lý sản nghiệp nhiều năm giúp Triệu Thâm, cùng với mấy công tử nhà giàu bạn thân của hắn cùng nhau kết phùng làm ăn, từng người dẫn một đám đoàn đội đến, giành giật từng giây trong bóng tối chém giết. Bọn họ vừa muốn bảo vệ Triệu Thâm, vừa muốn đề phòng Triệu Khuyết chặt chẽ. Không cho y cắn xuống khối thịt lớn, trong đó gian khổ không cần phải nói.

Trước khi lên đường Triệu Thâm đã dự đoán được, quyết tâm dùng thân làm mồi. Hắn tuy rằng làm đủ chuẩn bị, cũng để lại cho tâm phúc mấy bộ kế hoạch, nhưng tình thế phát triển vượt qua sự tưởng tượng. Theo lý thuyết ngắn ngủi một đêm không thể làm ra sóng to gió lớn. Triệu Thâm ngoại trừ tiền mặt thì lẽ ra tổn thất không nhiều. Nhưng trong công ty cũng không thiếu những cự thần của Triệu gia, cây lớn rễ sâu, lần này hai anh em gây ra chiến tranh động tĩnh lớn như vậy mà cha bọn họ án binh bất động, không khởi khiến cho những người đó suy nghĩ. Triệu Khuyết luôn được sủng, còn Triệu Thâm luôn coi bọn họ là cái đinh trong mắt, có cơ hội liền muốn nhổ tận gốc, cân nhắc trên dưới trong lòng bọn họ tự nhiên cũng biết nghiêng về phía nào.

Hoạ ngoại xâm, nội ưu, hỗn loạn.

Đến buổi trưa, tin tốt duy nhất truyền đến là: phía bên ngoại Triệu Thâm rốt cục cũng ra mặt cho cháu ngoại của mình, trực tiếp phái người đem theo tiền đưa cho bọn họ làm chỗ dựa. Thôi tiểu thư cục cung tận tụy bận bịu cả ngày còn chưa kịp thở ra lại bị người lòng như lửa đốt xông lên trước mặt tìm cô cáo trạng: “Chị Thôi, không xong... Cái người Triệu tổng bảo chúng ta đưa ra nước ngoài không muốn đi, nói muốn gặp chị Thôi, muốn tìm Triệu tổng...”

Thôi An Di cố họng muốn bốc khói, nghe câu nói này nước trà cũng rót không nổi nữa, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị thét lên: “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì!”

Sự tình ngược lại cũng đơn giản.

Chu Duật Minh ở phi trường xé vé máy bay, tạm biệt em gái quay người đi trở về. Những người đưa cậu đến cho là đã xong việc mừng rỡ trở về báo cáo kết quả, quay đầu liền lái xe đi, ai có thể nghĩ tới cậu đã đến sân bay còn đối ý quay trở lại.

Tài xế xe nhìn thấy sắc mặt của cậu qua kính chiếu hậu trắng bệch như giấy khiến người hoài nghi cậu nên gọi không phải xe taxi mà là xe cứu thương. Tài xế một đường đều run run rẩy rẩy kinh hồn bạt vía, chỉ lo cậu phát tác mà ngã xuống xe. May mà Chu Duật Minh hồn vía lên mây cũng chống đỡ được nỗi đau này.

Ánh mắt của cậu bình tĩnh sâu thẳm, mịt mờ mênh mông như gặp một cơn mưa lớn. Vào giờ phút này cậu như trước không thấy rõ tương lai, trong lòng tràn đầy sương mù nhưng cậu kiên định như lúc ban đầu vẫn tiếp tục đi trên con đường tràn đầy sương mù. Vô luận phía trước hỗn độn như thế nào nhưng bên trong đó cất giấu sinh mệnh của một người duy nhất có thể cho cậu nhìn thấy ánh sáng.

Thôi An Di chưa nghĩ ra đối phó như thế nào chuyện ngoài ý muốn này thì tin tức truyền đến tai người nhà họ Giản. Đến phối hợp giúp bọn họ chính là Giản Tu Dương em họ của Triệu Thâm. Người này rất phô trương kiêu ngạo nhưng đối với anh họ móc tim móc phổi. Trái ngược với thằng em trai cùng cha khác mẹ nhưng thù sâu như biển của Triệu Thâm, Giản Tu Dương vừa nghe người không biết cân nhắc làm anh họ mình mê đắm đến mất hồn, chán nản đi đến đây tìm mình, hai đôi lông mày thanh tú dựng thẳng thành lưỡi dao, đằng đằng sát khí trong mắt một nửa phần nộ, một nửa chán ghét.

Nếu như không phải là vì cậu Triệu Thâm cũng sẽ không phát rồ, lưu lạc tới cục diện này. Đối với người vì một tên tình nhân không để ý đại cục, mạng cũng không cần trong Giản gia không ít người khịt mũi coi thường, nhưng dù sao bọn họ đồng thời cũng là đối tác có nhiều quan hệ lợi ích. Chỉ có điều Triệu gia bất công không nể mặt bọn họ, bọn họ cũng vạn lần không thể nhẫn nhịn.

“Lúc hại anh của tôi một chút cũng không nương tay, liên lụy đến anh ấy sắp chết rồi, hiện tại lương tâm phát hiện nên đến đây? Hay là muốn tiếp tục hại anh ấy nữa?” Lần đầu tiên Giản Tu Dương nhìn thấy Chu Duật Minh không khỏi trào phúng, không hề che giấu địch ý. Chu Duật Minh muốn tham dự cứu Triệu Thâm không thể không qua cửa ải này. Nhưng mà cậu có lập trường gì, bằng lý do gì chạy đến trước mặt người nhà của mình hò hét? Giản Tu Dương đối Chu Duật Minh kỳ thực cũng tràn ngập tò mò nhưng cũng khó nén phần nộ cho nên căn bản không dùng mắt nhìn thẳng cậu.

“Tôi chưa từng hại anh ấy, ít nhất không phải xuất phát từ bản ý của tôi. Giữa tôi và anh ấy không rõ ai nợ ai, thiếu nợ nhiều ít.” Chu Duật Minh trầm thấp đáp lại, lăm bằm lườm bườm, căn bản không xem thiếu niên trước mặt là đáng kể.

“Đã không thể tách rời. Kỳ thực coi như là ngày hôm nay các người không cho tôi đi theo, tôi cũng tự mình đi tìm anh ấy.”

Giản Tu Dương vạn vạn không nghĩ tới, Chu Duật Minh không có do dự khiếp sợ, càng không có xấu hổ hối hận, cậu bình tĩnh đơn bạc như một trang giấy trắng mà đối mặt với mình. Đem hết thủy oán khí của Giản Tu Dương chặn ở trong cổ họng.

Giản Tu Dương vốn muốn mạnh mẽ ra uy thế với tên “Họa thủy” này, không ngờ một quyền lại đánh vào bông vải. Thái độ của Chu Duật Minh đối với cậu ta không thể nói là đứng mực, chỉ là đơn thuần làm như không nhìn thấy. Giờ khắc này ngoại trừ Triệu Thâm cậu sẽ không lưu ý bất luận người nào bất cứ chuyện gì. Giản Tu Dương thậm chí nảy sinh suy nghĩ, dù cho bây giờ Chu Duật Minh đột nhiên chết đi, thân thể ngã ở trên đường, hồn cũng sẽ bay khỏi thể xác tiếp tục đi về phía trước, đi khắp nơi tìm Triệu Thâm, gương mặt này không có một chút máu nhưng vô cùng chấp nhất.

Ý nghĩ này làm trong lòng Giản Tu Dương tối tăm sợ hãi, nhưng địch ý đối với Chu Duật Minh như kỳ tích mà sụp đổ, dù sao bọn họ đều cùng lo lắng cho một người đang ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.

“Nếu muốn ở lại phải nghe theo tôi chỉ huy, không có lập dị, anh ấy không chịu nổi để cậu liên lụy.” Giản Tu Dương bỏ lại câu này quay lưng nghênh ngang rời đi.

Chu Duật Minh chậm rãi lau mặt một cái, nước trên tay chảy ròng ròng, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Bọn họ hội họp không lâu đã có người thu hoạch lớn, kinh hỉ kích động kêu: “Tìm, tìm được! Ở trên quốc lộ...”

Tiếng bước chân đạp trên đá nghe lạo xạo, nhóm người đông đảo xông lên. Triệu Thâm ở bên trong, lúc ẩn lúc hiện có thể nghe thấy tiếng báo cáo các thủ hạ. Âm thanh càng ngày càng thấp: “Là bên Triệu gia phát tới biển xe và quần chế...”

“Ông già kia rốt cục đã thanh tỉnh...” Giản Tu Dương cười rộ lên, hai lún đồng tiền như ẩn như hiện, tính trẻ con mười phần, ngữ khí lại rất lạnh lùng. Giản Triệu hai nhà giao thiệp vì diệu phức tạp, là một cuộc đấu sức kéo dài, nhưng Giản Tu Dương không có ý định lãng phí thời gian. Cậu ta dùng lời nói sắc bén trực tiếp đi tìm những người nhà họ Triệu từng qua lại mật thiết với Triệu Khuyết, nói cho bọn họ biết, đúng ra là thuyết phục bọn họ, nếu như bọn họ khăng khăng đối địch với Giản gia cho dù bọn họ lần này thắng lợi, vẫn phải đối mặt với sự trả thù của Giản gia, không chết không thôi.

Giản Tu Dương nghĩ nhóm người đó nhất định sẽ thức thời, kể cả lão già luôn thương đứa con riêng kia. Vô luận ông ta ở bề ngoài bất công cứng rắn như thế nào thì cũng là một người cha hiền, ông ấy đến cùng chỉ là một người đàn ông hơn hai mươi năm trước vì quyền lực chấp nhận cuộc hôn nhân sai lầm, cất giữ ân oán gút mắc nhiều năm như vậy nên đã tâm bưng bưng.

Giản Tu Dương ngoài miệng luôn tươi cười, người chung quanh đều âm âm, trong đầu dây đàn đang căng đã giãn ra một chút. Sắc mặt Chu Duật Minh lại không một chút hòa hoãn, cậu chống đỡ toàn thân cứng ngắc chen qua đám người, lớn tiếng hỏi: “Anh ấy đang ở đâu?” Mọi người nghe thấy thanh âm của cậu đều ngẩng đầu nhìn lại, kinh dị nhìn thấy đôi mắt của người xa lạ này sáng ngời, giống như vì sao trong đêm đông, che hết sắc thái của gương mặt, lộng lẫy như là linh hồn đang tỏa ra ánh sáng tuyệt đẹp.

“Tra được vị trí và thiết bị định vị di động giống nhau.” Thôi An Di đạp giày cao gót đi tới, thần thái sáng lạng, từ khi thu được tin tức tốt cô trở lại phong thái oai phong lẫm liệt như trước đây.

Trên cổ tay của Triệu Thâm có đeo chuỗi hạt bồ đề cùng một đôi với Chu Duật Minh nên bên trong cũng có giấu thiết bị định vị. Dựa theo dự liệu của Thôi An Di, Triệu Khuyết vì bảo đảm cẩn thận nhất định sẽ nghiêm ngặt kiểm tra. Nhưng bọn họ đều không nghĩ tới việc có một thủ hạ của Triệu Khuyết thấy vật quý trên người Triệu đại giá cả nhất định không ít nên lấy giấu ở trong người. Triệu Khuyết quản giáo thủ hạ không nghiêm, đối với chuyện trộm cắp cướp bóc tay chân không sạch sẽ như vậy từ trước đến giờ mở một con mắt nhắm một con mắt mở, cuối cùng mới có chỗ sơ suất này.

“Cậu đừng quá lo lắng.” Thôi An Di ôn nhu trấn an Chu Duật Minh, cầm Ipad trong tay đưa tới. Bản đồ trên màn ảnh có một vòng tròn màu đỏ, là vị trí mà thiết bị định vị thể hiện. Chu Duật Minh ngừng thở, ngón tay vuốt qua vòng tròn đỏ, hơi rung động, giống như cậu đưa tay là có thể chạm tới, có thể nắm ở trong tay vận mệnh của mình.

37. Chương 37

Ngày hôm nay thời tiết nóng như lửa, bầu trời đỏ hồng chiếu những tia sáng xuống mặt đất như một lò than. Rõ ràng vẫn chưa tới mùa hè nhưng khí trời không hiểu sao lại nóng như thiêu đốt. Những gã thanh niên trong đoàn xe của Triệu Khuyết đều phập phồng thấp thỏm, mồ hôi đầm đìa, cảm nhận căng thẳng tràn ngập không gian thu hẹp.

“Nên ra bớt đi?” Có người vỗ cái trán, cau mày nhìn xuyên thấu qua cửa sổ liếc chiếc xe đầu tiên, Triệu Khuyết ngồi ở chỗ đó.

Bọn thủ hạ phân nháo Triệu Khuyết không biết gì cả. Trong lòng y nóng nảy ồn ào sôi sục hơn bất cứ người nào, nhưng y không dám toát ra một chút mây may yếu đuối, vạn cân trọng lượng đều áp ở trên người y. Y mạnh mẽ nhấc tay lên rồi lại không dám đánh vào tay vịn sợ phát ra tiếng vang để mọi người nhìn thấy y thất thố.

“Bảo các người chạy nhanh hơn nhưng tại sao càng chạy càng chậm rồi! Phía trước làm sao vậy, bị chặn lại?”

“Không biết khi nào thì bị chặn lại...” Tài xế lẩm bẩm.

Bọn họ đi là một con đường rất vắng vẻ, nhưng ngày hôm nay trước sau cũng có xe, từ cửa ngõ ba xe đã bị vây kín đến nước chảy không lọt. Đường núi khúc chiết, bọn họ không thể nhìn xa, nhưng vẫn cảm giác dòng xe càng đi càng chậm cuối cùng hoàn toàn dừng lại.

“Làm sao vậy? Bị chặn đường? Phái người đi xem một chút!” Cánh tay Triệu Khuyết rất cục tàn nhấn đập xuống.

Thủ hạ theo lời đi xuống, xe phía trước cũng có người mở cửa xe bước xuống, hai bên nữ khí đều thiếu kiên nhẫn, âm thanh tranh chấp dần dần lớn lên. Triệu Khuyết vẫn luôn nhìn xung quanh, đang muốn lên tiếng lại mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, một luồng dự cảm đột nhiên xuất hiện như sóng cuồng dội vào tâm y, gội rửa tro bụi trong lòng, lộ ra vết máu loang lổ đã có từ rất lâu.

Trong lòng y kinh hoàng, chớp mũi ngửi được mùi tanh của máu nguy hiểm rất quen thuộc của nhiều năm trước.

“Chúng ta đã bị cản đường! Đi vòng! Tốc độ nhanh!” Triệu Khuyết cắn răng gầm nhẹ, tốc độ từng chữ

truyền lệnh cũng rất nhanh. Đoàn xe rối loạn lên, khoảng cách giữa những chiếc xe mỏng manh, không khí đột nhiên căng thẳng như dây đàn trên lửa nóng.

Một chiếc xe hơi lưu loát xoay đầu xe, muốn từ phía sau xông ra. Nhưng những chiếc xe phía sau dường như đã biết tính toán của bọn họ, hung hãn vọt lên trên chặn đường lui của bọn họ. Triệu Khuyết từ kính chiếu hậu nhìn thấy tình cảnh này tức giận đến sắc mặt trắng bệch, con người sung huyết, đúng như phán đoán của mình không thể nghi ngờ.

“Để chiếc xe chở Triệu Thâm đi trước, những chiếc xe khác yểm trợ! Hãy để cây đao gác trên cổ tên khốn kiếp kia mở đường!” Triệu Khuyết la lên. Y cảm thấy mình cũng như chiếc xe này, ở trên đường hẹp như treo giữa không trung, trước có sói sau có hổ, bên trái là vách núi, bên phải là tuyệt lộ. Cuộc đời của y xưa nay đều ở trên tuyệt lộ, xưa nay đều chỉ có thể từ trong tuyệt lộ đánh cược với sinh mệnh đánh ra đường lớn.

Triệu Thâm mơ hồ nghe thấy ngoài xe ồn ào, như tiếng gió qua tai không chân thực. Một người đàn ông đứng bên cạnh rút đao ra, hắn nghe thấy tiếng kim loại ma sát.

“Mạo phạm nha, đại thiếu.” Người kia cười nói, ngữ khí nhẹ nhàng.

Một người ngồi phía sau cười gằn siết tay hắn lại.

Phía trước tài xế đang vụn vụn vô-lãng.

Thời khắc này thời gian như chim tung cánh chậm rãi bay qua bầu trời.

Hắn đang hãi sợ. Cách tử vong trong phút chốc hắn đột nhiên nhớ tới ngày nào đó hắn tâm huyết dâng trào kéo Chu Duật Minh đi ăn bữa tối dưới ánh nến, sau khi ăn xong lại mở cửa sổ dưới ánh trăng khiêu vũ. Tối tới lui lui di chuyển trong gang tấc hắn nhìn thấy ánh trăng lọt vào đôi mắt âm đạm đã lâu của người yêu.

Năm nào tháng nào có thể lại một lần nữa nhìn ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt của em?

Dao chênh chếch đâm tới thóang qua cổ của hắn, đâm vào lồng ngực của một tên khác. Người bị đâm thậm chí bởi vì kinh ngạc mà quên mất kêu gào.

Lúc tên kia chưa kịp đau đớn kêu lên sợ hãi, người đàn ông cầm đao đã bắt được tay của Triệu Thâm kéo hắn xuống xe, bụi bặm tung bay rơi đầy mặt đất!

Không cho người kịp kinh ngạc Triệu Thâm cũng chưa kịp cảm thụ vui sướng vì tránh được một kiếp lập tức theo cái tên đột nhiên làm phản chạy thật nhanh.

“Bắt lấy hắn!”

Thủ hạ kêu gào kinh động Triệu Khuyết, y tức đến nỗi phỗi ngẩng đầu thấy được ảnh tượng: Người cả đời y hận nhất ưu tú hơn y, hạnh phúc hơn y, lại một lần nữa gặp được kỳ tích chạy thoát khỏi lao tù, chỉ kém vài bước là có thể gặp được đoàn xe cứu viện nối liền không dứt, thành công thoát hiểm...Y cũng rõ ràng nếu người này chạy thoát thì y sẽ vạn kiếp bất phục.

Ánh mắt Triệu Khuyết đăm đăm, thời khắc này y hận quá sâu, cừ hận đến quên cả bản thân, chỉ còn dư lại lệ khí phát ra từ đáy lòng.

Người đàn ông kia đẩy hắn đẩy về phía đoàn xe cứu viện, còn mình thì bọc hậu cùng truy binh triển đấu. Triệu Thâm rất mệt mỏi, hai chân như không còn cảm giác, thật vất vả mới tiến lên một bước, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng hét tan nát cõi lòng, như là sấm sét trên trời đánh vào trong lòng hắn, làm cho hắn cả người run rẩy.

“Triệu Thâm ——!!!”

Thanh âm kia tràn đầy tưởng niệm, quan tâm, thống khổ, cố tình lại quen thuộc như thế. Là em ấy sao? Nhưng hiện tại em ấy cũng đã đi rồi? Đang ở trên máy bay, mang trùm mắt đắm chìm trong giấc mộng thơng ngọt, mong đợi sau khi mở mắt là một ngày mới, cuộc sống mới?

Thân thể Triệu Thâm phảng phất như không phải của mình. Hắn không tự chủ quay đầu nhìn thấy gương mặt của Chu Duật Minh trắng bệch đến chói mắt, nước mắt lăn chã rơi xuống từ đôi mắt toả sáng, như là hai ngọn đèn chiếu sáng trong đêm tối xa xa.

Hắn quên mất hô hấp. Lúc tiếng súng ở bên tai hắn vang lên hắn hoảng hoảng hốt hốt vẫn chưa hoàn hồn, chỉ cảm thấy tiếng vang đó như cách một thế hệ sương khói truyền đến, lạnh lùng rơi xuống mặt đất.

Khi Triệu Thâm nghiêng người quay đầu lại, chỉ trong một giây, viên đạn vọt qua bên tai hắn bắn vào phía sau sơn nham. Tất cả huyền não đều bị âm thanh núi đá phá vụn làm cho im bật, sau đó tiếng la hét càng thêm âm ĩ. Một đám cảnh sát thường phục chạy tới xung quanh bảo vệ Triệu Thâm. Cách khoảng trăm mét Triệu Khuyết đang nhìn hắn, ánh sáng và nhiệt độ trong đôi mắt đều dập tắt, nâng tay lên chậm rãi buông xuống, súng lục coong một tiếng rớt xuống đất.

Y thất bại. Và y biết rõ ràng. Đồng nghĩa với việc không còn cơ hội trở mình.

Triệu Thâm không quay đầu nhìn y. Vào giờ phút này nhìn y thất bại thảm hại, cùng đường mạt lộ không làm cho hắn có một chút hứng thú. Bước chân hắn hư nhuyễn nhưng vẫn nỗ lực chống đỡ mình đứng thẳng, mỉm cười, hướng tới người đã cứu mình cảm ơn.

“Anh!” Giản Tu Dương vui vẻ lên tiếng, cậu ta muốn chen lấn đoàn người đi đến bên cạnh Triệu Thâm. Nhưng Chu Duật Minh nhanh hơn hắn, âm thầm chạy đến trước mặt Triệu Thâm. Triệu Thâm nhìn vào đôi mắt của cậu, trong lòng đột nhiên căng thẳng, ngoác mồm lè lưỡi nói không ra lời. Chu Duật Minh

nhìn hần thật sâu, nước mắt chực chờ rơi xuống, đột nhiên nhào tới trước ôm lấy hần, ở trước mặt mọi người, liều mạng mà ôm chặt hần.

Đây là lần đầu tiên cậu chủ động ôm Triệu Thâm. Nhưng ôm ấp này rất là quen thuộc, có rất nhiều buổi tối cậu đều từ giữa cái ôm này rút lấy nhiệt độ. Triệu Thâm cảm thấy cả người đều bị một nguồn ấm áp bọc lại, tư vị tốt đẹp này muốn hòa tan linh hồn của hần, coi như thật sự là hỏa điểm hần cũng sẽ không kiêng dè mà mặc nó thiêu đốt.

Chu Duật Minh đem trán đặt trên vai Triệu Thâm, chỉ chốc lát Triệu Thâm cảm thấy vai của mình đã ướt ướt. Âm thanh giọt nước mắt nhỏ xuống đồng thời đánh vào lòng hai người bọn họ. Triệu Thâm cảm thấy mình phải nói cái gì đó, nhưng khi hần suy tư thì cảm thấy đau đầu choáng váng hoa mắt, chân lảo đảo một cái. Từ khi bị bắt đến bây giờ hần không có ăn uống gì, cũng không thể ngủ yên, vết thương trên người cũng chưa băng bó thích đáng, tinh thần buông lỏng liền ngã xuống. Chu Duật Minh hốt hoảng kêu một tiếng, ôm hai cánh tay của hần không tự chủ càng ôm chặt hơn.

Trước khi triệt để ngắt xỉu, Triệu Thâm nhẹ nhàng ôm lấy tay Chu Duật Minh nhìn cậu lộ ra mỉm cười mang theo mơ hồ áy náy. Chu Duật Minh ôm hần ngồi dưới đất, chấn động này đem linh hồn đã lâu rời khỏi cơ thể trở về, cậu như vừa tỉnh giấc chiêm bao chăm chú nhìn người trong ngực, phảng phất như cửu biệt gặp lại.

Triệu Thâm rất lâu không ngủ an ổn như vậy. Hần không có nằm mơ, chuyện tốt chuyện xấu đều không có phát sinh. Nhưng hần lại cảm thấy rất an tâm, không có ai rời xa hần, hần không có mất đi thứ gì. Lúc hần mở mắt ra, sắc trời rất đẹp, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào như rải những sợi bông mềm xốp ra đầy giường bao bọc lấy hần.

Hần lắc lắc cái đầu nặng trĩu trĩu, Chu Duật Minh nằm ở bên mạn giường ngay lập tức bị đánh thức, ngồi xuống xoa xoa con mắt nhìn hần. Hai người đều mới vừa tỉnh còn buồn ngủ mơ mơ màng màng nhìn nhau một chốc rồi bỗng nhiên cười rộ lên. Chu Duật Minh cười trên mặt đón dương quang như đóa hoa xuân xinh đẹp phất phơ ở trong gió. Triệu Thâm lặng lẽ dùng ánh mắt miêu tả hình dáng nụ cười kia.

Vào lúc này, bọn họ mới phát giác ác mộng thật sự đã kết thúc. Sinh hoạt lại trở về như lúc ban đầu, yên tĩnh, đơn giản, ôn nhu như nước lướt qua dòng suối cạn.

38. Chương 38

Triệu Thâm không phải bị trọng thương, an dưỡng một chút sẽ khôi phục lại. Giản Tu Dương đưa hần đến bệnh viện rồi về nhà báo cáo trưởng bối, xử lý một loạt công việc phía sau. Đến lúc cậu ta trở lại thì Triệu Thâm đã tỉnh táo nhìn cậu ta chào hỏi. Đôi mắt hần sáng ngời, trầm tích nhiều ngày mù mịt bị quét sạch sành sanh.

“Tu Dương đến? mấy ngày nay thực sự là đã làm phiền em, anh nợ em thật lớn nha.” Triệu Thâm cười rộ lên. Chu Duật Minh ngồi ở bên cạnh có chút ngại ngùng, trước đây cậu chưa bao giờ giao thiệp với những người thân thích của Triệu Thâm ngay cả vòng xã giao của hần cậu cũng không có tiếp xúc. Triệu Thâm

không có tận lực tránh né, cậu cũng không rời đi.

Chu Duật Minh ngồi gần tủ đầu giường gọt hoa quả. Tay cậu rất linh hoạt, từng vòng vỏ táo được gọt như chạm trở hoa văn. Lúc trước Giản Tu Dương cho rằng Chu Chật Minh cũng giống như những cậu trai trẻ mà những người thân thích của mình từng bao dưỡng, sau lại nghĩ Chu Duật Minh là một người tràn đầy yêu khí. Sau khi gặp mặt lại cảm thấy Chu Duật Minh như một người điên tinh thần hoảng hốt, còn bây giờ nhìn Chu Chật Minh ôn thuận điềm đạm trái lại làm cậu ta ngạc nhiên, không nhịn được càng chăm chú nhìn hơn.

Triệu Thâm sợ Chu Duật Minh bị ánh mắt của Giản Tu Dương nhìn đến lúng túng, ngón tay gõ gõ đầu giường, hỏi: “Cậu có dặn dò chuyện gì không?”

“Không có, mọi người đều nói anh trở về là tốt rồi, ngày khác chúng ta tập hợp đãi mấy bàn tẩy trần cho anh. Chỉ có bên công ty rất nhiều người không hiểu rõ thay đổi lúc này, anh trở về giải thích rõ ràng là được. Mặt khác chính là...” Giản Tu Dương do dự một chút, trốn trốn tránh tránh không dám nhìn thẳng Triệu Thâm, không ai nói với Triệu Thâm chuyện phiền toái này vì vậy đều giao cho cậu ta: “Liên quan đến Triệu Khuyết, anh dự định xử trí như thế nào?”

“Xử trí?” Triệu Thâm từ lời nói của cậu ta bèn nhảy bắt được một điều gì đó làm hắn rất là chán ghét. Hắn vẫn cười như trước nhưng ánh mắt lạnh hơn mấy phần: “Chuyện y phạm phải rất lớn, bắt cóc, dọa dẫm vợ vét, còn có tư tàng súng ống bom, những tội này đều không nhẹ, anh xử trí không được. Giao cho pháp luật phán xét đi.”

“Trong lòng em đương nhiên cũng hi vọng như thế!” Giản Tu Dương vội vã cao giọng nói, sợ anh họ sinh ra địch ý với mình, liền hạ thấp giọng: “Người cứu anh lúc đó thật ra là do chú Triệu sắp xếp vào làm thủ hạ của Triệu Khuyết, giúp anh cũng là chú Triệu quyết định... Ông ấy hi vọng anh có thể mở ra một con đường.”

Trong phòng lập tức trở nên im lặng. Cuối cùng Triệu Thâm mở miệng cười cười, tiếng cười đơn bạc mà cũng không thương tâm, phảng phất như tập mãi thành quen: “Nói như vậy, kỳ thực chuyện Triệu Khuyết làm ông ấy đã sớm biết, vẫn luôn biết.”

Tất cả lời nói của Giản Tu Dương đều chặn ở trong yết hầu không trên không dưới, giống như ngậm một quả hạnh, phun không ra mà nuốt không được. Chu Duật Minh từ đầu đến cuối trầm mặc bỗng nhiên ngừng đầu lấy tay của mình để trên mu bàn tay của Triệu Thâm. Nhưng da thịt của hắn quá lạnh, tựa hồ không có ấm áp được.

“Xem ra ranh giới cuối cùng của ông ấy là giữ một cái mạng. Chỉ cần không đánh chết, cái gì khác cũng không đáng kể. Vậy tôi cũng để lại cho Triệu Khuyết một cái mạng.” Ngữ khí Triệu Thâm bình thản không gợn sóng, lại quyết đoán như chặt đinh chém sắt: “Để cho tôi an bài cuộc sống của y về sau, thế lực của y và những gì y tích trữ đều phải giao cho tôi. Em trở lại nói cho bọn họ biết, giả sử như y còn có cơ hội phản công tôi sẽ không yên tâm. Một khi tôi cảm thấy nguy hiểm, tôi sẽ hành động thực thi. Để cho ông ấy cân nhắc, ông ấy nghe sẽ hiểu được.”

Giản Tu Dương há miệng, còn chưa kịp mở miệng liền bị Triệu Thâm đánh gãy: “Bọn họ đều sẽ đồng ý,

không có biện pháp nào tốt hơn được. Anh buồn ngủ, chờ có tin tức trở lại nói cho anh đi.”

Chờ tiếng bước chân của em họ trên hành lang dần dần nhỏ đi cho đến khi biến mất, Triệu Thâm mới chậm rãi nhắm mắt lại. Hắn cầm lấy tay của Chu Duật Minh để lên trên trán, thì thào nói: “Ứng đối những việc này thật là mệt. Bọn họ tại sao không buông tha anh.”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của hắn, như là an ủi.

“Đừng thương tâm” Chu Duật Minh nhẹ giọng nói: “Những người kia không đáng để anh khổ sở.”

“Anh đã sớm không khổ sở. Anh chỉ muốn thoát khỏi bọn họ. Cũng may qua chuyện này rốt cục anh có thể đem bọn họ vĩnh viễn quăng ở sau ót.” Triệu Thâm nói lời này một nửa là nói cho cậu biết, một nửa là tự nói với mình. Buổi chiều yên tĩnh như vậy hắn cảm thấy mình phải nói cái gì đó, nhưng đầu óc của hắn mệt mỏi lười biếng, chỉ nghe thấy tiếng gió.

“Vậy cũng đừng suy nghĩ, nghỉ ngơi thật tốt.” Chu Duật Minh đem trái cây gọt xong đưa cho hắn, lại lấy báo đọc cho hắn nghe: “Trước tiên dưỡng bệnh đi, những ngày dưỡng bệnh là gian nan nhất.”

Âm thanh đọc báo êm dịu nhẹ nhàng như con tằm sần sạt bò qua mặt giấy cản găm tâm của hắn, phun tơ thành kén. Trên báo chỉ viết cái gì kỳ thực hắn cũng không lưu ý, tinh thần hắn đều tập trung trên người đang đọc báo. Đôi mắt cậu trong trẻo, hai má hơi ửng hồng, cùng ngón tay nhỏ dài đang cầm tờ báo.

Không khí hơi say, năm tháng an ổn. Triệu Thâm muốn nghe nhiều hơn nữa nhưng cơn buồn ngủ dần dần xông đến, hắn quay đầu bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Chu Duật Minh thấy hắn ngủ thì đọc thêm một lúc, âm thanh càng đọc càng nhỏ đến khi không nghe thấy được.

Cậu nhìn chằm chằm gương mặt Triệu Thâm điềm tĩnh ngủ, lấy tay sửa lại tóc rối trên trán, giúp hắn nhét chăn, mờ mịt thở ra một hơi. Thời gian yên tĩnh như vậy cậu cũng không đành lòng đánh vỡ, nhưng mà một khi lắng xuống, dây cót trong lòng cậu lại lỏng ra, không biết làm thế nào.

Người trên giường ngủ say hô hấp đều đều, mỗi lần hít thở giống như làn sóng ôn nhu lan tỏa, Chu Duật Minh cảm thấy làn sóng cuộn trào trong lòng mình chậm rãi chìm xuống. Cậu chợt nhớ tới cừu hận của nhiều năm trước cảm thấy xa lạ như cách một thế hệ.

Kỳ thực xưa nay cậu đều là người nước chảy bèo trôi nhưng trong thế giới to lớn này lại không chừa cho cậu một nơi có thể dung thân.

Chuyện của Triệu Khuyết còn chưa xác định, thì tin tức của Bạch Ngạn truyền tới. Công ty cùng hắn giải ước đã là chuyện ván đã đóng thuyền, còn những chuyện đen tối hắn từng làm sẽ giao cho lực lượng cảnh sát điều tra.

“Hắn rất thông minh, thấy tình thế không tốt cái gì cũng khai báo, ẩn theo thái độ của hắn khi nhận tội có

thể được xử nhẹ. Đó cũng là báo ứng của hần. Chuyện hỏa hoạn hôm đó hần cũng có phần, hần có tội thì phải chịu.” Triệu Thâm lạnh nhạt nói.

Lần này hần không tận lực tránh né Chu Duật Minh, cùng thủ hạ trò chuyện đều ở trước mặt cậu tiến hành. Lúc chính tai nghe thấy sóng to gió lớn trên mặt Chu Duật Minh không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng đồng tử co lại như một cây đinh bị gỉ sét. Đến ngày hôm nay, những hồi ức trong cô nhi viện từ lâu đã đậm bạc, Bạch Ngạn đền tội nhận tội, trong lòng cậu cũng chẳng có cảm giác gì nữa. Chẳng qua là khi hình ảnh thiếu niên thích cười năm xưa cùng với hình ảnh một đại minh tinh dưới ánh đèn lộng lẫy loá mắt, hai cái bóng ở trong lòng cậu qua lại thoáng hiện cuối cùng cũng tan biến, chỉ có thổn thức không thể gọi tên quanh quẩn không tiêu tan.

“Không cần thương hại hần, nếu hần lựa chọn con đường như vậy thì sớm nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.” Triệu Thâm đang an ủi cậu nhưng tiếng nói của hần rất nhỏ nhẹ như bay phát phơ.

Lúc Bạch Ngạn chịu thẩm tra sắc mặt tiều tụy, ánh mắt ảm đạm, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh, mãi đến khi bị áp giải vào tù mới ngẩng đầu lên hỏi: “Triệu Thâm thật không tới gặp mặt tôi một lần sao?”

Sau khi gặp phải từ chối hần mất hồn lạc phách, nhưng vẫn nhiều lần chấp nhất hỏi: “Anh ấy thật không muốn gặp tôi sao?” Hần ồn ào làm nhân viên áp giải phản cảm, dè dặt tay chân giầy dựa không ngớt của hần mắng: “Mày là một phần tử phạm tội mà lại yêu cầu vô lý? Mày là thân phận gì, Triệu tiên sinh là thân phận gì, sau này đừng có si tâm vọng tưởng, trong ngục giam an tâm chuộc tội đi thôi!”

Bạch Ngạn khó khăn ngẩng đầu lên, lệ quang làm con mắt của hần giống như bảo thạch óng ánh, nước mắt trong suốt giọt rửa dơ bẩn trên mặt: “Tôi biết anh ấy không muốn gặp tôi nhưng mà tôi rất muốn gặp anh ấy...” Tiếng khóc như rên rỉ tràn ra yết hầu của hần: “Tôi không có quá nhiều yêu cầu, thật, tôi chỉ là muốn gặp anh ấy một lần cuối...”

Triệu Thâm nằm ở trên giường bệnh xem tin tức thủ hạ truyền đến trong lòng một trận lạnh lẽo. Hần có thể tưởng tượng hình ảnh dù cho Bạch Ngạn chịu khổ nhất định cũng sẽ khiến người yêu thương, trăm phẩm trăm được người ta yêu thích. Nhưng Bạch Ngạn ôn nhu uyển chuyển, có bao nhiêu chân tâm bao nhiêu giả ý, cho đến ngày nay Triệu Thâm cũng không hiểu hết.

“Tôi sẽ không đi gặp hần, như vậy đối với chúng ta hai người đều tốt.” Hần trầm mặc đánh chữ: “Thay tôi chuyển cáo hần, bảo hần xưng tội đi thôi, hần còn rất trẻ, một ngày nào đó hồi tỉnh sẽ hiểu ra.”

“Tôi cứu không được hần, cũng sẽ không cứu hần.” Câu nói này xuất hiện ở trên màn hình điện thoại di động của Triệu Thâm lại bị hần cấp tốc xóa đi, một tia vết tích cũng không để lại.

Bạch Ngạn cứ như vậy biến mất trong sinh mệnh của hần, như một hòn đá nhỏ rơi xuống hồ gây nên gợn sóng cuối cùng cũng tiêu tan. Đối với Triệu Thâm mà nói, người khác trong sinh mệnh của hần quá nửa đều là khách qua đường, nhạc đệm lưu lại dư âm, dù sao cũng chỉ là dư âm thôi.

Mấy ngày sau đó Triệu Thâm đều có chút sa sút, mặc dù ở trước mặt Chu Duật Minh hần cực lực ản giấu, Chu Duật Minh vẫn có thể nhận ra trong thâm tâm của hần uể oải suy sụp. Nụ cười kia hơi giả tạo, thu

liềm mờ mịt, mỗi mẹt.

Bạch Ngạn đối với hắn ảnh hưởng lớn như vậy sao? Trong đầu Chu Duật Minh không khỏi hiện lên những lời đồn đãi vô căn cứ lúc trước. Kỳ quái chính là, lúc trước cho dù Triệu Thâm cùng Bạch Ngạn tay trong tay ở trước mặt cậu chuyện trò vui vẻ, cậu chỉ lạnh lùng nhìn trong lòng cũng không gợn sóng, nhưng hôm nay hồi tưởng lại khi đó có những phiền muộn không nói ra được, trong lòng nặng nề như bị tảng đá đè lên.

Hôm nay Chu Duật Minh xem lướt qua tin tức, nhìn thấy tin tức nhân khí thần tượng Bạch Ngạn bị bắt ở trên mạng lưu truyền đến mức sôi sùng sục, vô số giấc mộng của fan hâm mộ bị tiêu tan, thương tâm gần chết, nhưng công ty môi giới của hắn sáng suốt ban bố tin tức giải ước, sau đó đối với chuyện này giữ kín như bưng.

“Chuyện này đối với công ty giải trí của anh ảnh hưởng lớn không?” Cậu cố ý hỏi Triệu Thâm. Nhưng Triệu Thâm chỉ cười cười, xua tay nói cho cậu biết: “Em đừng nghĩ tiếng tăm của Bạch Ngạn lớn, chỉ là con cờ thôi, đi thì đi, sao có thể dao động đến đại cục. Huống hồ dân chúng đều rất dễ quên.”

“... Vậy còn anh? Anh có thể dễ dàng quên hẳn như vậy sao?” Chu Duật Minh ngẩng đầu đối diện với Triệu Thâm, nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt của hắn lấp lánh. Tâm tư của cậu đang rối loạn nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt hắn thì như được soi sáng không sót một chút gì. Vì vậy cậu mạnh mẽ xoay mặt đi: “Anh không hề có lỗi với Bạch Ngạn, anh biết hắn là hạng người gì, đừng trước sau ở trong lòng lưu một cái mụn nhọt.”

Gian phòng bỗng trở nên im lặng chỉ nghe âm thanh của ngọn gió thổi qua. Triệu Thâm nhắm mắt lại, thở dài nói: “Anh không hề có lỗi với hắn, vốn anh có thể cứu vớt hắn. Nếu như anh sớm phát hiện hắn có nỗi khổ, thay hắn hủy diệt nhược điểm, giúp hắn tránh khỏi ma trảo của Triệu Khuyết có lẽ hắn sẽ không đi tới cục diện của ngày hôm nay, cũng sẽ không đi thương tổn em.. Nhưng sai lầm lớn cũng đã đúc thành, anh không thể bỏ qua cho hắn, chỉ có trơ mắt nhìn hắn đi tới tuyệt lộ.”

“Hắn cố tình hại em” Triệu Thâm bỗng nhiên giơ tay vuốt những sợi tóc ngắn ngang của Chu Duật Minh, âm thanh run rẩy, trong lòng ngực tình cảm như gió núi, sóng biển kịch liệt dâng trào: “Anh sau đó điều tra rõ ràng, lúc hắn làm việc cho Triệu Khuyết cũng ngăn cản được nhiều sự kiện không tốt phát sinh, chỉ có đối với em là lòng dạ độc ác. Nhưng đối với anh mà nói, thương tổn em so với bất cứ chuyện gì thì càng không thể tha thứ.”

Trái tim Chu Duật Minh bỗng nhiên nhảy một cái, Triệu Thâm ôm sát cậu gần như thoát lực. Chu Duật Minh không có mâu thuẫn, ngược lại nghiêng người làm cho hắn đến càng gần hơn. Thân nhiệt của Triệu Thâm vẫn lạnh lẽo, nhưng trong lòng cậu đã không lạnh giá như lúc trước. Cũng tốt, cậu nhắm mắt lại, một câu một câu ở trong lòng nói thầm, thuyết phục mình mọi việc đều sẽ tới, cậu đã đợi được ngày hôm nay mọi việc đều tốt đẹp.

“Em muốn thương lượng với anh một việc.”

Hơi thở của Chu Duật Minh tung bay ở trên trán Triệu Thâm mang theo khí tức thanh tân của mùa xuân sau cơn mưa, mà ngữ khí lại hết sức nghiêm nghị vương vãi. Cậu nói ra lời này vô cùng gian nan, nhưng mà nếu đã thổ lộ tiếng lòng thì một đi không trở lại.

“Di thư của anh Vân Kỳ em đã xem rồi, đây là vật quý giá mà anh ấy để lại, vẫn là đem thư này trả về đi... Mặt khác, quá lâu em không đi cúng tế anh ấy, lần này xin anh cùng đi với em...”

“Chờ đã!” Triệu Thâm đột nhiên mở mắt ra, trong lòng đau thương mồ hôi lạnh lã chã chảy xuống, vào giờ phút này hẳn mới ý thức mấy ngày nay ám áp bình an một cách dị thường: “Em thấy được di thư? Ở nơi nào? Cùng di thư đặt chung một chỗ...”

Cậu nhìn thấy chiếc chìa khóa đó sao? Cậu mở căn phòng kia sao? Cậu... Đoán được nhiều ít? Triệu Thâm tâm tư biến ảo nhưng mỗi một lần nghĩ đến nguyện vọng chân thật kia sẽ giống như điện giật tránh né.

Vận rủi vô luận sai thế nào cũng không thể che giấu, đến thời điểm bị lộ trần cũng là tất nhiên. May mắn lại luôn làm người hoài nghi, bởi vì kỳ tích rất là xa xỉ.

39. Chương 39

Lúc này Chu Duật Minh mới nhớ Triệu Thâm còn chưa biết cậu đã khôi phục ký ức... Dù sao, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra Triệu Thâm sẽ đem bí mật trong tủ bảo hiểm mang vào trong mộ. Không vạch trần những vết sẹo, cũng không quyến luyến hoa phù dung chớm nở chóng tàn.

Cậu từ trên bả vai Triệu Thâm rút tay về, bỗng nhiên không dám chủ động nhắc đến đề tài này. Sau khi tầng khăn che mặt bị đánh rơi rốt cuộc không còn ám muội, do dự, không có đường lùi. Không phải dũng khí của bọn họ không đủ, mà trong quá khứ những gì họ mất thực sự quá nhiều, đến nỗi hôm nay tiến thoái lưỡng nan.

“Thì ra anh còn chưa biết nha” Chu Duật Minh tận lực vân đạm phong khinh cười: “Khi đó tình huống của anh rất nguy cấp, em nghe nói anh có đồ vật để cho em thì liền kiên trì muốn xem cho bằng được.”

“Sau khi xem, em không dự định đi.”

Trong phòng bệnh không khí sốt ruột mà nghiêm nghị, ngoài cửa sổ mù mịt chậm rãi áp vào. Hô hấp của Triệu Thâm đột nhiên trở nên gấp gáp, càng lúc càng nặng nề, phảng phất như là tiếng chuông vận mệnh đã điểm.

“Kỳ thực, vốn em cũng sẽ không đi.” Chu Duật Minh rũ mi mắt, mang theo nụ cười tự giễu làm bầm lẫu bẫu nhẹ giọng nói: “Một mình anh bị giam giữ ở địa phương nguy hiểm, lại an bài em cao bay xa chạy? Sao anh lại có suy nghĩ như vậy? Em làm sao có thể đi được?”

“Xin lỗi, anh không suy nghĩ kỹ càng...” Triệu Thâm mới vừa mở miệng, ngón tay Chu Duật Minh che trên bờ môi của hắn.

“Không sao, sau này anh cũng đừng nói xin lỗi với em.” Chu Duật Minh nỉ non trả lời, đôi mắt sâu với con người màu xám bỗng nhiên tỏa khắp ra nơi một trận sương mù mỏng manh: “Em nhìn thấy, cái gì cũng đều hiểu, em cũng suy nghĩ rất lâu... Phàm là không chuyện vui sướng thì cố làm cho nó đi qua đi, như vậy quá thống khổ.”

“Thế nhưng ” cậu dứt quãng nói, ngữ khí kiên quyết, nói càng ngày càng trôi chảy: “Vô luận vui sướng hay không, chỉ cần chuyện xảy ra ở trên người em anh đều phải cho em biết, em có quyền hiểu rõ tất cả.”

Triệu Thâm cảm thấy cổ họng của mình như bị nghẹn, hắt áy náy, thế nhưng Chu Duật Minh nói, không muốn lại nghe hẳn “Xin lỗi”.

“Hơn nữa... Cũng không phải toàn bộ hồi ức đều làm em khổ sở.” Chu Duật Minh nhắm mắt lại: “Có lúc em thật hận tạo hóa trên người, thế nhưng lần này em rất cảm kích lão thiên gia để em nhớ lại.”

Cậu tìm trong túi của mình lấy ra chiếc hộp nhẫn, chiếc hộp nhỏ nhoi tinh xảo được nhiệt độ da thịt của cậu truyền hơi ấm, bọn họ đều biết trong cái hộp kia cất giấu loại ánh sáng gì, một khi mở ra là có thể làm người hoa mắt, làm cho bọn họ gần như muốn rơi lệ.

“Anh cho em chiếc nhẫn, bây giờ em trả lại cho anh. Bây giờ em không phải là người mà lúc trước anh trao nhẫn... Vậy anh suy nghĩ kỹ rồi xử trí nó đi.”

“Em chờ sự lựa chọn của anh...”

Thanh âm của cậu rất thấp, nhưng mỗi một từ lại khơi dậy trong lòng Triệu Thâm vạn trượng lôi đình. Tim của hắn điên cuồng nhảy nhót, khác nào một con tuấn mã sắp chết muốn thoát khỏi tất cả trời buộc. Sẽ phụ thuộc vào suy nghĩ của hắn sao? Triệu Thâm cảm thấy âm thanh mơ hồ trôi tới trôi lui, như hoa lệ bên trong ống kính vạn hoa biến hoá thất thường hắn không dám đưa tay nắm lấy.

Nguyên lai cực hạn vui mừng và cực hạn phẫn nộ tuyệt vọng giống nhau, là cùng một loại cảm giác thiên địa điên đảo.

Chu Duật Minh đem đầu chôn ở trên bả vai Triệu Thâm, khóe miệng khắc chế không nổi rung động, nhưng cậu không có khóc. Giữa lúc Triệu Thâm tinh thần hoảng hốt hẳn nghe thấy Chu Duật Minh ở bên tai nhẹ nhàng nức nở: “Chúng ta... ngày nào đó đi thăm anh Vân Kỳ đi.”

Giống như có một mảnh hoa tuyết lạnh lẽo thấm vào cổ của hắn, hắn lập tức tỉnh lại, tâm từ từ chìm xuống, bách vị tạp trần. Qua thật lâu, mới hoàn toàn không có khí lực mà trả lời một câu: “Được.”

Cho dù sau này Triệu Thâm giúp đỡ cô nhi viện làm rất nhiều chuyện, còn dùng tiền tài giúp đỡ người nhà họ Thư nhưng quan hệ song phương vẫn lạnh nhạt như băng. Chu Duật Minh lý giải người nhà họ Thư không muốn nhìn thấy tâm tình của bọn họ, nên trong âm thầm định ngày hẹn. Sau khi cậu mời mấy lần, nhiều ngày sau Thư Vân Họa đang học đại học ở T thành mới được phái tới gặp mặt bọn họ.

Ngày đó Thư Vân Họa tận lực khoan thai đến chậm, nhưng không ai dám trách cứ hấn. Bọn họ trò chuyện cũng rất kỳ lạ, không có hàn huyên, trong lòng hai bên đều rõ ràng mối quan hệ giữa họ bao nhiêu buồn cười. Một bên dùng lời nói như kim đâm, một bên thì ẩn nhẫn vì vậy vẫn có thể duy trì cuộc nói chuyện khó khăn này.

Lúc đi thư được đưa ra Thư Vân Họa sững sờ một chút, nhìn về phía Triệu Thâm và Chu Duật Minh rồi cuộc trong đôi mắt đã không đè ép được cừ hận.

“Rốt cuộc hai người cam lòng trở lại với nhau, còn đồ vật gì của anh tôi thì giao hết ra đây đi, hai người không xứng giữ nó.” Thư Vân Họa cười lạnh, gằn từng chữ nói.

Triệu Thâm trên mặt nóng lên, vô lực thẹn thùng, không dám nhìn hấn, chỉ nói: “Không có.”

Chu Duật Minh không nói một lời, đứng lên đẩy ghế ra, cúi đầu thật sâu một cái, rất lâu mới ngẩng đầu nói: “Xin lỗi.”

“Là lỗi của tôi...” Triệu Thâm cũng đứng lên. Thư Vân Họa chú ý tới ánh mắt của Triệu Thâm luôn nhìn chằm chằm Chu Duật Minh, ánh mắt ưu thương, đầy quan tâm, điều này làm khí hận trong lòng hấn trở nên nóng bỏng như máu.

Hấn nhảy dựng lên tát một cái thật mạnh vào má của Chu Duật Minh.

“Khốn kiếp!” Thư Vân Họa phun ra hai chữ này giống như tuôn ra một luồng ác khí trong lồng ngực, cầm di thư quay đầu bước đi, càng chạy càng nhanh. Triệu Thâm tức giận muốn kêu người chặn hấn nhưng Chu Duật Minh dè tay của Triệu Thâm xuống.

“Không có quan hệ, cứ để cho hấn mắng chửi đi.” Cậu lấy một tay khác che hai má sưng tấy. ánh mắt sau khe hở lấp loé, không thấy rõ biểu tình.

Triệu Thâm dừng lại, hổ thẹn mà xoa mặt của cậu: “Người hấn nên đánh là anh, là anh làm phiền hà em, em không có sai...”

Đây là thế nào, hấn ở trong lòng nghĩ, một cảm giác giác nồng đậm vô lực hiện ra trong lòng hấn: Minh rõ ràng muốn bảo vệ người trước mắt này, tại sao lại cứ làm cho em ấy chịu tổn thương.

“Cứ để hấn phát tiết đi, sau này hấn cũng sẽ không muốn tiếp tục nhìn thấy chúng ta. Dù sao... Là chúng ta nợ hấn.”

Chu Duật Minh than thở nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nhìn chăm chú vào dòng người đông đảo trên đường, thành phố này mênh mông phức tạp như mê cung, mọi người tới tới đi đi, có người ly biệt, có người gặp gỡ, cũng có người vĩnh viễn không gặp nhau.

Vào một ngày đầu tháng trời không mây gió nhẹ. Chu Duật Minh khởi hành đến viếng mộ Thư Vân Kỳ. Ngày trước khi bọn họ bên nhau cả hai đều rất trẻ trung, tưởng tượng về cuộc sống tương lai, an bài vô số kế hoạch, thế nhưng trong kế hoạch không có tình cảnh như ngày hôm nay. Một người chôn sâu dưới lòng đất, vào thời điểm thanh xuân tươi đẹp nhất lại ngủ say, không đau khổ không vui, vô tri vô giác, nhưng người đến thăm anh đã một thân phong sương, hoàn toàn thay đổi.

Đây là ý trời, là vận mệnh mà lúc hai người còn trẻ không thể đoán được.

Triệu Thâm bị bắt đứng ở ngoài cửa nghĩa trang, chờ Chu Duật Minh kêu thì hắn mới được đi vào. Đương nhiên, Chu Duật Minh cũng có thể sẽ không gọi hắn, dù sao giữa Thư Vân Kỳ và Chu Duật Minh kỳ thực xưa nay hắn đều không có lập trường tiến lên trước một bước.

Hắn dựng thẳng cổ áo gió, ngẩng đầu thấy trên trời mây đen âm âm u u, bốn phía từng bách thẳng tắp như mũi tên nhắm thẳng vào trời cao, trong gió truyền đến tiếng khóc mơ hồ là không biết từ người nào đến tảo mộ rơi lệ. Cũng không biết nhà ai mang theo trẻ con, nghe thấy tiếng khóc bi thương không dứt giẫm chân một cái lại làm âm thanh khóc lớn hơn, so với người trưởng thành đã chịu nhiều đau khổ khóc còn vang dội hơn.

Chu Duật Minh một mình đứng ở nghĩa trang nhìn cái tên quen thuộc trên mộ bia mà ngẩn ra. Cậu không khóc, thế nhưng sắc mặt của cậu trắng như tuyết. Qua rất lâu cậu mới hoạt động chân tay cứng ngắc, nhìn ảnh chụp trắng đen trên mộ bia lộ ra một nụ cười thâm đậm.

“Anh vẫn trẻ trung như thế.” Cậu lẩm bẩm nói.

Người trong di ảnh bên xinh đẹp nho nhã sâu sắc, vẫn niên thiếu như lúc ban đầu. Khóe miệng hơi mỉm cười thần thái hăng hái của thời niên thiếu tung bay, đuôi lông mày khóe mắt lưu chuyển làm cho người nhìn chìm đắm trong sự ôn nhu.

“Em cũng đã già rồi.” Chu Duật Minh nói. Cậu nghĩ bây giờ mình cười nhất định rất khó xem, khóe miệng nói không chắc đã sinh ra nhiều nếp nhăn.

“Nếu như có thể, em thật hy vọng vĩnh viễn không có ngày hôm nay, em đứng ở chỗ này nói với chuyện với anh, nhưng anh lại không nghe thấy.”

“Tấm hình này là em chụp cho anh, em cũng cảm thấy gương mặt của anh khi chụp đặc biệt đẹp. Dem nó để ở chỗ này là hy vọng của anh sao? Lúc anh cáo biệt nhân thế có phải là đã thay đổi đến mức không giống như người trong hình? Anh không muốn để cho em nhìn thấy, mà em thật muốn nhìn bộ dáng của anh trước khi lìa đời... Chỉ là...”

Hắn dùng hai tay che mặt, ngăn dòng nước mắt: “Em không dám, em là người nhát gan. Em sợ nhìn thấy anh thống khổ.”

“Thật xin lỗi, em đã thất hứa. Lúc thời khắc trong đời anh gian nan nhất em đã không ở bên cạnh anh.”

Câu xin lỗi vừa được thốt ra trong chớp mắt những đê đập tầng tầng cao được xây dựng trong lòng cậu trong nháy mắt sụp đổ, dòng lũ cuộn cuộn được tích lũy ồ ạt tuôn ra. Cậu chật vật ngã ngồi ở trước mộ, như một đứa trẻ lạc đường.

Chu Duật Minh dứt quãng nói về những từng trải của mình trong mấy năm nay, không có mảy may lừa gạt, cũng không bất kỳ trốn tránh che đậy, chỉ nói ra chân tướng, nói cho anh biết, hi vọng sẽ có một ngày ở nơi xa xôi anh có thể nhắm mắt.

Đây là những lời cậu nên sớm nói ra.

“... Cho nên, khi em nhớ lại hết tất cả em cũng không có cách nào, em cũng không có đường khác có thể đi. Anh có thể hiểu không?”

“Nếu như em làm cho anh không vui anh còn có thể tha thứ cho em không?”

“Xin lỗi, em hi vọng trong mấy thập niên sau này cuộc sống của em không giống như nửa đời trước.”

“Em hi vọng em có thể vui sướng, có thể tự do, có thể hạnh phúc mà đi yêu một người.”

Cậu ôm đầu gối ngồi dưới đất, đôi mắt bi thương nhìn chăm chú bia mộ nước mắt rơi xuống giống như ánh sao.

Lúc Chu Duật Minh ra về đem hoa cúc và hoa hồng trắng để trước mộ phần. Cậu trân trọng đem bó hoa để ở nơi đó, như muốn lưu lại một phần chân chất vĩnh viễn ở lại nơi đây.

Triệu Thâm ở bên ngoài nghĩa trang rất lâu. Lúc Chu Duật Minh đi ra vỗ vào bả vai hắn một cái, đánh thức hắn: “Đi, trở về đi thôi.”

“Anh... Không cần đến thăm anh ấy hay sao?” Triệu Thâm thấp giọng hỏi, lặng lẽ nhìn lên ánh mắt hơi hồng của cậu.

Chu Duật Minh quay đầu liếc mắt nhìn hắn, hỏi đáp: “Không cần, anh không cần đến nhìn anh ấy, đối với anh ấy lại là việc tốt.”

Triệu Thâm lúng ta lúng túng không nói gì.

Đi được mấy bước Chu Duật Minh đột nhiên dừng lại, hỏi hắn: “Anh hổ thẹn sao?”

Vấn đề này tưởng chừng như đơn giản nhưng lại là một thanh lợi kiếm xuyên tâm.

“Làm sao có thể không hổ thẹn?” Triệu Thâm nói. Trong lồng ngực của hắn như chứa đầy máu và nước mắt.

Đương nhiên hổ thẹn. Từ khi hắn biết Thư Vân Kỳ mắc phải tuyệt chủng, từ giờ khắc đó, từ lúc hắn quỳ trước mặt khấn cầu khoan dung, từ khi hắn nhìn thấy những chữ trên di thư viết “Tuyệt không tha thứ” từ giờ khắc đó, hối hận ở trong lòng hắn mọc rễ, mỗi giờ mỗi khắc hành hạ hắn. Đồng thời, vĩnh viễn không có cơ hội được đặc xá.

“Anh cảm thấy hổ thẹn là vì anh ấy qua đời, hay bởi vì em?”

Triệu Thâm cảm thấy bước chân của mình có rất nặng, hắn suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói cho cậu biết: “Bởi vì anh làm chuyện sai lầm.”

Chu Duật Minh cúi đầu nghe được đáp án, không biết lý do gì lại đưa tay ra, lần thứ nhất nắm chặt cánh tay lạnh lẽo của Triệu Thâm.

“Không có ai gánh chịu nỗi chuyện đánh đổi khi đã làm sai, cho nên, sau này đừng lại làm sai chuyện.”

Bọn họ đi về phía trước một đoạn, Triệu Thâm mới phát hiện Chu Duật Minh lấy tay lau nước mắt của mình.

Khí trời đã âm, thế nhưng lúc nước mắt chảy qua hai má, vẫn có ảo giác vụn băng đâm vào da thịt.

40. Chương 40

Sau khi xuất viện Triệu Thâm mua một căn nhà mới, đó là một biệt thự nhỏ kiểu Nhật, hai mặt tiền riêng biệt. Sân vườn mời chuyên gia thiết kế, hết thấy đều xa hoa, hoàn toàn mới lạ. Vị trí hai người cư trú nhìn thì khá xa nhưng muốn gặp nhau chỉ cần mở cửa là có thể gặp mặt, không muốn gặp thì đóng cửa sẽ như người lạ không quen thân.

Đây chính là khoảng cách bây giờ giữa hai người họ.

“Anh làm hại em tuổi đã cao còn phải đi tìm việc làm, miễn tiền thuê nhà cho em cũng là phải đi?” Ngày dọn nhà Chu Duật Minh nửa đùa nửa thật hỏi hắn. Triệu Thâm nhọc lòng suy nghĩ ra thiết kế tuyệt diệu này là muốn đường hoàn thuyết phục Chu Duật Minh lưu lại, nghe đến vấn đề này trong lòng hắn liền xông lên một luồng vui sướng tự nhiên: Chu Duật Minh sẽ không đi. Đến giờ phút này hắn rốt cục mới dám vững tin. Vui sướng ở trong lòng hắn mọc rễ nảy mầm, nó là niềm vui bí ẩn mà lại đơn thuần tốt đẹp.

“Anh nào dám lấy tiền của em?” Hắn cũng dùng giọng điệu vui vẻ đáp lại. Nụ cười dừng dừng như không là cách nguy trang rất xuất sắc, có thể hoàn mỹ giấu tâm tư ám muội này của hắn.

Sau khi chân chính vào nhà ở Triệu Thâm mới phát hiện căn bản không có khả năng như hấn thiết tưởng là “Tiến lên dần dần, từ từ đồ chi”. Một bức tường và một con đường mòn có thể ngăn cản cái gì? Lúc quan hệ của hai người ác liệt nhất thân mật giữa hai người cũng vượt xa bình thường. Nước chảy đá mòn, càng lâu thói quen sẽ như bản năng.

Ban ngày, hấn từ một nửa khoảng trống trên giường lớn tỉnh lại, không yên lòng dùng qua bữa sáng rồi đứng ở cửa sổ sát đất bưng cà phê chờ Chu Duật Minh thức dậy đi ra sân trước. Công việc của hấn bề bộn, thức dậy sớm hơn Chu Duật Minh nhưng kiên trì chờ đợi. Nhìn thấy trên kính cửa sổ hình ảnh cậu lúc ẩn lúc hiện nói một tiếng chào buổi sáng, ngày đó mới xem như là chân chính bắt đầu. Buổi tối vì muốn hẹn Chu Duật Minh dùng cơm, hấn vắt hết óc tìm kế, dùng cách “Thưởng thức đồ ăn mới ” đem tên tuổi những nhà hàng lớn nhỏ trong thành phố đều quét sạch một lần, đầu bếp trong nhà cũng bị chơi đùa không ngừng kêu khổ, không biết vị chủ nhân này từ khi nào trầm mê trong chuyện ăn uống như vậy.

Đương nhiên cũng có người nhìn ra được hấn là ‘túy ông chi ý bất tại tửu’. Thực sắc là bản tính con người mà bình thường sắc còn nặng hơn một đầu. Trợ lý sinh hoạt của Triệu Thâm trong một tháng gần gũi biến thành người hiểu rõ mỹ thực, than thở hỏi ông chủ: “Người khác muốn theo đuổi người yêu đều là tặng hoa tặng quà chơi trò lãng mạn, đi khắp các địa phương du lịch, sao ngài cứ nhìn chăm chăm chuyện ăn uống không tha?”

Chu Duật Minh nói càng đơn giản hơn: “Gần đây sao anh lại tham ăn như thế, có phải lòng thoải mái muốn thân thể béo mập đúng không?”

Lúc nói lời này về mặt cậu cười mà không phải cười, đuôi mắt nhỏ dài hình thành nét đẹp khó kềm chế, trong mắt ba quang đưa tình, thần thái di động. Triệu Thâm nguyên bản bị cậu nói đến thật không tiện, cảm thấy mình rất ngốc. Nhưng khi bị cậu nhìn như thế bỗng nhiên dũng khí tăng gấp bội, tự tin hơn gấp trăm lần, nghĩ thâm cậu đã biết rõ ràng còn cùng mình chơi những trò ngu ngốc ngớ ngẩn như vậy, nhờ năm tháng ôn nhu xóa đi vết thương trong lòng, sinh hoạt củi gạo dầu muối hòa tan đi hồi ức.

Vì vậy hấn cũng trêu đùa nhìn sang, cố ý đè thấp giọng, để cho âm thanh như bảo thạch lạnh nhạt của mình trở nên mềm nhẹ câu người, giống như rượu đỏ trong ly liễm diễm lay động: “Anh mập? Anh ngày nào cũng đi phòng tập thể hình, em có muốn tới nhìn cơ bụng của anh hay không?”

“Miễn ” Chu Duật Minh lắc đầu nhìn qua một bên, ngữ khí cứng nhắc, nhưng khóe miệng ức chế không được mỉm cười. Đột nhiên cậu nhớ ra cái gì đó, lông mày xoay ngang liền nghiêng đầu qua chỗ khác: “Bây giờ anh còn đi phòng tập thể hình cái gì, không nghe lời của bác sỹ nghỉ ngơi?”

Triệu Thâm cũng không nghĩ tới bị trách bởi chuyện này, về mặt đau khổ mơ hồ: “Cũng không phải thương tổn động gân động cốt, chỉ cần lòng khoan khoái, thì vết thương cũng tốt.”

Nhưng Chu Duật Minh không dễ dàng bị hấn lừa gạt như vậy. Trong sinh hoạt những việc vặt như vậy cậu kiên trì hơn rất nhiều người. Triệu Thâm vẫn cảm thấy mình là một người đàn ông sinh hoạt tinh tế lại có chút thú vị, nhưng từ khi bị thương nhờ Chu Duật Minh thay hấn quản lý nhà tới nay hấn mới phát hiện lúc trước mình cũng không hơn gì những người đàn ông độc thân lôi thôi lếch thếch khác.

Cậu sẽ thay hấn cân nhắc mỗi một chi tiết nhỏ, lúc hấn làm sai trách hấn, chỉ có người nhà mới quan tâm

như vậy, đã rất nhiều năm hắn không có hưởng thụ qua.

Mỗi lần ở bên ngoài dùng cơm Chu Duật Minh cũng không quên chụp ảnh lưu niệm. Có lúc Triệu Thâm dẫn cậu đi đến nhà hàng xa hoa, nhân viên phục vụ đối với hành vi nhà quê này của cậu liếc nhìn, Triệu Thâm mặt cũng không đổi sắc, che chở cậu mặc cậu muốn làm chuyện gì thì làm.

Hắn biết hiện giờ Chu Duật Minh đã nhận viết bài cho một số tạp chí, cung cấp các tác phẩm nhiếp ảnh, đây là công việc trước mắt của cậu. Dù sao hoang phế nhiều năm như vậy, tìm việc làm tất nhiên vô cùng gian nan, ngành truyền thông cạnh tranh kịch liệt không thể không nhạy bén, dung nhập xã hội cũng không phải một lần là xong. Triệu Thâm thẹn trong lòng nhưng hắn biết mình không thể ra tay bồi thường, bởi vì Chu Duật Minh muốn tự lập, đi ra khỏi cái bóng của hắn.

“Anh giúp em, có ý gì?” Chu Duật Minh thấy sắc mặt hắn oan ức khổ sở lộ ra nhiều hứng thú mỉm cười: “Chờ thu nhập của em ổn định, lúc nào đó em cũng mời anh ăn một bữa tiệc lớn.”

Tình hình công việc của Chu Duật Minh đối với Triệu Thâm mà nói là một bí mật. Hắn tò mò như trăm móng vuốt cào tâm, lại không dám tìm người điều tra, lén lút đem những tạp chí Chu Duật Minh để trên bàn sách đặt mua một phần, dần dần làm cho hắn hiểu được một số việc. Cậu dọc theo hành trình hai người du lịch viết ra những trang nhật ký du lịch, sau đó đóng luôn vai trò một nhiếp ảnh gia thích tự chụp ảnh, chụp những bức ảnh minh họa. Lúc kí tên sẽ vẽ một khuôn mặt mèo trừu tượng. Trong những lời văn thanh tao lịch sự lơ đãng nhắc đến người cùng mình du lịch là “Đồng du giả A”, ngữ khí miêu tả của cậu bình thản, bên trong lại lộ ra khôn kể thân mật.

“Lúc đi qua cửa hàng thủ công cuối hẻm hòe hoa, A mua cho tôi một chiếc bùa hộ mệnh bằng gỗ mun có khắc kinh phật đeo trên cổ của tôi. Đi du lịch thì những vật kỷ niệm thế này giá cả khá cao, cũng không quá tinh xảo, đối với tín đồ thì khuyết thiếu linh tính, bỏ tiền mua cũng không có chỗ lợi gì, ngoại trừ làm vật kỷ niệm. Nhưng sau này khi lấy nó từ trong ngăn tủ ra đeo lên cổ, cách một khoảng cách mỏng manh tôi nghe được mùi thơm của mảnh gỗ được chạm trổ hoa văn đó. Giống như trở về ngày ấy, ở dưới tàng cây hòe trăm năm anh đem nó tới tặng cho tôi. Ngón tay lướt qua cổ của tôi truyền đến hương hoa hòe nồng đậm. Rõ ràng là buổi trưa ánh mặt trời gay gắt tôi lại nghe thấy được mùi thơm của nguyệt quang.”

“Trung tâm thương mại mới được xây dựng là mục tiêu thu hút đầu tư kinh tế của thành phố, không những kiến trúc lập dị, mà những đồ được kinh doanh ở đây đều là hàng hiệu cao cấp xa xỉ. Lúc doanh nghiệp thử nghiệm kinh doanh A dẫn tôi vào đây, chúng tôi đi tham quan vòng quanh có rất nhiều thang máy qua lại đan xen, bốn phía pha lê và đèn thiết kế cực kỳ tinh xảo làm tôi tưởng mình trong nháy mắt vượt qua mười mấy niên đại. Chỉ là loại tượng tượng khoa học viễn tưởng này bị cảm giác chông chênh khi đi thang máy làm cho tan biến, A chặt chẽ siết lấy tay của tôi, tôi không có buông ra. Ngoại trừ vẻ ngoài và thiết kế bên trong các hạng mục phục vụ cũng làm đến tận thiện tận mỹ. Nhưng ở trung tâm thương nghiệp quan trọng nhất là việc trải nghiệm mua sắm lại chưa phát triển, tương lai làm sao thu hút khách hàng là một thử thách của các doanh nghiệp.”

“Trang trại của người dân tộc rất là phong tình, gần đây có tu sửa nhưng kiến trúc cổ vận vẫn giữ được mười phần. Mỗi một nơi tâm thường trên tường đều giữ lại vết tích kinh niên yên hòa, như là mặt mã khó có thể giải thích. Chỉ là phong tục địa phương cũng đã thay đổi ít nhiều, bên trong trang trại nông gia sinh hoạt cũng khá hiện đại. A đi trên đường nhỏ gỗ ghè cực kỳ không quen, trên đường còn đạp một chân cứt gà. Tôi nhìn sắc mặt anh ấy xanh lên đến muốn ngất đi, không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là vội vã kết thúc đoạn hành trình một mực ôn nhu này.”

Triệu Thâm đọc đến đây đã biết rõ thân phận của mình. Những việc vặt chi tiết nhỏ này chỉ thuộc về hai người họ, trên đời này không người thứ ba có thể tưởng tượng. Hắn vừa bực mình vừa buồn cười khép sách lại, không muốn nhìn lại những chuyện xấu hổ của mình. Nhưng trong lòng nhàn nhạt vui sướng, như sắc hoa anh thảo ôn ôn mềm mại. Thì ra trong lòng cậu đáng đáp của hắn là như thế này, một người tình cờ tùy hứng, mà cũng là một người bạn ôn nhu. Nếu như lúc trước vô luận Chu Duật Minh viết bao nhiêu bài trong đó nhất định không có vị trí của hắn, bởi vì hắn là đại ác nhân ba đầu sáu tay. Hiện tại rốt cục hắn đã thoát khỏi áng mây đen, có một gương mặt rõ ràng, ngũ quan tốt đẹp, lồng ngực dày rộng, là một người đàn ông có thể nương tựa.

Bọn họ hiện tại quan hệ ôn hòa như nước, nhưng cũng không gọi là quân tử chi giao. Giới hạn bạn bè từ lâu đã vượt qua mà tiến thêm một bước, khoảng cách lại giống như ảo ảnh, nhìn như đưa tay là có thể chạm tới nhưng cũng không thể đi đến. Triệu Thâm biết mình sẽ không thỏa mãn. Trong hắn có một con quái vật khổng lồ giấu ở rất sâu trong đáy lòng, càng cô quạnh thì càng lớn hơn. Cho dù đang cùng ở dưới mái hiên, gơ tay nhắc chân như người nhà, hắn cũng không cách nào thỏa mãn.

Kể tham lam thì rất muốn toàn bộ.

Ngoại trừ dự vọng khó có thể mở miệng những ngày sau đó Triệu Thâm cũng không có chuyện gì khác lo lắng. Trong mấy thập niên này đây là thời gian trong đời ôn nhu hiếm thấy, vì vậy hắn cũng không dám nóng ruột quá mức, cứ nhẫn nại như vậy vượt qua năm tháng thấp thỏm này.

Chiều hoàng hôn mưa bay lất phất, Triệu Thâm bước vào một nhà hàng Trung Quốc mộc mạc, vài hạt mưa theo gió bay vào cửa, thổi bay một rèm trúc bên hành lang. Nhà hàng có bố cục đường nét độc đáo, mỗi một phòng đều được thiết kế trang nhã bằng gỗ của cây trúc, bên ngoài che rèm trúc, thân ảnh thực khách bên trong trở nên ẩn như hiện. Nơi này thanh u nhã trí nên Chu Duật Minh rất thích phong cảnh và cả món ăn ở đây, nhưng Triệu Thâm chỉ thích sự yên tĩnh của nơi này. Nhưng khi rèm trúc bay lên liếc mắt trông thấy Chu Duật Minh tim hắn vẫn nhảy một cái, hắn không biết Chu Duật Minh âm thầm đến nơi này ăn cơm, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không phải một thân một mình.

“Sao anh lại tới đây?” Lúc Chu Duật Minh nhìn thấy hắn trong mắt có một chút kinh hãi, bên môi cũng không tự chủ nhiên phải ý cười, nụ cười kia như một ly nước chè xanh chào đón cổ nhân. Rất nhiều năm Triệu Thâm không có nhìn thấy cậu và người khác ngậm gắp gờ trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt. Nhưng Chu Duật Minh nhìn thấy hắn tự nhiên biểu lộ kinh hãi vô tình trấn an hắn.

“Có việc bận, buổi chiều còn phải tiếp khách không chịu đựng được đến ăn một bữa cơm.” Hắn mỉm cười gạt đầu ra hiệu, mượn cơ hội nhìn Chu Duật Minh liếc mắt nhìn người đối diện cậu một cái: Vóc dáng bình thường, tuổi không nhỏ, thon gầy, để tóc dài, một phong cách cổ điển tiêu chuẩn của giới văn nghệ sĩ.

Vừa nhìn thì biết là bạn bè bình thường. Hắn lén lút thở phào nhẹ nhõm, rồi vì mình không phóng khoáng cảm thấy thẹn thùng.

“Đây là biên tập của em, Hải Sâm, đây là... Bạn của tôi, Triệu Thâm.” Chu Duật Minh giới thiệu. Vì vậy Triệu Thâm cũng khó có thể khiêm cung tư thế cùng người kia bắt tay. Nhân viên phục vụ dẫn hắn đi tìm chỗ ngồi trống, luẩn quẩn một vòng, bất thiên bất ý vừa lúc ngồi ở bên cạnh phòng của bọn họ. Hai phòng bị vách gỗ ngăn trở, xuyên thấu qua tiếng nước chảy róc rách còn có thể nghe thấy tiếng nói ở bên kia như ẩn như hiện.

“... Đừng trách tôi mạo muội, muốn hỏi một chút, cậu có phải là...”

Người tên Hải Sâm nhỏ giọng, khoa tay múa chân thủ thế.

“Không có ý dấu giếm, không nghĩ tới anh liếc mắt liền phát hiện.” Âm thanh của Chu Duật Minh vẫn thông dong hồ hững không khác thường. Người đối diện ha ha cười hai tiếng, âm thanh cũng khôi phục bình thường: “Không có chuyện gì, XXX chúng ta nghề này cũng không phải chưa từng thấy gay cũng không coi là chuyện gì lớn. Kỳ thực nhìn những bài viết của cậu, ít nhiều gì cũng có thể cảm giác được. Nói đi nói lại người khi này... Không phải bạn bình thường đi?”

“Cũng không phải như anh nghĩ... Lúc trước phải mà bây giờ không phải.” Đối với chuyện người khác tò mò Chu Duật Minh không có toát ra một chút tức giận, điều này làm cho Triệu Thâm cảm thấy hơi kinh ngạc. Dù sao Chu Duật Minh là một người mẫn cảm mà cố chấp, gần như thần kinh mà bảo vệ thế giới riêng tư của mình.

“Tôi và anh ấy bây giờ không là tình nhân.” Lời của cậu vừa phảng phất cất giấu thâm ý, vừa phảng phất chỉ là lằm bằm lầu bầu.

“Quá khứ phải bây giờ không phải, ai biết sau này có phải hay không? Chuyện tình cảm không ai có thể nói chuẩn?” Hải Sâm trả lời hai câu, lập tức mượn đề tài để nói chuyện của mình, quá độ cảm khái. Hắn nói đến đề tài văn nghệ thì miệng lưỡi lưu loát, Triệu Thâm nghe nói đến những điều vụn vặt căn bản không hiểu, đơn giản chuyên tâm ăn cơm.

Hắn giải quyết cơm trưa bộ dáng vẫn tao nhã lễ độ, trước sau như một, nhưng tâm tư đã bay đến chân trời. Những câu đối thoại như hồ điệp ở trước mắt của hắn nhẹ nhàng bay lượn, nhiễu loạn tầm mắt của hắn, khuấy lên suy nghĩ của hắn.

41. Chương 41

Triệu Thâm cảm thấy hắn và Chu Duật Minh cần phải tìm thời gian nói chuyện một chút, tốt nhất là dưới ánh đèn lãng mạn, bầu không khí xung quanh kiểu diễm ám muội đạt đến đỉnh điểm, vào thời khắc ấy đột nhiên chọc thủng tầng giấy cửa sổ, đem tất cả làm rõ, khi đó tình cảm không thể khống chế mà bạo phát mãnh liệt chắc chắn dễ như ăn cháo mà đem người nhấn chìm. Hắn muốn vào thời khắc cực thịnh mà hái đóa hoa này.

Nhưng không đợi hắn lập ra kế hoạch chu đáo, bất ngờ đã xảy ra, không, có lẽ việc này không thể gọi là bất ngờ, bởi vì hắn vẫn luôn biết sẽ có một ngày như thế. Chỉ có điều hắn không nghĩ tới cho đến ngày hôm nay mình còn vì nó mà chịu chấn động lớn như vậy.

Ngày ấy cha của hắn tức đến nổ phổi gọi điện thoại tới, đúng lúc nhóm thủ hạ đang theo lệ báo cáo tình hình mỗi ngày. Khi thư ký báo tên họ người gọi điện thoại tất cả mọi người đều sửng sờ, bọn họ biết cha con nhà này như người đứng nước lã, sợ là Triệu Thâm ngay cả giọng nói của cha mình cũng nhận không ra,

bầu không khí trong phòng nhất thời vi diệu giăng co. Nhưng mà Triệu Thâm mặt không biến sắc, vung tay một cái quay người dặn dò tiếp tục, không có chuyện gì hết sau khi kết thúc công việc lại nói sau.

Máy điều hòa tự động vận chuyển, điều tiết nhiệt độ nội thất hợp lòng người, mà trong phòng làm việc mọi người đều chảy mồ hôi lạnh. Người đàn ông ngồi trên cao hết sức chuyên chú lắng nghe thủ hạ báo cáo, đáy mắt lại dường như hình thành một khối băng, vô tình, sắc bén. Chuông điện thoại di động riêng tư từng tiếng vang lên, ồn ào chói tai như con quạ hót vang, Triệu Thâm cũng không tắt máy rất hứng thú nghe tiếng chuông từ thế hung hăng đến ngừng chiến tranh, cuối cùng nản lòng thoái chí mà thu bình.

Người ở đầu bên kia điện thoại có cảm thấy thất bại hay không? Đây là lần đầu tiên ông thua trong tay con trai của mình. Thời gian để ném mùi thất bại đầu tiên này rất quý giá, phải cho ông nhiều thời gian hơn để từ từ thưởng thức.

Theo tiếng chuông suy yếu vô lực, trước mắt hần dần dần hiện ra một thân ảnh tiêu tụy, đã từng là một người cha anh tuấn nho nhã nhưng bây giờ đã tóc bạc ám sinh. Khi quyền lực và tiền tài mang đến ánh sáng chói lọi trên người ông ấy rút đi, thì ông hoàn nguyên thành một lão niên bình thường. Lang Vương cũ ngã xuống, Lang Vương mới mang dòng máu của nó kể vị hài lòng phát ra tiếng rống dài đầu tiên.

Thắng lợi, báo thù, kéo dài không kết thúc, đôi bên đều chồng chất vui sướng hay đau thương.

Chờ khi hần không thể tìm cơ kéo dài thời gian mới nhận điện thoại, tiến hành một hồi cha con truyền tin. Cũng làm khó cho ông một người đến nay vẫn không quên dùng tư cách người cha gia trưởng kiên trì gọi điện thoại lâu như vậy, xem ra, ông thật đi tới cùng đường mạt lộ.

“Mày dĩ nhiên làm trái lời hứa?” Trong cổ họng của cha hần giống như ngậm lấy một đám lửa hừng hực: “Dù sao nó cũng là... Em trai của mày! Tại sao mày muốn đuổi tận giết tuyệt?! Rõ ràng đã thương lượng tốt, tài sản và quyền lực đều thuộc về mày, chỉ cần mày để lại cho nó một cái mạng... Tại sao phải đem nó đưa vào ngục giam?”

“Cái gì đưa vào ngục giam?” Triệu Thâm mạn bất kinh tâm, dùng ngón tay mở cổ áo, động tác bừa bãi tiêu sái, giọng nói kinh ngạc tự nhiên mà thành. Bề ngoài là ác ma, trong thanh âm lại là thiên sứ.

“Hành động của nó quá lớn, kinh động không chỉ một người, tuy rằng con đã cảnh báo những người bên cạnh... Nhưng nếu như nó chọc phải những người không nên dây vào con cũng không thể làm gì. Nhưng bây giờ cái gì con cũng không biết? Cha có thể nói cho con đến cùng xảy ra chuyện gì không?”

Sóng điện truyền đến vài tiếng ho khan, Triệu Thâm nghe thấy cha hần khuất nhục mà nuốt xuống lửa giận. Hần ừ ừ nghe, lại căn bản mất tập trung. Hần làm sao có thể không biết? Từ khi hần trên giường bệnh mở mắt, bắt đầu từ giờ khắc đó sợi tơ vận mệnh lại trở về trong tay hần.

Người thích hợp đứng ra là có, động cơ cũng có thể thuận lý thành chương, đem bọn họ cổ động càng là dễ như ăn bánh, chỉ cần điều kiện có lợi. Triệu Thâm từng bước một bố trí cạm bẫy, dẫn bọn họ vào tròng. Đối với chuyện Triệu Khuyết bắt cóc hần, người kia cũng ra tay giúp, kỳ thực xưa nay hần đều không phục, cũng không cảm kích. Ông ta cứu hần đơn giản là xuất phát từ lợi ích, mà Triệu Thâm cũng không thích

cho ông ta lợi thế.

Cho nên vào lúc hắn đáp ứng chừa cho Triệu Khuylết một mạng thì bất động thanh sắc ném ra lá bài tẩy của mình. Hắn phải làm cho kẻ ti tiện này có tội thì phải chịu, mà không làm bản tay của mình, hắn cũng sẽ ăn thân nơi hậu trường ra tay như cha của mình.

“Nguyên lai là bị người vạch trần... Thường gia không phải loại người tùy tiện có thể phá thể lực nhỏ, thật có hơi phiền toái... Giao cho con nói chuyện đi?” Triệu Thâm lười biếng nói ra bước đi đã sớm chuẩn bị trước. Đó là hắn lưu cho bọn họ một con đường duy nhất, cũng không thể xem như là đường sống.

Hắn thậm chí không muốn cùng cha hắn gặp mặt, chỉ là hư tình giả ý mà tỏ vẻ phải lên chương trình hội nghị để dễ xử lý. Cha của hắn vì cứu lại đứa con cứng tất nhiên cái gì cũng có thể giao ra. Đến lúc đó, Triệu Thâm có thể quang minh chính đại cắt giảm thể lực của cha mình, triệt để xóa nỗi lo về sau. Mà Triệu Khuylết hai tay nhiễm máu kia, cuối cùng rồi sẽ vì tội ác của mình trả giá thật lớn.

“Mạng người không thể dùng tiền tài bồi thường, y không xứng đặc xá.” Triệu Thâm lạnh lùng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói đến ôn nhu thành khẩn: “Con biết rồi, con sẽ cố gắng làm.”

“Con thực sự lớn rồi, có lẽ cha không thể làm gia trưởng của con được nữa.. Từ nay về sau con cũng đừng để cho cha gặp, để bộ xương già này sống thêm mấy năm đi.”

Trái với ý ông, đứa con trai giỏi về ngụy trang, tiểu lý tàng đao đã cúp điện thoại trước một khắc khiến ông cực kỳ thất thố. Khi chiếc mặt nạ trên mặt bị bóc ra chỉ còn lại sự già nua uể oải. Giữa hai cha con dùng một câu nói lễ phép cuối cùng để che lấp, từ đây cũng không còn sót lại chút gì.

“Cha sớm nên nói lời này, cha già, tôi cầu còn không được.”

Hắn chân chính nghiền ngẫm câu nói này trước, sau đó liền bật thốt lên.

Ngày đó Chu Duật Minh ở trên đường du lịch sưu tầm dân ca, lúc trở về đã muộn lắm rồi, sắc trời tối đen. Thường ngày xuất hiện tình huống này thì Triệu Thâm đã sớm một hơi gọi tới mười bảy mười tám cú điện thoại vô cùng đáng thương vừa hối thúc vừa oán trách. Nhưng ngày hôm nay thái độ khác thường, yên tĩnh làm trong lòng cậu trên dưới xóc nảy. Vợ vã chạy về nhà, trong biệt thự một mảnh tối vắng vẻ, hắn như một con vật uể oải nằm phục ở nơi đó làm cậu bất an trong lòng.

“Làm sao vậy...” Cậu thật nhanh vọt vào phòng mở đèn, ánh đèn sáng như thác nước chảy xuống dưới. Trong ánh sáng chói lọi Triệu Thâm gục xuống bàn, vùi đầu vào hai tay, mấy chai rượu ngổn ngang bị vứt ở một bên. Rượu trong bình dưới ánh đèn chiếu rọi nhẹ nhàng lay động, màu hổ phách chiết xạ thành màu hoàng kim, đập dờn chiếu ra từng mảng từng mảng vàng vụn.

Ngào ngạt hương rượu xâm nhập gian phòng này. Tất cả cảm quan đều được kích thích mơ hồ. Chu Duật Minh nhắm mắt lại, ẩn xuống lo sợ bất an trong trái tim.

“Biết mình tử lượng không tốt sao còn uống nhiều rượu như vậy...” Cậu lẩm bẩm, lấy tay để lên trán của Triệu Thâm.

Triệu Thâm trời sinh tử lượng kém, uống rượu tất say. Lúc thường hắn cũng rất chú ý, khi hắn uống rượu nhất định là muốn say.

Hắn chôn đầu xuống, chôn đến càng ngày càng sâu, hắc ám như một tấm chăn ấm áp thư thích quấn lấy hắn, làm lòng hắn tràn đầy mê say không muốn trốn chạy. Sau đó có cái gì càng thêm ấm áp dán lên trán của hắn, trong nháy mắt đó hắn run lập cập, giống có ánh nắng mặt trời nho nhỏ nhảy vào trong lòng hắn. Triệu Thâm lưu luyến mà khẽ nâng cái trán, nỗ lực hướng lên trên cọ cọ, da thịt kết dính với nhau, hỏa diễm bốc cháy càng lớn.

Chu Duật Minh không có đẩy hắn ra, nhân thể kéo hắn lên, đầu đầy mồ hôi đẩy mạnh hắn vào buồng tắm. Triệu Thâm say khướt một đường lờ đờ mông lung, nhìn thấy cậu mở nước bồn tắm bèn loạng choạng chạy vào. Quần áo cũng không cởi một chút liền ngâm đến ướt đẫm. Da thịt xuyên thấu qua áo sơ mi dính trên người phóng ra màu da sáng, đường nét thân thể được nước gội rửa hiện ra rõ ràng khác nào một tượng thần được vớt ra từ biển rộng, kiêu ngạo bày ra thân hình đẹp nhất lúc thời còn hoàng kim được người cúng bái.

“Anh nháo cái gì...” Chu Duật Minh nhìn chăm chú vào hắn, trên mặt đỏ ửng, hốt hoảng vài giây. Giờ khắc này hắn ở trong nước quần áo chỉnh tề so với năm đó bọn họ lửa thể còn làm tim cậu đập nhanh hơn.

“Đừng lại muốn làm loạn!” Cậu nỗ lực làm ngữ khí của mình càng thêm nghiêm khắc, nhưng những chữ vừa nói ra cậu cũng có thể cảm nhận tiếng nói của mình hư nhược vô lực. Thanh âm của cậu, sức mạnh của cậu, lý trí của cậu, đều vì thân thể nóng rực cùng ánh mắt càng nóng rực của hắn mà lần nữa tan tác.

Triệu Thâm cho cậu một cái ôm ấp —— hung tợn ôm ấp và hung tợn hôn. Khi Chu Duật Minh cởi nút buộc là hắn liền dùng hết lực khí toàn thân đánh tới. Chu Duật Minh chặt vật giờ tay đặt trên bả vai hắn, trong đầu một mảnh hỗn độn, không biết là nên đẩy hắn ra hay là đè hắn xuống.

Đầu lưỡi mềm mại trượt tiến vào, dây dưa gây ra tiếng nước dính nị. Mùi rượu nồng nặc cũng thuận theo công thành đoạt đất, đem khoang miệng, cuống họng thậm chí hết thấy cảm quan chiếm cứ. Bị mùi rượu xông vào làm Chu Duật Minh giật cả mình tỉnh táo, liều mạng ngẩng đầu lên, vòng eo ngựa ra sau né tránh sự tập kích kịch liệt của hắn. Mùi rượu mềm mại làm cậu nhớ tới tất cả hỗn loạn phát sinh lúc trước, nhớ tới dụng ý của mình khi tới nơi này vội vã đè Triệu Thâm lại thở hồng hộc nhắc nhở hắn: “Chớ làm loạn, trên người anh tất cả đều là mùi rượu, nhất định phải tắm rửa một chút...”

Ánh mắt của bọn họ thẳng tắp nhìn nhau. Lời nói của Chu Duật Minh lập tức bị nghẹn lại, đôi mắt Triệu Thâm ngây ngốc vững vàng nhìn chăm chú vào cậu. Ánh mắt khác với bình thường vừa bi ai vừa ôn nhu, có loại sức mạnh xuyên thấu của tháng năm. Cậu bị đôi mắt chăm chú kia chiếm lấy, không thoát thân nổi.

Quần áo bị thấm ướt cùng thân thể mềm nhũn hòa làm một thể. Bọn họ bỏ ra thời gian rất lâu mới cởi hết quần áo của nhau, hai thân thể cân xứng kiên cường bị hơi nước và dục vọng làm chuyển sang màu sắc đỏ hồng.

Chu Duật Minh gơ tay sờ soạng eo của Triệu Thâm, nhớ tới ngày nào đó Triệu Thâm đã từng dùng lời nói ám muội mời cậu “Đến sờ thử”, khoe miệng không nhịn được hiện ra một nụ cười. Bị mùi rượu làm cho não hôn mê Triệu Thâm cũng không hiểu cậu đang cười cái gì, bị ngón tay của cậu trêu chọc đến cơ bụng căng thẳng. Hắn đem Chu Duật Minh đè ngã ở mép bồn tắm, lấy tay nhào nặn cặp mông nở nang vênh cao. Đôi mông cánh hoa đối với hắn có mê hoặc rất lớn, đặc biệt sau khi dính nước lộ ra cái lỗ nhỏ hồng nhuận co rút lại bất định, như đóa hoa chọc người làm cho dương vật của hắn cứng rắn.

Mà đóa hoa kia vốn khó có thể tiến vào, đặc biệt ngày hôm nay hắn uống quá nhiều rượu, tư duy hỗn loạn, chỉ có thể dựa vào bản năng tiền tiên hậu hậu mà đỉnh lộng. Chu Duật Minh cũng bị hắn trêu chọc đến đuôi mắt ửng đỏ, khó nhịn uốn éo đổi tư thế. Chờ đến khi Triệu Thâm đâm vào đúng chỗ, quy đầu từng chút đi vào hành lang, miệng huyết nhọt nhọt nuốt cự vật đang dâng trào, cảm giác khát khao nhất thời trở nên rõ ràng tê dại ngứa ngáy như hỏa diễm bốc cháy ở nơi sâu nhất trong cơ thể. Chu Duật Minh phát ra một tiếng khóc rưng rức giống như ngâm khê, cong lưng nhếch đôi mông lên. Triệu Thâm run rẩy một cái cảm giác cự vật hung bạo đang bị hút vào một hang động cực ẩm áp cực mềm mại, gần như muốn hòa tan.

Dòng nước theo tính khí to dài đi vào đường ruột rồi đồng thời chậm rãi rỉ ra, quá trình bọn họ giao hợp ôn nhu, chậm chậm, từ hư không đến phong phú. Lúc đạt đến đỉnh điểm hai người đều không kiềm chế nổi kêu một tiếng, trước mắt trở nên mơ màng, thế giới lay động. Triệu Thâm đánh xuyên chậm rãi khác thường cẩn thận mà ma sát mỗi một tác trong lúc huyết khát cầu thương yêu.

Tay của Chu Duật Minh bụm lấy mặt cũng dần dần buông xuống, bắt đầu theo nhịp điệu va chạm mà lay động. Thân thể cứng ngắc dần dần mềm mại như bạch xà trong nước linh hoạt. Âm thanh ngâm nga cũng càng lúc càng lớn, cùng tiếng nước hòa thành một vùng.

“Ừm... A ~ ừ, nha! A a... Ân a ~ a...”

Cậu lay động đầu, rên rỉ, đau đớn càng lúc càng ít, vui thích càng ngày càng nhiều. Tình dục ôn nhu đến như sóng lớn bao quanh thân làm người hãm sâu trong đó. Hai bàn tay lớn của hắn nhào nặn khắp người cậu, cậu cũng không cảm thấy ngượng ngùng, từng bước thả lỏng.

Đột nhiên, một cái đâm hung mãnh làm rối loạn nhu tình mật ý ôn tồn, dương cụ ngẩng đầu đột tiến, đâm tới nơi rất sâu mà trước nay chưa từng đến. Vách thịt mẫn cảm một khi bị đâm vào làm công tác ái dục trong cơ thể cậu cũng âm âm mở ra. Hai mắt Chu Duật Minh tiêu thất, vô thức rít gào, nhục đạo bên trong đôi cánh hoa mông co chặt lộn xộn, phía trước bắn ra một luồng chất lỏng.

Triệu Thâm bị kẹp làm cho mấy phần thanh tỉnh, cúi đầu liếm láp làn da của người dưới thân, hắn cắn chặt sau gáy của Chu Duật Minh đồng thời đem nồng tinh tích trữ đã lâu không giữ lại một chút mà truyền vào trong cơ thể cậu.

Hai người thở hổn hển nằm nhoài trong bồn tắm run rẩy, mười ngón tay lơ đãng nắm lấy nhau. Tính khí của Triệu Thâm còn để lại trong cơ thể Chu Duật Minh, dịch thể dính nhờn nhớp cùng cơn thịnh nộ cứng nữa mềm đều lưu lại bên trong dưng đạo mềm mại. Chỉ một động tác ma sát nhẹ nhàng cũng làm thân thể hai người một trận bủn rủn.

Qua một hồi lâu, Chu Duật Minh khôi phục chút thể lực, giãy dụa muốn bò ra ngoài. Ngay tại lúc cậu

nhắc eo lên, tính khí hơi trượt khỏi cái mông, trong nháy mắt Triệu Thâm đột nhiên duỗi tay nắm chặt hai cái đùi của cậu dùng sức nhấn xuống một cái, trời đất quay cuồng cậu ngã ngồi xuống, đem kia cự vật vừa mới dịu dàng thắm thiết không giữ lại chút nào mà nuốt vào trong cơ thể.

“A! Không muốn... Đau quá! Nhẹ chút... A... A ~ a...”

Chu Duật Minh đau đến chảy nước mắt, hai cái chân đều bị Triệu Thâm nắm chặt run run, càng giãy dụa thì càng xóc nảy, lần lượt bị đâm đến càng ngày càng sâu. Cái mông của cậu để ở phía sau cơ bụng cường tráng, âm thanh ba ba va chạm lẫn vào tiếng nước sinh ra khi giao hợp, âm thanh không dứt bên tai. Trong cơn làm tình mãnh liệt bá đạo quyết tâm yếu ớt của cậu trở nên tán loạn, phía trước lại cứng đến nổi thẳng nhếch lên, đáy chậu đến khe mông đều ướt đầm dâm thủy. Cậu cảm thấy cả người đều bị chém thành hai nửa, bị đâm đến ngoại trừ cảm giác bên trong huyết động bị vật cứng đỉnh lộng còn lại không biết cái khác.

Sau khi say Triệu Thâm thường bị đau đầu, nhưng hắn cũng không cảm thấy thống khổ, chỉ cảm thấy vui sướng, đây là cảnh hắn muôn vàn khó khăn tưởng tượng, hoạt sắc sinh hương, giấc mộng vô cùng tươi đẹp. Trong mộng hắn tùy ý suông sã chơi đùa bộ ngực dẻo dai, thân thể ôn nhu, hai tay siết chặt cậu không buông ra... Hắn cảm thấy được đây là người đối với hắn mà nói cực kỳ trọng yếu, không thể thả tay. Bọn họ đến bình minh còn có một quãng thời gian rất dài, không cần buông tay...

42. Chương 42

Nắng sớm kéo dài chiếu qua song cửa, hai thân thể trên giường bị thoa lên một tầng ánh sáng trắng loáng. Triệu Thâm lông mi run run, rốt cục không tình không nguyện mở mắt. Khi vừa mở mắt, đầu của hắn vì say rượu đau đớn vì một cái liên lập tức tỉnh táo. Chu Duật Minh trầm tĩnh ngủ trước mắt hắn, cách nhau không tới một gang tay.

Tình cảnh này, như giấc mộng cát vàng vụn dậm mờ ảo, như vườn địa đàng có bụi gai quấn quanh cây táo. Không giống như là thật, không nên là thật, không dám trở thành sự thật.

Móng tay Triệu Thâm bấu vào trong thịt, cuống họng như bị bóp nghẹt một lời cũng khó nói ra. Ngày tốt mỹ cảnh hắn lại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liệu mạng hồi tưởng, hắn đến cùng làm cái gì? Có phải vì một lần sai lầm không thể cứu vãn? Đang lúc hắn bị băng hỏa giao tranh thì người ngủ trên giường cùng hắn than nhẹ một tiếng, quay về phía của hắn cọ cọ, sau đó ngáp dài tỉnh lại.

Một giây này là giờ tận thế thẩm phán, phía trước là sung sướng cùng sa đọa, về sau là những ngày vĩnh hằng chịu khổ.

Thần sắc Chu Duật Minh lại thản nhiên như lúc ban đầu, giống như buổi sáng bình thường không phải từ trên giường của ai đó tỉnh lại.

“Sao anh lại thức sớm như vậy? Có mệt không?” Cậu nhu nhu đôi mắt đỏ hoe, ngồi dậy tùy ý để lộ lồng

ngực bằng phẳng. Triệu Thâm cũng không dám nhìn về phía người đang đối diện mình.

“Chúng ta ngày hôm qua... Có phải là, có phải là...” Triệu Thâm ngoài miệng lắp ba lắp bắp, tim trong lồng ngực đập như nổi trống.

Chu Duật Minh nhìn hẩn thật sâu, đập nôi chìm thuyền liễu chết đến cùng nói: “Đúng.”

Cậu nói xong cũng nghiêng đầu sang chỗ khác, Triệu Thâm lại nhìn thấy tai của cậu đỏ chót. Thì ra cậu cũng không phải thật bình tĩnh như vậy. Triệu Thâm nghĩ như vậy, trong lòng cũng vô cùng hồi hộp.

“Anh....” Qua đến nửa ngày điều duy nhất hẩn có thể làm là thống khổ nhu nhu huyết thái dương của mình, nói: “Anh không có gì có thể biện giải.”

“Nếu như em thật chán ghét anh như vậy, anh xin lỗi.” Hai mắt hẩn nhìn vào khoảng không ngẩn người: “Em muốn làm cái gì cũng có thể.”

Ngoài miệng nói thẳng thắn dứt khoát, tâm lại đau đến mãnh liệt. Triệu Thâm cảm thấy mình cũng bị hai loại cảm xúc tuyệt nhiên bất đồng lôi kéo thành hai nửa, một nửa là điên cuồng ước ao cùng khát vọng, một nửa tự ghét cùng tự ti. Ánh sáng quá nóng và đêm tối vẩn vơ đều mang độc, cũng có thể giết người.

Thế nhưng Chu Duật Minh nở nụ cười.

Tiếng cười của cậu như gió mát, như kỳ tích thổi đi lệ khí và tuyệt vọng quanh quẩn bên người Triệu Thâm. Cậu nói: “Em đương nhiên biết, ngày hôm qua uống say là anh không phải em, em rất tỉnh táo, nơi nào cần thiết tới tìm anh hưng binh vẫn tội.”

Triệu Thâm bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời như lửa. Hẩn há miệng phát hiện cổ họng khô khốc giống như một người lữ hành trong sa mạc bốn ba đến cùng đường mạt lộ.

“Đều là người trưởng thành rồi, có một số việc cần phải tự hiểu không cần phải nói đến rõ ràng.” Chu Duật Minh lười nhác cười, lúc lắc đầu ánh mắt vô tình hay cố ý quét tới: “Anh... thật sự là chỉ coi em là bạn bè bình thường?”

Cơ hội hiếm có đột nhiên giáng lâm, Triệu Thâm vẫn còn đang chậm rãi nghiền ngẫm những lời Chu Duật Minh vừa nói.

“Anh biết rõ ràng” hẩn qua rất lâu mới mở miệng, tiếng nói có vẻ run rẩy: “Anh vẫn luôn yêu em. Anh không có cách nào không yêu em.”

Trần ai lạc định. Chu Duật Minh nghe được đáp án mà mình sớm có dự cảm, nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói: “Em không có cự tuyệt khi anh yêu em.”

Gió thổi qua lại giữa hai người tạo ra âm thanh như là thiên sứ đập cánh bay. Triệu Thâm chậm rãi đến gần, đôi môi phun ra khí tức rơi xuống đôi môi của Chu Duật Minh, sau đó mới mở miệng: “Không từ chối anh, anh sẽ được voi đòi tiên.”

Chu Duật Minh trả lời bằng cách ngẩng đầu lên, hơi mở miệng, ngăn lại đôi môi vẫn trù trừ khiếp sợ.

Sau một lúc lâu triền miên bọn họ mới lưu luyến không rời mà tách ra. Triệu Thâm đem đầu để trên trán Chu Duật Minh, vô lực lẩm bẩm nói: “Đến bây giờ anh còn tưởng mình đang nằm mơ, không nghĩ tới anh thật có thể chờ tới được hôm nay...”

“Anh yêu em, anh yêu em...”

Triệu Thâm cả ngày đều đắm chìm trong vui sướng không thể tin tưởng, buổi sáng phé ở trên giường ôm lấy Chu Duật Minh, mãi tận khi đến nhà bếp bởi vì quá nhiều cậu làm cơm mà bị nửa dụ nửa oán đuổi ra.

Hắn cũng không để ý gì hết ngậm cười bước đi thong thả đến phòng khách, vô ý thoáng nhìn, từ cửa sổ sát đất thấy thân hình của mình được phản chiếu. Đường nét thân thể co giãn như báo đen chạy trên thảo nguyên, cơ bụng được người hâm mộ bị hai đường nhân ngư tuyến hoàn mỹ kiềm chế. Hắn hài lòng cười cười, vì vậy khuôn mặt trong gương chợt thay đổi khiến hắn có mấy phần xa lạ. Bao nhiêu năm hắn đã không cười như vậy? Lúc hắn cười như vậy là tất cả mọi chuyện vẫn chưa phát sinh khi còn là một thiếu niên hăng hái.

Hắn bỏ một ngày làm việc sa vào bể tình, mãi đến khi người cùng hắn đoạn tuyệt liên hệ máu mủ gọi điện thoại tới, roẹt một tiếng đem hắn kéo về hiện thực vô vị.

“Mày thật sẽ nhìn em mày... thấy chết mà không cứu sao?” Thanh âm trong điện thoại nhất định có mấy phần không chuẩn, không phải do già yếu vô lực như thế?

“Con rõ ràng ý của cha, nhưng không phải ngày hôm nay. Hôm nay không đúng lúc, chớ quấy rầy con. Chuyện này, sau này hãy nói.” Hắn nói chuyện qua loa... cây ngay không sợ chết đứng, như chưa bao giờ thẳng thắn dứt khoát, tuyệt không nửa phần giả tạo.

Không có gì sau đó. Người có tội thì không có sau đó.

Vén vén một ngày đã trôi qua, một ngày mỹ diệu như kỳ tích, hắn cứ như một học sinh mới lớn. Cái người kia như bức tường cao chắn tuổi ấu thơ và thiếu niên của hắn, bức tường ngẩng mặt lên cao nhưng cũng không thể vượt qua, đè ép cuộc đời hắn, quá trình lột xác không biết khi nào phát sinh. Hiện tại hắn quay đầu lại nhìn lại, chỉ có thể trông thấy một đoạn ngói tàn, ngay cả lòng cũng chỉ thoải mái nhàn nhạt, chỉ cảm thấy hoang đường. Lúc trước tại sao hắn lại mềm yếu như vậy? Tại sao lại sợ hãi một người cha đê hèn như vậy?

Buổi tối hôm đó, hai tòa biệt thự giấu đầu hở đuôi sẽ chính thức nối liền một thể. Phòng ngủ trống trải nhỏ bé cùng chiếc giường nước khổng lồ của Triệu Thâm rốt cục phát huy được tác dụng.

Hắn thổi xong tóc tai, đập thảm nhung trải sàn một đường vào phòng, trong một giây là có thể nhìn thấy thân ảnh của Chu Duật Minh đứng trên sân thượng hóng gió. Thân hình ưu mỹ phá tan ánh trăng khiến người nhìn chằm chằm không chớp mắt. Tâm Triệu Thâm bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, hình ảnh này đã từng là khát vọng sâu sắc của hắn, bây giờ rốt cục theo ánh trăng trôi dạt đến bên mình.

“Cảm giác tốt khó mà tin nổi, trực tiếp nhảy vọt qua giai đoạn nói chuyện yêu đương lập tức như một đôi vợ chồng già ở chung.” Triệu Thâm một bên ăn cháo, một bên cảm thán. Cháo này là Chu Duật Minh bảo người nấu giành riêng cho hắn bổ thân. Cho dù không hợp với khẩu vị xoi mói của hắn nhưng hắn vẫn nỗ lực nuốt từng miếng trong cổ họng âm áp hoà thuận vui vẻ.

Chu Duật Minh mở đèn đầu giường, cầm quyển sách trên tay nghe vậy chỉ cười cười: “Đã biết nhau nhiều năm như vậy còn phải đi theo thứ tự làm gì. Nếu anh nhất định muốn thì ngày mai tìm một chỗ hẹn hò đi.”

Triệu Thâm không nghĩ tới một ngày mình húp cháo cũng bị sặc. Vui sướng từ đáy lòng bỗng trúng hấn, quả bom màu hồng ở trong đầu rầm một tiếng nổ tung. Hắn ho khan nói: “Vậy ngày mai anh lại nghỉ việc. Đã trẻ thế này mà thay đổi lịch trình, bọn người tiểu Thôi sẽ hận chết anh rồi.”

Hẹn hò và kết bạn du lịch điểm khác biệt lớn nhất là ở chỗ ánh mắt nhìn. Lúc du ngoạn đôi mắt dùng để nhìn mỹ cảnh, lúc hẹn hò tầm nhìn chỉ có thể dùng để ngắm mỹ nhân. Bọn họ dắt tay đi con đường du lịch không khác lúc trước, dọc theo đường đi kiến trúc tinh xảo, lâm viên tinh mỹ, hết thấy phong cảnh tranh kỳ đấu diễm hai người đều như cười như nựng xem hoa không để vào trong mắt. Trong mắt, trong lòng, bên trong thế giới đều chỉ có hai người bọn họ, lần lượt lần lượt vì hạnh phúc mà bôn ba.

Trên đường tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, Triệu Thâm không thể làm gì khác hơn là làm ra vẻ mặt đau khổ khóa máy, hắn cảm thấy mình giống một học sinh trốn học xui xẻo bị tóm được. Chu Duật Minh chọn cảnh đẹp cầm máy ảnh SLR muốn kéo hắn làm người mẫu. Triệu Thâm chuẩn bị xong tư thế, quay đầu lại nhìn thấy Chu Duật Minh chuyên chú nâng camera, không hề chớp mắt mà nhìn mình chằm chằm, chợt nhớ tới trước đây không lâu hắn vắt hết óc sáng tạo cơ hội mời Chu Duật Minh đi ra ngoài chơi, khi đó cậu cũng chụp ảnh, nhưng chỉ chụp phong cảnh, trong đó không có một tấm hình nào chụp cho hắn.

“Em rất cục cam lòng chụp ảnh cho anh.” Triệu Thâm nheo mắt lại, nhìn cậu vui vẻ nở nụ cười.

“Sau này đều chỉ chụp cho một mình anh.” Chu Duật Minh nở nụ cười mà mình cũng chưa phát hiện, đón lấy ánh sáng mãnh liệt nhẹ nhàng mà ấn nút chụp ảnh.

Mỗi ngày cứ như vậy trôi qua như khí trời qua đông đi vào hạ, mỗi ngày một khác hơn.

Du ký của Chu Duật Minh tích lũy dày đặc một xấp, Hải Sâm thuyết phục cậu ra sách, lập tức cho lưu hành một quyển sách nhiếp ảnh thiết kế tinh mỹ. Triệu Thâm mua chính chính hai hòm, phân phát cho nhân viên trong công ty. Nếu như không phải Chu Duật Minh đứng lúc nhìn thấy ngăn hắn, chỉ sợ hắn vẫn tiếp tục dùng khí phách nhà giàu mới nổi vung tiền như rác không hề tiết chế mà mua hết, mãi đến khi tất cả người trong tập đoàn đều có một quyển, trở thành một quyển sách ăn khách một thời.

Chu Ánh Lộ tại nước Mỹ tốt nghiệp. Cô mời anh trai đến tham gia lễ tốt nghiệp, trong điện thoại bất ngờ

đánh giá sinh hoạt gia đình của anh mình. Cô nói: “Dẫn hẳn đến cũng được.”Bạn trai em muốn gặp gia đình của em một lần...”

Trên sân cỏ của một trường đại học danh tiếng cậu thấy tận mắt em gái đội mũ tốt nghiệp, có một người đàn ông cao lớn khô ngô tóc vàng nắm tay cô. Cô em gái đã không thể dùng hai chữ trẻ con để xưng hô, nhưng bên cạnh vẻ thành thực khéo léo không mất đi nụ cười rục rờ.

Chuyện của Triệu Khuuyết cuối cùng vẫn là huyền ảo sôi sục, trở thành chuyện bê bối ai ai cũng biết. Y cả đời ra về đạo mạo, một chút dơ bẩn xấu xa cũng không bao giờ để lộ ra bên ngoài làm cho cha y chịu đả kích trước nay chưa từng có. Lúc thiếu niên gia cảnh sa sút, không chừa thủ đoạn nào cần răng phần khởi; lúc thanh niên nóng vội kinh doanh, phú quý danh lợi đều dùng thủ đoạn mà có; cuối cùng vẫn thua ở trong tay người y bình sinh sợ nhìn thấy nhất. Vấn đề tác phong cùng với những hoạt động trong lòng đất bị nhổ tận gốc, quyền cao chức trọng cũng chỉ có thể lui về phía sau đường lão. Triệu Thâm thừa cơ thật cao hứng mà tiếp thu sản nghiệp Triệu gia, góp thêm một viên gạch vào sự nghiệp của mình. Mấy ngày đó ở bề ngoài hẳn bắt động thanh sắc, Chu Duật Minh lại biết hẳn bước đi đều sắp bay lên.

Triệu Thâm bây giờ là nóng bỏng tay, lừng lẫy nhất thời. Hẳn tự nhận mình là một nhân sĩ thành công, sự nghiệp ái tình một khi được mùa liền không nhận được muốn phơi bày ra. Dù sao hiện tại không ai trị được hẳn, bộc lộ kế hoạch cũng là thuận lý thành chương. Nghe thì có vẻ ly kinh bạn đạo, có thể bị cho rằng vừa có tiền liền làm xằng làm bậy, so với những người chung quanh giả bộ đảng hoàng gieo vạ cho thiếu niên thiếu nữ hẳn cảm thấy được mình quả thực không có cách nào càn chánh nhân quân tử. Hẳn bày một bữa tiệc tối, mời tất cả thân bằng hảo hữu, cùng Chu Duật Minh đứng ở vị trí chủ tiệc. Đến dự tiệc quá nửa là người thông minh thấy tình cảnh này lập hiểu rõ, cho dù có không ít người trì độn, nghe người ta nói tới nói lui đồn dập cũng sáng tỏ chân tướng, ai cũng ngạc nhiên. Coi như là người tinh ý nhìn thấy đương gia của Triệu gia công khai cùng một thanh niên ân ái ái ái cũng tránh không được kinh sợ tư duy đại ra. Trong đó có vài người biết chuyện năm đó của bọn họ như anh chàng thiếu gia Lâm Vũ chẳng hạn, đối với việc này ngạc nhiên hoảng hốt hết một buổi tối, đến ngày thứ hai vẫn còn không thở được.

Người khác nghị luận cuộn cuộn, bọn họ chỉ nhìn nhau cười.

“Không giống như một buổi tiệc cưới a?” Triệu Thâm lén lút ở trong bóng tối hành lang nói vào lỗ tai Chu Duật Minh.

Chu Duật Minh chỉ nhấp đôi môi, nhẹ nhàng cười. Trên má nổi lên đốm ửng, trong đêm tối vẫn mơ hồ nhìn thấy.

Bọn họ ở quê nhà cũng mua một căn nhà mới, so với nhà ở T thành nhỏ hơn rất nhiều, mà hai người ở vừa vặn là được rồi. Xa hoa là một sự hưởng thụ, ấm áp cũng là một sự hưởng thụ. Lần này hai người trở lại nơi này là vì chuyện của cô nhi viện. Triệu Thâm tiếp nhận cô nhi viện Ái Tâm từ người nhà họ Thư.

Ký túc xá đã sửa chữa xong, tường hồng ngói trắng, gạch men trong vắt không để lại tro bụi. Rõ ràng bố cục quá khứ chỉ còn lại cái bóng, nhưng tất cả đưa tay là có thể chạm tới, giường mắt là có thể thấy được mọi nơi đều rục rờ hẳn lên. Lúc Triệu Thâm dẫn Chu Duật Minh tham quan cậu không nhận được dùng đầu ngón tay vuốt ve mặt tường trơn nhẵn, trong lúc thất thần tưởng như chạm được những chỗ lồi lõm trên bức tường nhiều năm về trước, mặt đất loang loang lỗ lỗ, từng trận ướt lạnh mùi mốc ở chóp mũi xoay quanh. Nhưng có Triệu Thâm dắt tay cậu vì vậy tất cả ác mộng đen tối được ánh bình minh soi sáng từ từ

biến mất.

“Thật đều đã qua.” Cậu dựa vào góc tường nhìn Triệu Thâm mỗi một cười cười.

Triệu Thâm lại không cười, khuôn mặt của hắn mang theo vẻ trầm tư, kỳ dị.

“Thật hy vọng chúng ta có thể một lần nữa nhận thức, lập tức ở đây làm lại từ đầu ...”

“Vậy thì làm lại!” Chu Duật Minh lười biếng dựa vào tường, nhìn hắn mở hai tay ra, cười như một thiếu niên ở độ thanh xuân. Không, cho dù cậu thật sự ở thời thiếu niên cũng không cười được như thế. Khi đó trong nhà cậu mới vừa trải qua thảm kịch, là đứa trẻ tối tăm và cô độc.

Triệu Thâm nhìn cậu, thật giống như một lần nữa trông thấy cậu bé cô đơn năm đó. Trong lòng đột nhiên đau đớn nhẩn đôi lông mày, đôi chân dài như chùn xuống.

Hắn quỳ một chân trên đất, dùng đôi tay run rẩy lấy ra một cái hộp nhưng nhỏ. Lúc chiếc hộp được mở ra hai người đều cảm thấy cánh cửa trong lòng mình cũng nhẹ nhàng mở ra.

Hai viên kim cương trên chiếc nhẫn cùng tỏa sáng, chỉ là ánh sáng của ngôi sao nhỏ nhưng không kém ánh tà dương đầy trời. Đám mây màu đỏ như máu phảng phất như nghiệp hỏa diệt thế trông giống đám mây lúc cha mẹ cậu qua đời như đúc. Nhưng cho dù tà dương rộng thế nào thì chung quy cũng chìm xuống đỉnh núi phía tây, còn ánh sáng của kim cương tuy nhỏ bé nhưng vĩnh hằng.

Ái tình vĩnh hằng bắt hủ ở nơi đó tỏa sáng, xé tan nghiệp hỏa, phá tan lầy lội.

“Anh yêu em, em nguyện ý cùng anh ở cùng một chỗ không?” Triệu Thâm thấp thỏm bất an ngẩng đầu nhìn cậu, trong ánh mắt sáng quắc tràn đầy ước ao, thành kính.

“... Đương nhiên.”

Chu Duật Minh cầm nhẫn đeo vào tay mình. Cậu cũng không biết tại sao hành động của mình lại thô bạo như vậy. Mãi đến khi Triệu Thâm mừng rỡ như điên đứng lên ôm cậu, hôn lên gương mặt ướt át, cậu mới phát hiện mình đã khóc.

“Đừng khóc.. Sau này anh cũng sẽ không cho em khóc...” Âm thanh của Triệu Thâm trầm thấp nói vào lỗ tai cậu, cảm giác tê tê đại đại lay động trái tim cậu, cuối cùng làm cậu bình tĩnh lại. Ngón tay hai người cùng đeo đôi nhẫn sít sao quấn lấy nhau, xuyên qua ánh sáng phảng phất như hai hợp lại làm một.

Hạnh phúc là như vậy, ở lúc không xác định lặng yên mà đến, sau đó quán quýt si mê, không muốn xa rời, không bao giờ chịu rời đi.

CHÍNH VĂN HOÀN.

43. Chương 43: Phiên Ngoại (tân Xuân)

1

Giao thừa năm mươi bảy tuổi Chu Duật Minh và Triệu Thâm cùng nhau vượt qua.

Ngày đó khắp thành phố đều đổ mưa, nước mưa và sương mù hòa trộn làm không khí vui vẻ đều bị dội đến thất sắc. Chu Duật Minh cùng đám trẻ ở cô nhi viện tổ chức hoạt động chúc mừng năm mới bất tri bất giác đã đến nửa đêm. Những đứa trẻ nhỏ tuổi đều đi ngủ, em gái của cậu mệt mỏi cũng sớm trở về phòng. Chu Duật Minh im lặng dựa vào cửa sổ trên hành lang xem mưa.

Cô nhi viện tuy được bố trí tỉ mỉ cũng có một cảm giác lạnh lẽo. Nơi này hầu như các đứa trẻ không có người thân, chỉ có mong đợi đến mùa xuân cô nhi viện tổ chức một loạt hoạt động. Nhưng cậu không như vậy, cậu cũng từng có một gia đình, biết đến đêm giao thừa cả nhà quay quần đoàn viên có tư vị gì. Chu Duật Minh đếm tiếng mưa rơi ngạo mạn nghĩ ngày mai sẽ có người đến thăm mình hay không. Thư gia nhiều quy củ, Thư Vân Kỳ phải bận rộn đi thăm bạn bè thân hữu, còn cậu cũng không có bạn bè khác.

Ngay lúc này Triệu Thâm gọi điện thoại tới.

Trong điện thoại giọng nói của Triệu Thâm ngang ngược đầy mùi thuốc súng, so với mùi pháo nổ ngoài cửa sổ còn nặng hơn. Hắn đọc một địa chỉ, bảo cậu đến cùng uống rượu.

Chu Duật Minh sợ hết hồn: “Anh điên rồi? Đêm nay là giao thừa. Anh không ở nhà với gia đình đi ra ngoài uống rượu làm gì?”

Triệu Thâm lạnh lùng bật cười một tiếng, hắn thở ra hơi lạnh như xuyên thấu qua sóng điện đánh vào màng tai Chu Duật Minh. Hắn nói: “Tất cả đều là những người tôi không quen biết, có ở nhà hay không thì có quan hệ gì.”

“Cho em bao lì xì ba ngàn, hoặc còn có thể nhiều hơn, tùy ý em, chỉ cần em tới.”

Chu Duật Minh cuối cùng vẫn phủ thêm áo khoác vội vã chạy tới. Cũng không phải vì tiền, chỉ vì vào đêm giao thừa nghe tiếng nói của một người không vui vẻ giống như mình lại cảm thấy đặc biệt khổ sở. Với tính tình của Triệu Thâm như vậy nếu không có ai ngăn cản, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Cậu che dù đi trong mưa, đi gặp một người mà cậu cũng không hiểu vì sao mình phải đi gặp. Triệu Thâm ngồi một mình ở trong nhà, nhà này mua để hắn tiện đi học, hắn một mình ngồi uống rượu. Trong nhà không có mở đèn, chỉ có pháo hoa pháo thăng không phóng ra ánh sáng ngấn ngủi. Mảnh vỡ của chai rượu cắt đứt cánh tay của hắn, hắn cũng không băng bó, mặc cho dòng máu đỏ tươi cứ chảy. Bên chân màn hình điện thoại di động vẫn phát ra ánh sáng, hắn từng lật tung hết danh bạ, kéo từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, kết quả phát hiện bây giờ chỉ có Chu Duật Minh cùng mình uống rượu.

Người khác đều có chuyện quan trọng hơn phải làm, ở bên cạnh người trọng yếu, vui mừng cùng gia đình đón năm mới. Chỉ có bọn họ là hai kẻ lạc loài trong thế giới vô biên vui vẻ. Triệu Thâm không muốn thừa nhận sự yếu đuối của hắn, trong tự điển của hắn không có từ đồng bệnh tương liên. Hắn một lần lại một lần trút xuống chất lỏng đắng chát, tự nói với mình, tôi chỉ cần một người uống rượu với tôi.

2

T thành vừa đến mùa xuân, toàn bộ thành thị đều treo đèn kết hoa xanh xanh đỏ đỏ nhìn hoa cả mắt. Cả tòa thành hỉ khí tăng hơn nhưng nhân khí lại thiếu. Những người quanh năm suốt tháng ở nơi thành thị phồn hoa hiện đại này làm việc đều mệt mỏi, vừa hết năm lại như loài chim di cư không kịp chờ đợi bay đi. Những người ở lại đều là người có gốc gác ở chỗ này.

Chu Duật Minh chậm rãi thả xuống camera, kiểm tra những bức ảnh vừa chụp. Năm nào sau tết cậu cũng chuẩn bị làm một chuyên đề cho tạp chí, bởi vậy nên thừa dịp đêm giao thừa tới đi tìm kiếm linh cảm. Triệu Thâm một lòng muốn đi cùng nhưng cuối cùng vẫn là lòng không cam tình không nguyện bị nhốt ở trong nhà, dù sao hắn cũng còn có một đồng lớn chuyện bận rộn. Thân là chủ nhân Triệu gia hắn phải tiếp rất nhiều bà con thân thích từ gần đến xa. Ở vào thời điểm này thân phận của Chu Duật Minh hiện ra khá lúng túng. Người nhà họ Triệu không thích nhìn thấy cậu, cậu cũng không thích nhìn thấy người nhà họ Triệu. Triệu Thâm sẽ không cho phép người khác nói bóng nói gió, dù những việc vặt này cậu căn bản không thèm để ý.

Phong cảnh rất đẹp. Toàn bộ T thành đẹp như bức tranh nhưng cậu vẫn không có linh cảm. Mới vừa rồi em gái ở bên kia bờ đại dương gọi điện thoại tới chúc tết, đứa cháu trai mang hai dòng máu cũng a a a chúc tết cậu. Chu Duật Minh kìm lòng không đành mỉm cười, nói chờ khi mọi người về nước nhất định sẽ cho bọn họ mỗi người một bao lì xì đỏ thắm. Lúc cúp điện thoại cậu vừa vặn nghe đứa cháu dùng tiếng Hán không thuần thục hỏi mẹ mình: “Mẹ...lì xì... đó là cái gì?”

Huyết thống không thể cắt đứt. Nhưng cách nhiều hải lý như thế, theo năm dài tháng rộng thì chỉ có huyết thống đơn giản cũng không cách nào làm quan hệ giữa người với người càng thêm chặt chẽ. Chu Ánh Lộ hai năm không trở về nước, năm nay tâm tình của cô rõ ràng xấu đi rất nhiều, oán trách công tác, gia đình, các loại gánh nặng đè trên người. Cậu nghiêm túc nghe, cũng khuyên lơn nhưng không nhúng tay. Con đường của chính mình chung quy chỉ có chính mình đi.

Em gái hỏi cậu: “Anh.. Bây giờ anh và hắn, có tốt không?” Vẫn là ngữ điệu đầy do dự. Chu Duật Minh âm thầm thở dài một tiếng, nói cho cô biết: “Anh rất tốt.”

“Vây chúc các anh hạnh phúc.” Âm thanh của Chu Ánh Lộ nhẹ như một làn gió, Chu Duật Minh ôn hòa nói với cô: “Rất tốt, chỉ cần mọi ngày đều lặng yên trôi qua cũng đã rất hạnh phúc, không nên lo lắng nhiều như vậy.”

Sinh hoạt của mình cũng như người đang nước uống, ảm lạnh tự biết.

Triệu Thâm vẫn không tha cứ gọi điện thoại cho cậu. Hắn một bên tiếp đón khách, một bên len lén cho gửi tin nhắn oán giận, quần lấy cậu hỏi cậu ở đâu, muốn tới tìm cậu. Chu Duật Minh chỉ trả lời cho hắn một tin: Đều là người lớn đừng đùa giỡn kiểu trẻ con. Triệu Thâm mới miễn cưỡng an tĩnh một chút.

“Lại làm sao?” Chu Duật Minh đầu đầu mà thở dài, nhận điện thoại: “Không nên hỏi, lúc nào nên trở về em sẽ trở về.”

“Không, anh không hỏi.” Trong giọng nói của Triệu Thâm mang theo ý cười: “Anh đã tìm thấy em, anh đến lúc em vừa hạ ống kính xuống.”

Cậu ngẩng đầu lên, trước mắt phong cảnh tuyệt đẹp như trong tranh, những ngọn đèn đủ màu sắc treo đầy trên cây tỏa sáng như cầu vồng, có một người đang đứng giữa những nguồn sáng đó. Triệu Thâm mặc một bộ quần áo thể dục đơn giản nghiêng người dựa vào hàng cây bên đường, trên cây treo những ngọn đèn nhỏ như một chuỗi minh châu chiếu lên người hắn như phủ thêm cho hắn một tầng tuyết trắng. Hắn nhìn thấy Chu Duật Minh thì giơ hai tay lên, ý cười nhất thời hiện lên hai má. Phong cảnh này vì nụ cười của hắn giống như vẽ rồng điểm mắt, thoáng chốc trở nên vô cùng sống động.

Chu Duật Minh ngừng thở nhìn hắn, trước mắt trong lòng đều là linh quang lóe lên. Răng rắc một tiếng, tấm hình này xuất hiện ở trên màn hình camera, cũng ở trong lòng cậu lưu lại một ánh sáng vàng rực rỡ ấm áp.

3

Chu Duật Minh đẩy cửa ra, trên người cậu bởi vì dầm mưa nên đem lại cảm giác mát mẻ, nhưng cả một buổi tối chìm trong men rượu Triệu Thâm gửi lại cảm thấy vô cùng thanh tân. Hắn không tự chủ nắm lấy tay Chu Duật Minh, Chu Duật Minh kinh ngạc khi hắn hành động như vậy, đẩy một cái vào trán của hắn: “Anh không sao chứ?”

Triệu Thâm như vừa tình giác chiêm bao, lúng túng buông tay ra, trầm thấp ho khan một tiếng: “Đến, uống rượu.”

Tiếng nói của hắn bị chất rượu ăn mòn trở nên khàn khàn. Chu Duật Minh nhíu nhíu mày, cậu không hiểu tại sao còn có người muốn dùng rượu làm mình mê hoặc. Rượu cũng như nước mắt chỉ là chất lỏng vô dụng, không làm nên chuyện gì. Triệu Thâm ở trong mắt cậu chỉ là loại con nhà giàu không ốm mà rên thối, nhưng tối nay lần đầu tiên cậu cảm thấy Triệu Thâm cũng có chút đáng thương, làm cho cậu nảy sinh sự thương hại.

“Này không phải em đã tới rồi sao?” Cậu nói.

Lúc này vừa vịn một ánh sáng của pháo hoa ngoài cửa sổ dưới màn đêm phần nộ chiếu sáng, hào quang xuyên thấu qua cửa kính chiếu trên người bọn họ, hết thấy đều sắc sỡ. Chu Duật Minh vừa nhấc mắt liền thấy được vết thương trên cánh tay Triệu Thâm: “Anh điên rồi sao? Cũng không xử lý một chút?”

“Tại sao phải xử lý? Để như vậy cũng tốt.” Triệu Thâm nhắm mắt, Chu Duật Minh nhìn thấy hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng xa cách, biết hắn lại tái phát tính bướng bỉnh, vốn muốn buông tay không quản nhưng chung quy vẫn không đành lòng, trì hoãn âm thanh khuyên hắn: “Hôm nay là ngày đầu năm không nói chuyện xúi quẩy nếu không cả năm đều xui xẻo.”

Những lời này dùng để dụ dỗ trẻ con, là lời mê tín của dân gian, có thể thuyết phục vị tổ tông này không thì trong lòng Chu Duật Minh cũng không chắc chắn. Không ngờ Triệu Thâm nghe xong trợn mắt lên, mím chặt đôi môi, không tái phạm cố chấp. Chu Duật Minh có chút bất ngờ, lấy hộp thuốc đến tỉ mỉ băng bó cho hắn.

Chu Duật Minh từ nhỏ đã có thói quen chăm sóc người khác. Khi còn bé cha mẹ bận bịu công việc nên nếu cậu bị thương tổn thì đều tự mình xử lý. Em gái sức khỏe yếu nên trọng trách đều đặt ở trên người cậu, người nhà bệnh lâu cậu liền trở thành lương y.

Triệu Thâm nhìn cậu nửa quỳ ở bên chân mình, chuyên chú nâng tay của mình, tóc mái buông xuống che khuất nửa khuôn mặt. Trong ngày thường Chu Duật Minh ở trước mặt hắn là một thiếu niên vừa biệt nữ vừa trầm mặc, tuy gầy yếu nhưng xương cốt cứng rắn. Nhưng ngày hôm nay lần đầu tiên hắn thấy được Chu Duật Minh phục tùng và ôn nhu. Lúc trước phụ trách chăm sóc Triệu Thâm đều là nhân viên y tế chuyên nghiệp, nhưng ngày hôm nay Chu Duật Minh ra tay giúp hắn, hắn lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Lúc bông gòn lau qua da thịt bị thương, xúc cảm hơi ngứa, Triệu Thâm bỗng nhiên run run một chút. Chu Duật Minh liền vội vàng ngừng đầu hỏi: “Làm đau anh sao?”

“Không có...” Triệu Thâm trầm thấp trả lời, hắn như trong giấc mộng nói một câu: “Cảm ơn ”

Chu Duật Minh lại một lần nữa cúi đầu, đôi lông mi dài mềm mại quét xuống nhưng hai mảnh bông tơ mềm mại màu đen. Có lẽ do bị thương nên cậu cảm thấy ngày hôm nay Triệu Thâm không khó dự đoán như lúc bình thường, gai góc khắp người đều xếp lại. Cậu chạm vào da thịt mềm mại trơn mịn do trường kỳ không thấy ánh mặt trời, không trải qua lao động giống như da của con gái. Triệu Thâm nguyên lai cũng có lúc yếu đuối, như em gái của cậu cũng cần người chiếu cố.

Vừa nghĩ tới em gái trái tim của Chu Duật Minh mềm mại rất nhiều, cũng không tính toán đến chuyện Triệu Thâm thích giày vò mình. Sau khi xử lý vết thương xong cậu ngừng đầu nhìn Triệu Thâm nở nụ cười, nhẹ nhàng mềm mại nói với hắn: “Lần này tốt rồi. Tôi phải trở về, anh cũng về sớm một chút đi. Đêm giao thừa trốn nhà đi, người nhà của anh sẽ không vui.”

Bọn họ sẽ không vui. Triệu Thâm nhớ lúc mình đẩy cửa đi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của cha mình từ trên cao nhìn xuống lộ ra vẻ chán ghét không thể che giấu, giống như cây cái dính đâm vào người hắn từ lúc tuổi ấu thơ hồ đồ đến tuổi thanh xuân nóng nảy. Nhưng những chuyện này hắn không thể nói với Chu Duật Minh được, chỉ thần thờ hỏi: “Em phải đi?”

Chu Duật Minh gật gật đầu: ” Ngày hôm nay không phải ngày lễ bình thường. Ngày trọng yếu nhất phải cùng người trọng yếu nhất vượt qua. Đừng giận dỗi, trở về đi thôi.”

Ánh sáng trong mắt của cậu tinh khiết cực kỳ, giống như những giọt thủy tinh, Triệu Thâm lại thấy như là thủy ngân mỹ lệ nhưng kịch độc, ánh sáng lấp lánh hào quang khiến hắn không thể chạm vào. Mỗi lần run rẩy, không nói một lời, từ trong bóp tiền móc ra ba ngàn đưa tới. Động tác này giống móc rỗng sức mạnh của hắn, làm Triệu Thâm chỉ có thể dựa vào vách tường nhìn bóng lưng của Chu Duật Minh, nhìn cậu nhẹ nhàng rời khỏi bóng tối của gian phòng này.

Lúc Chu Duật Minh đẩy cửa ra bỗng nhiên quỷ thần xui khiến quay đầu lại liếc mắt một cái, cậu nhìn thấy Triệu Thâm lặng yên dựa vào góc tường, tư thế kia khiến cậu có mấy phần không đành lòng.” Ngày mai em sẽ đến đây chúc tết anh.”

Kỳ thực Chu Duật Minh vốn không có dự tính như vậy, chỉ là ánh mắt thần thờ bướng bỉnh của Triệu Thâm trước sau ghim lấy cậu, đâm vào người vào trong lòng cậu làm cho cậu đổi chủ ý.

Ngoài cửa sổ một chuỗi pháo hoa nổ tung. Ánh mắt của Triệu Thâm trở nên sáng rực, hẳn lên tiếng trả lời: “Được.”

Hắn ở trong lòng yên lặng mà nói, tôi chờ.

Không biết qua bao lâu, rốt cục hắn nghe thấy tiếng phá khóa cửa. Một đám người cao lớn nối đuôi nhau vào, đem thân ảnh hắn núp ở góc tường bao quanh bốn phía.

Người đàn ông đứng đầu khom người lại, dùng giọng nói gần như cứng nhắc truyền lời: “Thiếu gia, thủ trưởng mời ngài cần phải trở lại.”

Nên đến thì sẽ đến. Triệu Thâm cũng chỉ đáp một tiếng: “Được.”

4

Đến mùa xuân, trong thành phố treo đầy hoa đăng, đèn rực rỡ lấp lư càng làm buổi tối thêm huy hoàng. Bước chậm chậm trong bóng đêm sáng rực rỡ như vậy sẽ cảm thấy vạn vật được phủ thêm một vầng sáng tinh khiết, trời đất như một tấm gương không nhiễm chút bụi trần, như mặt trăng dao trì rất phồn hoa nhưng cực hạn quạnh quẽ.

Chu Duật Minh cùng Triệu Thâm ở trên đường không mục đích tản bộ, dọc theo đường đi Chu Duật Minh nghiêng đầu thưởng thức cảnh vật đường phố, Triệu Thâm ở phía sau cậu lái nhai nhắc nhở, nói mình phải chạy rất nhiều nơi mới tìm được cậu. Chu Duật Minh không có kiên nhẫn nhìn hắn xua tay. Vừa vặn khắp mọi nơi ít bóng người Triệu Thâm nắm cánh tay của cậu, giả vờ ủy khuất hỏi: “Tại sao anh nói gì em cũng không nghe?” Tay Chu Duật Minh thật lạnh, Triệu Thâm kinh hãi vội vàng dùng ống tay áo của mình bao lại: “Buổi tối quá lạnh, chúng ta vẫn nên về nhà đi.”

Nhà của bọn họ ở cạnh biển, khá nhỏ, trang hoàng giản dị, sinh hoạt chất phác. Trong phòng khách bắt mắt nhất là một lò sưởi rất to sát tường, khi lò sưởi được bật lên cả phòng đều được phủ một màu da cam ấm áp, dễ chịu, bình yên xua tan một mùa đông lạnh giá. Nơi ban công nhìn qua cửa sổ sát đất có thể mơ hồ trông thấy ánh đèn lấp lánh như những ngọn lửa ở trên bờ biển xa xa, dưới phông nền là bầu trời đen kịt như tuyền ý vẽ lên đủ loại ánh sáng.

Âm thanh trong ti vi vẫn phát nhưng không có ai xem. Triệu Thâm ôm Chu Duật Minh nằm trên thảm trải sàn, vừa hôn môi vừa cởi quần áo của cậu, chất vải mềm mại quần lấy thảm trải nền bằng lông dày trong thời gian ngắn không thể cởi hết. Hạ thể của hai người đều cứng rắn đứng thẳng. Chu Duật Minh

cảm nhận được cái kia như chày sắt đâm vào bụng dưới của mình, quy đầu ướt át lại nóng như mang theo hỏa. Cậu không nhìn được chủ động mở chân, làm Triệu Thâm càng hãm càng sâu.

“Đáng chết...” Mặt của Triệu Thâm đỏ hồng, mồ hôi đầm đìa, mới lột được quần áo của người dưới thân xuống, lộ ra thân thể ưu mỹ.

“Vào lúc này, đừng nói thô tục, không may mắn.” Chu Duật Minh suy nhược nhấc một ngón tay đưa đến trên môi Triệu Thâm. Triệu Thâm nghe lời nhưng há mồm ngậm ngón tay của cậu vào trong miệng, tinh tế liếm láp.

Thuốc bôi trơn quá lạnh, Triệu Thâm lấy tay chườm một chốc mới đem chất lỏng đưa vào hậu huyệt. Cửa hậu huyệt nỗ lực mở ra để thịt mềm bên nuốt lấy ngón tay cùng chất lỏng sền sệt phát ra tiếng nước. Triệu Thâm hiềm thấy rất kiên nhẫn bôi trơn, lấy ngón tay chăm sóc vách tường thịt bên trong, khi thì mềm nhẹ gãi đến huyệt tâm ngứa sưng lên, khi thì dùng sức ấn vào, vừa chen vừa ép. Chu Duật Minh hậu tri hậu giác phát hiện, đây đúng là thủ pháp hần thường dùng để dẫn vật hai đầu vú trước ngực mình. Hậu huyệt bên trong ngứa ngáy truyền tới bụng, Chu Duật Minh khó nhịn mà rên rỉ một tiếng, kêu lên: “Anh còn không mau... Tiến vào?”

Triệu Thâm cười nhẹ một tiếng, dùng côn thịt thô to để trước cửa hậu huyệt nhấp nhấp chuẩn bị đi vào. Quy đầu như đùa giỡn không thẳng tiến vào chỉ đem miệng huyệt nhăn nheo làm căng ra, làm tiểu huyệt không biết làm sao mà hút không khí. Giữa cửa động ướt át và quy đầu to lớn là một sợi chỉ bạc vương vấn. Mãi đến khi Chu Duật Minh nghẹn ngào lên tiếng, hần mới gặm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên phát lực thẳng vọt vào.

Hành lang ẩm áp bị lấp đầy. Chu Duật Minh phát ra một tiếng rên như con mèo nhỏ, hai cái chân dài đột nhiên quăn lấy eo Triệu Thâm, theo động tác của hần từ trên xuống dưới ma sát, thịt dán sát thịt. Triệu Thâm ôm lấy bờ vai của cậu nâng lên, mạnh mẽ hôn môi rồi liếm nước trên mặt của cậu, cũng không biết là mồ hôi hay nước mắt. Chu Duật Minh sáng khoái mà xoay eo bày mông, nghênh hợp với hung khí cắm ở hạ thể.

Cậu bị côn thịt của Triệu Thâm đâm một hồi lâu mới bắn ra tinh dịch. Thân thể của bọn họ đều nóng lên, Triệu Thâm trực tiếp ôm Chu Duật Minh lặn xa khỏi lò sưởi. Hai người đều trần truồng, côn thịt còn cắm ở hậu huyệt trong lúc lẫn lộn da thịt mẫn cảm đều bị thấm lông trải nền cọ qua một lần, côn thịt ở trong huyệt cũng chuyển một vòng, kích thích ruột thịt run rẩy xiết chặt, hút lấy côn thịt bắn lên chọc vào huyệt tâm, khoái cảm như một dòng điện truyền khắp toàn thân. Chu Duật Minh không nhịn được kêu lên, Triệu Thâm thở gấp thay đổi tư thế, làm cho cậu nằm phục xuống đất, lúc hậu huyệt mút tính khí vào hai cánh hoa mông đều theo động tác vung vẩy, tạo ra sóng thịt dâm mỹ.

‘Ba ba’ hai tiếng, Triệu Thâm đánh vào mông cậu, khàn giọng nói: “Em nên nhìn dáng vẻ em hiện tại.” Chu Duật Minh nổi giận xoay mặt nhìn hần, Triệu Thâm nhân tiện hôn lên đôi mắt ửng hồng của cậu.

Hai người dây dưa rất lâu, người phía sau lưng kết thúc liên tục thay đổi mấy tư thế, đến cuối cùng hai người đều mệt mỏi mà nằm ở trên thảm trải sàn, hậu huyệt lấy lợi kết hợp với côn thịt như không có cách nào chia lìa. Ánh sáng của lò sưởi chiếu trên người bọn họ, thân thể được nhuộm thành màu đỏ, mỹ diệu mà sinh cơ bừng bừng, nhưng một bức tranh sơn dầu lửa thể vô cùng tình sắc.

Mười hai giờ, tiếng chuông như chim bồ câu bay qua sóng biển và vách núi, bay vào căn nhà ấm áp yên tĩnh của họ. Triệu Thâm lấy lại tinh thần, nhớ tới đây là tiếng chuông tân niên, đầu óc trầm luân trong biển đục rất cục tĩnh táo thêm một chút. Hắn đẩy đẩy Chu Duật Minh, nhìn cậu nói: “Một năm mới đến.”

“Tân niên vui vẻ, anh yêu em.”

5

Mùa xuân năm đó Chu Duật Minh trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn đi chúc tết Triệu Thâm. Cậu ở trước cửa đợi đến hoàng hôn, Triệu Thâm cũng chưa từng xuất hiện.

“Chắc là đã về nhà?” Cậu nghĩ. Triệu Thâm trong nhà có nhiều người như vậy, nghiêm chỉnh một gia tộc lớn, hẳn đi chúc tết nhất định mất rất nhiều thời gian.

Thế nên cậu tiêu hao rất nhiều thời giờ cũng không đáng kể. Đầu năm cần phải may mắn, cho nên hẳn thất ước cần phải được tha thứ.

Chu Duật Minh dùng khăn quàng cổ cũ nát che kín cổ, thở ra hơi nóng, chuẩn bị quay người rời đi.

Khi quay người lại thì cậu nhìn thấy Triệu Thâm ăn mặc vô cùng chính thức, thế nhưng hẳn chạy rất nhanh không để đến ý đáng vẻ, như là một thiếu niên hoảng hốt thất thố, tay chân thon dài trên không trung vung vẩy như hận mình không thể bay được như chim.

“Em...thật... Đến!”

Triệu Thâm thở hồng hộc ở trước mặt Chu Duật Minh dừng lại, hai đôi mắt sáng rực chăm chú nhìn Chu Duật Minh.

“Thiếu một chút là mình đã đi rồi” Chu Duật Minh trong lòng nghĩ. Nhưng trong lồng ngực của cậu luôn bị tảng đá lớn đè nặng giờ khắc này rất cục bất tri bất giác rơi xuống.

“Em đã nói là sẽ đến chúc tết anh.” Cậu nhìn Triệu Thâm, nhìn thấy trong mắt hắn lóe ra ánh sáng vui sướng, cặp mắt đen tuyền như được ánh sao thấp sáng đó làm cậu cũng không khỏi nở nụ cười: “Tân niên vui vẻ.”

“Cảm ơn...” Triệu Thâm đi lên trước một bước, bây giờ khoảng cách giữa hai người đột nhiên rất gần, ý thức được điều này hắn đứng lại, tay chân đều không tự chủ được, quên mất lời nên nói.

“Anh thật vui vẻ.” Khi đó hắn nói như vậy.

Sau đó hắn mới nhớ, lúc đó hắn quên mất phải đáp lễ một câu: “Tân niên vui vẻ.”

Mỗi một năm lời chúc phúc đều là độc nhất vô nhị, đến sang năm nếu quên chúc phúc sẽ trở thành một lời chúc gửi sai địa chỉ sẽ không đưa tới người được nhận. Sau lần đó rất nhiều năm, hắn không còn có được cơ hội chúc phúc cậu nữa.

6

Ánh lửa từ lò sưởi trong tường sáng lên, Chu Duật Minh che mắt Triệu Thâm lại, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hắn. Cái hôn này chỉ là đơn giản là môi chạm môi không có tình dục lại làm trái tim trong lồng ngực run rẩy tràn đầy dư âm.

“Đây là lễ vật tân niên em tặng anh.”

Cậu hôn hắn. Triệu Thâm bỗng nhiên hoàn toàn mơ hồ, nước mắt rơi xuống trên lồng ngực của Chu Duật Minh. Chu Duật Minh hơi nhíu mày, sau đó thần sắc một lần nữa thư giãn, nhìn hắn cười.

“Em biết không?” Hắn đột nhiên nắm tay Chu Duật Minh: “Anh luôn hi vọng năm mới có thể bắt đầu lại từ đầu, những gì thuộc về quá khứ hãy để cho nó ở quá khứ, sau đó tất cả đều là mới...”

“... Đừng có ngớ ngẩn” Chu Duật Minh trầm mặc, cuối cùng cười cười, sau đó tiếp tục nói bằng giọng nói trầm thấp, lại một đi không trở lại, nói năng có khí phách: “Chuyện quá khứ làm sao có thể bỏ xuống? Không muốn nhìn vật cũ, có phải cũng thay tình nhân mới?”

“Em rất tốt, em rất là tốt ...” Triệu Thâm dứt quãng nói: “... Em là một người tốt nên anh muốn giành cho em một anh hoàn toàn mới. Anh không muốn chính bản thân mình.”

“Cho dù anh biết đây là nguyện vọng không thể thực hiện được.”

Chu Duật Minh nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt chợt lóe lên bi thương, rất nhanh liền bị ý cười long lanh thay thế. Cậu nắm tay Triệu Thâm, để cho đầu hai người dán vào nhau, vai dán vào vai, hai trái tim trong lồng ngực cùng một nhịp đập. Cậu từ từ nói: “Em biết anh đang suy nghĩ gì. Nhưng làm người không thể cứ nghĩ đến những chuyện không thể làm... Em chưa bao giờ suy nghĩ thay đổi sinh hoạt hay lựa chọn khác, muốn nói em có nguyện vọng gì, em hi vọng ngày mai có thể ngủ nướng, sau đó anh nhớ cắt sữa hoa viên một lần, học được nấu ăn không nổ nhà bếp... Em chỉ nhớ kỹ chuyện vui sướng, chuyện không vui vẻ em cũng đã quên mất.”

Cậu nhẹ nhàng hôn tay Triệu Thâm, hôn trên ngón tay trái đeo nhẫn: “Không muốn anh nghĩ đến quá khứ. Em tin tưởng tương lai có một ngày anh sẽ trở thành một người em yêu thích. Nhưng không thay đổi cũng không có quan hệ, bởi vì từ lúc anh quyết định thay đổi vì em, trong nháy mắt đó ... Em liền yêu anh. Một ngày nào đó, phân yêu này càng ngày càng sâu.... rất sâu, cũng giống như anh đã yêu em, bởi vì chúng ta còn có rất nhiều thời gian.”

Triệu Thâm ôm cậu vào trong ngực vùi đầu vào vai cậu khóc lên.

Trong phút đầu tiên của năm mới, hắn chỉ nắm thật chặt tay người yêu, sau đó giống như một kẻ ngu si không ngừng lặp lại: “Anh yêu em... Anh yêu em...anh yêu em...”

Tân xuân phiên ngoại · Fin.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tam-chi-cach>